

MICHAEL CONNELLY

*Autor a peste 13 bestselleruri, publicate în peste 19 țări,
în tiraje de peste 43 de milioane de exemplare*

PISTE FALSE

Michael

Connelly

Piste false

TRADUCĂTOR: IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI
2003

Ultimele ei gânduri se îndreptau către Raymond. Îl va revedea curând. Se va trezi din somn, cum făcea întotdeauna, pentru a-i ura bun venit acasă, îmbrățișând-o tandru și încurajator.

Zâmbi, iar domnul Kang, din spatele tejghelei, îi răspunse asemenea, crezând că strălucirea de pe fața femeii îi era adresată. Așa îi zâmbea în fiecare seară, fără nici măcar a bănuî că toate gândurile și surâsurile ei erau, de fapt, pentru Raymond, pentru clipele ce aveau să vină.

Clinchetul clopoțelului scuturat de ușa care se deschisese aproape că nu îi atrase atenția. Avea pregătite două bancnote pe care i le întinse peste tejghea domnului Kang. Dar acesta nu le luă. Abia atunci observă că privirea bărbatului era ațintită către ușa. Zâmbetul îi pierise, iar gura i se deschidea încet, de parcă ar fi vrut să rostească un cuvânt, pe care nu izbutea să-l articuleze.

O mână o înșfăcă, prin spate, de umărul drept. O bucată de metal rece îi presa tâmpla stângă. O jerbă luminoasă îi tulbură vederea. O lumină orbitoare. În clipa aceea, zări fulgerător icoana dulce a chipului lui Raymond, după care totul se preschimbă în beznă.

1

McCaleb o văzu primul, până ca ea să-l zărească. Înainta pe debarcaderul principal, pe lângă șirul de ambarcațiuni aparținând diverșilor milionari, când o remarcă pe femeie, stând în picioare, la pupa, pe *The Following Sea*. Era într-o duminică dimineată, iar murmurul cald al primăverii ademenise o mulțime de lume pe docurile din San Pedro. McCaleb își termina plimbarea obișnuită din fiecare dimineată, înconjurând complet Cabrillo Marina, pe digul lung, până la capăt și înapoi. Ca de obicei, ajuns în acest punct al plimbării sufla greoi, dar, când se apropie acum de ambarcațiune, încetini pasul și mai mult. Prima reacție a fost de enervare – femeia aceea se suise nepoftită pe vasul lui. Când ajunsese, însă, mai aproape, lăsă iritarea deoparte, întrebându-se cine era intrusa și ce dorea.

Nu era îmbrăcată ca pentru o croazieră pe apă. Avea o rochie lejeră de vară, care îi venea până la jumătatea coapsei și pe care o ținea, ca nu cumva briza mării să-i umfle poalele prea tare. De unde era, McCaleb nu-i putea vedea picioarele până jos, la tălpi, dar își dădu seama după încordarea mușchilor că nu purta pantofi sport. Cu siguranță avea tocuri înalte. McCaleb trase imediat concluzia că femeia venise acolo pentru a impresiona pe cineva.

Cum era îmbrăcat acum, McCaleb însă nu putea atrage atenția nimănui. Își pusese niște blugi vechi și tociți de vreme, nu „de firmă” și un tricou pe care îl avea de la concursul Catalina Gold Cup, ediția de acum câteva veri. Hainele îi erau pline de pete – majoritatea, sânge de pește sau de-al lui, poliuretan albastru și ulei de motor. Asta, fiindcă le purtase atât la pescuit, cât și la lucru.

Pe măsură ce se apropia de ambarcațiune și văzând-o din ce în ce mai bine pe femeie, începu să-l deranjeze tot mai mult ideea că era prost îmbrăcat. Își trase căștile de pe urechi și opri compact-discul exact când Howlin' Wolf cânta „I Ain't Superstitious”.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă, înainte de a pune piciorul pe punte.

Femeia tresări când îi auzi vocea și se întoarse cu spatele la ușa glisantă, care ducea în salonul vasului. McCaleb se gândi că poate bătuse în geam și acum aștepta, crezând că el era înăuntru.

— Îl caut pe Terrell McCaleb.

Era o femeie atrăgătoare, trecută puțin de treizeci de ani, deci cu vreo zece ani mai tânără decât McCaleb. Îi părea cunoscută, dar nu-și dădea seama de unde. Senzația tipică de *déjà vu*. Dar, aproape simultan cu impresia că o mai

văzuse undeva, își dădu seama că se înșela. Avea memoria fizionomiilor. Or, femeia aceasta era prea drăguță ca să n-o fi ținut minte.

Îi pronunțase numele greșit, rostind *Mc-Cal-ub*, în loc de *Mc-Kay-Leb*, și folosise prenumele oficial, cum făceau doar reporterii. Abia atunci începu să se dumirească. Înțelese acum ce o adusese la el. Încă un suflet rătăcit nimerind unde nu trebuie.

— McCaleb, o corectă bărbatul. Terry McCaleb.

— Scuze. Păi, ăăă, am crezut că ești înăuntru. N-am știut dacă să îndrăznesc să urc pe vas și să bat la ușă.

— N-ai știut, dar oricum așa ai făcut.

Femeia ignoră mustrarea și continuă cu ce avea de spus, ca și cum tot ce făcea acum fusese repetat de câteva ori înainte.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneata.

— Păi, sunt cam ocupat, pe moment.

Arătă spre trapa deschisă spre santină, în care femeia avusese noroc să nu cadă din neatenție, și spre sculele pe care le lăsase împrăștiate pe o cârpă, lângă oglinda pupei.

— De aproape un ceas mă tot plimb pe-aici, căutând vasul ăsta. Nu va dura mult. Mă numesc Graciela Rivers și voiam...

— Uite ce e, domnișoară Rivers, o întrerupse bărbatul, ridicând mâinile. Eu sunt, de fapt... Ai citit despre mine în ziare, așa-i?

Femeia încuviință din cap.

— Ei bine, înainte de a-mi spune povestea dumitale, trebuie să afli că nu ești prima persoană care vine aici sau care face rost de numărul meu de telefon și mă sună. Așa că îți voi spune și dumitale ceea ce le-am spus și celorlalți. Nu am nevoie de nicio slujbă. Prin urmare, dacă intenționezi să mă angajezi sau să mă pui să te ajut în vreun fel, îmi pare rău, dar nu pot. Nu mă interesează genul ăsta de activitate.

Femeia nu spunea nimic, așa că McCaleb simți o undă de compasiune pentru ea, exact cum i se întâmplase și în cazul celorlalți care veniseră aici.

— Uite, dacă vrei, îți pot recomanda vreo doi detectivi particulari. Oameni pricepuți, care fac treabă bună și nu te jecmănesc de bani.

Se duse lângă pupa, își luă ochelarii de soare pe care uitase să și-i pună când plecase la plimbare și și-i așeză pe nas, în semn că, acum, conversația luase sfârșit. Numai că gestul și cuvintele nu o impresionară deloc pe femeie.

— În articolul din ziar scria că ești priceput și că nu poți suferi ca cineva să plece nemulțumit de la dumneata.

McCaleb își vârî mâinile în buzunare și ridică din umeri.

— Trebuie să nu uiți ceva. Niciodată n-am fost singur. Am avut în spate parteneri, echipele laboratorului, în fine, tot biroul. E cu totul altceva decât un tip care acționează pe cont propriu. Probabil că, nici dacă aș vrea, tot nu te-aș putea ajuta.

Femeia aprobă dând din cap, iar McCaleb crezu că, în sfârșit, se făcuse înțeles, așa că întrevederea avea să ia sfârșit. Începu să se gândească la supapa de la unul dintre motoarele bărcii, pe care își propusese să o înlocuiască în weekend.

Se înșelase însă.

— Eu cred că mă poți ajuta, insistă femeia. Poate, în felul ăsta, te vei ajuta și pe dumneata, cine știe?!

— N-am nevoie de bani. Mă descurc perfect.

— Nu la bani mă refeream.

Înainte de a-i răspunde, o privi câteva clipe.

— Nu-mi dau seama la ce faci aluzie, spuse McCaleb, pe un ton exasperat, dar nu te pot ajuta. Nu mai lucrez în poliție și nici nu m-am făcut detectiv particular. Ar fi ilegal dacă m-aș comporta ca și cum aș fi în branșă sau dacă aș lua bani, fără o autorizație legală. Dacă ai citit articolele din ziare, atunci știi ce-am pățit. N-am voie nici măcar să șofez.

Arătă spre parcare de dincolo de docuri și spre tunel.

— Vezi mașina aia împachetată asemeni unui cadou de Crăciun? E a mea. Stă acolo până când doctorul îmi va permite să conduc din nou. Ce fel de detectiv aș mai fi, în cazul acesta? Ar însemna să merg cu autobuzul.

Femeia îi ignoră obiecțiile, privindu-l cu o expresie hotărâtă, care îl scotea din sărite. Habar n-avea cum s-o dea jos de pe barcă, mai repede.

— Mă duc să-ți aduc numele celor două persoane despre care ți-am vorbit.

Acestea fiind zise, intră în salon, închizând ușa după el. Avea nevoie de această idee de separare. Se îndreptă către sertarele biroului și începu să își caute agenda de telefon. Nemaitrebuindu-i de atâta vreme, nici nu mai știa pe unde era. Aruncând o privire spre ușă, o văzu pe tipă ducându-se spre pupa și rezemându-se de copastie.

Geamul de la ușă avea un strat reflector, așa că femeia nu putea să-și dea seama că era studiată. Avu din nou senzația că o cunoștea de undeva, așa că încerca să-și amintească unde o mai văzuse. I se părea foarte interesantă. Ochi câprui migdalați, deopotrivă triști și tăinuitori. Se gândea că își va aminti imediat dacă făcuseră deja cunoștință sau doar o zărise din întâmplare. Degeaba. Privirea îi alunecă instinctiv spre mâini, în căutarea unei verighete. Nimic. Niciun inel. Avusese dreptate în privința încălțăminteii. Purta niște sandale cu tocuri înalte, din plută. Unghiile de la picioare erau vopsite cu oja roz, contrastând puternic cu pielea netedă și bronzată. Se întreba dacă așa arăta tot timpul sau dacă nu se îmbrăcase astfel, pentru a-l ademini să accepte slujba.

Găsi agenda telefonică în al doilea sertar și căută repede numele de care avea nevoie: Jack Lavelle și Tom Kimball. Le scrise numerele de telefon pe un pliant vechi și deschise ușa glisantă. Când ieși afară, pe punte, femeia tocmai își deschidea geanta.

— Uite, aici sunt două nume, zise McCaleb, fluturând hârtia. Lavelle e pensionar și a lucrat la LAPD, iar Kimball a fost la birou. Am colaborat cu amândoi, așa că te asigur că oricare dintre ei poate face treabă bună. Nu uita să specifici că de la mine ai referința. Indiferent pe care îl vei alege, se va ocupa de problemă cu multă atenție.

Femeia nu primi hârtia. În schimb, scoase din geantă o fotografie și i-o întinse. McCaleb o luă, fără să se gândească. Își dădu seama că făcuse o mare greșeală. Ținea în mână fotografia unei femei, care surâdea privind cum un

băiețel sufla în lumânările tortului de la aniversarea zilei de naștere. McCaleb numără șapte lumânările. Inițial, crezu că era o fotografie de-a lui Rivers, când era mai tânără.

Pe urmă, însă, își dădu seama că nu era ea. Femeia din poză avea fața mai rotundă și buze mai subțiri. Nici nu era la fel de frumoasă ca Graciela Rivers, deși amândouă aveau ochi mari și căprui. Privirea femeii din fotografie nu avea aceeași intensitate ca cea a femeii care îl studia acum.

— E sora ta?

— Da. Și fiul ei.

— Și care?

— Care, ce?

— Care dintre ei a murit?

Întrebarea se dovedi a fi a doua greșeală, care îl atrase și mai adânc în capcană. Își dădu seama din clipa în care o rosti că ar fi trebuit să insiste ca femeie să ia numele celor doi detectivi particulari și să plece.

— Sora mea. Gloria-Torres. Noi îi spuneam Glory. Asta e fiul ei, Raymond.

McCaleb încuviință din cap, întinzându-i fotografia, dar femeia nu o luă. Știa că aștepta să o întrebe ce se întâmplase de fapt, dar era decis să pună frână.

— Uite ce e, nu ține, zise bărbatul, în cele din urmă. Știu ce faci, dar cu mine nu merge.

— Asta înseamnă că n-ai pic de milă?

McCaleb șovăia, simțind cum clocotește de furie.

— Sunt un om capabil de compasiune. Ai citit ce scria în ziare, așa că știi ce mi s-a întâmplat. De la compasiune mi s-au tras toate.

Înghiți cu dificultate, încercând să scape de nodul din gât și de senzația aceea de rău. Știa că ființa din fața lui era mistuită de amărăciuni oribile. McCaleb întâlnise sute de oameni ca ea. Oameni de lângă care persoanele dragi fuseseră smulse fără nicio rațiune. Fără arestări, fără condamnări, fără pușcărie. Unii rămâneau marcați pentru totdeauna, viața lor fiind irevocabil schimbată. Suflete pierdute. Graciela Rivers făcea parte din această categorie. Precis așa era, altfel nu l-ar fi căutat tocmai aici. McCaleb știa că, indiferent ce i-ar fi spus ea sau oricât de mult s-ar fi înfuriat el, Graciela Rivers nu merita să treacă prin necazurile de care avusese și el parte.

— Ei bine, spuse bărbatul, pur și simplu nu pot face asta. Îmi pare rău.

O luă de braț, ca și cum ar fi vrut s-o conducă spre treptele debarcaderului. Avea pielea caldă. Sub catifelarea exterioară, simți mușchii puternici. Îi întinse din nou fotografia, dar femeia refuză în continuare să o ia.

— Mai privește-o măcar o dată, pe urmă plec. Spune-mi dacă nu simți și altceva?

McCaleb scutură din cap, mișcând anemic din mână, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că imaginea din poză nu-i spunea nimic.

— Am fost agent FBI, n-am făcut spiritism.

Îi făcu totuși pe plac și ridică fotografia în dreptul ochilor, privind-o cu atenție. Femeia și băiețelul păreau fericiți. Era o aniversare. Șapte lumânările. McCaleb își aminti că părinții lui erau încă împreună, când împlinise șapte ani.

Dar n-a mai durat mult, după aceea. Privirea îi era reținută mai mult de către copil. Se întreba cum se va descurca băiatul acum, fără mamă.

— Îmi pare rău, domnișoară Rivers, dar nu pot face nimic pentru dumneata. Ei, acum iei fotografia înapoi?

— Mai am o dublură. Știi cum se face, două la un preț de o bucată. M-am gândit că poate vrei s-o păstrezi pe asta.

Pentru prima oară de la începutul discuției, simți ceva ciudat, dar nu-și dădea seama ce putea fi. Se uită mai bine la Graciela Rivers și avu senzația că, dacă mai făcea un pas, dacă punea întrebarea esențială, avea să fie atras în plasa jocului.

Dar nu se putea abține.

— De ce să o țin, dacă tot nu te pot ajuta?

Graciela Rivers zâmbi cu un aer trist.

— Fiindcă ea este femeia care ți-a salvat viața. M-am gândit de mai multe ori că poate vrei să-ți aduci aminte de felul cum arăta.

Pentru câteva momente, se holbă la ea, fără a o vedea de fapt. Privea undeva în lăuntru lui, repetând în gând cele auzite și încercând să deslușească sensul cuvintelor ei.

— Ce vrei să spui?

Atât reuși să întrebe. Avea senzația că pierde controlul asupra discuției, femeia preluând conducerea. Sentimentul ciudat dinainte îl stăpânea din ce în ce mai mult. Nu mai avea scăpare.

Graciela Rivers întinse mâna, dar nu spre fotografie, ci spre el. Își puse palma pe pieptul bărbatului, lăsând-o să alunece pe cămașă, în timp ce-i pipăia cusătura groasă a cicatricei de dedesubt.

McCaleb nu o opri. Încremenise, fără a avea nicio reacție.

— Inima ta a fost a surorii mele. Ea ți-a salvat viața.

2

Vedea monitorul cu coada ochiului. Imaginea de pe ecran era granuloasă, în nuanțe de alb și negru; inima semăna cu o fantomă cu contururi mișcătoare, iar niturile și capsulele care sigilau vasele de sânge arătau ca niște alice negre înfipte în pieptul lui.

— E-aproape gata, zise o voce.

Era Bonnie Fox. Ca de obicei, calmă, încurajatoare, profesională. Curând văzu linia șerpuitoare a cateterului intrând în câmpul de raze X al monitorului, urmărind traiectoria arterei și intrând în inimă. Închise ochii. Ura smucitura aceea, despre care medicii spuneau că n-ar trebui s-o simți, dar pe care tu o sesizai din plin.

— În regulă, n-ar trebui să simți asta.

— Exact.

— Nu vorbi.

Pe urmă, iat-o. Ca o smucitură delicată la capătul undiței, când peștele înghite momeala. Deschise ochii și văzu linia cateterului, subțire ca o undiță, înfiptă în continuare în inimă.

— În regulă, am ajuns, zise Bonnie. Acum, ieșim. Te-ai descurcat bine, Terry.

Simți că îl bate amical pe umăr, dar nu putu întoarce capul. Scoaseră cateterul și îi lipiră un pansament cu tifon pe incizia de la gât. Îi dezlegară propteaua cu care îi menținuseră capul într-o poziție atât de inconfortabilă, așa că încet-încet își îndreptă gâtul, încercând să-și maseze mușchii amorțiți. Pe urmă, deasupra lui se ivi fața zâmbitoare a doctoriței Bonnie Fox.

— Cum te simți?

— Nu mă pot plânge. Mai ales că s-a terminat.

— Ne vedem un pic mai încolo. Vreau să verific analizele de sânge și să trimit țesutul la laborator.

— Vreau să discutăm ceva.

— S-a făcut. Ne vedem imediat.

Peste câteva minute, două asistente împingeau spre lift, din sala de cateterism, patul cu roțile pe care era întins McCaleb. Nu suferea să fie tratat ca un invalid. Putea foarte bine să meargă pe picioarele lui, dar nu-i dădeau voie. După o biopsie la inimă, pacientul trebuie să rămână la orizontală. Spitalele au întotdeauna regulile lor, dar Cedars-Sinai parcă exagera mai rău decât oricare.

Îl coborâră la etajul șase, la secția de cardiologie. Pe holul din aripa de est, trecu prin dreptul saloanelor unde erau norocoșii și cei aflați în așteptare – pacienții care căpătaseră o inimă nouă sau mai așteptau încă operația de transplant. Trecură pe lângă o cameră unde, privind pe ușa întredeschisă, McCaleb văzu pe pat un băiat, cu trupul legat prin tuburi de un aparat de inimă-plămâni artificiali. Un bărbat în costum ședea pe scaun, cu ochii pironiți către copil, dar parcă fără să-l vadă aieva. McCaleb întoarse privirea. Știa deznodământul. Băiatul intrase în criză de timp. Aparatul nu-l putea ține în viață la infinit. După care, bărbatul în costum – tatăl, presupunea McCaleb – avea să se uite fix la un sicriu, exact cu aceeași expresie de acum.

Ajunseseră la salonul lui. Îl mutară de pe targă pe pat și îl lăsară singur. Se pregăti să aștepte. Știa din experiență că puteau trece și șase ore până ca Fox să-și facă apariția, în funcție de rapiditatea cu care erau efectuate analizele de sânge în laborator și de momentul în care doctorița lua rezultatele.

Venise pregătit. Vechea geantă de piele în care își căra cândva computerul și nenumăratele dosare cu cazurile la care lucra era îndesată acum cu numere vechi de reviste, pe care le păstrase pentru internarea în spital.

*

După două ore și jumătate, Bonnie Fox intră pe ușă. McCaleb puse jos exemplarul din *Boat Restoration*, din care citise până atunci.

— Ohoho, a fost rapid.

— La laborator merge greu. Cum te simți?

— Parcă mi-a stat cineva cu talpa pe gât vreo câteva ceasuri. Ai fost deja la laborator?

— Exact.

— Și cum au ieșit analizele?

— Par bune toate. Niciun fel de respingere, toate nivelurile sunt normale. Sunt foarte mulțumită. S-ar putea ca peste o săptămână să îți scădem doza de prednison.

În timp ce vorbea, doctorița întinse fișele cu rezultatele analizelor pe masa de lângă pat, comparând din nou datele. Se referea la combinația savantă de medicamente pe care McCaleb le înghițea în fiecare dimineață și seară. Ultima oară când le număraseră, constatase că lua optsprezece pastile dimineața și încă șaisprezece seara. În dulăpiorul de doctorii de pe barcă nici nu încăpeau atâtea cutii. Trebuia să folosească unul dintre compartimentele de depozitare de la cabina din față.

— Bun, zise bărbatul. M-am săturat de bărbierit trei ore pe zi.

Fox împături foile și luă mapa de pe masă. Parcurse rapid cu privirea lista de întrebări la care pacientul trebuia să răspundă la fiecare nouă internare.

— Niciun pic de febră?

— Nu, nimic.

— Diaree?

— Nici.

Știa de la veșnicile întrebări pe aceeași temă că febra și diareea erau simptomele gemene ale respingerii de organe, își lua temperatura cel puțin de două ori pe zi, la fel ca și tensiunea arterială și pulsul.

— Toate semnele vitale sunt în regulă. Ia apleacă-te un pic.

Doctorița puse mapa pe masă. Cu un stetoscop, pe care îl încălzi întâi cu ajutorul respirației, îi ascultă inima în trei locuri diferite, pe spinare. Apoi, McCaleb se lungi pe spate și doctorița îl ascultă la piept, li luă și pulsul, punându-i două degete pe gât, în timp ce se uita la ceasul de la mână. Stătea foarte aproape de el. Folosea un parfum de flori de portocale, pe care McCaleb îl asociase întotdeauna cu doamnele mai în vârstă. Or, Bonnie Fox nu făcea parte din această categorie, își ridică privirea pentru a-i studia chipul, în timp ce doctorița se uita la ceas.

— Ți se întâmplă să te mai întreb dacă ar trebui să facem toate astea? întrebă pacientul.

— Nu vorbi.

În cele din urmă, își mută degetele la încheietura mâinii, luându-i pulsul și în acest punct. După aceea, trase cordonul de tensiune de pe perete, i-l fixă pe braț și îi luă tensiunea, totul într-o perfectă tăcere.

— Bun, zise doctorița, când termină.

— Bun, zise și bărbatul.

— Dacă trebuie să facem ce?

Era tipic pentru ea să continue un crâmpei de conversație întreruptă. Rar i se întâmplă să uite ceva ce îi spunea McCaleb. Bonnie Fox era o femeie mignonă, cam de aceeași vârstă cu pacientul ei. Avea părul scurt, încărunțit înainte de vreme. Halatul alb, de spital, îi venea aproape până la glezne, fiindcă

fusese croit pentru o persoană ceva mai înaltă. Broderia buzunarului de la piept reprezenta conturul sistemului cardio-pulmonar, specialitatea lui Bonnie în calitate de chirurg. În toate întâlnirile lor, aborda mereu același aer profesional. Era plină de încredere și de sollicitudine, o combinație rar întâlnită la medici, așa cum avusese ocazia să constate McCaleb, mai ales în ultimii trei ani. Îi răspundea și el cu aceeași încredere și sollicitudine. O plăcea și se baza pe ea. Undeva, în cele mai tainice gânduri, existase cândva o ezitare când se gândea la eventualitatea de a-și da viața pe mâna unei femei. Sentimentul se risipi însă repede, lăsându-i loc unuia de vinovăție. Când veni vremea pentru transplant, fața zâmbitoare a doctoriței îi rămăsese în minte, în timp ce era anesteziat și adormit înainte de operație. Nu avusese atunci nici cea mai mică ezitare. Și tot aceeași față îl întâmpinase când revenise pe lume, cu o nouă inimă.

McCaleb era conștient de faptul că în cele opt săptămâni care trecuseră de la transplant nu se ivise nicio hibă care să-i zdruncine încrederea în Bonnie. De trei ani, de când pășise prima oară în cabinetul doctoriței Fox, între ei se stabilise o legătură profundă, care trecea dincolo de domeniul profesional. Erau buni prieteni, acum, sau oricum așa credea McCaleb. Luaseră masa împreună de câteva ori și avuseseră nenumărate discuții pe tot felul de teme, de la donarea genetică la procesele lui O.J. Simpson – McCaleb câștigase un pariu de o sută de dolari: era vorba despre primul verdict, când credința neștrămutată în sistemul de justiție o orbise, împiedicând-o să vadă și realitățile rasiale ale cazului. La al doilea proces, n-a mai vrut să parieze cu el.

Indiferent de subiect, în majoritatea situațiilor McCaleb obișnuia să se situeze pe o poziție contrară, fiindcă îi plăcea să se înfrunte cu ea. Fox îi urmărea acum întrebarea, cu o expresie din care reieșea că era gata pentru o nouă confruntare.

— Dacă ar trebui să facem asta, zise bărbatul, mișcându-și mâna dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ar fi vrut să indice tot spitalul. Adică, să scoatem organe, să punem altele în loc. Uneori, mă simt ca un Frankenstein modern, cu tot felul de bucăți de la alții vârâte prin mine.

— Hai să nu fim așa de dramatici. O bucată, de la altă persoană, atât.

— Dar e bucata esențială, nu crezi? Știi, când eram la FBI trebuia să ne calificăm anual la tir. Înțelegeți cum, trăgeam la țintă. Iar cea mai sigură variantă de a trece testul era să tragi în inimă. Cercurile din jurul inimii, pe țintele alea, valorează mai mult decât capul. Se cheamă inelul zece. Cel mai mare punctaj.

— Păi, iar am ajuns la vechea discuție despre de-ce-să-facem-pe-Dumnezeu? Credeam că am depășit faza asta.

Doctorița scutură din cap, zâmbi și îl privi lung câteva secunde. Zâmbetul i se șterse până la urmă de pe față.

— De fapt, ce nu merge?

— Nu știu. Cred că mă simt vinovat.

— De ce, că trăiești?

— Nu-mi dau seama.

— Nu fi ridicol. Am mai trecut noi și prin chestia asta. N-am vreme de vina supraviețuitorului. Uite, opțiunile sunt astea. E foarte simplu. Într-o parte e viața, iar în cealaltă, moartea. O mare decizie. Unde intră vinovăția aici?

McCaleb ridică mâinile, în semn că se preda. Doctorița Fox se pricepea întotdeauna să plaseze ideile în cel mai clar context cu putință.

— Tipic, pe cuvânt, zise Bonnie, refuzând să-l lase în pace. Te tot plimbi pe aici de vreo doi ani, așteptând să apară „o inimă” și lipsind puțin să ratezi totul, iar acum te întrebi dacă am făcut bine că ți-am dat-o. Ce te deranjează, de fapt, Terry? N-am timp să mă ciondănesc cu tine.

McCaleb o privea lung. Femeia asta învățase să-i citească toate gândurile. O calitate pe care o aveau cei mai buni agenți federali și polițiști. Șovăind inițial, bărbatul se decise să spună ce gândea:

— Cred că aș vrea să aflu de ce nu mi-ai spus că femeia a cărei inimă o port a fost ucisă.

Fusese luată prin surprindere. I se vedea pe față cât de mult o șocase această afirmație.

— Ucisă? Ce vrei să spui?

— A fost ucisă.

— Cum?

— Nu știu exact. A fost prinsă în mijlocul unui jaf dintr-un magazin din Valley. Împușcată în cap. A murit, iar eu i-am luat inima.

— Nu ar trebui să știi nimic despre donator. Cum ai aflat chestia asta?

— Sora ei m-a vizitat duminică. Mi-a povestit totul... Cumva situația se schimbă, nu crezi?

Fox se așeză pe patul de spital și se aplecă spre McCaleb. Pe chip i se așternuse o expresie gravă.

— Unu la mână, habar n-am de unde provine inima ta. Noi, medicii, nu știm astă niciodată. A venit prin BOPRA. Nu ni s-a spus decât că există disponibil un organ ale cărui probe de sânge se potrivesc cu un primitor aflat în capul listei, la noi. Ți-ai spus că există un organ care se potrivește cu un primitor aflat în capul listei, la noi. Ți-ai spus că există un organ care se potrivește cu un primitor aflat în capul listei, la noi. Ți-ai spus că există un organ care se potrivește cu un primitor aflat în capul listei, la noi. Știi cum lucrează BOPRA. Ai urmărit filmul în perioada ta de pregătire. Informațiile pe care le primim sunt limitate, fiindcă este mai bine așa. Ți-am spus exact ce am știut noi. Persoană de sex feminin, douăzeci și șase de ani, dacă mi-aduc aminte. Sănătate perfectă, formulă sanguină perfectă, donatoare perfectă. Asta e tot.

— Îmi pare rău, atunci. Am crezut că ai știut tot și că n-ai vrut să-mi spui.

— N-am știut. Noi n-am știut. Prin urmare, dacă noi n-am știut de la cine și de unde provine inima, cum de sora ei știe la cine și unde a ajuns? Cum de te-a găsit? Poate că e doar o înscenare...

— Nu.

— De unde știi?

— Dintr-un articol publicat în ediția de duminică, din *Times*, la rubrica „Ce s-a întâmplat cu...” Acolo scrie că am căpătat inima pe nouă februarie și că a trebuit să aștept mult timp, fiindcă am o grupă sanguină mai rară. Femeia a citit chestia asta și a pus informațiile cap la cap. E limpede, știa data când i-a murit sora, știa că inima ei a fost donată și că avea o grupă sanguină mai rară. E asistentă medicală la Holy Cross și și-a dat seama că este vorba despre mine.

— Asta tot nu înseamnă că inima surorii ei este la tine...

— Are și scrisoarea mea.

— Ce scrisoare?

— Aia pe care o scriu toți, după aceea. Mulțumirile anonime pe care le trimiți familiei donatorului. Scrisoarea pe care o expediază spitalul. A mea este la acea femeie. M-am uitat bine și e a mea. Țin minte ce-am scris acolo.

— Așa ceva nu e permis, Terry. Și tipa ce vrea? Bani?

— Nu, nu vrea bani. Nu pricepi? Vrea să aflu cine i-a omorât sora. Poliția nu a reușit să finalizeze cazul. Au trecut două luni deja și nicio arestare. Știe că se vor lăsa păgubași. Pe urmă, vede povestea asta cu mine în ziar și află cu ce mă ocupam înainte, la FBI. Se gândește că, dacă acum port inima surorii ei, poate reușesc să fac mai mult decât sunt în stare polițiștii. O oră s-a plimbat, duminică, prin portul San Pedro, ca să-mi găsească barca. Nu știa decât numele vasului. Așa că a venit să mă caute.

— Ce țacâneală! Dă-mi numele femeii și voi...

— Nu. Nu vreau să-i faci nimic. Gândește-te, dacă ai fi în locul ei și ți-ai fi iubit sora, ai face exact ca ea.

Fox se ridică de pe pat, foarte surprinsă.

— Sper că nu te gândești să faci ce ți-a cerut.

Rostise cuvintele pe un ton imperativ, cum fac doctorii când le interzic pacienților ceva. McCaleb nu-i răspunse, ceea ce în sine constituia un răspuns. Din nou, pe chipul lui Fox se așternuse o expresie de furie.

— Uite ce e. Starea sănătății nu-ți permite să faci așa ceva. N-au trecut nici șaiszeci de zile de la transplantul de cord, și te gândești să faci pe detectivul?

— Da, însă doar mă gândesc, clar? I-am spus că mă voi gândi. Atât. Cunosc riscurile. Și știu, de asemenea, că nu mai sunt agent FBI, ceea ce ar fi însemnat cu totul altceva.

Fox își încrucișă brațele la piept, furioasă.

— Nici să nu te gândești să faci asta. Ca doctor care te are în grijă, îți interzic categoric așa ceva.

Apoi, însă, vocea i se mai îndulci:

— Terry, trebuie să respecti darul care ți s-a făcut – această a doua șansă.

— Bine, dar respectul ăsta are două aspecte. Fără inima ei, acum aș fi fost mort. Îi sunt dator. Asta înseamnă...

— Nu îi datorezi ei și nici familiei ei nimic mai mult decât scrisoarea aceea de mulțumire. Atâta tot. Tot moartă rămânea, indiferent dacă inima ei ajungea la tine sau la altcineva. Greșești în această privință.

Dădu din cap, în semn că îi înțelegea punctul de vedere, ceea ce nu însemna însă că era de acord. Știa perfect că nu tot ceea ce pare logic din punct de vedere rațional poate fi acceptabil pe plan emoțional. Fox îi citise gândurile.

— Ce voiai să spui?

— Nu mai știu exact. Doar că mă gândeam că, dacă îmi va fi dat să aflu vreodată ce s-a întâmplat, voi descoperi că a fost un accident. Așa mi-am tot spus. Și așa, de altfel, ți se spune la ședințele de orientare și pregătire. Chiar și tu, când am început tratamentul, mi-ai zis același lucru: că în 99 dintre cazuri

e vorba despre un accident, care a provocat o rană fatală la cap. Altfel spus, omul acela are un accident de mașină sau cade pe scări ori se răstoarnă cu motocicleta. Situația mea e, însă, alta. Perspectiva se schimbă complet.

— Bine, bine, văd că repeți deja același lucru. De ce crezi că, în cazul tău, situația e alta? Inima e doar un organ – o pompă biologică. Nu contează cum a murit posesorul.

— Dacă s-ar fi produs un accident, mi-ar fi fost mult mai ușor să mă împac cu ideea. În toată perioada aceea de așteptare, când știam că un om va trebui să moară pentru ca eu să mai pot trăi, încercam să mă conving că avea să fie doar un accident. Și asta fiindcă ideea de accident presupune o fatalitate sau ceva de genul ăsta. O crimă însă... implică intenția de a face rău. Nu este ceva aleatoriu. Înseamnă că beneficiaz de pe urma unei ticăloșii, or tocmai de aceea perspectiva se schimbă complet.

Fox păstră tăcerea câteva momente. Își vâri mâinile în buzunarele laterale ale halatului. McCaleb se gândea că poate începea și femeia, în sfârșit, să-i înțeleagă punctul de vedere.

— Cam asta a însemnat viața mea până acum, adăugă bărbatul, încetșor. Am căutat să descopăr autorii diverselor ticăloșii. Asta a fost meseria mea. Și am avut rezultate bune, numai că până la urmă n-am mai putut face față. Slujba pe care o aveam a ajuns să mă doboare. Cred – ba nu, știu – că din cauza meseriei m-am îmbolnăvit de inimă. Dar acum e ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi produs vreodată, fiindcă, uite-mă aici, sunt ca nou, cu inima asta nouă, am o nouă viață, această a doua șansă despre care pomeneai, or singurul motiv pentru care mă bucur de asta e pentru că un nemernic a săvârșit o faptă oribilă.

Răsuflă adânc, înainte de a continua:

— Femeia aceea a intrat în magazin ca să cumpere o ciocolată pentru puștiul ei și de-aici i s-a tras moartea – înțelegi, nu știu cum să-ți explic, dar e cu totul altceva.

— Nu ești prea explicit, să știi.

— Mi-e greu să formulez totul în cuvinte, așa cum aș vrea. Știu doar ce simt. Pentru mine, totul e foarte limpede și logic.

Fox părea că se resemnase.

— Uite ce e, știu că vei vrea să o ajuți pe doamna care a venit la tine. Dar nu ești încă pregătit. Oricum, în niciun caz din punct de vedere fizic. Iar din punct de vedere emoțional, după ce am ascultat tot ce mi-ai spus, nu cred că ești apt să investighezi nici măcar un accident de mașină. Mai ții minte ce ți-am spus despre echilibrul dintre sănătatea fizică și cea psihică? Sunt ca două vase comunicante, care se alimentează reciproc. Și mă sperie gândul că tot ceea ce se petrece acum în mintea ta va ajunge să îți afecteze însănătoșirea fizică.

— Înțeleg.

— Ba nu, nu cred că înțelegi. Te joci cu propria viață. Dacă starea sănătății ți se înrăutățește, dacă începi să faci infecții sau să ai reacții de respingere, nu vom mai putea să te salvăm, Terry. Așteptăm de aproape doi ani să găsim inima pe care o ai acum. Ce-ți închipui tu, că dacă pe asta de acum o

prăpădești o să mai facem rost de alta, care să aibă aceeași grupă sanguină ca a ta?! Nici vorbă. Exclus. Am un pacient, într-un salon pe același culoar cu tine, care zace conectat la o mașinărie, în așteptarea unei inimi care nu mai vine odată. Puteai să fii și tu în aceeași situație. Ai avut o șansă unică. Nu-ți bate joc de ea!

Fox îi puse mâna pe piept, exact cum făcuse și Graciela Rivers, căreia îi simțea și acum căldura mâinii.

— Refuză ce ți-a cerut femeia aceea. Salvează-ți viața, spunându-i ei nu.

3

Luna semăna cu un balon care plana pe cer, doar datorită nenumăratelor bețe cu care ai fi zis că niște copii o împingeau mereu în sus. Pădurea catargelor de la zecile de ambarcațiuni cu pânze o susțineau parcă să nu cadă. McCaleb își plimbă privirea pe cerul negru ca smoala, până când astrul se strecură în dosul unor nori, undeva deasupra Catalinei. Bună ascunzătoare, se gândi el, uitându-se în jos, spre cana goală din mână. Își amintea cu nostalgie de vremurile în care obișnuia să șadă la prora, cu o bere rece și cu o țigară. Numai că fumatul constituise în mare măsură cauza bolii, așa că se văzuse nevoit să renunțe la acest viciu. Va trebui să mai aștepte câteva luni până când medicația se va reduce suficient, cât să permită un consum moderat de alcool. Acum, însă, și o bere risca să îi cauzeze o mahmureală fatală, cum spunea Bonnie Fox.

McCaleb se ridică și intră în salonul ambarcațiunii. Se așeză întâi la masă, dar se ridică repede, deschise televizorul și începu să schimbe canalele, fără să perceapă, de fapt, ce vedea. Pe urmă, închise televizorul și se duse să facă ordine pe biroul cu hărți, dar constată că nu-l interesa nici asta. Începu să se foiască prin cabină, încercând să scape de gândurile care îl obsedau. Degeaba, nimic nu-i putea distra atenția de la ceea ce îl frământa.

Coborî treptele și, străbătând culoarul, intră în cabina de la prora. Scoase termometrul din dulăpiorului pentru doctorii, îl scutură și și-l vârî sub limbă. Era un model clasic, făcut dintr-un tub de sticlă. Termometrul electronic cu afișaj digital, pe care îl primise de la spital, stătea în cutia originală, pe un raft al dulăpiorului de medicamente. Nu știa de ce, dar acest obiect ultramodern nu-i inspira nicio încredere.

Privindu-se în oglindă, își descheie cămașa la gât și se uită atent la mica tăietură rămasă de la biopsia făcută în acea dimineață. N-avea nicio șansă să se vindece de tot. Făcuse atâtea biopsii, încât, atunci când pielea era pe punctul de a se regenera complet, intervenea o nouă incizie, pentru a sonda inima prin arteră. Știa că îi va rămâne semn pentru totdeauna, exact cum se întâmplase cu cicatricea de vreo treizeci de centimetri pe care o avea pe piept. În timp ce se holba la propria imagine din oglindă, gândul îi zbură la tatăl său.

Își aminti de semnele permanente, de tatuajele de pe gâtul bătrânului. Coordonatele unei lupte cu radiațiile, care nu făcuse decât să prelungească inevitabilul.

Nu avea febră. Spălă termometrul și îl puse la loc, după care luă din cui tabelul cu valorile temperaturii și notă pe foaie data și ora. În ultima coloană, sub TEMPERATURĂ, trase din nou o liniuță, ceea ce însemna că nu survenise nicio modificare.

După ce puse tabelul la loc, se aplecă spre oglindă să își vadă ochii mai bine. Erau verzi, cu niște pigmenți cenușii și un contur roșiatic, ca o linie frântă. Făcu un pas înapoi și își scoase cămașa. Deși oglinda era mică, își putea vedea totuși cicatricea – ca o funie roz-albicioasă, groasă, urâtă. Făcea adesea acest lucru, încercând să-și dea seama cum era acum. Și asta fiindcă nu se putea obișnui cu felul în care arăta corpul lui, după operație, neîmpăcându-se nici azi cu ideea că îl trădase iremediabil. Cardiomiopatie. Fox îi spusese că putea fi vorba despre un virus, care zăcea de ani de zile ascuns în pereții inimii, dezvoltându-se imprevizibil la un moment dat, mai ales din cauza stresului. Explicația nu însemna mare lucru pentru el. Nu constituia o consolare pentru regretul că nu va mai fi niciodată ca înainte. Uneori, când se privea așa în oglindă, avea senzația că vede un străin, o epavă umană înfrântă de viață și rămasă fragilă pentru totdeauna.

După ce își trase la loc cămașa peste bust, intră în cabina-dormitor din față – o încăpere de formă triunghiulară, care urmărea conturul bărcii. Pe partea dinspre babord, era o cușetă dublă, iar pe latura de la tribord o serie de compartimente de păstrat lucruri. Transformase cușeta de jos în birou, iar pe cea de deasupra o folosea pentru depozitarea cutiilor de carton pline cu dosare vechi; de la serviciu. Pe fiecare cutie scria, lateral, denumirea investigației respective, ca: POETUL, CODUL, ZODIACUL, LUNA PLINĂ și BREMMER. Pe două dintre cutii, se putea citi DIVERSE. McCaleb își copiasse majoritatea dosarelor înainte de a se pensiona. Era contrar regulamentului, dar oricum nimeni nu-l oprise. Dosarele din cutii reprezentau diferite cazuri, deschise și închise. Unele erau atât de voluminoase, încât ocupau o cutie întreagă, iar altele, mai subțiri, încăpeau laolaltă în același spațiu. Nu-și dădea seama nici el de ce copiasse totul. De când ieșise la pensie, nu umblase cu niciuna dintre toate aceste cutii. Dar i se întâmplase de multe ori să viseze că va scrie o carte sau poate chiar va continua investigațiile în unele cazuri rămase nesoluționate. În principal, însă, îi plăcea pur și simplu ideea de a avea aceste dosare ca o dovadă concretă a activității depuse în acea parte a vieții.

McCaleb se așeză la birou și aprinse veioza montată în perete. În momentul acela, îi căzură ochii pe insigna FBI, pe care o purtase timp de 16 ani. Acum era pusă într-o casetă transparentă, prinsă în perete, deasupra mesei de lucru, înghesuită alături, stătea fotografia unei fete cu aparat dentar, care zâmbea în fața obiectivului. O luase cu mulți ani în urmă, dintr-un almanah. McCaleb se încruntă aducându-și aminte de acele vremuri, după care întoarse privirea, uitându-se la lucrurile puse alandala pe birou.

Un morman de facturi și chitanțe, o cutie de acordeon plină de fișe și carnete medicale, un teanc de mape de carton, majoritatea goale, trei pliante de

reclamă de la niște docuri plutitoare concurente și un manual de la Cabrillo Marina, privind regulamentul și taxele de andocare. Carnetul de cecuri era deschis și pregătit să intre în funcțiune, numai că lui McCaleb nu-i ardea de niște treburi atât de lumești cum era achitarea facturilor. Acum, în niciun caz. Nu avea astâmpăr, dar asta nu fiindcă n-ar fi avut la ce să se gândească. Nu-i ieșeau din minte vizita făcută de Graciela Rivers și schimbarea subită pe care i-o pricinuiseră.

Scormoni printre lucrurile de pe birou, până ce găsi tăietura din ziar, care o făcuse pe femeia aceea să vină să-l caute. O citise în ziua în care apăruse publicația și o decupase, după care încercase să nu se mai gândească la asta. Imposibil, însă. Articolul pusese în mișcare o procesiune întreagă de victime spre ambarcațiunea lui. Mama unei fete al cărei cadavru fusese găsit mutilat pe plaja din Redondo; părinții unui băiat descoperit de poliție spânzurat într-un apartament din West Hollywood. Un tânăr a cărui soție plecase într-o seară la un club de pe Sunset Strip, dar nu se mai întorsese niciodată acasă. Toți acești oameni erau complet distruși și sperați, paralizați aproape de marea suferință sufletească și de dezamăgirea provocată de un Dumnezeu în care crezuseră și care n-ar fi trebuit să îngăduie să se întâmple așa ceva. McCaleb nu-i putea mângâia, nu-i putea ajuta. Așa că le spusese să-și vadă de treabă.

Fusese de acord cu interviul din ziar, doar fiindcă se simțea dator față de reporteră. Pe vremea când McCaleb lucra la FBI, Keisha Russell se purtase întotdeauna frumos cu el. Era genul de ziaristă care îți difuza informații, fără să ceară mereu ceva în schimb. Îl vizitase în urmă cu o lună, ca să-și primească „răsplata”. Răspundea de rubrica din *Times* „Ce s-a întâmplat cu...” Întrucât cu un an în urmă scrisese un articol despre McCaleb care aștepta să apară o inimă, acum, după operația de transplant, voia să reia subiectul și să îl reactualizeze. McCaleb intenționase să refuze propunerea, conștient că publicarea interviului risca să întrerupă existența anonimă pe care o avea, însă Russell îi reamintise de toate momentele în care îl ajutase – fie nedifuzând detalii despre o investigație sau alta, fie scriind articole bine venite despre diverse anchete, în funcție de ceea ce considera McCaleb că ar fi fost util. Așadar, bărbatul știa că nu avea de ales. Nu-i plăcea să rămână dator.

În ziua operației, McCaleb văzuse în articolul publicat emblema oficială a statutului său de dinainte. De obicei, rubrica le era rezervată unor foști politicieni care dispăruseră de pe scena locală sau unor persoane a căror faimă meteorică apusese demult. Din când în când, mai era prezentată și câte o vedetă TV deja răsuflată, care se apucase de afaceri imobiliare sau începuse să picteze, susținând că astfel își găsise adevărata vocație.

Așa că despături tăietura din ziar și se apucă să citească.

O nouă inimă, adică un nou început pentru un fost agent FBI

de Keisha Russell

REDACTOR AL ZIARULUI *TIMES*

Înainte, figura lui Terrell McCaleb devenise o imagine de rutină la știrile de seară din Los Angeles, iar cuvintele lui își găseau spațiu

întotdeauna în presa locală. Rutina nu era însă ceva plăcut pentru el sau pentru oraș.

Agent FBI, McCaleb a fost omul „de diagnostic” al Biroului în anchetele referitoare la câțiva ucigași în serie, care au torturat orașul Los Angeles și Coasta de Vest, în ultimul deceniu.

Membru al Departamentului de sprijin pentru investigații, McCaleb a contribuit la orientarea și focalizarea anchetelor desfășurate de poliția locală. Comunicativ cu presa și întotdeauna demn de a fi citat, McCaleb a apărut adesea în fața telespectatorilor – metodă care a deranjat uneori oficialitățile locale, dar și pe superiorii săi din Quantico, Va.

Au trecut însă mai bine de doi ani de când McCaleb n-a mai apărut în viziunea opiniei publice. Astăzi, nu mai poartă armă și nici insignă de polițist. Susține că nici măcar nu mai are vreun costum bleumarin tip FBI.

Aproape tot timpul poartă niște blue jeans jerpeliți și un tricou zdrențaros – ținută în care meșterește mereu la barca sa de pescuit, de vreo 13 metri lungime, pe care a numit-o *The Following Sea*. Născut în Los Angeles, McCaleb, care a copilărit în Avalon, pe Insula Catalina din apropiere, trăiește în prezent pe propriul vas dintr-un port din San Pedro, dar plănuiește ca până la urmă să își ancoreze ambarcațiunea în Avalon Harbor.

Aflat în convalescență după o operație de transplant de cord, bărbatul afirmă că nici nu se mai gândește la ucigași în serie și violatori.

În vârstă de 46 de ani, McCaleb spune că și-a dăruit inima Biroului – medicii susțin că stresul puternic a declanșat dezvoltarea unui virus, care a dus la slăbirea aproape fatală a inimii originale – dar că atmosfera de la serviciu nu-i lipsește, de fapt.

„Când treci prin așa ceva, te schimbi nu numai fizic”, a spus bărbatul într-un interviu de săptămâna trecută. „Totul capătă o nouă perspectivă. Zilele când lucram la FBI par dintr-un alt veac. Acum, voi avea o nouă viață. Nu prea știu exact ce voi face, dar nu sunt prea îngrijorat din cauza asta. Voi găsi eu ceva.”

McCaleb a fost la un pas de a rata noul început. Întrucât are o grupă sanguină ce nu se întâlnește nici măcar la unu la sută din populație, a trebuit să aștepte aproape doi ani pentru a i se găsi o inimă compatibilă.

„Ajunsese la capătul puterilor”, spunea doamna Bonnie Fox, chirurgul care a efectuat transplantul. „Dacă ar fi trebuit să așteptăm mai mult, probabil că l-am fi pierdut sau ar fi fost prea slăbit ca să mai reziste unei operații.”

După numai opt săptămâni, McCaleb a scăpat de spital și este deja activ fizic. Susține că doar arareori se mai gândește la analizele de altădată, care i-au dat atâtea emoții.

Lista cazurilor rezolvate de fostul agent seamănă cu un fel de Who's Who al celebrităților macabre. Printre cazurile locale la care a lucrat se numără ancheta „Rondul de noapte” și „Poetul”; de asemenea, a jucat un rol-cheie în prinderea mai multor răufăcători – Ucigașul Codificat, Sugrumătorul de pe Sunset Strip și Luther Hatch, care după arestare a fost poreclit Omul Cimitirelor, din cauza vizitelor frecvente pe care le făcea la mormintele victimelor.

Timp de mai mulți ani, McCaleb a fost profilator la secția din Quantico a departamentului unde lucra. S-a specializat în cazurile de pe Coasta de Vest, fiind trimis adesea la Los Angeles, pentru a ajuta poliția locală la desfășurarea anchetelor. În cele din urmă, conducerea departamentului a decis să creeze un post satelit aici, și așa McCaleb a revenit în orașul natal, Los Angeles, la birourile FBI din Westwood. Acest transfer l-a apropiat și mai mult de o serie de investigații în care se solicita asistența FBI.

Din păcate, nu toate acțiunile au fost încununuate de succes, așa că, într-un final, stresul a început să-și spună cuvântul. McCaleb a suferit un atac de cord, în timp ce într-o seară, târziu, lucra la birou. A fost găsit de un paznic de noapte, care prin gestul său i-a salvat viața. Medicii au stabilit că McCaleb suferea de o cardiomiopatie avansată – o slăbire a mușchilor inimii – și l-au trecut pe o listă pentru operație de transplant. În timpul perioadei de așteptare, a fost pensionat pe caz de boală.

A renunțat la pagerul de serviciu, primind în schimb unul de la spital, iar pe 9 februarie aparatul a sunat; era disponibilă o inimă de la un donator cu aceeași grupă sanguină. După o intervenție chirurgicală care a durat șase ore, efectuată la Centrul Medical Cedars-Sinai, inima donatorului bătea în pieptul lui McCaleb.

Bărbatul nu știe exact ce va face cu noua sa viață – decât că va merge la pescuit. A primit oferte de la foști agenți și polițiști, care îi propuneau să lucreze ca detectiv particular sau consultant în probleme de securitate. Atenția însă i s-a concentrat până acum asupra restaurării propriei bărci de pescuit sportiv *The Following Sea*, o ambarcațiune de douăzeci de ani, moștenită de la tatăl sau. Barca zăcea deteriorată de șase ani, dar acum se bucură de toată atenția lui McCaleb.

„În momentul de față mă mulțumesc să fac totul pe îndelete. Nu prea mă frământ pentru ce va urma.”

Nu are multe regrete, dar ca mai toți detectivii și pescarii, McCaleb se vaită că unii infractori au rămas nepriși.

„Îmi pare rău că n-am rezolvat toate cazurile.” „Nu puteam să sufăr când un răufăcător scăpa nepedepsit. Și acum simt la fel.”

Câteva momente, McCaleb studie fotografia care fusese publicată în ziar împreună cu articolul. Era un portret, făcut demult, care mai fusese folosit de

nenumerate ori, pe vremea când lucra la FBI. Se holba cu îndrăzneală în obiectivul aparatului de fotografiat.

Când venise să se documenteze pentru articol, Keisha Russell adusesese și un fotograf. Dar McCaleb nu a vrut să se lase pozat, spunându-le să folosească una dintre fotografiile mai vechi. Nu voia ca lumea să îl vadă așa cum arăta acum.

Nu însemna, totuși, că ți-ai fi putut da seama că se schimbase prea mult, doar dacă îl vedeai fără nimic pe piept. Slăbise vreo 13 kilograme, dar asta nu era ceva de ascuns. Ochii constituiau însă problema. Își pierduseră expresia aceea sfredelitoare ca un glonț. Or, asta nu voia McCaleb să se afle.

Împături decupajul din ziar și îl puse deoparte. Bătu darabana pe birou, câteva secunde, meditănd la diverse lucruri, după care își întoarse privirea spre țepușa de metal de lângă telefon, în care înfigea diversele bilețele cu însemnări.

Pe vremea când era agent FBI, nutrea o furie nemărginită la adresa oamenilor pe care îi urmărea. Văzuse, de fiecare dată, „la prima mână”, ce fuseseră în stare să facă, așa că voia ca răufăcătorii să plătească pentru manifestările oribile ale propriilor fantezii. Fărădelegile soldate cu vărsare de sânge trebuia plătite tot cu sânge. Acesta este motivul pentru care în departamentul FBI specializat în soluționarea omuciderilor în serie agenții își numeau munca „treabă de sânge”. Nu exista altă modalitate de a-și descrie mai bine activitatea. Așa că îl marca profund și îl rodea, ori de câte ori cineva nu „plătea”. Ori de câte ori cineva scăpa nepedepsit.

Acum îl frământa ce se întâmplase cu Gloria Torres. El trăia datorită faptului că femeia pierise răpusă de o faptă rea. Graciela îi povestise totul. Gloria murise doar fiindcă îi stătuse în cale cuiva, care voia să spargă casa de marcaj dintr-un magazin. Un motiv simplu, stupid și sinistru de a muri. Într-un fel, McCaleb se simțea parcă vinovat și dator, totodată, față de ea, față de fiul ei, față de Graciela, ba chiar și față de el însuși.

Luă receptorul și formă numărul notat pe hârtie. Era târziu, dar nu voia să mai amâne, mai ales că acest telefon era așteptat. I se răspunse în șoaptă, după primul apel.

— Domnișoara Rivers?

— Da.

— Sunt Terry McCaleb. Ai fost pe la...

— Da.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit?

— Nu.

— Ei bine, atunci, uitate ce e. Voiam să-ți spun că... ăăă... m-am tot gândit și, în fine, știam că ți-am promis să te sun indiferent de hotărârea pe care o voi lua.

— Da.

Câtă speranță doar în acest cuvânt! McCaleb era extrem de impresionat.

— Așa, m-am gândit, deci, că... ăăă... cum să le spun, abilitățile mele, cred că dumneata așa le-ai numi, nu sunt potrivite pentru acest gen de infracțiune. Din câte mi-ai povestit despre sora dumitale, se pare că a fost vorba de un hazard, care a avut în spate o motivație financiară. Un jaf, altfel spus. Prin urmare, e cu totul altceva decât genul de cazuri de care m-am ocupat, când lucram la FBI – mă refer la infracțiunile săvârșite în serie.

— Înțeleg.

Speranța dinainte începea să sângereze.

— Nu, n-am spus că nu voi – în fine, că nu mă interesează acest caz. Am sunat fiindcă mâine mă voi duce la poliție ca să aflu care e stadiul investigațiilor. Dar...

— Mulțumesc.

— Dar, spuneam, nu știu ce voi putea rezolva. Asta încercam să îți explic. Nu vreau să îți faci iluzii deșarte. Lucrurile de acest fel... nu știu, în fine.

— Înțeleg. Mulțumesc fie doar și pentru intenția de a face asta. Nimeni...

— Bine, am să încerc să mă lămuresc un pic, zise bărbatul, întrerupând-o. Nu-i plăcea să audă atâtea mulțumiri. Nu știu în ce măsură voi putea obține ajutorul sau colaborarea poliției din L.A., dar voi face tot ce voi putea ca să ajung la niște concluzii. Îi sunt dator surorii dumitale măcar cu atâta lucru: să încerc să fac ceva.

Graciela tăcea. McCaleb îi spuse că avea nevoie să obțină niște informații suplimentare despre sora ei, precum și numele detectivilor de la LAPD care se ocupaseră de caz. Discutară așa cam zece minute, iar după ce bărbatul își notă toate informațiile necesare într-un carnetel, o tăcere stânjenitoare se așternu de-a lungul liniei telefonice.

— Ei bine, spuse Terry, într-un final, cam asta a fost, cred, tot. Te mai sun dacă voi mai avea alte întrebări ori dacă apare ceva nou.

— Mulțumesc.

— Am senzația că eu ar trebui să-ți mulțumesc. Mă bucur că voi putea face asta. Sper să fie și cu folos.

— Oh, va fi. Ai inima în piept. Sora mea te va ghida.

— Da, zise bărbatul, șovăind, fără să înțeleagă nimic exact. Te sun când am să pot.

Puse receptorul jos și se holbă la telefon câteva momente, gândindu-se la ultima replică a Gracielei. Pe urmă, despături din nou tăietura din ziar. Se uită la fotografia publicată, studiindu-și ochii multă vreme.

În cele din urmă, împături extrasul din ziar și îl ascunse sub niște hârtii de pe birou. Își ridică privirea spre fata cu aparat dentar și, după câteva clipe, încuviință din cap. După aceea, stinse lumina.

4

Când McCaleb era angajat la FBI, agenții cu care lucra numeau această fază „tangoul ucigător”. Era vorba despre niște mișcări de mare finețe, pe care trebuia să le facă abil cu poliția locală. Ceva ce ținea de orgoliu personal și de evenimentul teritorial. Sau, cum spune o vorbă din bătrâni, fiecare dulău cu ograda lui. Nu intri la vecini fără permisiunea lor.

Nu există polițai de la omucideri care să nu aibă un orgoliu personal foarte „sănătos”. E ca un fel de condiție indispensabilă pentru o asemenea slujbă. Ca să faci o astfel de treabă e necesar să știi, în adâncul inimii tale, că ești făcut pentru asta și că ești mai bun, mai isteț, mai puternic, mai rău, mai iscusit și mai răbdător decât adversarul tău. Trebuie să fii convins, efectiv, că vei învinge. Iar, dacă ai cumva vreun dubiu în această privință, mai bine să bați în retragere și să te apuci de altceva – tâlhării, patrulă prin oraș sau ceva de genul ăsta.

Din păcate, orgoliul personal al celor de la omucideri era, uneori, atât de nemăsurat, încât se întâmpla ca unii detectivi să extrapoleze concepția pe care o aveau despre adversari și la cei de la care așteptau un ajutor – colegi de breaslă, mai ales agenți FBI. Nu există polițai de la omucideri, care să se fi împotmolit în rezolvarea vreunui caz complicat și care să accepte să i se spună că, poate, altul – mai ales un agent FBI din Quantico – ar fi în stare să-l ajute sau să se descurce mai bine decât el. McCaleb știa din experiență că, atunci când un polițai se dă bătut și pune un caz la conservare, în sinea lui omul acela își dorește ca firele anchetei să nu mai fie preluate de altcineva, care, găsind soluția, i-ar putea demonstra incapacitatea profesională. Ca agent FBI, lui McCaleb nu i se întâmplase, aproape niciodată, să fie solicitat la vreun caz sau să i se ceară sfatul de către detectivul care răspundea de anchetă. Această opțiune era întotdeauna ideea șefului. Și asta fiindcă șefului nu-i păsa de orgolii rănite sau de jigniri. Pe acesta îl interesau soluționarea cazurilor și rapoartele statistice pozitive. Așa că se suna la FBI, McCaleb intra în acțiune și trebuia să „danseze” cu detectivul care răspundea de caz. Uneori, era un dans lin, ca între doi parteneri care își armonizează pașii. Dar, cel mai adesea, era un „tangou ucigător”. Te călcâi pe degetele de la picioare, te ofensai reciproc. Nu o dată i se întâmplase lui McCaleb să suspecteze că detectivul cu care lucra tănuia informații sau jubila, când el nu reușea să se facă util în identificarea suspectului sau în soluționarea cazului. Tot acest „balet” făcea parte din porcăriile meschine, la nivel teritorial, din lumea infracțiunilor. Câteodată, considerația pentru victimă sau familia acesteia nici nu se punea în balanță. Era ceva în plus. Sau nu exista deloc.

McCaleb era aproape convins că urma să aibă un „tangou ucigător” cu cei de la LAPD. Nu conta că ajunseseră într-un impas în investigația cazului Gloria Torres și că o mână de ajutor le-ar fi prins bine. Era o problemă „teritorială”. Și, colac peste pupăză, el nici nu mai lucra la FBI. Se ducea așadar acolo curat ca lacrima, fără nicio legitimație. Tot ce avea, când sosi marți dimineața, la

șapte și jumătate, la Secția de poliție West Valley, era o geantă de piele și o cutie cu gogoșele. Se pregătea să danseze tangoul ucigător fără muzică.

McCaleb alesese această oră, știind că majoritatea detectivilor începeau devreme, pentru a termina tot devreme. Era momentul când avea cele mai multe șanse să îi prindă la birou pe cei doi care se ocupau de cazul Gloriei Torres. Avea numele lor de la Graciela: Arrango și Walters. McCaleb nu-i cunoștea, dar îl știa pe comandantul lor, locotenent Dan Buskirk, care în urmă cu câțiva ani lucrase la cazul Ucigașul Codificat. Oricum, relația lor era destul de distantă. McCaleb nu știa ce părere avea Buskirk despre el. Consideră, totuși, că era preferabil să se conformeze protocolului și să înceapă cu comandantul, apoi, cum era de dorit, să ajungă la Arrango și la Walters.

Secția West Valley se afla în Reseda, pe Owensmouth Street. După toate aparențele, un loc cam ciudat pentru un sediu al poliției. Majoritatea clădirilor, în care funcționează LAPD, sunt plasate în zone dure, unde e nevoie de atenție sporită și de intervenția poliției. De aceea, sediile poliției sunt prevăzute cu ziduri de beton de o parte și de cealaltă a intrării, pentru a fi ferite de eventualele tiruri lansate din mașinile aflate în trafic. La West Valley, era însă altfel. Niciun fel de barieră. Clădirea poliției se afla amplasată într-un cartier rezidențial, cu atmosferă bucolică și oameni fără grija zilei de mâine. Alături se aflau o bibliotecă și un parc orășenesc, iar în față multe locuri de parcare. Vizavi exista un șir de vile sembrate „San Fernando Valley”.

Coborând din taxi, McCaleb intră în hol, îl salută degajat pe unul dintre polițiștii în uniformă, de la ghișeu, și se îndreaptă spre culoarul din stânga. Nu vădea niciun fel de ezitare. Știa că pe acolo se ajungea la biroul de detectivi, întrucât majoritatea secțiilor de poliție din oraș erau compartimentate la fel.

Tipul în uniformă nu încercase să-l oprească, or asta îl încurajă. Să fi fost, poate, cutia cu gogoși sau probabil faptul că avea încă mutră de polițai – acea atitudine încrezătoare a tipului care poartă pistol și insignă. Or, el nu avea așa ceva în buzunar.

După ce intră în biroul detectivilor, ajunsese la un alt ghișeu. Lipindu-se de peretele despărțitor și aplecându-se în cealaltă parte, zări în stânga și printr-un geam lateral încăperea în care știa că ar fi trebuit să fie locotenentul. Nimeni înăuntru.

— Ce doriți, vă rog?

Se îndreaptă de spate și se uită spre polițistul tânăr care venise la ghișeu, de la un birou din apropiere. Probabil vreun stagiar, care primise sarcina să se ocupe de public. De obicei, pentru asemenea activități se apela la persoane în vârstă, care locuiau în cartier și care se ofereau ca voluntari, sau relațiile cu contribuabilii erau încredințate, temporar, unor detectivi răniți ori mutați disciplinar în alt sector.

— Voiam să discut ceva cu locotenentul Buskirk. Nu-i aici?

— E la ședință, la sediul din Valley. Cu ce v-aș putea ajuta?

Asta însemna că Buskirk era în Van Nuys, la sediul comandamentului din Valley. Prin urmare, planul inițial nu mai era aplicabil. Nu-i rămânea decât să-l aștepte pe Buskirk ori să plece și să revină mai târziu. Dar unde să se ducă? La Bibliotecă? Nu era nicio cafenea prin apropiere, unde să își omoare timpul.

Se decise, așadar, să își încerce norocul cu Arrango și Walters. Nu-i plăcea ideea să stea degeaba.

— Dar Arrango și Walters de la omucideri sunt pe-aici?

Polițistul se uită la un panou de plastic fixat în perete, unde pe o coloană, în stânga, erau înșirate niște nume, în dreptul cărora se aflau niște căsuțe ce trebuia bifate, în funcție de situație, cu SEDIU și TEREN, la fel ca și cu CONCEDIU și TRIBUNAL. În dreptul numelor Arrango și Walters nu era bifat nimic.

— Dați-mi voie să verific, zise polițistul. Cum vă numiți?

— McCaleb, dar ei nu mă cunosc. Spune-le că este în legătură cu cazul Gloria Torres.

Polițistul se întoarse la birou și apăsă trei taste pe telefon. Discuția cu interlocutorul de la capătul firului se purtă în șoaptă, semn pentru McCaleb că polițistul își dăduse seama că omul din fața lui nu avea mutra specifică. Convorbirea se încheie după o jumătate de minut, iar polițistul nu se mai sinchisi să se ridice de la birou.

— Luați-o înapoi, pe unde ați venit, până în capătul culoarului, prima ușa pe dreapta.

McCaleb dădu din cap, în semn că înțelesese, își luă cutia cu gogoși de pe marginea ghișeului și urmă instrucțiunile primite. În timp ce mergea pe culoar, își puse geanta de piele sub braț, ca să poată deschide ușa. Dar aceasta se deschise înainte ca el să pună mâna pe clanță. În fața lui se afla un bărbat cu cămașă albă și cravată. La subsuoară, într-un ham prins de umăr, tipul avea un revolver. Semn rău. Detectivii nu folosesc arma decât arareori, iar cei de la omucideri și mai rar. Ori de câte ori vedea un detectiv de la omucideri cu ham de umăr, în loc de mult mai confortabilul toc de la betelie, McCaleb știa că are de-a face cu un ego major. Puțin mai lipsea ca oftatul său din rărunchi să se audă pe tot culoarul.

— Domnul McCaleb?

— Eu sunt.

— Eddie Arrango. Cu ce vă pot ajuta? Tipul de la recepție mi-a zis că ați venit în legătură cu Gloria Torres.

Își dădură mâna, după ce McCaleb se căzni să mute cutia cu gogoși sub celălalt braț.

— Exact.

Tipul era masiv, mai mult pe orizontală decât pe verticală. Mutră de latin, cu o claie de păr negru încărunit pe alocuri. Patruzeci și ceva de ani, constituție solidă, fără burtă peste curea, ceea ce se potrivea bine cu hamul de pe umăr. Umplea tot cadrul ușii, dar nu schița niciun gest de a-și pofti musafirul în birou.

— Am putea discuta undeva, liniștiți?

— Ce să discutăm?

— Am de gând să mă ocup de uciderea acestei femei.

Gata cu baletul, se gândi McCaleb.

— Ohoho, bravo, asta mai lipsea, zise Arrango.

Scutură din cap, agasat, privind în spate, după care se uită din nou la McCaleb.

— În regulă, hai să isprăvim și cu asta. Ți dau zece minute, după care te expediez de-aici.

Se răsuci în loc, iar McCaleb intră în urma lui într-o încăpere ticsită de birouri și detectivi. Unii ridicară privirea către intrus, dar majoritatea nici nu îl băgară în seamă. Pocnind din degete, Arrango chemă un detectiv, care lucra la unul dintre birourile de la perete, în capătul încăperii. Deși vorbea la telefon, tipul, care auzise semnalul, încuviință din cap și ridică un deget. Arrango îl conduse pe McCaleb într-o odaie alăturată, unde se aflau o masă lipită de perete și trei scaune. Ceva mai îngust decât o celulă de închisoare. Detectivul închise ușa.

— Ia loc. Vine imediat și partenerul meu.

McCaleb se așeză pe scaunul din fața mesei. Asta însemna că Arrango putea alege locul din dreapta sau din stânga. McCaleb prefera să-l aibă în dreapta. Un fleac, de fapt, dar totodată o rutină pe care o respectase întotdeauna, pe vremea când fusese agent FBI. Plasează-ți interlocutorul în dreapta. În felul ăsta te va privi din stânga, folosindu-și acea parte a creierului mai puțin rațională. Aflase pontul de la un psiholog de la Quantico, la niște cursuri privind tehnicile de interogare și de hipnoză. McCaleb nu era sigur de funcționalitatea metodei, însă prefera să aibă toate avantajele, lucru absolut esențial în relația cu Arrango.

— Vrei o gogoasă? își întrebă McCaleb interlocutorul, când acesta se așeză în dreapta lui.

— Nu, n-am chef de gogoșile tale. Nu vreau decât să te cari mai repede și să scap de tine. Sora ei te-a trimis, așa-i? Lucrezi pentru afurisita aia de soru-sa. Ia să-ți văd patalamaua. Ce-o fi apucat-o să arunce banii pe un...

— N-am autorizație, dacă la asta te referi.

Arrango bătea darabana pe masa scrijelită, digerând informația.

— Dumnezeu, ce zăpușeală e aici. N-ar trebui să ținem ușa închisă.

Arrango era un actor prost. Rostise replica anost, ca și cum ar fi citit-o de pe o hârtie lipită pe un perete. Se ridică în picioare, pentru a regla termostatul de lângă ușă. McCaleb știa că tipul tocmai pornise un casetofon și o cameră video, ascunse în dosul grătarului de aer condiționat.

— Întâi, mi-ai spus că desfășori o anchetă privind uciderea Gloriei Torres, corect?!

— Păi, n-am început-o încă, de fapt. Am vrut să discut cu tine, ca apoi să pornesc de la datele obținute astfel.

— Dar lucrezi pentru sora victimei, așa-i?!

— Graciela Rivers m-a rugat să mă ocup de asta, da.

— Și nu ai licență de detectiv particular pentru statul California, corect?

— Corect.

Ușa se deschise, iar tipul căruia Arrango îi făcuse semn ceva mai devreme intră în cameră. Fără să se întoarcă sau să se uite la partenerul lui, Arrango ridică mâna, cu degetele răsfirate, dându-i de înțeles că nu trebuia să-l

întrerupă. Tipul, despre care McCaleb presupunea că era Walters, se rezemă de peretele de lângă ușă, cu brațele încrucișate la piept.

— Domnule, ești conștient de faptul că în acest stat a acționa ca detectiv particular, dar fără autorizația necesară, constituie o infracțiune? Te-aș putea aresta pentru încălcarea legii chiar acum.

— Este ilegal, ca să nu mai spunem și imoral, să iei bani ca să desfășori o investigație privată fără să ai licență. Da, sunt perfect conștient de asta.

— Stai un pic! Vrei să spui că nu faci treaba asta pe bani?

— Exact. O fac în calitate de prieten al familiei.

McCaleb începuse să se cam sature de toată aiureala asta și voia să treacă la subiect.

— Știi ce?! N-ai vrea să sărim peste toate tâmpeniile astea și să oprești banda și camera video ca să putem sta de vorbă doar câteva minute? Mai ales că partenerul tău s-a rezemat de microfon. Nu se mai înregistrează nimic.

Walters sări de lângă termostat, exact când Arrango se întorcea și constata că McCaleb avusese dreptate.

— De ce nu mi-ai spus? îi zise Walters partenerului său.

— Tacă-ți fleanca.

— Hei, băieți, luați o gogoasă, spuse McCaleb. Am venit să vă ajut.

Arrango se întoarse către McCaleb, continuând să fie furios.

— De unde naiba ți-ai dat seama de casetofon?

— Fiindcă aceeași regie funcționează la toate secțiile de poliție din oraș. Și, crede-mă, am fost aproape în toate. Am lucrat la birou. De-aia știu chestiile astea.

— La FBI?

— Agent FBI, acum la pensie. Graciela Rivers este o cunoștință de-a mea. M-a rugat să mă ocup de treaba asta și i-am promis că o voi ajuta.

— Cum te cheamă? întrebă Walters.

Era limpede că tipul încerca să recupereze informațiile de care fusese privat cât vorbise la telefon. McCaleb se ridică în picioare, dădură mâna și se prezintă. Dennis Walters era mai tânăr decât Arrango. Piele albă, aproape palidă, constituție zveltă. Hainele îi erau largi, ceea ce te făcea să te gândești că slăbise cam mult în ultima vreme. Nu purta revolver, cel puțin nu la vedere. Probabil că la birou își ținea arma în servietă. Genul de polițist pe gustul lui McCaleb. Spre deosebire de partenerul său, Walters știa că nu arma îl face pe om.

— Eu te știu, îi spuse el lui McCaleb. Ești tipul de la omuciderile în serie.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Arrango.

— Las' că ai înțeles, ăia cu profilurile criminalilor. Brigada de la crime în serie. El e tipul pe care îl trimiteau permanent aici, din moment ce majoritatea scrântiților mișună prin zonă. S-a ocupat de Sugrumătorul de pe Sunset Strip și, ia să mai vedem, și de Ucigașul Codificat, individul ăla cu cimitirele, în fine, destul de multe cazuri de-aici. Corect?

McCaleb încuviință din cap. Walters pocni din degete.

— Dar n-am citit despre tine de curând? Ceva prin *Slimes*, așa-i?

Din nou, bărbatul dădu din cap.

— La rubrica „Ce s-a întâmplat cu...” Acum două duminici.

— Exact. Ai suferit o operație de transplant de cord?

McCaleb încuviință din cap. Știa că familiaritatea aducea cu sine o atmosferă plăcută. În cele din urmă, aveau să treacă și la treburile de serviciu. Walters rămăsese în picioare în spatele lui Arrango, dar McCaleb văzu că privirea polițistului coborâse spre cutia de pe masă.

— Nu vrei o gogoasă, detective? Mi-ar părea rău să le arunc. N-am înghițit nimic de dimineață, dar tot nu mi-ar plăcea să le mănânc de unul singur.

— Nu te refuz, spuse Walters.

Apropiindu-se de masă, acesta se uită. Îngrijorat la partenerul lui. Arrango împietrise ca o statuie. Walters luă o gogoasă glazurată. McCaleb își alese una cu zahăr, după care Arrango sparse gheața, și, deși codindu-se, luă o gogoasă. Mâncară în tăcere câteva momente, după care McCaleb băgă mâna în haină și scoase un teanc de șervețele. Le aruncă pe masă, de unde se servi fiecare.

— Vasăzică, așa pensie mică vă dau ăia la FBI de trebuie să mai faci și pe detectivul particular? zise Walters, cu gura plină.

— Nu sunt detectiv particular. Sora victimei e o cunoștință de-a mea. Cum vă spuneam, nu sunt plătit pentru asta.

— O cunoștință? repetă Arrango. E a doua oară când spui asta. Cum ai ajuns să o întâlnești?

— Locuiesc pe un vas, mai jos, în port. Ne-am întâlnit într-o zi, la căpitanie. Îi plac bărcile. Am făcut cunoștință. Astfel a descoperit că am lucrat la FBI și m-a rugat să văd care e situația. Dar care-i problema?

McCaleb nu-și dădea seama ce îl făcea să ascundă adevărul, frizând aproape minciuna. În afară de faptul că Arrango îi fusese antipatic de la bun început, simțea că nu era bine să dezvăluie adevărata legătură cu Gloria Torres și Graciela Rivers.

— Ei bine, domnule de la FBI, spuse Arrango, habar n-am ce ți-a povestit domnișoara Rivers despre treaba asta, dar cert e că am avut de-a face cu jefuirea unui magazin. Nici vorbă de chestii gen Charlie Manson. Ted Bundy sau Jeffrey Fucking Dahmer. Nicio scofală, să știi. E simplu ca bună ziua – un păr lit amărât, cu mască pe față și pistol în mână, care are suficient tupeu și minte cât să și le folosească pentru a scoate un ban în plus. Nu e deloc ceea ce erai obișnuit să vezi, asta voiam să spun.

— Știu și eu, zise McCaleb. Dar i-am promis să mai verific. De fapt, ce s-a întâmplat de acum două luni? M-am gândit că poate și vouă, băieți, v-ar prinde bine dacă ați trece din nou în revistă toată povestea, mai ales că nu prea mai aveți timp, acum, să vă ocupați și de asta.

Walters mușcă din momeală.

— Echipa noastră s-a ocupat de patru cazuri de atunci și până acum, iar Eddie a fost la proces, la Van Nuys, în ultimele două săptămâni. Cât privește cazul Torres, e...

— Încă activ, spuse Arrango, întrerupându-și partenerul.

McCaleb se uită de la unul la celălalt.

— Corect... sigur.

— Și avem o regulă: nu acceptăm amatori în anchetarea cazurilor active.

— Amatori?

— N-ai insignă, n-ai autorizație de particular – or, asta înseamnă amator, pentru mine.

McCaleb nu reacționează la insultă. Presupunea că Arrango își lua propriile măsuri. Așa că plusă în continuare:

— Astea-s reguli pe care le invoci doar atunci când îți convine. Dar știm cu toții că s-ar putea să am posibilitatea să vă ajut. Ce trebuie să vă fie clar e că n-am venit aici ca să vă iau caimacul. Nicidecum. Îndată ce descopăr ceva, veți afla primii. Suspecți, indicii, orice. Totul va ajunge la voi. Nu vreau decât un pic de cooperare, atâta tot.

— Și sub ce formă să fie această cooperare? întrebă Arrango. Cum zicea și partenerul meu, care nu-și prea ține gura, suntem cam ocupați cu treburi diverse.

— Dați-mi o copie a dosarului crimei. De asemenea, orice bandă video de care dispuneți pe această temă. Mă pricep la scene de crimă. A fost, într-un fel, specialitatea mea. N-ar fi exclus să vă pot ajuta în această privință. Faceți-mi o copie după tot ce aveți și ați scăpat de mine.

— Din ce spui reiese că presupui faptul că am dat-o-n bară. Că răspunsul zace acolo, în dosar, gata să țâșnească afară, sub ochii tăi, pentru că tu ești agent federal, iar agenții federali sunt mult mai deștepți decât noi.

McCaleb râse și scutură din cap. Începea să creadă că ar fi fost mai bine să se retragă de la bun început, de când îl văzuse pe fanfaronul ăsta cu pistol. Se resemnă însă, hotărând să mai încerce o dată.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Nu-mi dau seama dacă v-a scăpat sau nu ceva. Am lucrat de multe ori cu cei de la LAPD. Dacă ar fi să pariez, aș zice că nu v-a scăpat nimic. Tot ce vreau să spun este că i-am promis Gracielei Rivers să mai verific o dată totul. Dar hai să vă întreb ceva: vă sună des?

— Cine, sora victimei?! Mult prea des. Săptămână de săptămână, și de fiecare dată îi spun același lucru. Nu au apărut suspecți, nici noi indicii.

— Așteptați să se întâmple ceva, nu-i așa?! Ca să-i dea un nou imbold.

— Poate.

— Păi, uite o metodă prin care s-ar putea să scăpați de pisălogeala femeii. Dacă văd ce-ați făcut și mă duc pe urmă la ea să-i spun că voi, băieți, ați făcut tot ce s-a putut, s-ar putea să vă lase în pace. Pe mine o să mă creadă, fiindcă mă cunoaște.

Tăceau amândoi.

— În fond, ce-ați avea de pierdut? îi zgândări McCaleb.

— Orice cooperare de acest fel trebuie aprobată de șeful nostru, zise Arrango. Nu putem împărți copii ale dosarelor, în dreapta și-n stânga, dacă el nu ne dă voie. De fapt, ai cam scrântit-o, frățioare, venind aici. Trebuia să te fi dus întâi la el. Știi cum sunt regulile jocului. N-ai respectat protocolul.

— Am înțeles. L-am căutat înainte de a veni la voi, dar mi s-a spus că e la sediul din Valley.

— Mda, dar trebuie să revină în scurt timp, zise Arrango, uitându-se la ceas. Știi ce, ziceai că te pricepi să interpretezi locul faptei, în general?

— Sigur. Dacă aveți o bandă, mi-ar plăcea s-o văd.

Arrango se uită la Walters și îi făcu cu ochiul, după care se uită din nou la McCaleb.

— Avem mai mult decât filmarea de la locul crimei. Avem chiar filmul crimei, zise detectivul, împingând scaunul în spate și ridicându-se în picioare. Haide-ncoace și ia și gogoșile alea cu tine.

5

Arrango deschise un sertar de la unul dintre birourile înghesuite în camera principală și scoase o casetă video. Pe urmă, ieși primul din încăperea brigăzii de la omucidere, urmat de ceilalți doi, parcurse coridorul, intrând apoi prin ușa care dădea în biroul detectivului șef. McCaleb înțelese că se îndreptau spre biroul lui Buskirk, unde în continuare nu era nimeni. Își lăsă gogoșile afară și intră în cameră, după cei doi detectivi.

Împins într-un colț al încăperii, se afla un fișet înalt de metal, pe rotile. Era genul de dispozitiv folosit la orele de clasă. Arrango deschise cele două uși: înăuntru se afla un televizor cu videocasetofon. Porni aparatul și băgă caseta în player.

— Bun, uită-te la asta și spune-ne ceva ce n-am observat deja. Pe urmă, poate îți punem o pilă la locotenent.

McCaleb se apropie, până ajunsese exact în fața televizorului. Arrango apăsă pe butonul de pornire și, curând, pe ecranul televizorului apărură niște secvențe alb-negru. McCaleb se uita la niște imagini filmate cu o cameră de supraveghere, fixată sus, într-un mic magazin. În cadru se afla zona din fața teighelei – un galantar cu blat de sticlă, plin de trabuce, aparate de fotografiat de unică folosință, baterii și alte articole electronice. În partea de jos a ecranului erau afișate data și ora.

Cadrul rămase gol câteva momente, după care, în colțul din stânga, jos, apăru creștetul încărunit al vânzătorului, aplecat peste casa de marcaj.

— Asta e proprietarul, Chan Ho Kang, zise Arrango, împungând în ecran cu degetul și lăsând o amprentă de grăsime pe sticlă. Își trăiește ultimele secunde pe acest pământ.

Kang deschise sertărașul de la casă. Rupse un fișic de monede de un sfert de dolar, pe care le răsturnă în compartimentul adecvat din sertăraș. Exact când îl închidea, în cadru apăru o femeie. O clientă. McCaleb o recunoscu imediat, după fotografia pe care Graciela Rivers i-o arătase.

Gloria Torres zâmbea, în timp ce se apropie de teighea și puse două tablete de ciocolată pe blatul din sticlă. Pe urmă, ridică poșeta, o deschise și își scoase portofelul, în vreme ce domnul Kang apăsa pe tastele casei de marcaj.

Gloria ridică privirea, cu banii în mână, când brusc o altă figură intră în cadru. Era un bărbat cu fața acoperită de o mască neagră de schi și îmbrăcat cu un fel de combinezon negru. Se apropie din spate, fără ca Gloria să îi simtă

prezența. Tânăra continua să zâmbească. McCaleb se uită la contorul pentru timp, văzu că arăta 22:41:39, apoi privi din nou la ceea ce se întâmpla în magazin. Se simțea ciudat, urmărind acțiunea care se desfășura în această tăcere nefirească, punctată de imagini alb-negru. Din spate, tipul cu mască de schi puse mâna dreaptă pe umărul drept al Gloriei și, cu o mișcare continuă a mâinii stângi, îi lipi de tâmplă țeava unui revolver. Fără nicio ezitare, apăsă pe trăgaci.

— Bang-bang! făcu Arrango.

McCaleb simți o gheară în piept, în momentul în care glonțul sfredeli craniului Gloriei, iar o ploaie oribilă de sânge îi țâșni din cap, acolo unde glonțul intrase și ieșise din țeastă.

— Nici nu și-a dat seama ce s-a întâmplat cu ea, zise Walters, încetișor.

Gloria zvâcni în față, pe teighea, apoi săltă în spate, prăbușindu-se peste pistolar, care o prinse cu brațul drept, peste piept. Făcând un pas înapoi și ținând-o pe Gloria în față, ca pe un scut, ridică mâna stângă și trase în domnul Kang, nimerindu-l undeva, în corp. Proprietarul magazinului se izbi violent de zidul din spate, fiind propulsat în față, zdrobind cu bustul sticla de deasupra galantarului. Brațele îi zburară peste teighea, în timp ce mâinile băjbăiau după un suport de prindere, ca un alpinist care urcă o stâncă. În cele din urmă, degetele deveniră inerte, iar trupul se prăbuși ca o cârpă pe podea, în spatele galantarului.

Pistolarul își trase mâna cu care o ținuse în sus pe Gloria, iar corpul acesteia alunecă pe jos, bustul ieșind din raza de acțiune a camerei de luat vederi. Pe ecran îi rămaseră doar mâna, care parcă pipăia podeaua, și picioarele. Criminalul se îndreptă spre casa de marcaj, se aplecă în față, cu iuțeală, pentru a se uita la domnul Kang. Acesta băjbăia cu mâna pe un raft de sub teighea, trăgând cu disperare, afară, niște teancuri de pungi maro. Ucigașul îl privi pur și simplu, până ce brațul lui Kang ieși, în fine, la iveală, cu un revolver negru între degete. Tipul cu mască de schi îl împușcă, flegmatic, drept în față.

Aplecându-se și mai mult peste teighea, cu picioarele aproape în aer, pistolarul înșfacă unul dintre gloanțe, care țâșnise afară și căzuse lângă brațul lui Kang. Pe urmă, se ridică, întinse mâna și luă bancnotele din sertarul deschis al casei de marcaj. Își îndreptă privirea spre camera de supraveghere. Cu toată masca de pe față, se deducea clar că tipul făcu cu ochiul spre obiectiv și spuse ceva, după care dispăru repede din cadru, prin partea stângă.

— Culege de pe jos și celelalte două gloanțe, zise Walters.

— Camera video n-a avut sonor, așa-i? întrebă McCaleb.

— Nu, răspunse Walters. Ce-o fi spus acolo numai el știe.

— Magazinul are doar o cameră video?

— Da, numai una. Kang era zgârcit. Așa ni s-a spus.

Între timp, criminalul mai trecu o dată prin colțul ecranului, pregătindu-se să iasă din magazin.

Cu toată experiența atâtor ani de serviciu, McCaleb se holba acum, în gol. La televizor, uluit de violența excesivă la care asistase. Două vieți spulberate, pentru conținutul unui sertar dintr-o casă de marcaj.

— N-o să vezi niciodată așa ceva la emisiunea *Cele mai îndrăgite casete video din America*, mormăi Arrango.

McCaleb avusese de-a face ani la rând cu polițai ca Arrango. Se purtau ca și cum pe ei nu-i putea atinge niciodată nimic. Erau capabili să se uite la cele mai oribile crime, fără să le piară pofta de glume. Chestia asta făcea parte din instinctul de supraviețuire. Poartă-te și vorbește ca și cum pe tine nu te afectează deloc, și vei avea un scut protector. Nu vei fi rănit.

— Mai pot vedea caseta o dată? îi rugă McCaleb. Dar de data asta vreți s-o puneți la ralanti?

— Stai un pic, zise Walters. Nu s-a terminat.

— Cum, adică?

— Bunul Samuel intră în scenă cam acum.

— Bunul Samuel?

Rostise numele cu un accent hispanic. *Sam-well*.

— Da, în fine, bunul samaritean. În magazin intră un mexican care îi găsește și încearcă să le fie de ajutor. Pe femeie a reușit să o mențină în viață, dar pentru Kang n-a mai putut face nimic. Pe urmă, iese afară la telefonul public din față și dă – uite-l.

McCaleb se uită din nou la ecran. Afișajul arăta ora 22:42:55, iar în cadru apăruse un bărbat brunet, cu blugi și tricou închise la culoare. Stătu inițial câteva clipe în partea dreaptă a ecranului, uitându-se, probabil, la Gloria Torres, după care se duse la tejea și se aplecă să vadă ce era pe jos, în cealaltă parte. Trupul lui Kang zăcea pe podea, într-o baltă de sânge. Pe piept și pe față se vedeau două răni adânci provocate de gloanțe. Avea ochii deschiși și nemișcați. Era limpede că murise. Bunul samaritean se întoarse spre Gloria, îngenunche pe podea și, după toate aparențele, se aplecă peste bustul femeii, care nu se vedea pe ecran. Dar, aproape imediat, se ridică și ieși din cadru.

— S-a dus printre rafturi, după niște bandaje, spuse Arrango. I-a pus la cap un tampon absorbant, ultraplus, fixat cu bandă adezivă.

Bunul samaritean se întoarse lângă Gloria, ocupându-se de astuparea răni. Toate astea nu se vedeau, însă, pe ecran.

— Imaginea tipului nu e prea bine prinsă pe banda video, zise Arrango. Omul n-a făcut mulți purici pe-acolo. După ce a sunat la salvare, și-a luat tălpășița.

— N-a mai apărut ulterior?

— Nu, nu. Am intervenit și la jurnalul TV, rugându-l să se prezinte la poliție, fiindcă existau toate șansele ca el să fi observat ceva ce putea fi de folos pentru bunul mers al anchetei. Degeaba. Tipul s-a evaporat fără urmă.

— Straniu.

Când s-a ridicat în picioare, bărbatul se afla cu spatele la cameră. În timp ce ieșea din cadru, se uită în stânga, așa că pentru o fracțiune de secundă profilul lui deveni vizibil. Avea mustață neagră. Pe urmă, a dispărut complet.

— Ce face acum? Sună la poliție? întrebă McCaleb.

— Nouă-unu-unu, zice Walters. A zis „ambulanța”, și i-au făcut legătura la Pompieri.

— De ce tipul n-a vrut să se mai arate la față, după aceea?

— Avem o teorie în privința asta, zise Arrango.

— Vă deranjează dacă mi-o spuneți și mie?

— Vocea de pe banda de la nouă-unu-unu avea un accent latin, începu Walters. Ne-am gândit că poate tipul era clandestin în țară. N-a vrut să se arate de teamă că, dacă ajungem să stăm de vorbă cu el, vom descoperi că nu are acte în regulă și îl vom trimite pachet acasă.

McCaleb aprobă din cap. Era plauzibil, mai ales în L.A., unde existau sute de mii de persoane aflate ilegal în țară și care se fereau de autorități.

— Am lipit anunțuri prin cartierele mexicane și am făcut apeluri repetate pe Canalul 34, continuă Walters. I-am promis că nu va fi deportat, dacă va veni să ne povestească tot ce-a văzut acolo, dar degeaba, niciun efect. Câte nu se întâmplă prin cartierele alea. Fir-ar să fie de treabă, acolo, de unde provin indivizii de genul lui, oamenii se tem mai mult de polițai decât de răufăcători!

— Mare păcat, spuse McCaleb. A ajuns la locul faptei atât de repede, încât probabil că a văzut mașina pistolarului, poate chiar numărul de înmatriculare.

— Posibil, încuviință Walters. În fine, chiar dacă a reținut numărul de înmatriculare, nu s-a obosit să-l spună la telefon, așa că nu-l avem înregistrat pe bandă. Ne-a descris, ce-i drept, mașina, dar mai mult decât evaziv – o mașină neagră, ca un camion. Dar a închis telefonul, până ca fata să apuce să-l mai întrebe de numărul de înmatriculare.

— Mai vedem o dată caseta? întrebă McCaleb.

— Sigur, de ce nu?! răspunse Arrango.

Derulară banda. De data asta, priviră totul în tăcere; la faza cu împușcăturile, Arrango folosi butonul de ralanti. McCaleb nu-și dezlipea ochii de pe criminal, de fiecare dată când acesta apărea în cadru. Deși masca îi ascundea expresia și trăsăturile, erau momente când ochii i se vedeau clar. Niște ochi brutali, care nu spuneau nimic, în timp ce îi împușca pe cei doi. Pelicula fiind alb-negru, nu se putea ghici culoarea ochilor.

— Doamne, Doamne, zise McCaleb, la sfârșit.

Arrango scoase caseta și închise aparatul, după care se întoarse spre McCaleb.

— Bun, hai, spune-ne ceva. Tu ești specialistul. Dă-ne și nouă o mână de ajutor.

Sfidarea din glas era evidentă. Ori zici ceva, ori taci din gură. Reveniseră la chestiunea „teritorială”.

— Va trebui să mă mai gândesc, poate chiar să mai văd banda de câteva ori.

— Bine, lasă, zise Arrango.

— Un lucru pot să-ți spun, însă, exclamă McCaleb, uitându-se doar la Arrango. Crima asta n-a fost prima faptă de acest gen. Nicio ezitare, nicio panică, mișcări rapide... arma mânăuită cu calm, prezența de spirit de a aduna cartușele goale. Încă un lucru, tipul mai fusese deja în magazin. Știa de existența camerei de luat vederi – de-aia și-a pus masca pe față. Sigur, e adevărat că multe astfel de magazine au camere de supraveghere, numai că aici criminalul a știut exact unde să se uite. Or asta înseamnă că mai fusese în locul respectiv. Ori e din cartier, ori venise deja în recunoaștere ceva mai devreme.

Arrango zâmbi foarte afectat, în timp ce Walters se uită a amândoi. Tocmai se pregătea să spună ceva, când partenerul său ridică mâna, făcându-i semn să tacă. McCaleb înțelese în acea clipă că presupunerile sale erau corecte și deja cunoscute de cei doi detectivi.

— Ce? întrebă el.

Arrango își ridică mâinile, cu un gest ce voia să sugereze că nu mai era nimic de spus.

— Deocamdată, atât, zise detectivul. Vorbim cu locotenentul și te anunțăm.

— Ce-nseamnă chestia asta? obiectă McCaleb, pierzându-și răbdarea. De ce îmi arătați doar banda și vreți să ne oprim aici? Dați-mi mai multe informații. Poate reușesc să vă ajut. Ce-ați avea de pierdut, mă rog?

— Oh, sunt convins că ne poți ajuta. Numai că nu putem lua singuri nicio decizie. Lasă-ne să vorbim cu locotenentul, după care te vom anunța.

Și, acestea fiind zise, le făcu semn să iasă din cameră. O fracțiune de secundă, McCaleb se gândi să nu plece, dar până la urmă renunță la această idee, care nu i se părea deloc grozavă. Ieși pe ușă, urmat de Arrango și Walters.

— Când mă veți suna?

— Imediat ce vom ști ce putem face pentru tine, zise Arrango. Lasă-mi un număr de telefon și te căutăm.

6

McCaleb stătea afară, în fața sediului poliției, așteptând să apară taxiul. Spumega de furie la gândul că îl lăsase pe Arrango să își facă mendrele. Tipii de genul lui au obiceiul să te momească întotdeauna cu ceva, ca apoi să-ți zboare de sub nas tentația. Ca fost angajat FBI avusese de-a face mereu cu indivizi ca Arrango – de ambele părți ale legii.

Oricum, tot n-ar fi putut face nimic. De data asta, Arrango dictase regula jocului. McCaleb nici nu se aștepta, de fapt, ca detectivul să-l mai sune. Știa că va trebui, până la urmă, să telefoneze singur ca să afle răspunsul. Trebuia să joace cum voia Arrango. McCaleb se decise să îi dea răgaz până a doua zi dimineață.

Când veni taxiul, bărbatul se sui în spate, în dreptul șoferului. Era o modalitate de a evita orice conversație. Verifică numele de pe legitimația prinsă pe bordul mașinii – un patronim rusesc, imposibil de pronunțat. Scoase carnetelul din geantă și îi dădu șoferului adresa de la Sherman Market, din Canoga Park. Înaintară spre nord, pe Reseda Boulevard, apoi spre vest, pe Sherman Way, până ajunseră la mica prăvălie de lângă intersecția cu Winnetka Avenue.

Taxiul opri în fața magazinului – ceva banal, comun, cu multe afișe colorate lipite pe vitrină. Semăna cu nenumărate alte magazine minimarket din oraș. Cu singurul amendament că se găsisse cineva care să conchidă că acesta merita

jefuit, chiar și cu prețul uciderii a doi oameni. Înainte de a coborî din mașină, McCaleb studie anunțurile din vitrine, din cauza cărora nu se vedea aproape nimic înăuntru. Ajunse la concluzia că acesta și era motivul, probabil, pentru care banditul alesese acest magazin. Din mașinile care circulau pe stradă nu se observa nimic din ceea ce se petrecea în interiorul prăvăliei.

În cele din urmă, deschise portiera și ieși în stradă. Făcu un pas spre geamul de la șofer, spunându-i acestuia să îl aștepte. Când intră în magazin, auzi clinchetul unui clopoțel, deasupra ușii. Tejgheaua cu casa de marcaj, pe care le văzuse pe video, erau amplasate aproape de peretele din spate, exact vizavi de ușă. În spatele tejghelei, în picioare, stătea o bătrână. Se holba speriată la McCaleb. O asiatică, așa că McCaleb deduse imediat despre cine era vorba.

Uitându-se în jur, ca și cum n-ar fi intrai doar ca să se zgâiască prin magazin, văzu raftul cu dulciuri, de unde alese o ciocolată Hershey, cum văzuse cele două tablete de pe banda video. Se duse la tejghea și puse ciocolata jos, remarcând că geamul de deasupra al galantarului era tot crăpat. Conștientiză, subit, că se afla exact în locul unde stătuse și Gloria Torres, în timp ce îi zâmbise domnului Kang. Cu o expresie îndurerată, McCaleb ridică privirea spre bătrână, dând din cap.

— Mai doriți ceva?

— Nu, doar atât.

Femeia marcă prețul în casă, iar bărbatul îi plăti, studiindu-i mișcările ezitante. Bătrâna știa că acest client nu era din cartier și că nu mai fusese niciodată pe-acolo. Era crispată, stare de care nu avea să mai scape, probabil, niciodată.

Când femeia îi dădu restul, McCaleb observă că ceasul pe care aceasta îl purta la mână avea o curea de cauciuc, lată și neagră, și un cadran mare. Era un ceas bărbătesc, care îi micșora și mai mult încheietura firavă și subțire. Mai văzuse ceasul ăsta undeva. Da, pe banda video, la mâna lui Chan Ho Kang. Fostul detectiv își aminti că imaginea se concentrase la un moment dat asupra ceasului, când Kang, rănit deja, băjbâia după un punct de sprijin pe tejghea, pentru ca apoi să se prăvălească pe podea.

— Sunteți doamna Kang? întrebă McCaleb.

Femeia încetă orice mișcare și se uită la bărbat.

— Da. Ne cunoaștem, cumva?

— Nu. Doar că... am auzit ce s-a întâmplat aici, cu soțul dumneavoastră. Îmi pare sincer rău.

Bătrâna dădu din cap, în semn de recunoștință.

— Da, vă mulțumesc, după care, ca și cum ar fi simțit nevoia să dea o explicație pentru propriile suferințe, adăugă: Singura modalitate de a evita răul este să nu descui ușa. Dar noi nu putem face asta. Trebuie să avem dever.

Veni rândul lui McCaleb să încuviințeze din cap. Asta îi spusese, probabil, soțul ei când femeia se arătase neliniștită de ideea de a avea un magazin, cu vânzări pe bani peșin, într-un oraș dominat de violență.

Bărbatul îi mulțumi și plecă. Clopoțelul de la ușă răsună din nou. Se sui în taxi, studiind încă o dată fațada prăvăliei. Nu găsea nicio logică. De ce tocmai

aici? Se gândea la banda video. Revedea în minte mâna pistolarului înșfăcând banii, care nici nu fuseseră, probabil, prea mulți. McCaleb își dorea să afle mai multe despre crimă, să cunoască mai multe detalii.

Privirea i se opri pe telefonul public montat pe zidul clădirii, în dreapta vitrinei magazinului. Exact aparatul pe care îl folosise, după toate aparențele, și „bunul samaritean” neidentificat. Se întreba dacă fuseseră prelevate amprente, atunci când se constatase că tipul nu voia să se arate la față. Probabil că nu. Iar, acum, era deja prea târziu.

— Încotro? întrebă șoferul, cu un accent străin foarte pronunțat.

McCaleb se aplecă în față, intenționând să îi dea omului o adresă, dar se răzgândi. Bătu darabana pe dublura de plastic a scaunului din față, reflectând intens.

— Lasă aparatul pornit. Mai întâi trebuie să dau niște telefoane.

Coborî din mașină și se duse spre telefonul public, scoțând din nou carnețelul. Căută un număr, alegând să achite costul convorbirii cu cardul lui. La capătul firului, i se răspunse imediat.

— *Times*, Russell.

— Ai zis *Times* sau *Slimes*?

— Ce glumeț suntem! Cine-i la telefon?

— Keisha, sunt Terry McCaleb.

— Hei, ce mai faci, omule?

— Minunat. Voiam să-ți mulțumesc pentru articol. Trebuia să fi sunat mai demult. Dar, oricum, a fost foarte reușit.

— Câtă gentilețe. Nimeni nu mă sună să-mi mulțumească vreodată.

— Ei bine, nu știu dacă e vorba numai de gentilețe, aici, din moment ce te-am sunat și pentru a-ți cere o favoare. Ai computerul deschis?

— Uite cum poți să strici plăcerea omului! Da. Ce s-a întâmplat?

— Păi, caut ceva, dar nu prea știu de unde să încep. Ai putea să mă ajuți? Am nevoie de articole referitoare la un tâlhar care împușcă oameni.

Keisha râdea.

— Numai atât?! spuse ziarista, amuzată. Păi, nu-ți dai seama câți oameni sunt împușcați în timpul jafurilor? Nu uita că aici suntem în L.A.

— Da, știu, am spus o tâmpenie. În regulă, ce-ar fi să mai adaugi și mască de schi; și, poate, să limitezi căutarea la ultimul an și jumătate. Crezi că așa ne mai apropiem de țintă?

— Poate.

McCaleb auzi țăcănitul tastaturii: Keisha introducea datele, pentru a efectua căutarea în arhiva de articole computerizată a ziarului. Folosind cuvinte-cheie ca „jaf” „mască de schi” și „împușcare” putea obține lista tuturor articolelor care conțineau acești termeni.

— Ia zi, Terry, ce se mai întâmplă? Credeam că ai ieșit la pensie.

— Așa și este.

— N-aș prea zice. E ca pe vremuri. Faci niște investigații?

— Cam așa ceva. Verific ceva pentru o prietenă, or știi și tu că LAPD tot LAPD a rămas. Mai ales când nici legitimație de polițai nu mai ai.

— Dar despre ce e vorba?

— Nu e subiect de știre, Keisha. Dacă până la urmă va deveni totuși interesant, îți promit că vei afla prima.

Keisha pufai exasperată.

— Nu pot să sufăr când mi se întâmplă chestii din astea. De ce să vă ajut, când nici nu mă lăsați măcar să decid dacă informația respectivă e știre sau nu? Eu sunt ziarista, nu voi.

— Știu, știu. Am vrut, probabil, să spun că aș prefera să păstrez totul pentru mine, până mă voi lămuri despre ce este vorba. Pe urmă, îți povestesc și ție. Îți promit, ești pe primul loc. Ei, ia spune, ai găsit ceva?

— Da, zise femeia, bosumflată. Șase rezultate în ultimele optsprezece luni.

— Șase? Și ce sunt astea?

— Șase articole. Îți citesc titlurile și tu-mi spui dacă vrei să deschid și textul.

— De acord.

— Bine. Să începem, atunci. „Două victime împușcate într-o tentativă de jaf”, pe urmă mai avem „Bărbat împușcat și prădat la bancomat”. După aceea, „Poliția cere ajutor în crima de la bancomat”. Ia să mai vedem noi... următoarele trei par să se refere la același caz. Titlurile sunt „Un proprietar de magazin și o clientă împușcați într-un jaf”, „A doua victimă decedează; lucra la *Times*” – oh, la naiba, de chestia asta n-am auzit până acum. Pe asta va trebui să-l citesc și eu. Așa, ultimul este „Poliția îl caută pe bunul samaritean”. Deci, astea au fost cele șase articole.

McCaleb se gândi câteva clipe. Șase articole, trei incidente diferite.

— Ai putea să le deschizi pe primele trei și să mi le citești, dacă nu sunt prea lungi?

— De ce nu?!

Din nou, țacănitul tastaturii. McCaleb rătăcea cu privirea, la întâmplare, undeva dincolo de taxi, pe Sherman Way. Era o stradă cu patru benzi, aglomerată chiar și seara. Se întreba dacă Arrango și Walters mai dibuieră și alți martori, în afară de bunul samaritean, care să-l fi văzut pe pistolar plecând.

Apoi, McCaleb își aruncă privirea spre trotuarul de vizavi; în parcarea unui centru comercial, văzu un bărbat într-o mașină. În acel moment, tipul ridică un ziar în dreptul feței, iar McCaleb nu reuși să-i vadă trăsăturile. Se uită mai atent la mașină. O marcă străină, model vechi, ceea ce îi scoase din minte ideea că Arrango îi dăduse poate vreo „codiță”. Keisha începu să citească articolul afișat pe ecranul computerului.

— Așa, vasăzică, primul a fost publicat pe 8 octombrie, anul trecut. E foarte scurt. „Un bărbat și o femeie, soț și soție, au fost răniți prin împușcare, joi, de către un tip care a vrut să-i jefuiască, dar care a fost anihilat, trântit la pământ și immobilizat de către un grup de trecători, a anunțat poliția din Inglewood. Perechea se plimba pe jos pe Manchester Boulevard, la ora unsprezece, când s-a apropiat un tip cu mască de schi pe față...

— Tipul a fost prins?

— Aici, așa scrie.

— Bine, sări peste ăsta. Pe mine mă interesează mai degrabă cazurile nesoluționate.

— OK, următorul articol a fost publicat vineri, 24 ianuarie. Titlul e „Bărbat împușcat și prădat la bancomat”. Nu are semnătură. Tot scurt e. „Un bărbat din Lancaster, care scotea niște bani dintr-un bancomat, a fost împușcat mortal, miercuri seara, în ceea ce șefii poliției din districtul Los Angeles au numit o ucidere stupidă. James Cordell, treizeci de ani, a fost împușcat o dată în cap de către un agresor necunoscut, care a luat pe urmă cei trei sute de dolari, pe care victima tocmai îi scosese din bancomat. Crima s-a produs pe la ora zece seara, la o filială a Regional State Bank, pe Lancaster Road. Adjunctul șerifului, Jaye Winston, a spus că o parte din scena cu împușcătura a fost înregistrată de camera de filmare a acestui ATM, imaginea nepermițând totuși identificarea pistolarului. Pe banda video, se poate vedea doar că purta pe cap o mască de schi tricotată. Totuși, Winston a declarat că din imagini nu ar reieși nicidecum că James Cordell ar fi opus rezistență sau ar fi refuzat cumva să îi dea banii agresorului. «O crimă săvârșită cu sânge rece», a comentat Winston. «Individul ăsta a apărut, a împușcat victima și a luat banii. Un gest foarte crud și brutal. Se vedea că individului puțin îi păsa de gravitatea faptei. Nu-l interesau decât banii.» Cordell s-a prăvălit în fața bancomatului bine luminat, dar trupul i-a fost descoperit abia după vreo cincisprezece minute, de către un alt client. Medicii de la ambulanță au constatat decesul la locul faptei.” Așa, ți l-am citit și pe ăsta. Trecem la următorul?

— Da, te-ascult.

McCaleb își notase în carnețel câteva detalii din articol. Sublinie de trei ori numele Winston. O cunoștea pe Jaye Winston. Se gândea că aceasta va fi dispusă să-l ajute, mult mai mult decât Arrango și Walters. Jaye Winston nu dansa „tangoul ucigaș”. McCaleb simțea că găsisese, în sfârșit, o breșă.

Keisha Russell începuse să citească următorul articol:

— OK, același lucru. Fără semnătură. E scurt și a fost publicat peste două zile, față de cel dinainte. „Poliția a spus că nu există suspecți în împușcarea mortală a unui bărbat din Lancaster, care scotea niște bani dintr-un bancomat. Detectivul Jaye Winston a declarat că Departamentul de poliție dorește să discute cu orice automobilist sau trecător, care s-a aflat în zona crimei, miercuri seara, și care e posibil să-l fi văzut pe agresor înainte sau după săvârșirea faptei. James Cordell, treizeci de ani, a fost împușcat o dată în cap de către un tâlhar, care purta pe față o mască de schi. Victima a murit pe loc. Trei sute de dolari au reprezentat mobilul crimei. Deși o parte din acest incident grav a fost înregistrată pe bandă video de camera de filmare a serviciului de pază al Regional State Bank, detectivii nu l-au putut identifica pe suspect, din cauza măștii pe care o purta. «Nu se poate să o fi purtat tot timpul», a zis Winston. «Unde s-a mai pomenit să mergi pe stradă sau cu mașina, purtând o mască pe față?! Sunt convinsă că tipul a fost remarcat de diverși martori, cu care noi, poliția, dorim să stăm de vorbă.» Gata, am terminat.

McCaleb nu-și luase notițe de la acest ultim articol. Se gândea însă la ce auzise, așa că pe moment nu avu nicio reacție.

- Terry, mai ești pe fir?
- Da, scuze.
- Ți-a folosit ceva din ceea ce ți-am citit?
- Așa cred. Poate.
- Și tot nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?
- Încă nu, Keisha, dar mersi. Ție îți voi spune prima.

Închise telefonul și scoase din buzunarul de la cămașă cartea de vizită pe care i-o dăduse Arrango. Se decise să-l sune. Avea un indiciu de la care putea porni acum, indiferent dacă LAPD coopera sau nu cu el. În timp ce aștepta să îi răspundă cineva la celălalt capăt al firului, McCaleb privea la trotuarul de vizavi. Mașina cu tipul care citea ziarul dispăruse.

La al șaselea apel, cineva răspunse și îi făcu legătura cu Arrango. McCaleb îl întreabă dacă Buskirk revenise la serviciu.

— Vești proaste, *amigo*. Da, locotenentul s-a întors, dar nu vrea să îți dăm materialele noastre.

— Da, de ce? întreabă McCaleb, încercând să își ascundă agasarea.

— Păi, nu l-am întrebat, dar cred că l-a scos din sărite faptul că nu te-ai dus întâi la el. Exact cum ți-am spus. Trebuia să fi respectat ierarhia.

— Cam greu, din moment ce nu era acolo, azi-dimineață. Și, cum ți-am spus, de el am întrebat la început. Nu i-ai spus asta?

— Ba da. Cred că a venit prost dispus de la sediul central. S-o fi ales cu vreun perdaf, pentru cine știe ce chestie, așa că s-a rățoit la mine. Așa se întâmplă, uneori. Ți verși nervii pe ăla mai mic. Oricum, știi, ai noroc. Ți-am arătat toată treaba acolo, pe banda video. Măcar ai de unde porni. Nu trebuia să-ți fi făcut serviciul ăsta.

— Halal pornire, ce să zic! Știi, e uimitor cum, totuși, se mai și rezolvă câte ceva, în ciuda birocrăției ucigătoare în care ne complăcem. Am crezut că numai la FBI se întâmplă așa ceva. Noi ajunsesem să îl numim „Biroul Federal de Inerție” Dar presupun că așa-i peste tot.

— Hei, ia fă bine și măsoară-ți cuvintele. Suntem sătui de filosofii din astea aiuristice. Șefu' crede că eu te-am adus aici, și acum s-a supărat pe mine. Nu-mi trebuie chestii din astea. Dacă vrei să te dai cu capul de pereți, treaba ta, fă-o, dar nu aici. Dispari, asta vreau.

— Dispar, Arrango. Nu vei mai auzi de mine decât atunci când voi pune mâna pe ucigașul ăla. Ți-l aduc de guler și ți-l pun în brațe.

McCaleb știa că se grozăvea degeaba, în faza în care se afla, așa că regretă aceste cuvinte. Dar, începând din 9 februarie, constatase că nu mai avea niciun pic de înțelegere pentru proști și imbecili.

— Ha-ha, corect, spuse Arrango, plin de sarcasm. Abia aștept s-o văd și pe-asta.

Bărbatul îi trânti telefonul în nas.

6

McCaleb ridică degetul, uitându-se spre șoferul de taxi, după care mai dădu un telefon. Se gândi, inițial, să o sune pe Jaye Winston, însă decise să mai aștepte. Îi telefonă, în schimb, Gracielei Rivers, la numărul pe care i-l dăduse, de la camera de urgențe din Holy Cross Medical Center. Femeia acceptă să ia masa împreună, deși nu era încă ora prânzului, iar McCaleb îi explicase că nu realizase cine știe ce, deocamdată. Îi spuse să îl caute în sala de așteptare de la spital, la ora unsprezece treizeci.

Spitalul era amplasat pe Mission Hills. În drum spre locul de întâlnire, bărbatul privi atent pe geamul mașinii la nenumăratele centre comerciale întinse pe sute de metri și stații de benzină.

Toate cunoștințele lui despre Valley se datorau în exclusivitate cazurilor la care lucrase. Acestea fuseseră numeroase, majoritatea fiindu-i prezentate doar pe hârtie, sub formă de amprente, și pe bandă video – imagini cu cadavre azvârlite la marginea drumului sau pe povârnișurile din împrejurimi. Ucigașul Codificat atacase de patru ori în Valley, după care dispăruse ca un vis urât.

— De unde ești, de la Poliție?

McCaleb întoarse privirea și se uită în oglinda retrovizoare, unde întâlnește imaginea ochilor șoferului.

— Ce-ai zis?

— Ești polițai?

— Nu, nici vorbă, scutură din cap McCaleb.

Începu să privească din nou pe geam, în timp ce taxiul se căznea să urce o pantă. Trecură pe lângă o femeie ce purta o pancartă; cerea bani. O nouă victimă așteptând să fie din nou victimizată.

McCaleb ședea în sala de așteptare, pe un scaun de plastic, vizavi de o femeie bolnavă și de soțul ei. Femeia avea dureri interne și stătea cu brațele apăsate peste abdomen. Soțul era plin de solitudine, întrebând-o tot timpul cum se simte și ducându-se des la ghișeu de la internări, ca să afle când urma să-i vină și ei rândul la consultație. Dar, de două ori, McCaleb îl auzi întrebând-o în șoaptă: „Ce-o să le spui?”

Și, de fiecare dată, femeia întorcea capul în altă parte.

La douăsprezece fără un sfert, Graciela Rivers ieși din camera de gardă. Îi sugeră să meargă direct la restaurantul spitalului, întrucât nu avea la dispoziție decât un ceas. Pe bărbat nu-l deranja, întrucât, după operația de transplant, pentru el mâncarea nu prea mai avea gust, reacție ce avea să dispară, însă, cu timpul. Așa că, dacă mânca la spital sau la Jozu on Melrose era tot una. De cele mai multe ori, nici nu-i păsa ce băga în gură, iar uneori chiar uita să mănânce, până ce îl apuca durerea de cap și își dădea seama că îi este foame.

Restaurantul era aproape pustiu. Se așezară la o masă de lângă una dintre ferestre, care dădea spre o imensă pajiște verde ce înconjura o cruce mare albă.

— E singura mea șansă să mai văd lumina zilei, spuse Graciela. În camerele de gardă nu există geamuri. Așa că încerc, de fiecare dată, să mă așez la fereastră.

— Da, înțeleg, zise McCaleb. Pe vremea când lucram în Quantico, aveam birourile sub nivelul solului. În pivniță. Nicio fereastră, veșnic umezeală, iar iama dârdâiai de frig, cu toată încălzirea centrală. Nu vedeam soarele niciodată. După o vreme, chestia asta începe să te marcheze negativ.

— Țasta-i motivul pentru care te-ai mutat aici?

— Nu, au fost alte cauze. Dar m-am gândit, într-adevăr, că poate voi avea parte și eu de o fereastră. M-am înșelat. M-au băgat într-o debara, la ofițeri. Etajul șaptesprezece, dar fără geamuri. Cred că de-aia îmi place să locuiesc acum pe barcă. Vreau să simt cerul aproape.

— Cum adică „la ofițeri”?

— Da, în departamentul format din ofițeri superiori. E în Westwood. În clădirea mare federală, lângă cimitirul veteranilor.

Graciela dădu din cap, în semn că înțelesese.

— Și chiar ai copilărit în Catalina, cum scrie în ziar?

— Da, am stat acolo până la șaisprezece ani. Pe urmă m-am mutat cu mama în Chicago... Ce ciudat, în toți anii aceia cât am locuit pe insulă nu-mi doream decât să scap de-acolo mai repede. Iar acum abia aștept să mă întorc pe insulă.

— Ce-o să faci acolo?

— Nu știu. Am un loc de ancorare, moștenit de la tata. Poate, în fond, nici n-o să trebuiască să fac ceva. Voi sta la pescuit, cu burta la soare și cu berea lângă mine, zise bărbatul, zâmbindu-i.

Graciela îi răspunse cu un surâs.

— Dacă ai deja un loc de ancorat, de ce nu te duci acolo încă de acum?

— Nu e gata barca. Și nici eu, de altfel.

— A fost barca tatălui tău?

Tot un detaliu aflat din ziar. McCaleb se gândea că fusese prea deschis cu Keisha Russell. Nu-i plăcea ca lumea să știe atâtea chestii despre el.

— Da, a locuit pe ambarcațiunea asta, acolo, pe insulă. Când a murit, mi-a revenit mie. Am lăsat-o la conservare, pe uscat, ani de-a rândul. Acum are nevoie de o sumedenie de reparații și îmbunătățiri.

— Cine i-a dat numele ăsta? Tu sau el?

— Tata.

Graciela se încruntă, mijind ochii, de parcă ar fi înghițit ceva acru.

— De ce i-a spus *The Following Sea*, și nu pur și simplu *Following Sea*? Articolul *The* nu prea are niciun sens înainte de „Following Sea”.

— Ba da, are sens. Nu se referă la acțiunea de a veni în urma mării. Sintagma „*the following sea*” sau „*a following sea*” înseamnă altceva.

— Da?! Ce anume?

— Aici, cuvântul *sea* nu are neapărat sensul de *mare* sau *ocean*, ci acela de *val*. Termenul e folosit frecvent în relatările diferitelor întreceri sportive de surfing.

— Da, exact, ai dreptate.

— Bun. Ei, bine, *a following sea* este acel val de care trebuie să te ferești, care se ridică amenințător în spatele unei ambarcațiuni, dar pe care nici nu-l vezi venind. Te izbește din spate și mătură cu tine pe toată suprafața apei. Te scufundă. Regula e că, pe o astfel de mare, trebuie să știi să te miști mai repede decât valurile care vin din spate. Să fii mereu în fața lor. Tata a numit barca așa fiindcă voia să-și amintească mereu acest lucru. Știi cum e, întorci capul peste umăr și privești în spate. Întotdeauna îmi spunea asta, când eram mic. Ba chiar și când m-am mutat la oraș.

— La oraș?

— Da, când am plecat de pe insulă. Mi-a zis să mă feresc în permanență de valul care vine din spate, indiferent dacă sunt pe mare sau pe uscat.

Graciela zâmbea.

— Da, acum că am aflat care-i povestea, începe să-mi placă numele. Îi simți lipsa tatălui tău?

McCaleb se mulțumi doar să miște din cap, cu un gest ce echivala cu un răspuns afirmativ. Dar atâta tot. Conversația alunecă apoi spre alte subiecte, în timp ce ei își mâncau sandvișurile comandate. McCaleb nu avusese nicio intenție ca discuția să se centreze în jurul propriei persoane. După câteva înghițituri, bărbatul începu să o informeze despre prea puținele realizări din acea dimineață. Nu îi spuse că vizionase pe o bandă video filmul nenorocirii, dar își exprimă convingerea că omorul Torres-Kang avea legătură cu cel puțin încă un astfel de incident. Se referea la jaful de la bancomat, soldat cu împușcarea mortală a victimei, așa cum aflase din articolele pe care i le citise la telefon Keisha Russell.

— Ce vei face mai departe? îl întrebă femeia.

— Voi trage un pui de somn.

Graciela îl privea mirată.

— Da, sunt dărâmat de oboseală. N-am mai alergat atât și nu mi-am mai stors creierii așa de multă vreme. Mă duc la barca mea, să mă odihnesc. Măine, o iau de la capăt.

— Îmi pare rău.

— Nu, n-are de ce să-ți pară rău. Aveai nevoie de o persoană care să aibă motivația de a se implica în treaba asta. Ei bine, eu am această motivație și sunt implicat, numai că trebuie s-o iau ceva mai încetșor, măcar la început. Întrucât ești asistentă medicală, sunt convins că înțelegi perfect.

— Sigur. N-aș vrea să îți faci singur rău. Asta ar însemna ca moartea lui Glory să fie și mai...

— Înțeleg.

Tăcură câteva clipe, după care McCaleb reluă firul discuției:

— Ai avut dreptate în privința celor de la LAPD. Cred că tipii au pus deocamdată cazul la conservare, așteptând să se mai întâmple ceva – probabil, în ideea că tipul va ataca din nou. E limpede că nu lucrează în prezent la acest caz.

Graciela scutură din cap.

— Da, nici nu lucrează, dar nici nu vor să te lase pe tine să încerci ceva. Simplu ca bună ziua.

— E o chestiune de „teritoriu”. Astea sunt regulile jocului.

— Dar nu e vorba despre un joc, aici.

— Știu.

McCaleb regreta că nu își alesese mai bine cuvintele.

— Atunci, ce-ți rămâne de făcut?

— Păi, mâine dimineață, proaspăt și fercheș, o voi aborda pe doamna șerif în privința celui alt caz, cel despre care cred că ar avea o legătură cu problema noastră. O cunosc, acolo, pe Jaye Winston, cu care am lucrat odată, demult, la un caz. Am făcut treabă bună amândoi, așa că sper să am ușa deschisă, în fine, măcar să am mai mult succes decât la polițaii ăia din L.A.

Graciela dădu din cap, dar, din păcate, nu se pricepea să-și ascundă dezamăgirea care o stăpânea.

— Graciela, dacă te așteptai cumva ca problema să se rezolve, așa cum ai întoarce cheia în broască, să știi că n-ai fost deloc realistă. Așa ceva se întâmplă doar în filme. Or noi existăm în realitate. Îți spun din experiența atâtor ani petrecuți în FBI că majoritatea cazurilor încep să se lămurească atunci când nici nu te aștepti – când apare un detaliu mărunț și insignifiant, căruia nu i-ai dat nicio importanță la început. După aceea, lucrul mic și neînsemnat devine cheia întregii probleme. Greu e până dibuiești acel detaliu „capital”.

— Știu. Știu. Mă enervează doar faptul că nu s-a făcut mai mult până acum.

— Da, când...

Era să spună „când sângele era proaspăt”.

— Ce?

— Nimic. Doar că, la fel ca la toate cazurile, cu cât trece mai mult timp, cu atât devine mai greu să găsești soluția.

McCaleb știa că Gracielei nu-i făcea bine să audă realitatea crudă a lucrurilor. Numai că voia să o știe pregătită și pentru eventualitatea unei nereușite. Pe vremuri, ca agent federal avusese rezultate bune, dar asta nu însemna că fusese infailibil. Își dădu seama, acum, că acceptând să preia cazul risca să îi provoace o mare dezamăgire Gracielei Rivers. Visul lui egoist de ispășire nu putea fi decât o nouă doză dureroasă de crudă realitate pentru Graciela.

— Oamenilor ăloră nici nu le-a păsat, zise femeia.

McCaleb îi privea atent ochii pironiți în pământ. Știa că se referise la Arrango și Walters.

— Ei bine, mie îmi pasă.

Terminară de mâncat, în tăcere. McCaleb își împinse farfuria la o parte, după care își întoarse privirea spre Graciela, care se uita pe fereastră, afară. Chiar și așa, îmbrăcată în uniformă albă din poliester și cu părul strâns la spate, Graciela Rivers îl impresiona profund. Avea un fel de tristețe adâncă, pe care ar fi vrut să i-o aline. Se întreba dacă fusese așa și înainte ca sora ei să moară. La majoritatea oamenilor, așa e – te naști în felul ăsta, cu un aer trist,

pe care îl ai de copil. Iar întâmplările survenite ulterior în viață nu fac decât să accentueze acea tristețe existentă dintotdeauna, în sufletul lor.

— Aici a murit?

Graciela încuviință din cap, întorcându-și privirea spre McCaleb.

— Întâi au dus-o la Northridge, unde au stabilizat-o, apoi au transferat-o aici. Eram lângă ea când i-au oprit aparatele care o țineau în viață. I-am fost alături până la capăt.

McCaleb scutură din cap.

— Ce greu ți-o fi fost!

— Aici, unde lucrez, la camera de gardă, văd zilnic oameni murind. Glumim apropo de asta, ca să mai scăpăm de stres, și zicem că indivizii care mor sub ochii noștri sunt „Doi-D”, adică „Decedat și Defunct” Dar, știi cum e, când e vorba de o rudă... S-a isprăvit cu orice glumă.

Sub privirile lui McCaleb, care o studia cu atenție, Graciela se scutură brusc de amintirile negre care o copleșiseră și, „schimbând viteza”, trecu mai departe, la alt subiect. Așa sunt unii oameni – au capacitatea să bage în „a cincea” și să scape neatinși, demarând în trombă.

— Povestește-mi despre Gloria, zise bărbatul.

— La ce te referi?

— Păi, de fapt, de-asta am și venit. Spune-mi diverse lucruri despre ea. Îmi va fi de folos. Cu cât voi simți că sunt mai aproape de ea, cu atât îmi va fi mai ușor să rezolv cazul.

Graciela păstră tăcerea câteva clipe, cu o grimasă de om morocănos – asta fiindcă se gândea cum să-și descrie sora în cuvinte așa puține.

— Ai vreo bucătărie, pe barca aia? întrebă femeia, în cele din urmă.

McCaleb fu luat pe nepregătite.

— Ce-ai zis?

— O bucătărie. Pe barcă.

— Mmm, e de fapt o cambuză, cum îi spunem noi.

— Bun, cambuză. Dar se poate găti o mâncare adevărată acolo?

— Sigur că da. Dar de ce m-ai întrebă de barcă?

— Vrei să afli cum era sora mea?

— Da.

— Atunci, va trebui să îi cunoști fiul. Tot ce a fost bun în sora mea i s-a transmis lui Raymond. Dacă îl vezi, îți va fi suficient.

McCaleb încuviință încet din cap, începând să se dumirească.

— Ce-ar fi să vin cu Raymond la tine, pe barcă, diseară, și să mâncăm împreună?! I-am povestit deja despre tine și ambarcațiunea pe care locuiești. Vrea să vadă cum e acolo.

McCaleb reflectă un moment, după care zise:

— Știi ceva? Hai, mai bine, să așteptăm până mâine. În felul ăsta, îți voi putea povesti și ce-am făcut la șerif. Poate voi avea vești ceva mai bune.

— Mâine e perfect.

— Nu-i nevoie să gătești. Pregătesc eu cina.

— Poftim, ai întors totul pe dos. Eu voiam să...

— Știu, știu. Putem face și așa, într-o seară, la tine acasă. Mâine veniți voi la mine și mă ocup eu de masă, OK?

— OK, zise Graciela, încruntată în continuare, dar dându-și seama că nimic nu-l putea îndupleca să renunțe la ideea lui fixă. Bine, venim mâine, încheie femeia, zâmbind.

Circulația înspre sud, pe Autostrada 405, era intensă, așa că McCaleb coborî din taxi, în portul San Pedro, abia după ora două. Cum în taxi nu era aer condiționat, bărbatul se alesese cu o ușoară durere de cap, provocată de combinația de mirosuri de la gazele de eșapament de pe șosea și de la odoarea personală a șoferului.

După ce urcă pe vas, McCaleb verifică robotul telefonic și constată că nu primise niciun mesaj, în afară de un apel, când persoana care sunase preferase să închidă. Se simțea cam demolat după o asemenea zi, mai ales că în ultima vreme nu i se mai întâmplase să facă atâta mișcare. Îl dureau mușchii de la picioare și spatule. Coborî la prora și își luă temperatura, dar nu avea febră. Tensiunea arterială și pulsul erau normale. Notă totul pe foaia de observație, apoi se duse în cabină, se dezbracă și se vâri în pat, fără să mai dea cuvertura la o parte.

Cu toată epuizarea fizică, nu reușea să adoarmă. Stătea lungit, cu capul pe pernă, dar perfect treaz. În minte i se învâlmășeau tot felul de idei și imagini de pe caseta video. După ce se chinui așa un ceas, se ridică și se duse în salon. Pescui carnetelul din sacoul pus pe spătarul unui scaun și începu să citească notițele pe care le însemnase mai devreme. Nu îi sărea nimic în ochi, dar se simțea într-un fel bine la gândul că rândurile acestea simbolizau începutul investigației.

Pe o pagină nouă, notă câteva impresii suplimentare despre banda video, la fel ca și vreo două întrebări pe care voia neapărat să i le pună lui Jaye Winston a doua zi. Presupunând că detectivii care lucraseră la aceste cazuri sesizaseră legătura dintre ele, voia să știe cât de solidă era conexiunea și dacă cei trei sute de dolari luați de la James Cordell fuseseră furați de la victimă sau culeși direct de la bancomat.

Când constată că i se făcuse foame, puse carnetelul deoparte. Se ridică, bătu trei albușuri, pe care le amestecă bine cu niște sos Tabasco și salsa, întinzând apoi compoziția pe o felie prăjită de pâine albă. După ce mușcă de două ori din sandviș, mai adăugă niște Tabasco.

Când termină de făcut curat în bucătărie, îl cuprinse din nou oboseala, care de data asta îl doborî de-a binelea. Știa că acum va putea dormi. Făcu rapid un duș, își luă din nou temperatura, apoi nenumăratele medicamente. În oglindă, observă că îi crescuse barba, ca și cum nu s-ar fi ras de două zile, deși se bărbierise chiar în acea dimineață. Acesta era un efect secundar al unuia dintre medicamentele pe care le înghițea. Prednisonul previne reacția organismului de respingere a organului, dar stimulează totodată și creșterea părului. Zâmbi văzându-și imaginea și se gândi că nu semăna, de fapt, cu Frankenstein, așa cum îi spusese deunăzi lui Bonnie Fox, ci cu un vârcolac. Începea să cam amestece monștrii. Se duse la culcare.

Visă în nuanțe de alb și negru, așa cum i se întâmplase timpul după operație. Înainte nu fusese așa. Nu-și dădea seama care putea fi explicația acestui fapt. Îi spusese și doctoriței Fox, dar aceasta ridicase din umeri.

În visul de acum, se făcea că era în magazin, la tejghea, și îi zâmbea lui Chan Ho Kang. Proprietarul magazinului îi zâmbi și el, dar morocănos, după care spuse ceva.

— Ce-ați zis? întrebă McCaleb.

— Nu o meriți, repetă domnul Kang.

McCaleb își coborî privirea spre cumpărăturile de pe tejghea, dar până să apuce să le vadă, simți la tâmplă un cerc rece de metal. Se răsuci brusc pe loc și îl văzu pe tipul mascat, cu revolverul în mână. McCaleb își dădu seama, cu acea logică stranie a viselor, că, sub mască, tipul rânjea. Hoțul coborî arma și îl împușcă în piept, în al zecelea cerc – cercul inimii. Glonțul trecu prin McCaleb, ca și cum acesta ar fi fost o țintă din hârtie. Dar, din cauza impactului, se trezi propulsat în spate, apoi, ca la ralanti, începu să cadă încet de tot. Nu simțea nicio durere, ci doar un sentiment de mare ușurare. În timp ce se lăsa așa, în jos, se uita la ucigaș. Recunoscu ochii, prin găurile măștii. Erau chiar ochii lui. Pe urmă, veni clipitul acela, cu subînțeles.

Și cădea, cădea, în continuare.

8

McCaleb se trezi înainte de ivirea zorilor, din cauza zăngănitului care răsuna, undeva în depărtare, de la niște containere goale de marfă, descărcate de pe un vapor, în portul Los Angeles. Stând lungii pe pat, cu ochii închiși, dar perfect treaz, bărbatul își imagina tot acest proces. Macaraua de care se legăna delicat un container de mărimea unei remorci de camion, ridicat de pe puntea vasului și coborât apoi spre șantierul naval; omul de la sol dând semnalul de coborâre, după care uriașa cutie de metal zburând liber pe ultima porțiune și producând o izbitură, ce bubuia cu un ecou amețitor, în toate danele din jur. În viziunea lui McCaleb, omul de la sol râdea de fiecare dată.

— Fir-ar mama voastră a dracului să fie!

Bărbatul renunță într-un final la ideea de a mai dormi și se ridică în capul oaselor.

Era a treia oară, în ultima lună, când se întâmplă așa ceva.

Se uită la ceas și realizează că dormise peste zece ore. Se duse alene spre partea din față a ambarcațiunii și făcu un duș. După ce se șterse bine cu prosopul, își luă temperatura, tensiunea și pulsul, plus pilulele și picăturile recomandate. Notă totul pe foaia de observație, după care își scoase aparatul de ras. Tocmai când se pregătea să își întindă pe față spuma de bărbierit, se uită în oglindă și trase o înjurătură.

Se bărbieri doar pe gât, ca să nu pară neîngrijit, dar în rest lăsă barba așa cum era, ajungând la concluzia că era ceva inuman să se radă de două-trei ori pe zi, până la capătul vieții, sau atâta vreme cât mai trebuia să ia prednison. La serviciu, nu ar fi avut voie să apară așa.

După ce se îmbracă, își luă un pahar înalt cu suc de portocale, agenda telefonică și telefonul portabil și ieși pe punte, instalându-se pe scaunul de pescuit, tocmai când răsărea și soarele. Între două înghițituri de suc, se mai uită o dată la ceas, așteptând să se facă șapte și un sfert, oră, după el, foarte potrivită pentru a o suna pe Jaye Winston.

Birourile Departamentului de poliție specializată în omucideri se aflau la Whittier, în celălalt capăt la ținutului. Detectivii aflați în acel sediu se ocupau de toate crimele săvârșite în afara districtului Los Angeles, precum și în diferitele orașe cu care departamentul avea contract pentru a le furniza diverse servicii privind aplicarea legii. Unul dintre aceste orașe era și Palmdale, unde fusese ucis James Cordell.

Întrucât sediul acestui departament de poliție era atât de departe, McCaleb ajunsese la concluzia că nu avea niciun să facă degeaba o oră până acolo cu taxiul, riscând să nu găsească pe Winston. Așa că își propusese să o sune mai bine la șapte și un sfert, în loc să apară pe neașteptate, cu o cutie de gogoși.

— Imbecilii naibii!

Întorcându-și privirea, McCaleb îl văzu pe unul dintre vecini, Buddy Lockridge, stând în picioare pe vasul lui cu pânze, care se numea *Double-Down*. Buddy avea în mână o cană cu cafea fierbinte. Purta halat și avea părul aranjat cu cărare pe o parte. McCaleb știa cine erau „imbecilii naibii” în opinia lui Buddy.

— Mda, își zise. Cam nasol să începi ziua așa.

— Problema e că ar trebui ca pe timpul nopții astfel de manevre să fie absolut interzise, spuse Buddy. Mare porcărie. Cred că un vacarm ca ăsta se aude până în Long Beach.

McCaleb se mulțumi doar să aprobe din cap.

— Am discutat cu șefii portului. Le-am zis să facă o plângere la Autoritatea portuară, dar nici nu le-a păsat. Mă gândesc să fac eu o reclamație. Semnezi și tu?

— Sigur.

Se uită la ceas.

— Știu, ți se pare o pierdere de timp.

— Ba nu. Doar că nu știu dacă va avea efect. Într-un port, activitatea este continuă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. N-or să oprească descărcarea vaselor pe timp de noapte, doar fiindcă o mână de proprietari de bărci s-au decis să semneze o plângere.

— Da, știu și eu. Imbecilii... Poate le cade-n cap vreo ladă din aia, să se-nvețe și minte odată.

Lockridge era un fel de „șoarece de chei”. Fost sportiv, pasionat de surf, trăia modest pe propria barcă, câștigând bani din tot felul de servicii turistice mărunte. Cei doi se cunoscuseră cu un an în urmă, când Buddy își instalase ambarcațiunea aici. Atunci, McCaleb fusese trezit în toiul nopții de niște

acorduri sonore de muzicuță. Când coborâse pe mal să vadă ce se întâmplă, ajunsese, din aproape în aproape, ghidându-se după muzică, la *Double-Down*, unde, beat criță, Lockridge cânta având niște căști pe urechi. Deși în noaptea aceea McCaleb îl cam luase la refec, până la urmă cei doi se împrieteniseră. Acest lucru se datora, în parte, și faptului că prin preajmă nu mai existau alte bărci locuite în mod permanent. Așadar, cei doi erau vecini, zi și noapte, neîntrerupt. Buddy avusese grijă de *The Following Sea*, când McCaleb fusese internat în spital. De asemenea, se oferea adesea să-l ducă pe McCaleb cu mașina la cumpărături, știind că acesta nu avea voie să șofeze. La rândul lui, Terry își poftea vecinul la cină, cel puțin o dată pe săptămână. De obicei, discutau despre pasiuni comune – muzică bună, bărci cu pânze și bărci cu motor, iar uneori mai scoteau cutiile cu dosare, încercând să rezolve teoretic un caz sau altul. Pe Lockridge îl fascina întotdeauna tot ce-i povestea McCaleb despre munca lui de agent federal.

— Bud, acum trebuie să dau un telefon. Vorbim mai târziu.

— Sigur. Dă telefonul ăla. Vezi-ți de treabă.

Fluturând din mână, în semn de rămas-bun, coborî în cabină. McCaleb ridică din umeri și, căutând numărul lui Jaye Winston în agenda telefonică, sună. După câteva secunde, i se făcu legătura.

— Jaye, sunt Terry McCaleb. Îți amintești de mine?

— Sigur că da. Cum îți mai merge, Terry? Am auzit că ți-ai luat un tic-tac nou.

— Da. Mă simt bine. Dar tu ce mai faci?

— La fel, și iar la fel.

— Păi, ia zi, crezi că ne-am putea vedea câteva minute, dacă dau o tură azi pe la tine? Ai un caz despre care vreau să vorbim.

— Lucrezi pe cont propriu, acum, Terry?

— Nu. Îi fac doar un serviciu unei prietene.

— Care anume, mă refer la caz?

— James Cordell. Cazul de la bancomat, de pe 22 ianuarie.

Winston mormăi un fel de hmmm, dar nu spuse nimic altceva.

— Ce e?

— Păi, ciudat. Eu am pus cazul la conservare, iar acum, brusc, ești a doua persoană care mă întreabă, de ieri până azi.

La naiba, se gândi McCaleb. Știa cine sunase.

— Keisha Russell, de la *Times*?

— Exact.

— Tot eu sunt filiera. Am rugat-o să-mi citească articolele despre Cordell. Dar, firește, n-am vrut să-i spun de ce. Probabil că de-aia te-a sunat pe tine.

— Așa m-am gândit și eu. Oricum, am făcut pe proasta. Ia zi, cine-i prietena care te-a convins să faci asta?

McCaleb îi povesti cum fusese rugat să investigheze uciderea Gloriei Torres și cum ajunsese, din aproape în aproape, și la cazul Cordell. Recunoscuse și că nu primise niciun fel de ajutor de la LAPD și că ea, Winston, era singura alternativă. Omise intenționat să-i spună că inima Gloriei Torres se afla în pieptul lui.

— Ia spune-mi, am intuit corect? întrebă bărbatul, în cele din urmă. Există o legătură între cele două cazuri?

Ezitănd inițial, Winston îi confirmă presupunerea. Îi mai spuse, de asemenea, că deocamdată cazul era la conservare, așteptând elemente noi.

— Știi ce, Jaye, vin acum la tine. Sper să mă lași să mă uit prin dosare, ca apoi să mă pot întoarce la Graciela Rivers și să-i explic că s-a făcut tot ce a fost posibil. Nu vreau să fac pe eroul sau să dau lecții cuiva.

Winston nu spunea nimic.

— Ce părere ai? întrebă McCaleb, într-un final. Ai timp azi?

— Nu prea mult. Poți să aștepți puțin?

— Sigur.

Terry așteptă cam un minut, timp în care se foi pe punte, privind spre apa întunecoasă pe care plutea barca.

— Terry?

— Eu.

— Uite, trebuie să fiu la tribunal, în oraș, la ora unsprezece. Asta înseamnă că va trebui să plec de-aici la zece. Poți veni până atunci?

— Sigur. Pe la nouă-nouă și un sfert, e bine?

— Merge.

— Bine, și mersi.

— Știi, Terry, ți-am rămas datorare pentru un lucru, așa că de-aia am acceptat să ne vedem. Dar să știi că n-ai să găsești nimic aici. Un neisprăvit imbecil, care a tras cu revolverul. O porcărie cu trei chestii, nimic mai mult.

— Cum adică?

— Mă mai sună cineva. Hai, vorbim când vii.

Înainte de a pleca, McCaleb ieși pe chei și se duse spre *Double-Down*. Barca asta le stătea în gât la toți, și asta fiindcă Lockridge o transformase într-un fel de magazie, unde depozita mai multe lucruri decât ar fi putut încăpea în mod normal. Trei scânduri de surf, două biciclete și multe alte troace.

Trapa era deschisă, dar McCaleb nu sesiză niciun fel de activitate. Îl strigă pe Buddy. Protocolul portuar interzicea accesul pe o barcă străină, dacă nu erai poftit.

În cele din urmă, Buddy Lockridge scoase capul prin deschizătura trapei. Se pieptănase și se îmbrăcase deja.

— Buddy, ce program ai pentru azi?

— Adică? Același ca întotdeauna. Un mare ou de găscă. Ce te-ai fi așteptat, să mă duc la bal, poate?

— Știi, uite, am nevoie de un șofer în următoarele zile, poate chiar pentru mai mult timp. Dacă te interesează, te-ai ales cu o slujbă. Plătesc zece dolari pe oră, plus mesele. Va trebui să-ți iei ceva de citit, fiindcă vei sta în mașină să mă aștepți, cât îmi rezolv problemele.

Buddy ieși cu totul afară.

— Unde vrei să mergi?

— La Whittier. Trebuie să plec într-un sfert de ceas. După aceea, nu știu încă.

— Dar ce-i asta? Vreo anchetă cumva?

McCaleb sesiză entuziasmul din ochii lui Buddy. Îi plăcea să citească romane polițiste, pe care i le povestea adesea vecinului său. Ei bine, de data asta avea să fie ceva real.

— Mda, fac niște investigații pentru cineva. Buddy, să știi însă că n-am nevoie de un partener, ci doar de un șofer.

— Gata, s-a făcut. Batem palma. Cu ce mașină mergem?

— Dacă o luăm pe a ta, plătesc eu benzina. Dacă mergem cu Cherokee a mea, stau în spate, fiindcă are air-bag lateral, decizia îți aparține. Mie îmi convine oricum.

Bonnie Fox îi interzisese lui McCaleb să șofeze, cel puțin nouă luni după operație. Încă nu se sudase bine tăietura. La suprafață, pielea se vindecase, dar dedesubt, rana de pe stern nu se cicatrizase complet. O ciocnire de volan sau o izbitură de la un air-bag puteau fi fatale, chiar și într-un accident produs la viteză mică.

— Păi, îmi place Cherokee, dar hai mai bine cu a mea, zise Buddy. Aș avea prea mult senzația de șofer, dacă tu te-ai planta pe bancheta din spate.

9

În vara anului 1993, într-un vast afloriment de gresie, cunoscut sub numele de Vasquez Rocks, din Antelope Valley, în partea de nord a districtului Los Angeles, a fost găsit cadavrul unei femei, care zăcea acolo de câteva zile. Din cauza stării de descompunere, nu s-a putut stabili cu precizie dacă fusese vorba și de o agresiune sexuală, nefiind însă exclusă această ipoteză. Cadavrul era îmbrăcat, dar chiloții erau puși pe dos, iar bluza avea nasturii prost încheiați – un indiciu clar al faptului că femeia nu se îmbrăcase singură sau că făcuse acest lucru în condiții de mare stres. Moartea survenise prin sugrumare manuală, aceasta fiind cauza decesului în majoritatea omorurilor sexuale.

Jaye Winston, detectiv la poliția teritorială, conducea ancheta în cazul crimei din Vasques Rocks. Întrucât cazul nu s-a putut solda imediat cu arestarea făptașului, Winston era decisă să desfășoare în continuare niște investigații asidue. Ambițioasă, dar fără acel ego nemăsurat și supărător, Jaye a luat legătura neîntârziat cu FBI, solicitându-le ajutorul. Cererea a fost transmisă secției specializate în uciderile în serie, așa că în cele din urmă Jaye Winston a întocmit un raport al cazului destinat „Programului pentru prinderea criminalilor violenți” (PPCV), care făcea parte din activitatea secției amintite.

Prin acest raport, McCaleb a ajuns să o cunoască pe Winston. Dosarele referitoare la cazul amintit, pe care femeia le-a trimis în Quantico, i-au fost înmânate lui McCaleb.

Cu ajutorul bazei de date computerizate a PPCV, care compară răspunsurile la un chestionar de 80 de întrebări referitoare la o anumită crimă cu răspunsurile din fișier – la fel ca și studiul privind locul faptei și fotografiile de la autopsie, McCaleb a descoperit multe similitudini între cazul Vasquez Rocks și un alt omor, săvârșit în urmă cu un an, în zona trecătorii Sepulveda Pass din Los Angeles. Totul se potrivea – aceeași metodă de ucidere, cadavrul îmbrăcat, azvârlit într-un șanț, precum și multe alte amănunte și nuanțe. McCaleb era convins că aveau de-a face cu același ucigaș în serie, care opera în zona Los Angeles. În ambele cazuri, s-a descoperit că victima fusese dată dispărută cu câteva zile înainte de data decesului. Asta însemna că ucigașul o ținușe pentru un timp prizonieră, pentru a-și satisface probabil fanteziile sinistre.

De la aceste constatări și până la stabilirea unei conexiuni clare între cele două cazuri nu mai era decât un pas. Identificarea și prinderea făptașului constituiau, evident, următoarele etape. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. Pe McCaleb îl mira intervalul lung de timp dintre cele două omoruri. „Subiectul necunoscut”, cum era numit oficial criminalul în documentele FBI, stătuse unsprezece luni fără îl apuce nevoia de a-și satisface instinctele morbide, după acționase, răpind o altă femeie. McCaleb deducea, așadar, că primul incident i se impregnase ucigașului atât de nimic în minte, încât fantezia i s-a putut hrăni din asta aproape un an. Din programul de portretizare a criminalului în serie, pus la punct de FBI, se știa că acest interval va deveni de fiecare dată tot mai scurt, ucigașul ajungând să își caute prada mult mai repede decât la primele fapte.

McCaleb a întocmit un profil al infractorului, dar atât el, cât și Winston știau că nu le era de prea mare folos. Alb, sex bărbătesc, între douăzeci și treizeci de ani, cu o slujbă și o existență meschine, se presupunea că „subiectul necunoscut” avea niște antecedente – crime pe motive sexuale sau comportament aberant. Dacă aceste antecedente includeau și încarcerări pe perioade mai lungi însemna că profilul vârstei subiectului se modifica.

Veșnic aceeași poveste. Profilurile PPCV erau de obicei extrem de precise, dar arareori duceau la prinderea suspectului. Profilul primit de Winston se potrivea cu sute, poate mii de bărbați din zona Los Angeles. Așa că, după ce au fost epuizate toate indiciile, nu le mai rămânea decât să aștepte. McCaleb își făcu o însemnare despre caz în agendă, după care trecu la alte dosare.

Anul următor, în martie, adică după opt luni de la ultima crimă, McCaleb dădu peste însemnarea din agendă, reciti dosarul și o sună pe Winston. Nu se schimbă aproape nimic, în continuare, nu existau indicii și nici suspecti. Bărbatul o îndemnă pe anchetatoarea să înceapă o acțiune de supraveghere a locurilor unde fuseseră aruncate cadavrele și a mormintelor celor două victime. Îi explică, totodată, că ucigașul se apropia de încheierea ciclului și că putea oricând ataca din nou. Asta fiindcă fantezia lui nu mai avea din ce să se hrănească. Nevoia de a retrăi senzația de putere și control asupra altei ființe umane va deveni tot mai intensă și mai greu de stăpânit. Faptul că „subiectul necunoscut” se părea că îmbrăcase cadavrele după fiecare crimă dovedea limpede că în mintea lui se dădea o luptă acerbă. Pe de o parte, îi era rușine de

fapta lui – în mod inconștient, căuta să ascundă ce făcuse, îmbrăcând-o la loc pe victimă. Se putea deduce că timp de opt luni din durata totală a ciclului criminalul era sfâșiat sufletește. Nevoia de a-și manifesta din nou fanteziile și rușinea provocată de fapta săvârșită pentru asta constituiau cele două părți care se luptau în el pentru supremație. O modalitate de a tempera pentru puțin timp impulsul de a ucide era revizitarea locurilor unde comisese crimele precedente, încercând astfel să-și realimenteze fantezia secătuită. McCaleb avea intuiția că ucigașul se va întoarce la unul dintre locurile în care fuseseră azvârlite victimele sau că se va duce la mormintele acestora. Astfel, se putea simți mai aproape de victime, potolindu-și nevoia de a ucide din nou.

Winston nu prea era dispusă să inițieze o operațiune de supraveghere în puncte multiple, doar pe baza intuiției unui agent FBI. McCaleb primise, însă, deja aprobare pentru el și alți doi agenți pentru implicarea în acțiunea de supraveghere. Se bizuia, totodată, și pe profesionalismul lui Winston, spunându-i că, dacă nu făcea acest lucru, risca să se gândească toată viața la faptul că supravegherea ar fi putut da roade, mai ales în eventualitatea în care „subiectul necunoscut” ataca din nou. Nevrând ca ulterior să aibă muștrări de conștiință, Winston a solicitat formarea unei echipe de supraveghere, cu contribuția poliției teritoriale, a LAPD și a FBI. În timpul pregătirilor, Winston constată că, din întâmplare, ambele victime erau îngropate în același cimitir din Glendale, cam la o sută de metri una de cealaltă. Aflând și acest detaliu, McCaleb prezise că era posibil ca „subiectul necunoscut” să își facă apariția chiar la cimitir.

Și avea dreptate. În a cincea noapte de supraveghere, McCaleb, Winston și alți doi detectivi, care stăteau ascunși într-un cavou, de unde se vedeau ambele morminte, au zărit un bărbat care s-a apropiat cu o furgonetă de cimitir, s-a dat jos din mașină și a sărit peste poarta încuiată. Ținând ceva sub braț, tipul s-a dus spre mormântul primei victime, unde a rămas nemișcat timp de zece minute. După aceea, s-a îndreptat spre mormântul celei de-a doua victime. Aici, a desfăcut pe mormânt ceva ce semăna a sac de dormit, s-a așezat pe el și s-a rezemat de piatra funerară. Detectivii l-au lăsat în pace. Totul s-a filmat cu o cameră specială. La scurt timp, tipul s-a descheiat la pantaloni și a început să se masturbeze.

Până să se întoarcă la furgonetă, criminalul fusese deja identificat, pornind de la numerele de înmatriculare: Luther Hatch, 38 ani, grădinar în North Hollywood, eliberat în urmă cu patru ani din Folsom Prison, unde ispășise o pedeapsă de nouă ani, pentru săvârșirea de viol.

Subiectul încetase să mai fie „necunoscut”. Hatch a devenit un suspect bun de studiat. După ce din vârstă s-au scăzut anii de închisoare, a ajuns să se potrivească perfect cu profilul PPCV. A fost urmărit nonstop timp de trei săptămâni – inclusiv pe parcursul a încă două vizite la cimitirul din Glendale – până când, într-o seară, detectivii au intrat în acțiune, când individul încerca să urce cu forța în furgonetă o tânără care pleca de la Sherman Oaks Galleria, în furgonetă, poliția a găsit o rolă de bandă adezivă și niște fâșii lungi de material. După ce s-a primit mandatul de percheziție, anchetatorii au întors practic pe dos interiorul mașinii, la fel ca și apartamentul lui Hatch. Au

prelevat fire de păr, fibre de material și fluide uscate – probe care, prin ADN și alte analize științifice, au fost legate ulterior de cele două victime ucise înainte. Poreclit imediat „omul cimitirelor” de către presa locală, Hatch și-a ocupat locul în panteonul criminalilor în serie, care fascinează opinia publică.

Experiența și intuițiile lui McCaleb au ajutat-o pe Winston să rezolve cazul. Era un succes despre care și acum se mai vorbea în Los Angeles și Quantico. În seara în care l-au arestat pe Hatch, echipa de supraveghere a ieșit în oraș pentru a sărbători evenimentul. La un moment dat, Jaye Winston s-a întors spre McCaleb și i-a zis: „Îți rămân datoare, ca noi toți, de altfel”.

Buddy Lockridge se îmbrăcase pentru slujba de șofer al lui Terry McCaleb, de parcă s-ar fi pregătit să meargă la vreun club de noapte de pe Sunset Strip. Din cap până-n picioare, tot în negru. Până și servieta era neagră. Stând în picioare, pe chei, lângă *Double-Down*, McCaleb se holbă lung la vecinul său, fără să spună nimic.

— Care-i problema?

— Nimic, hai să mergem.

— Ce, nu-i bine cum sunt?

— Ba da, dar nu mă așteptam să te împopoțonezi așa, doar ca să stai toată ziua în mașină. Te vei simți confortabil?

— Sigur.

— Bun, atunci haidem.

Mașina lui Lockridge era un Ford Taurus argintiu, vechi de șapte ani, dar bine întreținut. În drum spre Whittier, încercă de trei ori să afle ce investiga McCaleb, dar de fiecare dată întrebările lui rămaseră fără răspuns. În cele din urmă, McCaleb izbuti să pună capăt șuvoiului de întrebări, aducând în discuție subiectul lor preferat privind avantajele și dezavantajele diferitelor ambarcațiuni, cu și fără pânze. Ajunseră la sediul poliției teritoriale în ceva mai mult de un ceas. Lockridge parcă mașina și opri motorul.

— Nu știu cât va dura, zise McCaleb. Sper că ți-ai adus ceva de citit sau că ți-ai luat măcar muzicuța.

— Sigur nu vrei să te însoțesc?

— Uite ce e, Bud, cred că m-ai înțeles greșit. Nu am nevoie de un partener. Tot ce-mi trebuie e un șofer. Ieri, am cheltuit peste o sută de parai pe taxiuri. M-am gândit că banii ăștia ți-ar prinde mai bine ție, dar dacă ai de gând să mă pisezi cu tot felul de întrebări și...

— Bine, bine, îi tăie vorba Lockridge, ridicând mâinile, în semn că se dădea bătut. Voi sta cuminte aici și voi citi. Gata cu întrebările.

— Bun. Ne vedem mai târziu.

McCaleb intră punctual în clădirea poliției, unde o găsi pe Jaye Winston așteptându-l în zona recepției. Era o femeie atrăgătoare, cu câțiva ani mai mare decât el. Avea părul blond, drept și tuns până la urechi. Zveltă și subțire, purta un taior albastru și o bluză albă. McCaleb nu o văzuse de aproape cinci ani, din seara în care sărbătoriseră arestarea lui Luther Hatch. După ce își dădură mâna, salutându-se, Winston îl conduse pe McCaleb într-o sală de conferințe, în care se aflau o masă ovală și șase scaune. Lipită de perete, mai era o măsuță

cu o cafetieră. În cameră nu era nimeni. Pe masă, stăteau un teanc gros de documente și patru videocasete.

— Vrei niște cafea? întrebă Winston.

— Nu, mersi, nu-mi trebuie.

— Atunci, hai să începem. Am la dispoziție douăzeci de minute.

Se așezară pe scaune, fața în față, la masă. Femeia arătă spre teancul de documente și spre casete.

— Astea sunt toate pentru tine. După ce m-ai sunat, de dimineată, am făcut copii la tot ce am.

— Zău?! Nemaipomenit, mersi.

McCaleb trase teancul spre el, cu amândouă mâinile, de parcă ar fi umflat potul, la o partidă de pocher.

— L-am sunat pe Arrango, la L.A., zise Winston. Mi-a spus să nu lucrez cu tine, dar i-am răspuns că ești cel mai bun agent cu care am colaborat vreodată și că ți-am rămas datoare. E supărat, dar o să-i treacă.

— Aici sunt materiale și de la L.A.?

— Da, am preluat diverse materiale unul de la celălalt. N-am mai primit nimic de la Arrango, de vreo două săptămâni, dar asta probabil fiindcă nu i-a mai apărut nimic nou. Cred că totul e la zi. Problema e că, deși vezi maldărele astea de hârtii și casete, mare lucru nu știm.

McCaleb împărți în două teancul de dosare și începu să le frunzărească. Își dădu seama că aproximativ două treimi proveneau din anchetele poliției teritoriale, iar restul de la LAPD. Arătă, apoi, spre videocasete:

— Astea ce mai sunt?

— Ai, aici, scena ambelor crime, la fel ca și ambele împușcături. Arrango mi-a zis că ți-a arătat deja crima de la magazinul jefuit.

— Da.

— Ei bine, la noi, ai și mai puțin. Pistolarul intră în cadru doar pentru câteva secunde. Suficient cât să vedem că purta pe față o mască de schi. Oricum, o ai aici, dacă vrei să te uiți.

— La crima voastră, tipul ia banii din bancomat sau de la victimă?

— Din bancomat, dar de ce?

— S-ar putea să mă folosesc de acest aspect, ca să obțin un ajutor din partea FBI, dacă voi avea nevoie. Tehnic vorbind, asta înseamnă că banii au fost luați din bancă, nu de la victimă. Deci, infracțiune federală.

Winston mișcă din cap în semn că înțelesese.

— Dar tu cum ai ajuns să faci legătura între cele două cazuri? Balistic? întrebă McCaleb, știind că timpul femeii era limitat și dorind să obțină cât mai mult de la ea.

Jaye răspunse afirmativ:

— Eram în plină anchetă, când, după câteva săptămâni, citesc ziarul și găsesc un articol despre celălalt caz. Mi s-a părut că seamănă. Am sunat la L.A. și am început să conlucrăm. Când o să vizionezi casetele, îți vei da seama, Terry. Nu încape nicio îndoială. Același mod de operare, același revolver, același tip. Analiza balistică nu a făcut decât să confirme ceea ce știam deja.

— Mă întreb de ce s-a oboșit tipul să adune cartușele goale, dacă știa că indiciul putea porni de aici. Ce-a folosit?

— Gloanțe de nouă milimetri. Cartuș de metal. În fine, e un obicei bun să nu-ți lași cartușele pe oriunde. La cazul pe care l-am anchetat, glonțul a trecut prin victimă și s-a înfipt într-un zid de beton, de unde l-am scos. S-a gândit probabil – sau poate a sperat – că va fi prea zdrobit, ca să mai poată fi supus unei comparații balistice. Așa că, pistolar conștiincios, n-a lăsat nimic în urmă.

McCaleb aprobă din cap, sesizându-i disprețul din voce la adresa infractorului.

— Oricum, de fapt, nici nu prea contează, zise femeia. Cum îți spuneam, uită-te la casete. Avem de-a face cu unul și același tip. Nu-i nevoie de niciun fel de balistică, pentru a-ți da seama de asta.

— Care dintre voi a făcut totuși analiza?

— Care? Analiza balistică?

— Da. La cine sunt probele.

— La noi. Materialul referitor la cazul din L.A. e mai voluminos decât al nostru, dar cum noi am fost primii, am convenit să păstrăm aproape totul. În fine, nu s-au mai găsit similitudini și cu alte asemenea incidente. Deocamdată, cel puțin.

McCaleb se gândea să-i povestească despre computerul DRUG-FIRE de la FBI, dar realizează că nu venise încă momentul. Se hotără să mai aștepte. Voia să vadă întâi benzile și să studieze dosarele crimelor, înainte de a-i sugera ce să facă în continuare.

Observă că Winston se uita la ceas.

— Lucrezi singură la chestia asta?

— Acum, da. L-am avut partener pe Dan Sistrunk. Îl știi?

— Aăă, păi n-a fost în echipa de supraveghere din cavou, în seara aceea?

— Exact, când îl pândeam pe Hatch. Era și el acolo. Oricum, am lucrat împreună la chestia asta, până ce au survenit alte cazuri. Acum, mă ocup singură de anchetă. Ce noroc pe mine!

McCaleb mișcă din cap, cu un aer înțelegător. Știa ce însemna asta. Dacă echipa de detectivi nu rezolva repede un caz, rămânea doar unul cu pacostea asta pe cap.

— Vei avea probleme, cumva, că mi-ai dat toate chestiile astea?

— Nu. Căpitanul știe cât de mult ne-ai ajutat la Lisa Mondrian.

Lisa Mondrian era femeia găsită moartă în Vasquez Rocks. Lui McCaleb i se păru ciudat că Winston îi rostise numele. Era ceva straniu, întrucât, în general, polițiștii caută să își depersonalizeze victimele. Li se pare mai suportabil așa.

— Da, căpitanul e locotenentul de atunci. Știe că ți-am rămas datori. Am vorbit cu el și mi-a spus să-ți dau materialele. Păcat că nu te-am putut răsplăti cu ceva mai bun decât ce vei găsi în chestiile astea. Nu-mi dau seama în ce măsură îți vor fi de folos, Terry. Suntem în expectativă de atâta vreme.

Asta însemna că așteptau ca pistolarul să atace din nou și să facă o greșeală, cum era de sperat. Din păcate, de obicei era nevoie de o nouă vărsare de sânge ca să poți rezolva niște omoruri mai vechi.

— Păi, voi vedea ce-o să pot face cu toate informațiile astea. Măcar am cu ce să-mi ocup timpul. Ce-ai vrut să spui la telefon, când ai zis „o porcărie cu trei chestii”?

Winston se încruntă.

— Avem de-a face din ce în ce mai des cu așa ceva. Asta de când au băgat legea aia, cu cele trei atacuri, la Sacramento. Nu știu dacă, fiind pensionat, ai mai urmărit ce se întâmplă. Dar legea zice că, după trei condamnări pentru încălcarea legii, s-a terminat cu tine.

— Exact, am auzit și eu.

— Ei bine, la unii nemernici efectul a fost să-i facă mai prudenți. Așa că au ajuns să omoare orice potențial martor, când înainte se mulțumeau doar să jefuiască. Legiuitorul s-a gândit că prevederea cu cele trei condamnări îi va opri pe infractori să mai comită tot felul de ticăloșii. După părerea mea, însă, rezultatul a fost creșterea numărului de victime ucise, cum a fost cu James Cordell sau cei doi din magazin.

— Deci tu crezi că acesta e motivul pentru care tipul a ucis?

— Mie așa mi se pare. Una dintre benzi, ai văzut-o. Niciun fel de ezitare. Mizerabilul acela a știut ce-o să facă, dinainte chiar să ajungă la bancomat sau să intre în prăvălie. Nu voia să rămână niciun martor. Deci, eu de la ipoteza asta am pornit. În orele din afara programului, m-am mai uitat prin dosare, căutând infractori cu două sau mai multe fărădelegi la activ. Cred că tipul cu mască de schi face parte din această categorie. A fost hoț. Acum, e ucigaș și hoț. O evoluție firească.

— Și n-ai avut noroc, până acum?

— Cu ce, cu dosarele? Nu, deloc. Dar una din două – ori îl găsesc eu pe el, ori mă găsește el pe mine. Nu e genul de individ care să se cumițească brusc. Și, având în vedere că a fost în stare să omoare un om pentru numai trei sute de dolari, e decis ca nici în ruptul capului să nu mai ajungă vreodată după gratii. Asta-i cert. Dar va mai ataca. Mă miră chiar că nu s-a întâmplat deja – au trecut două luni de la ultimul jaf. Dar să sperăm că, atunci când o va face, o s-o scrântească măcar un pic, ca să punem mâna pe el. Mai devreme sau mai târziu, așa se va întâmplă. Dacă n-o să-l frec, de or să-i meargă fulgii, pe cuvânt.

McCaleb aproba din cap. Îi plăcea angajamentul ăsta făcut la supărare. Era cu totul altceva decât felul în care vedea Arrango lucrurile. Se apucă să adune dosarele și benzile, spunându-i lui Winston că o va suna după ce le va studia pe toate, ceea ce însemna vreo câteva zile.

— Nicio grabă, îi zise femeia. Ne prinde bine tot ce vei reuși să faci.

Când McCaleb ajunsese la Taurus, îl găsi pe Buddy Lockridge stând cu spatele la portiera șoferului și cu picioarele întinse peste scaunul din dreapta. În timp ce cânta la muzicuță, citea dintr-o carte pe care o avea deschisă în poală: *Inspector Imanishi în acțiune*.

— Ai terminat destul de repede, remarcă Buddy.

— Da, n-au fost prea multe de spus.

Își puse stiva de dosare și videocasete pe podea, între picioare.

— Ce-s toate chestiile astea?

— Niște materiale, pe care trebuie să le parcurg.

Aplecându-se, Lockridge se uită la dosarul de deasupra – raportul unui incident.

— James Cordell, citi el, cu glas tare. Cine-i ăsta?

— Buddy, încep să cred...

— Știu, știu.

Prinzând aluzia, se așeză mai bine în scaun și porni mașina, fără să mai întrebe nimic.

— Bun, acum, încotro?

— Mergem înapoi. La San Pedro.

— Parcă ziceai că ai nevoie de mine câteva zile! N-o să mai pun nicio întrebare, îți promit.

— Nu-i vorba de asta. Am nevoie de tine, în continuare. Acum, însă, vreau să merg acasă și să mă uit prin chestiile astea.

Buddy azvârli cartea pe bord, puse muzicuța în buzunarul de pe portieră și acceleră.

10

În salon, era mai multă lumină naturală decât dedesubt, în cabina unde își avea biroul, așa că McCaleb se decise să lucreze aici, mai ales că avea un televizor și un videoplayer montate într-un dulap de lângă peretele încăperii. Făcu ordine pe masă, o șterse cu un burete și un șervet de hârtie, după care își așeză teancul de dosare primite de la Winston. Își luă un carnet și un creion bine ascuțit dintr-un sertar al biroului pentru hărți și le puse tot pe masă.

Ajunse la concluzia că modalitatea ideală de a se documenta eficient era parcurgerea materialelor în ordinea cronologică. Asta însemna să înceapă cu cazul Cordell. Alese, așadar, toate dosarele care se refereau la uciderea Gloriei Torres și le puse deoparte. Pe urmă, sortă și materialele rămase, făcând niște stive mai mici – investigația inițială, inventarul probelor, interogatoriile ulterioare, indiciile moarte, rapoarte diverse, situații statistice și rezumate săptămânale.

Pe vremea când lucra la FBI, avea obiceiul de a-și goli complet masa de lucru, pe care înșira apoi toate documentele referitoare la incidentul studiat. Cazurile proveneau de la departamentele de poliție din toată partea de vest a SUA. Unele secții trimiteau pachete groase și voluminoase, iar altele doar câteva file. Întotdeauna cerea și înregistrarea video de la locul faptei. Mari sau mici, toate dosarele povesteau același lucru. McCaleb era deopotrivă fascinat și scârbit. Singur în micul lui birou, unde își ținea sacoul atârnat de un cui după ușa și revolverul în sertar, ajungea până la urmă să se enerveze și să se înfurie, pe măsură ce citea materialele referitoare la un caz sau altul. Avea capacitatea,

în general, de a ignora tot ce se petrecea în jurul lui, cu excepția hârtiilor de pe masa de lucru. Cel mai bine lucra la biroul de la serviciu. Pe teren, era cel mult un agent mediocru, dar la masa de lucru era mult mai bun decât alții. Ori de câte ori deschidea copertele unui nou dosar, simțea o emoție plăcută, știind că începea iarăși vânătoarea pentru prinderea răufăcătorilor. Simți și acum aceeași emoție, când începu să citească.

Lui James Cordell nu-i lipsea nimic – familie, o casă frumoasă, mașini, sănătate bună și o slujbă bine plătită, care îi permitea soției să fie casnică și să aibă grijă de cele două fiice ale lor. Inginer de profesie, deținea o firmă privată care încheiase un contract cu autoritățile statului pentru întreținerea integrității structurale a sistemului de apeducte care asigura distribuția apei de la zăpada topită din munți la rezervoarele care aprovizionează rețeaua de apă din Southern California. Locuia în Lancaster, în partea de nord-est a districtului Los Angeles, de unde nu avea de mers decât o oră și jumătate cu mașina până la orice punct al rețelei de apă. În seara zilei de 22 ianuarie, venea acasă după efectuarea unei verificări a segmentului Lone Pine din apeductul de beton. Era zi de leafă, așa că s-a oprit la filiala Regional State Bank, aflată la circa un kilometru de casă. Salariul îi fusese virat automat, or el avea nevoie de bani cash. A fost împușcat, însă, în cap, în fața bancomatului, înainte ca banii să fie aruncați afară din ATM. Ucigașul a fost cel care a înșfăcat bancnotele nou-nouțe de douăzeci de dolari, înainte ca acestea să iasă din aparat.

McCaleb realiză de la bun început, în timp ce citea relatarea inițială a crimei, că presei îi fusese furnizată o versiune „sterilizată” a evenimentelor. Împrejurările descrise în articolul din *Times*, pe care Keisha Russell i-l citise în ziua precedentă, nu se potriveau perfect cu faptele din raport, în articol, se spunea că trupul inert al lui Cordell fusese găsit după cincisprezece minute de la împușcătură. Potrivit raportului de la poliție, victima a fost găsită aproape imediat de către un client venit la ATM, care oprise mașina în parcare din fața băncii, exact în momentul în care alt vehicul – foarte probabil, cel al ucigașului – ieșea de-acolo în mare viteză. Martorul, identificat în persoana lui James Noone, a sunat imediat după ajutor, pe telefonul celular din mașină.

Întrucât apelul a fost transmis printr-un repetor de impulsuri, operatoarei de la 911 nu i s-a afișat automat amplasarea exactă a locului de unde se suna. A trebuit să obțină aceste informații după metoda tradițională – adică, manual –, reușind să transpună două numere ale adresei date de Noone, atunci când a expediat ambulanța la locul faptei. În declarația sa, martorul a spus că a văzut neputincios cum mașina Salvării a trecut fulgerător pe lângă el, oprindu-se la câteva străzi mai încolo. Așa că a trebuit să sune din nou, dând peste o altă operatoare, căreia i-a povestit totul de la capăt. Ambulanța a fost redirectionată, dar, când a ajuns la locul crimei, Cordell murise deja.

Citind raportul inițial, McCaleb nu izbuti să se dumirească dacă întârzierea salvării avusese sau nu vreo importanță. Cordell fusese grav rănit la cap. Chiar dacă medicii ar fi ajuns, poate, cu zece minute mai devreme, tot nu se știe dacă ar mai fi putut face ceva. Puțin probabil ca decesul să fi putut fi evitat.

Totuși, rateul celor de la 911 constituia exact genul de subiect după care presa se dă în vânt. Așa că Departamentul de poliție, probabil chiar șeful lui Jaye Winston, decisese să nu furnizeze și această informație.

Acțiunea nereușită a salvării reprezenta o chestiune colaterală, fără prea mare interes pentru McCaleb. Interesant era faptul că măcar existau un martor parțial și o descriere a vehiculului. Din cele declarate de Noone, acesta a fost. Aproape învăluit într-un nor negru de fum, în momentul în care a oprit în parcare. După descrierea lui, vehiculul care tocmai demara din fața băncii era un Jeep Cherokee negru, model nou. Pe șofer îl zărise doar o fracțiune de secundă, neputând spune decât faptul că era alb și cu părul cărunt sau cu ceva cenușiu pe cap.

Raportul inițial nu pomenea de un alt martor. Înainte de a trece la rapoartele suplimentare și la concluziile autopsiei, McCaleb se decisese să se uite la casetele video. Porni televizorul și videocasetofonul, punând întâi banda filmată cu camera de supraveghere de la ATM.

Ca și în cazul înregistrării de la Sherman Market, în partea de jos a imaginii era afișată ora. Filmarea se făcuse cu un obiectiv superangular de tip „ochi de pește”, care distorsiona imaginea, din cauza perspectivei curbiliniare. Un bărbat, despre care McCaleb presupunea că era James Cordell, apăru în cadru și vâri un card în bancomat. Fața lui, foarte aproape de camera de luat vederi, acoperea în mare parte tot ecranul. Un defect de proiectare, doar dacă adevăratul scop al camerei nu era surprinderea jafurilor, ci a feței meșterilor în fraude, care foloseau carduri furate sau falsificate.

În timp ce tasta codul PIN, Cordell avu o ezitare și privi peste umărul drept, ceea ce lăsă să se vadă în imagine Jeepul Cherokee intrând în parcare. Termină de introdus toate datele tranzacției, în timp ce pe față îi apăru o expresie de neliniște. Nimănui nu-i place să meargă la bancomat pe întuneric, fie și dacă e vorba despre un aparat bine luminat și amplasat într-un cartier cu o rată mică de infracționalitate. Singurul bancomat pe care McCaleb îl folosea era un aparat plasat într-un supermarket deschis nonstop, unde agenții de securitate și numeroșii clienți descurajau tâlhăriile. Cordell aruncă o privire îngrijorată peste umărul stâng, dădu din cap spre cineva din afara cadrului, după care se uită din nou la aparat. Imaginea celui pe care îl văzuse nu-l alarmase nicidecum mai mult. Pesemne că ucigașul nu-și pusese încă masca de schi. În ciuda calmului exterior, Cordell privea fix spre locul de unde trebuia să iasă banii, rugându-se probabil ca operațiunea să se isprăvească mai repede.

Pe urmă, aproape imediat, pe ecran apăru revolverul, peste umărul lui Cordell, atingându-i scurt tâmpla stângă, înainte ca glonțul care i-a luat viața să fie tras. Din cauza împușcăturii, sângele a țâșnit afară, improșcându-se pe obiectivul camerei, pe urmă victima a fost proiectată în dreapta-față, izbindu-se probabil de zidul de lângă bancomat, pentru ca apoi să se prăvălească la pământ.

Pistolarul apăru pe ecran și înșfacă banii, în momentul în care ieșiră din ATM. La această fază, McCaleb apăsă pe buton, încremenind imaginea. Tot cadrul era umplut de pistolarul mascat. Purta combinezon negru și mască,

exact ca ucigașul Gloriei Torres. Cum spusese și Winston, nici nu mai era nevoie de vreo analiză balistică. Aceasta n-ar fi făcut decât să confirme pe baze științifice ceea ce Winston, iar acum și McCaleb știau instinctiv. Aceeași vestimentație, aceeași metodă de operare, aceiași ochi siniștri în spatele măștii.

Bărbatul apăsa din nou pe buton, iar banda continuă să se deruleze. Înșfăcând banii din aparat, pistolarul rosti parcă niște cuvinte, numai că de data asta nu avea fața spre obiectivul camerei, cum se întâmplase în cazul crimelor de la Sherman Market. Parcă mai degrabă vorbea de unul singur.

Criminalul se trase iute în stânga ecranului și se aplecă să ridice ceva. Cartușul gol. Pe urmă, o zbughi în dreapta și dispăru din cadru. McCaleb continuă să privească. Singura figură de pe ecran era trupul inert al lui Cordell, pe asfaltul de sub bancomat. Iar singura mișcare era balta de sânge din jurul capului, care se mărea văzând cu ochii. Găsind o adâncitură în trotuar, sângele începu să se scurgă spre rigolă.

După un minut, apăru un bărbat care se aplecă deasupra victimei. James Noone. Era pleșuv pe creștetul capului și purta niște ochelari cu rame subțiri. Atinse gâtul rănitului, după care se uită în jur, ca să se asigure că nu îl pândea nicio primejdie. Pe urmă, sări în picioare și dispăru, probabil pentru a suna la salvare. După o jumătate de minut, Noone reapăru. Aștepta ambulanța. În acest răstimp, bărbatul își tot răsuci capul într-o parte și-n alta, temându-se probabil că, dacă ucigașul nu se aflase în mașina care demarase în trombă, asta era încă prin apropiere. În cele din urmă, ceva îi atrase atenția spre carosabil. Deschise gura, într-un urlat mut, fluturând din mâini, în momentul în care ambulanța trecu mai departe. Pe urmă, o luă iarăși din loc, dispărând din cadru.

Peste șapte minute, judecând după afișajul benzii, ecranul se animă din nou. Doi medici de la ambulanță apăzură lângă Cordell. Verificară pulsul victimei și reacția pupilei. Îi desfăcură cămașa la piept, iar unul dintre ei îl ascultă cu stetoscopul. Un al treilea ins, infirmier, apăru cu o targă pe roțile. Dar unul dintre cei doi medici anunță decesul victimei.

După alte câteva momente, ecranul rămase gol.

Făcând o scurtă pauză, ca un gest de reverență, McCaleb puse în continuare înregistrarea de la locul faptei, făcută, în mod cert, cu o cameră video manuală. La început, câteva cadre prezentau clădirea băncii și strada. În parcare se aflau două vehicule: un Chevy Suburban alb și prăfuit și un automobil mai mic, care aproape nici nu se vedea. McCaleb presupuse că Suburban-ul alb era al lui Cordell – masiv și grosolan, plin de praf de la drumurile de țară parcurse de-a lungul apeductului. Presupuse, de asemenea, că celălalt automobil aparținea martorului, James Noone.

Pe bandă apăru apoi bancomatul, imaginea coborând încet spre trotuarul pătat de sânge, de dedesubt. Trupul lui Cordell zăcea pe jos, acolo unde îl găsiseră medicii care nu mai putuseră face nimic pentru a-l salva. Cadavrul nu era acoperit. Avea pieptul gol, care se vedea din cămașa desfăcută în față.

În următoarele minute, banda prezentă pe rând diferite faze ale investigațiilor de la locul faptei. Mai întâi, un criminalist măsură și fotografie locul, pe urmă anchetatorii se ocupară de cadavru, îl înfășurară într-un sac

mare de plastic și îl transportară de-acolo cu o targă. În sfârșit, în imagine se iviră din nou criminalistul și un specialist în profilaxie, care începură să analizeze locul faptei, în căutare de noi probe și amprente. Într-o imagine, la un moment dat, se putea observa cum criminalistul scobea în zidul de lângă ATM, cu o mică țepușă de metal, pentru a scoate cartușul gol.

În final, o surpriză la care McCaleb nu se așteptase: operatorul înregistrase pe bandă prima declarație a lui James Noone. Martorul se afla în picioare, în colțul clădirii băncii, lângă un telefon public, și vorbea cu un polițist în uniformă. Cam la treizeci și cinci de ani, Noone părea, prin comparație cu polițistul, scund și voinic. Avea pe cap o caschetă de baseball. Era agitat și surescitat de ceea ce văzuse, dar și vizibil enervat de încurcătura cu ambulanța care nu nimerise de la bun început la locul crimei. Înregistrarea începea de undeva de la mijlocul discuției celor doi.

— Nu vreau să spun decât că avea șansa să scape cu viață.

— Da, domnule, înțeleg. Sunt convins că acest aspect va fi bine analizat.

— Adică, eu cred că trebuie investigat cu atenție tot ce s-a întâmplat – cum de a fost posibil, mai ales că, de fapt, cât e până la spital, jumătate de kilometru sau așa ceva?!

— Știm și noi acest lucru, domnule Noone, zise polițistul, cu multă răbdare. Acum, dacă ați vrea să mergem mai departe, îmi puteți spune dacă, înainte de a vedea cadavrul, ați mai observat ceva? Ceva ciudat, bineînțeles.

— Da, l-am văzut pe tip. În fine, așa cred.

— Care tip, vă rog?

— Hoțul. Am văzut mașina aia, care pleca din parcare.

— Îmi puteți spune cum arăta, domnule?

— Sigur, un Cherokee negru. Ultimul model. Nu din alea care arată ca o cutie de pantofi.

— Polițaiul părea ușor derutat, dar McCaleb înțelese că Noone se referea la un Grand Cherokee. Avea și el o mașină la fel.

— Eu tocmai parcam, când tipul a țâșnit cu namila aia de mașină, de-aici, gata să mă lovească, zise Noone. Ce dobitoc! L-am claxonat, după care am oprit mașina și am dat de omul ăsta acolo. Am telefonat de pe mobil, dar s-a dus dracului totul.

— Da, domnule. Vreți, vă rog, să vă controlați limbajul? S-ar putea ca această înregistrare să ajungă într-o bună zi la tribunal.

— Oh, da, scuze.

— Haidem să revenim la discuția despre mașină. Ați văzut cumva numărul de înmatriculare?

— Nici măcar n-am încercat.

— Câte persoane erau înăuntru?

— Una, cred, șoferul.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Mi-l puteți descrie?

— Nu prea m-am uitat. Încercam doar să scap cu mașina neșifonată.

— Ce rasă? Alb? Negru? Asiatic?

— Oh, era alb. De asta sunt aproape convins. Dar nu i-am văzut trăsăturile, așa că n-aș putea spune cum arăta.

— Dar părul?

— Sur.

— Sur?

Polițistul repetase cuvântul, vădit mirat. Un hoț bătrân. I se părea mai mult decât neobișnuit.

— Așa cred, zise Noone. Totul s-a petrecut foarte repede. Nu pot fi prea sigur, totuși.

— N-avea cumva pălărie?

— Da, se poate să fi avut ceva pe cap.

— Ce înțelegeți prin „sur”?

— Păi, cenușiu, gri, indiferent că era doar părul sau avea o pălărie. Nu-mi pot da seama.

— În regulă, altceva? Purta cumva ochelari?

— Aăă, nu știu, ori n-am remarcat, ori n-am dat importanță. V-am zis, de fapt nu mă uitam la tip. În plus, automobilul avea geamuri fumurii. Singura dată când l-am văzut bine a fost prin parbriz, or asta n-a durat decât o secundă. Atunci când venea țintă spre mine.

— Bine, domnule Noone. Ne-ați fost de ajutor. Va fi nevoie să ne dați și o declarație oficială. Probabil că și detectivii vor dori să mai discute cu dumneavoastră. Există vreun inconvenient?

— Nu, dar ce veți face, totuși? Vreau să fiu de folos. Am încercat să fiu de ajutor. Nu mă deranjează să dau declarații și să răspund la întrebări.

— Vă mulțumesc, domnule. Un polițist vă va conduce la sediul nostru din Palmdale. Detectivii vor discuta cu dumneavoastră acolo. Vor veni cât mai repede cu putință.

— Bine, în regulă. Cum rămâne cu mașina mea?

— Vă va aduce cineva înapoi, după ce terminați.

Banda se încheia aici. McCaleb o scoase din videocasetofon, gândindu-se la ce văzuse, auzise și citise până acum. I se părea ciudat faptul că poliția regională nu pomenise nimic presei despre Jeep-ul negru. Trebuia să o întrebe despre asta pe Jaye Winston. Își notă problema pe carnetul unde scrisese deja o serie de întrebări, după care trecu la celelalte materiale pe care le mai avea despre Cordell.

Inventarul probelor de la locul crimei consta dintr-o singură pagină, aproape albă – cartușul gol scos din zid, vreo șase amprente prelevate de pe bancomat și fotografii ale unor urme de anvelope, posibil de la automobilul pistolarului. Tot aici era inclusă și banda video de la ATM.

Prinse cu niște agrafe de raport erau câteva fotografii ale bancomatului și ale imaginii video cu arma ținută de mâna criminalului peste umărul victimei. Într-un raport auxiliar de la laboratorul de criminalistică se spunea că, în opinia tehnicianului, urmele de cauciucuri se aflau pe asfalt de câteva zile, așa că nu erau de niciun ajutor pentru investigația crimei.

Raportul balistic descria tipul armamentului folosit – glonț de nouă milimetri Federal FMJ. Capsată de raport, se afla fotocopia unei pagini de la

autopsie, care prezenta un desen al craniului văzut de sus. Pe desen era marcată traiectoria glonțului prin creierul lui Cordell. Glonțul pătrunsese prin tâmpla stângă-față, trecând apoi în linie dreaptă prin lobul frontal și ieșind afară prin zona tâmplei drepte. Dâra lăsată de glonțul în mișcare avea circa doi centimetri lățime. Citind aceste detalii, McCaleb se gândi că întârzierea ambulanței fusese, poate, ceva pozitiv, până la urmă. Dacă ar fi reușit să-l mai salveze pe Cordell, acestuia i-ar fi fost dat să rămână toată viața legat de niște aparate, în vreun centru medical unde pacienții trăiau ca niște legume...

Raportul balistic mai conținea și o fotografie mărită a armei. Deși cea mai mare parte a acesteia era ascunsă între degetele înmănușate ale ucigașului, experții în armament ai poliției regionale reușiseră să o identifice: un pistol de nouă milimetri Heckler & Koch P7, cu o țeavă de zece centimetri și finisaj de nichel.

Modelul armei îl miră mult pe McCaleb. Tipul de revolver HK P7 era destul de scump, cam la o mie de dolari, deci nicidecum genul de armă cu care te întâlnești în crimele săvârșite pe stradă. Presupuse ce gândise probabil Jaye Winston – că arma fusese procurată ceva mai înainte, prin jaf sau efracție. McCaleb frunzări restul rapoartelor suplimentare: într-adevăr, Winston se documentase în privința unor infracțiuni comise în zonă, în care fusese vorba despre furtul unui HK P7. După toate aparențele, nu dusese mai departe investigația în această direcție. Realitatea era că multe furturi de arme nici nu erau reclamate la poliție, în primul rând din cauza faptului că păgubașii le deținuseră ilegal. Dar, asemeni lui Winston, McCaleb studie lista furturilor raportate la poliție – doar cinci, în ultimii doi ani, ca să vadă dacă numele sau adresele îi sugerau ceva sau nu. Nimic. Toate erau cazuri deschise, fără niciun suspect. Pe scurt, un impas.

După lista cu armele sustrase, se afla un alt raport, în care erau înșirate toate automobilele Grand Cherokee negre, furate în district, în ultimul an. Probabil că și pe Winston o contrariase marca mașinii – un vehicul scump, folosit într-o crimă mărunță. Toate argumentele, considera McCaleb, pentru a presupune că era vorba despre o mașină furată. Pe listă figurau 24 de automobile Cherokee, dar nicio altă mențiune privind mersul anchetelor. Poate că Winston se răzgândise în această privință, după ce descoperise legătura cu cazul Torres. După descrierea făcută de către „bunul samaritean”, și vehiculul care plecase atunci de la magazinul în care se săvârșiseră crimele putea fi tot un Cherokee. În acest caz ucigașul avea în continuare aceeași mașină, ceea ce însemna că nu era vorba despre un automobil furat.

Alături, pe masă, se mai afla și dosarul cu rezultatele autopsiei, pe care McCaleb îl răsfoi repede. Știa, din experiență, că 90 din orice raport de la o autopsie cuprinde o descriere amănunțită a procedurii, identificând caracteristicile organelor interne ale victimei și starea sănătății, în momentul decesului. De cele mai multe ori, interesant era doar rezumatul. Dar în cazul Cordell, până și această parte a autopsiei era irelevantă, fiind mult prea evidentă. Găsi, oricum, rezumatul și citindu-l dădu din cap, atotcunoscător, fiindcă știa deja ce scria acolo. Leziunile masive suferite de Cordell la creier au dus la decesul victimei, la câteva minute după împușcătură.

McCaleb puse deoparte dosarul de la autopsie. Următorul teanc de rapoarte se ocupa de teoria lui Winston privind cele „trei atacuri”. Convinsă că ucigașul era un fost pușcăriaș recidivist, Winston studiase toate cazurile unor infractori eliberați condiționat, în Van Nuys și Lancaster, care erau albi și mai aveau la activ încă două condamnări. La o nouă arestare, toți acești indivizi intrau sub incidența legii celor trei atacuri. Șaptezeci și una de persoane se încadrau în această categorie, în cele mai apropiate zone geografice de locul celor două jafuri dublate de omoruri.

În săptămânile ce au urmat celor două infracțiuni, Winston și alți polițiști parcurseseră pe îndelete lista amintită.

Potrivit datelor menționate în rapoarte, fuseseră în vizită la fiecare dintre indivizii de pe listă. Dintre cei șaptezeci și unu de posibili suspecti, numai șapte nu au putut fi găsiți. Acest lucru sugera că își încălcaseeră cuvântul dat la eliberarea din pușcărie și că părăsiseră probabil zona sau, dacă nu, poate se ascundeau, fiind foarte posibil să săvârșească noi jafuri și omoruri. Aceștia au fost dați în căutare, folosindu-se bazele de date computerizate ale tuturor secțiilor de poliție. Dintre indivizii de pe listă, care au putut fi contactați, prin discuțiile și investigațiile inițiale s-a stabilit că aproape nouăzeci la sută aveau alibi. Restul de opt s-au putut disculpa prin intermediul altor metode de anchetă – în primul rând, diferența fizică dintre ei și pistolarul înregistrat pe casetă.

Cu excepția celor șapte indivizi, care nu putuseră fi găsiți, linia anchetei bazate pe teoria celor trei atacuri ajunsese într-un punct mort. S-ar fi zis că Winston aștepta ca unul dintre cei șapte tipi să își facă apariția și să se dovedească legătura acestuia cu crimele din cele două cazuri.

McCaleb trecu mai departe la restul rapoartelor din cazul Cordell. Mai existau două interogatorii ulterioare cu James Noone, la Star Center. Răspunsurile lui nu aduceau nimic nou față de prima discuție de la locul faptei, nici măcar în privința șoferului care plecase cu Jeep-ul Cherokee din parcare la bancii.

Dosarele mai conțineau o schiță a locului crimei și patru interogatorii pe teren, cu patru indivizi care conduceau niște automobile Cherokee, negre, care fuseseră oprite în trafic, la un ceas după săvârșirea crimei de la ATM, în Lancaster și Palmdale. Datele personale ale fiecăruia fuseseră verificate imediat pe computer și, constatându-se că nu ridicau nicio problemă, li se dăduse voie să plece. Apoi, rapoartele respective îi fuseseră înaintate lui Winston.

Ultimul material citit de McCaleb constituia cel mai recent rezumat săptămânal întocmit de Winston. Era scurt și la obiect.

„Nu avem noi indicii sau suspecti, până la această dată. Ofițerul însărcinat cu rezolvarea cazului așteaptă informații suplimentare, care ar putea duce la identificarea unui suspect.”

Vasăzică, Winston ajunsese cu spatele la zid. Aștepta. Avea nevoie de sânge proaspăt.

Bătând darabana pe masă, McCaleb se gândea la ceea ce citise până acum. Era de acord cu acțiunile întreprinse de Winston, dar încerca să își dea seama ce omisese și ce altceva s-ar mai fi putut face. Îi plăcea teoria ei cu cele trei

atacuri și îi înțelegea dezamăgirea că, din cei 71 de suspecți, nu putuse localiza pe nimeni. Îl deranja, totuși, faptul că majoritatea se disculpaseră printr-un alibi. Cum era posibil ca atâția ticăloși, care fuseseră capabili să lovească deja de două ori, aveau pregătit câte un alibi pentru două cazuri de jaf cu omor? Nu se bizuise niciodată pe alibiuri, pe vremea când lucra la FBI, fiindcă nu-i inspirau niciun fel de încredere. Știa că orice mincinos poate născoci un alibi.

Brusc, lui McCaleb îi veni o idee. Își plimbă degetul în lungul teancului cu dosarele referitoare la cazul Cordell. Nici nu avea nevoie să le mai deschidă, fiindcă știa că lucrul la care se gândea acum nu se găsea între filele lor. Își dădu seama că Winston nu își verificase diferitele teorii și prin niște comparații geografice.

Se ridică în picioare și părăsi barca. Când ajunse la ambarcațiunea lui Buddy Lockridge, își găsi vecinul cârpind o ruptură de la un costum de scafandru.

— Hei, vrei o slujbă?

— Un tip de la dana milionarilor vrea să-i curăț barca. Uite, ăla de-acolo. Dar, dacă vrei să te duc undeva cu mașina, pot să mă ocup de asta mai târziu. E genul de vilegiaturist de weekend, o dată pe lună.

— Nu, nu-i nevoie. Voiam să știu dacă ai vreun *Thomas Brothers*, să-mi dai și mie. Al meu e în mașină, or n-am chef să dau prelata la o parte, ca să-l scot de-acolo.

— Da, sigur, e în torpedo.

Lockridge vâri mâna în buzunar, de unde-și scoase cheile mașinii, pe care i le azvârli lui McCaleb. În drum spre Ford-ul Taurus, bărbatul aruncă o privire spre dana milionarilor – un chei lung și spațios, unde puteau ancora iahturile mai mari, venite la Cabrillo Marina. Identifică imediat vasul despre care îi spusese Buddy – un Bertram 60, absolut superb. Știa că proprietarul, care se folosea de vas o dată pe lună, îl cumpăraseră probabil cu vreun milion și jumătate de dolari.

După ce luă atlasul cu hărți, McCaleb îi înapoie cheile lui Buddy, apoi se duse înapoi pe ambarcațiunea sa, pregătindu-se să lucreze din nou cu dosarele aferente cazului Cordell. În primul rând, mai parcurse o dată rapoartele privind furturile de Cherokee și pistoale HK P7. Numerotă fiecare furt, apoi, în funcție de adresă, îl însemnă pe pagina respectivă din atlasul cu hărți. După aceea trecu la lista cu suspecții de „trei atacuri”, utilizând aceeași metodă pentru a marca adresa locuinței și a serviciului fiecărui individ. În sfârșit, ajunse și la însemnarea celor două jafuri cu omor.

Toată treaba asta îi luă aproape un ceas. Când termină, încercă să își stăpânească emoția. Unul dintre cele 71 de nume se remarcă evident ca fiind relevant din punct de vedere geografic pentru crimele de la Sherman Market și furtul unui HKP7.

Tipul se numea Mikail Bolotov, un emigrant rus de 31 de ani, care făcuse deja de două ori pușcărie, în California, pentru niște jafuri armate. Bolotov trăia și lucra în Canoga Park. Locuința lui era dincolo de DeSoto, lângă Sherman Way, cam la un kilometru distanță de prăvălia în care fuseseră omorâți Gloria Torres și Chan Ho Kang. Lucra la o fabrică de ceasuri,

amplasată pe Winnetka, foarte aproape de aceeași prăvălie. Și, în fine, ceea ce îl entuziasmă practic pe McCaleb era faptul că locul de muncă al rusului se afla, totodată, la câteva străzi distanță de o casă din Canoga Park, de unde în decembrie se furase, printre altele, și un revolver HK P7. Citind raportul jafului respectiv, Terry reținu că intrusul luase câteva daruri de sub pomul de Crăciun, inclusiv un pistol nou HK P7 învelit frumos, pe care proprietarul casei voia să i-l dăruiască soției – cadoul ideal de Crăciun, pentru zona L.A. Hoțul nu lăsase amprente sau alte urme.

McCaleb citi cu atenție tot dosarul rusului. Bolotov săvârșise multe acte violente, dar de trei ani, de când fusese eliberat din închisoare, nu mai apăruseră la adresa lui suspiciuni de crimă sau încălcări ale legii. Cu regularitate, se prezenta la poliție la datele fixate și, în aparență, ducea o existență exemplară.

Bolotov fusese interogat în cazul Cordell, la locul de muncă, de către doi detectivi – Ritembaugh și Aguilar. Discuția avusese loc la două săptămâni după uciderea lui Cordell și cu aproape trei săptămâni înainte de crimele din Sherman Market. De asemenea, se părea că interogatoriul se desfășurase înainte ca Winston să obțină lista furturilor de HK P7. Acesta era motivul, presupunea McCaleb, pentru care anchetatorii nu sesizaseră importanța coordonatelor geografice ale lui Bolotov.

După toate aparențele, răspunsurile lui Bolotov fuseseră suficiente pentru a elimina orice suspiciune, iar patronul lui îi putuse furniza un alibi, declarând că, în seara în care James Cordell fusese ucis, Bolotov lucrase în schimbul normal, de la două la zece. Le arătă detectivilor diferite state de plată și cartele de pontaj, din care reieșea programul rusului. Toate acestea le-au fost de ajuns lui Ritembaugh și Aguilar. Cordell murise cam la 10:10P.M. Fizic, ar fi fost imposibil ca Bolotov să ajungă din Canoga Park în Lancaster, în zece minute – chiar și cu un elicopter. Așa că cei doi detectivi trecură mai departe la următorul nume din lista candidaților la trei atacuri.

— Rahat, rosti McCaleb cu glas tare.

Se simțea incitat de descoperirea făcută. Bolotov reprezenta un indiciu ce trebuia verificat, indiferent de ceea ce scria în statele de plată sau de ceea ce afirma șefului lui. Tipul era de meserie hoț și ucigaș, nu ceasornicar. Apropierea geografică de amplasările-cheie legate de investigație impunea o nouă cercetare. McCaleb simțea că găsisese măcar ceva demn de a-i fi semnalat lui Winston.

Își notă rapid câteva idei pe carnet, după care îl puse deoparte. Era epuizat de munca tăcută până atunci și simțea zvâcniturile surde ale migrenei care se apropia. Se uită la ceas și rămase uimit cât de repede zburase timpul. Se făcuse deja ora două. Știa că trebuia să mănânce ceva, deși nu avea poftă de nimic. De aceea se hotărî să tragă mai bine un pui de somn, așa că preferă să coboare în cabină.

Revigorat după un somn de un ceas, fără vise de care să-și amintească, McCaleb își făcu un sandviș cu pâine albă și brânză topită. Își deschise și o cutie de Coca-Cola, după care se duse înapoi la masa din salon, ca să studieze cazul Gloria Torres.

Începu cu banda video filmată de camera de supraveghere din Sherman Market. Deși o vizionase de două ori, în compania lui Arrango și a lui Walters, se decise să o mai vadă o dată. Puse caseta în videoplayer și o urmări în regim de derulare normală. Nu putea mânca tot sandvișul. Avea parcă o gheară în stomac.

Derulă la loc banda și o puse din nou, de data asta la ralanti. Mișcările Gloriei păreau molatice și relaxate. Văzând-o zâmbind, lui McCaleb îi venea să-i zâmbească înapoi. Se întreba la ce se gândea femeia în acel moment immortalizat pe banda video. Îi zâmbea oare domnului Kang? Bărbatul se îndoia de asta. Era mai degrabă un surâs tainic. Un surâs pentru ceva dinăuntrul ei. Presupunea că atunci Gloria se gândea la fiul său; bine măcar că fusese fericită în acele ultime clipe conștiente din viață.

Vizionarea casetei nu îi aduse idei noi, îi reaprinse doar acea furie interioară la adresa criminalului. Puse, apoi, în videoplayer banda filmată la locul faptei și urmări toată documentarea înregistrată, măsurând și evaluând măcelul. Firește, trupul Gloriei nu mai era acolo, iar pe jos, unde se prăvălise, nu era prea mult sânge, grație intervenției „bunului samaritean”. În schimb, cadavrul proprietarului de magazin era prăbușit pe podea, în spatele tejghelei, scăldat practic în sânge de jur-împrejur. McCaleb se gândi fără să vrea la bătrâna pe care o văzuse în prăvălie, cu o zi înainte. Stătea în picioare, în locul unde îi căzuse soțul, răpus de glonț. Îți trebuia curaj pentru un asemenea gest, or McCaleb știa că nu ar fi fost capabil să dea dovadă de o asemenea tărie sufletească.

După ce opri aparatul, se apucă să citească diferitele rapoarte din dosare. Arrango și Walters nu produsese atâtea hârtii ca Winston. McCaleb încercă să nu tragă vreo concluzie din această constatare, deși era tare tentat s-o facă. Știa din experiență că dimensiunile pe care le avea dosarul unei crime reflectau nu numai profunzimea investigației, ci și implicarea anchetatorilor. McCaleb avea convingerea că între victimă și anchetator se stabilește un fel de legătură sacră. Toți polițaii care se ocupă de omoruri înțeleg acest lucru. Unii ajung să pună suflet în investigațiile făcute. Alții rămân mai detașați, ca un fel de mijloc de supraviețuire psihologică. Dar ceva tot exista, indiferent de gradul de implicare. Nu conta dacă erai o persoană credincioasă, dacă credeai că sufletul răposatului te urmărește de undeva de sus. Chiar dacă aveai convingerea că după moarte nu mai există nimic, tot încercai să îl răzbuni pe cel decedat. Simțai că numele tău fusese pe buzele celuilalt, când își dăduse duhul. Dar numai tu știai asta. De aici și jurământul tainic de a face ceva.

McCaleb puse deoparte dosarele groase care conțineau rezultatele de la autopsia lui Torres și a lui Kang, preferind să le citească la sfârșit. Ca și în cazul dosarului referitor la uciderea lui Cordell, McCaleb știa că autopsiile nu aveau cum să îi furnizeze prea multe detalii semnificative, în afară de ceea ce se știa deja. Parcurse rapid rapoartele inițiale referitoare la crime, ajungând apoi la un teanc subțire cu declarațiile martorilor: un vânzător de la o benzinărie, un automobilist aflat în trecere, un funcționar de la *Times*, care lucra cu Gloria. Dosarul mai conținea rezumatele investigațiilor, rapoarte suplimentare, date statistice, schițe ale locului crimei, rapoarte balistice și o înregistrare cronologică a deplasărilor și a convorbirilor telefonice făcute de detectivii care se ocupau de caz. Ultimul dosar din această secțiune conținea transcrierea convorbirii telefonice cu 911 a „bunului samaritean”, personaj rămas neidentificat, care nimerise în magazin după împușcăturile fatale și încercase să îi salveze viața Gloriei. Din transcriere, era evident că tipul vorbea prost englezește. Când operatoarea se oferise, însă, să îl comute la o vorbitoare de limbă spaniolă, acesta refuzase.

VORBITORUL: Trebuie să închid. Fata e foarte grav rănită. Tipul a fugit. Cu mașina. Un vehicul negru, ca un camion.

OPERATOAREA: Domnule, vă rog rămâneți pe linie... Domnule? Domnule?

Asta fusese tot. Pe urmă, închisese. Pomenise de automobil, dar nu făcuse nicio descriere a suspectului.

După acest material, urma un raport balistic, care stabilea că gloanțele recuperate în urma operației suferite de Gloria Torres și a autopsierii lui Chan Ho Kang proveneau de la un pistol de nouă milimetri Federal FMJ. Grație analizării unei fotografii capturate de pe banda video, s-a putut constata că arma era și de această dată un HK P7.

Când încheie o primă lectură a celorlalte materiale, McCaleb constată cu uimire că din dosarul crimei lipsea o linie cronologică clară. Spre deosebire de cazul Cordell, care nu avea decât un singur martor, în cazul Torres apăreau tot felul de martori neinteresanți, care însemnau tot atâtea marcări ale timpului. Se părea că detectivii nu făcuseră efortul de a pune cap la cap toate declarațiile martorilor și de a le plasa într-o ordine cronologică. Nu reconstituiseră întregul din secvența diferitelor întâmplări.

McCaleb făcu o pauză, reflectând câteva momente la acest aspect. De ce lipsea așa ceva din dosar? Cumva un „film” cronologic al diverselor momente ar fi fost folositor? Probabil nu, inițial, conchise el. Pentru identificarea unui ucigaș, un asemenea grafic nu este deosebit de util. Or, măcar, inițial, asta era tot ce conta. Însă o analiză secvențială a evenimentelor ar fi trebuit efectuată ulterior, după ce se așeza praful pe dosare, cum s-ar spune. McCaleb le recomandase adesea anchetatorilor care îi trimiteau diferitele cazuri să întocmească un grafic, care putea fi util pentru demontarea alibiurilor, pentru depistarea unor puncte vulnerabile în declarațiile martorilor sau pentru a le oferi investigatorilor o imagine mai clară despre ceea ce se întâmplase.

McCaleb era perfect conștient că se afla într-o situație avantajoasă, în comparație cu Arrango și Walters, care nu-și puteau permite luxul de a studia un caz la două luni după producerea lui. Poate că uitaseră de necesitatea de a întocmi „filmul” evenimentelor. Aveau deja alte preocupări și alte cazuri cu care să-și bată capul.

Se ridică în picioare și se duse în bucătărie, să stingă cafetiera. Se simțea din nou obosit, deși nu se sculase decât de vreun ceas. McCaleb nu prea băuse cafea, după operația de transplant de cord. Doctorița Fox îi spusese să evite cafeina, iar când i se întâmplase să-i ignore sfatul și să mai bea câte o cană, avusese o senzație de palpitații în piept. Voia, însă, să rămână treaz și atent, ca să poată termina ce începuse. Așa că își asumă riscul.

Își turnă cafeaua în ceașcă, apoi adăugă niște lapte și zahăr. Se așeză din nou jos și se muștră singur pentru încercarea de adineauri de a le găsi scuze lui Arrango și Walters. Cei doi ar fi trebuit să-și facă timp pentru a se ocupa serios de caz. Lui McCaleb îi era ciudă pe el că putuse privi lucrurile și altfel.

Își luă carnetul și se apucă să citească din nou declarațiile martorilor, notându-și momentele semnificative și un scurt rezumat cu contribuția fiecărui martor la o mai bună înțelegere a cazului. Apoi, suprapuse diferitele notări din alte materiale referitoare la crime. Operațiunea îi luă un ceas, interval în care își mai umplu cana de trei ori, fără nici măcar să-și dea seama ce făcea. Când termină, întocmise un grafic cronologic pe două pagini din carnet. Studiind ce realizase, bărbatul își dădu seama că succesiunea era inexactă, cu excepția a vreo două referințe, conținând contradicții evidente, a nu chiar imposibilități.

10.01 P.M. – Schimbul B termină lucrul, tipografia *Los Angeles Times*. Gloria montează la plecare.

10.10 P.M. – aproximativ – Gloria pleacă însoțită de colega Annette Stapleton. Discută în parcare, cam 5 minute. Gloria se urcă în mașina ei albastră Honda Civic.

10.29 P.M. – Gloria la stația de benzină Chevron de pe Winnetka, la Roscoe. Vânzare cu autoservire, pe carte de credit: 14.40 dolari. Băiatul de la pompă Connor Davis își amintește că Gloria vine cu regularitate să alimenteze seara și îl întreabă de obicei care e scorul la meciul pe care îl urmărește. Timpul a fost înregistrat și pe operațiunea bancară efectuată pentru cartea de credit.

10.40 la 10.43 P.M. – aproximativ – automobilista Ellen Taaffe, deplasându-se spre est, pe Sherman Way, cu geamurile de la mașină complet deschise, aude niște pocnituri, când trece prin dreptul lui Sherman Market. Se uită, nu vede nimic ciudat. Două mașini în parcare. Din cauza afișelor lipite pe vitrină, nu se poate vedea ce se întâmplă înăuntru. În timp ce se uită, femeia aude o altă pocnitură, dar nici de data asta nu observă nimic ciudat. Momentul producerii acestor zgomote, din câte spune Taaffe, a coincis cu începutul știrilor KFWB, de la 10.40.

10.41.03 P.M. – Un bărbat neidentificat, cu accent spaniol, sună la 911, spune că o femeie a fost împușcată la Sherman Market și are nevoie de ajutor. Nu așteaptă venirea poliției.

Străin ilegal în țară?

10.41.37 P.M. Gloria Torres este împușcată mortal, conform afișajului de timp de pe banda video înregistrată de camera de supraveghere.

10.42.55 P.M. Bunul samaritean intră în magazin și îi acordă primul ajutor Gloriei, conform afișajului de timp de pe banda video înregistrată de camera de supraveghere.

10.43.41 P.M. Ellen Taaffe sună de pe telefonul din mașină, la dispeceratul de la 911, ca să raporteze niște posibile zgomote de armă de foc. I se spune că împușcăturile au fost deja raportate. Numele și numărul ei sunt date detectivilor.

10.47 P.M. Sosește ambulanța, care o transportă pe Gloria la Northridge Medical Center. Se constată decesul lui Ch'an Ho Kang.

10.49 P.M. Primii polițiști sosesc la fața locului.

McCaleb reciti lista. Desigur, știa și el că în privința omuciderilor totul este foarte imprecis, însă ceea ce îl deranja era acest grafic de timp. Potrivit primului raport de anchetă a crimelor, detectivii au stabilit că împușcăturile s-au produs între 10.40 și 10.41 P.M. Pentru a certifica acest lucru, detectivii folosiseră unica sursă de timp despre care știau absolut că era corectă și precisă – registrul automat de la dispeceratul de urgență. Primul telefon care a raportat împușcăturile – de la „bunul samaritean” – a fost recepționat la 10.41.03 de către o operatoare de la 911. Folosind această notație de timp, coroborată cu declarația automobilistei Ellen Taaffe, s-a ajuns la concluzia că împușcăturile s-au produs după 10.40, dar înainte de 10.41.03, când a sunat „bunul samaritean”.

Firește, această încadrare temporală era în contradicție cu ora afișată – 10.41.37 – pe banda video de la magazin, la începutul împușcăturilor.

McCaleb se uită din nou, cu atenție, prin rapoarte, sperând că omisese ceva pe vreo pagină, prin care se puteau explica toate aceste discrepanțe. Nimic. Bătu darabana pe masă câteva momente, în timp ce reflecta profund. Se uită la ceas și văzu că era aproape cinci. Puțin probabil ca vreunul dintre anchetatori să mai fie încă la serviciu.

Studie din nou diagrama întocmită, încercând să găsească o explicație pentru anomalia descoperită. Ochii i se opriră pe cel de-al doilea telefon primit la dispecerat. Ellen Taaffe, automobilista care auzise împușcăturile, sunase pe mobil la 10.43.21, pentru a raporta ce auzise și i se spusese că producerea focurilor de arme fusese deja anunțată.

Se gândi mai atent la acest aspect. Pornind de la declarația femeii, detectivii stabiliseră că omorurile fuseseră săvârșite la 10.40, exact la începutul buletinului de știri. De ce femeia așteptase peste două minute până să sune? Fusese întrebată dacă îl văzuse pe „bunul samaritean”?

McCaleb răsfoi rapid teancul de dosare, până ce găsi declarația de martor a lui Ellen Taaffe – o pagină semnată sub un bloc de text dactilografiat, nu mai gros de vreo cinci centimetri. Femeia nu menționase nimic despre intervalul de timp scurs de când auzise focurile de armă și până în momentul în care sunase la dispeceratul de la 911. Spunea că, după părerea ei, în parcare din fața magazinului erau două mașini, dar îi era imposibil să le identifice marca sau să își amintească dacă văzuse pe cineva înăuntru.

McCaleb se uită la rubrica de date personale: Taaffe, 35 ani, măritată. Locuia în Northridge și conducea o firmă de resurse umane. Venea acasă de la un film, la Topanga Plaza, când auzise împușcăturile. Tot în aceeași rubrică, îi erau trecute numerele de telefon de-acasă și de la serviciu. McCaleb ridică receptorul și formă numărul de la birou. Îi răspunse o secretară, care îi corectă pronunția numelui *Taaffe* și îi spuse că o prinsese în ultimul moment, tocmai când se pregătea să iasă pe ușă.

— Ellen Taaffe la telefon, spuse femeia, cu un accent pe măsura numelui de familie.

— Alo, bună ziua, doamnă Taaffe. Nu mă cunoașteți. Mă numesc McCaleb. Sunt detectiv și mă ocup de împușcăturile acelea de acum vreo două luni, din Sherman Market. Mai țineți minte, nu? Focurile de armă pe care le-ați raportat la poliție.

După răsuflarea greoaie, McCaleb își dădu seama că femeia era mirată de telefonul primit.

— Nu prea înțeleg. Am discutat deja cu detectivii. Sunteți de la poliție?

— Nu, ăă... lucrez pentru familia victimei. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

— Da. Tocmai voiam să plec, ca să scap de aglomerația din trafic, și... și sinceră să fiu nici nu știu ce v-aș mai putea spune față de ceea ce am declarat deja la poliție.

— Nu va dura decât un minut. Doar câteva întrebări rapide. Femeia aceea avea un băiețel. Încerc să îl prind pe nemernicul care l-a privat de mamă.

Din nou, aceeași răsuflare profundă.

— Bine, voi încerca să vă fiu de folos. Care sunt întrebările?

— În regulă. Prima – cât timp a trecut de când ați auzit pocniturile și până ați sunat la 911?

— Am telefonat imediat, fără să mai aștept. Știi, am crescut cu arma la cap. Tata a fost polițist, așa că știu ce înseamnă. Mi-am dat seama imediat că a fost vorba de niște împușcături.

— Păi, să vedeți, în materialele de la poliție se menționează că vi s-a părut că ați auzit focurile de armă pe la zece și patruzeci, dar că n-ați telefonat decât pe la zece și patruzeci și trei. Nu știu...

— Ce nu v-au spus este că eu am banda. Am sunat imediat, dar m-au pus să aștept. Toate numerele de la 911 erau ocupate, așa că m-au lăsat pe fir. Habar n-am cât a durat. Situația devenea gravă. Când mi s-a făcut, în fine, legătura, mi s-a zis că li se raportaseră deja împușcăturile respective.

— Cât timp credeți că v-au lăsat pe fir?

— V-am spus, habar n-am. Poate un minut. Poate mai mult, sau poate mai puțin. Nu știu exact.

— Bun. În raport scrie că ați auzit o împușcătură și că v-ați uitat pe geamul mașinii, spre magazin. Pe urmă ați mai auzit o împușcătură. Ați văzut două mașini în parcare. Următoarea mea întrebare este – se afla cineva în autovehicule?

— Nu, nu era nimeni acolo. Am spus asta poliției.

— Aveam senzația că, întrucât în magazin lumina era aprinsă, se putea vedea ușor dacă era cineva în mașini.

— Chiar dacă ar fi fost cineva înăuntru, eu n-am remarcat.

— Cumva unul dintre vehicule era un model sport utilitar, cum ar fi un Cherokee?

Puteți măcar spune dacă aveau o culoare închisă sau deschisă?

— Nu știu. M-a mai întrebat și poliția chestia asta. Atenția mea era fixată, însă, asupra magazinului. M-am uitat cumva peste mașini.

— Dar puteți măcar spune dacă aveau o culoare închisă sau deschisă?

— Efectiv, nu știu. V-am mai spus lucrul ăsta și l-am declarat și la poliție, unde au toate...

— Ați auzit și o a treia împușcătură?

— Cum, încă una? Nu, doar două.

— Dar în total s-au tras trei focuri de armă. Asta înseamnă că nu știți, de fapt, dacă le-ați auzit pe primele sau pe ultimele două.

— Corect.

McCaleb se gândi o clipă la acest aspect, conchizând că era greu de stabilit care variantă era valabilă.

— Doamnă Taaffe, asta a fost. Vă mulțumesc. Ați fost de mare ajutor și vă rog să mă scuzați că v-am deranjat.

Scurta convorbire telefonică îi dăduse posibilitatea să se lămurească în privința întârzierii cu care Taaffe sunase la 911, fără să îl edifice însă în ceea ce privește discrepanța dintre ora la care sunase la 911 „bunul samaritean” și afișajul timpului de pe banda video înregistrată de camera de supraveghere din magazin. McCaleb se uită din nou la ceas. Trecuse deja de ora cinci. Deși probabil toți detectivii plecaseră acasă, McCaleb încercă să îi găsească la telefon.

Spre mirarea lui, află că Arrango și Walters erau încă la secția din West Valley. Întrebat cu care voia să vorbească, McCaleb îl alege pe Walters, care i se păruse ceva mai amabil. După trei apeluri, detectivul ridică receptorul.

— Sunt Terry McCaleb... în cazul Gloria Torres.

— Da, da.

— Presupun că ai aflat că Winston mi-a dat toate dosarele.

— Da, și nu ne convine deloc. Ne-a sunat și o reporterită de la *Slimes*, în aceeași problemă. Nu se face așa ceva. Nu știu cu cine ai stat de vorbă...

— Uite ce e, partenerul tău m-a pus în situația de a încerca să îmi obțin singur informațiile. Nu-ți face griji pentru chestia cu *Times*. Nu vor scrie nimic, fiindcă nu au ce. Deocamdată.

— Ar fi bine să rămână așa și pe viitor. În fine, sunt cam ocupat acum. Ce voiai, de fapt?

— Lucrezi la un caz?

— Da. Cazurile ne pică pe-aici, prin Big Valley, ca muștele, pe cuvânt!

— Păi, nu vreau să te rețin. Am doar o nedumerire și mă gândeam că poate mă ajuți să mi-o clarific.

McCaleb tăcu, așteptând reacția interlocutorului său. Walters nu spunea nimic. Părea altfel decât în ziua precedentă. McCaleb se întreba dacă nu cumva era și Arrango prin apropiere, ascultând convorbirea. Se decise să insiste.

— Voiam să mă lămuresc în privința minutelor. Pe banda video, de la magazin, apare că împușcăturile au avut loc la – ia să vedem, da, zece patruzeci și unu treizeci și șapte secunde. Pe urmă, există rapoartele de la 911, unde se spune că „bunul samaritean” a sunat exact la zece patruzeci și unu zero trei secunde. M-am făcut înțeles? Cum s-a putut ca tipul să sune cu 34 de secunde înainte de producerea împușcăturilor?

— Simplu, afișajul orei de pe banda video nu e corect. Ceasul camerei mergea înainte.

— Oh, da, făcu McCaleb, ca și cum el nici nu s-ar fi gândit la o asemenea eventualitate. Ați verificat treaba asta?

— Da, partenerul meu.

— Zău?! Păi, n-am văzut nicăieri în dosar o asemenea mențiune.

— Uite ce e, a dat un telefon la compania de pază și securitate, a verificat chestia, dar n-a mai făcut raport, e clar? Sistemul de supraveghere fusese instalat cu peste un an în urmă, imediat după producerea primului jaf la magazinul domnului Kang. Eddie a stat de vorbă cu tipul care a montat aparatul. A potrivit ceasul camerei de luat vederi după cel de la mână, fără să mai revină ulterior pentru a-l regla după ora exactă. I-a arătat domnului Kang cum să potrivească singur ceasul, dacă ar fi survenit vreo pană de curent sau ceva de genul ăsta.

— Bine, în regulă, zise McCaleb, nepreaînțelegând unde se putea ajunge cu acest gen de explicații.

— Prin urmare, suntem la fel de nelămuriți amândoi. Ori afișajul arăta ora fixată inițial de instalator, ori ceasul mai fusese potrivit cine știe de câte ori de către domnul Kang – pentru noi, tot nu contează. Nu ne putem bizui pe un ceas reglat după ceasul altcuiva. Poate ceasul mergea înainte de la bun început sau poate ceasul camerei a tot luat-o înainte cu câte o secundă pe săptămână, de atunci și până acum. Cine știe? Nu ne putem bizui pe el, asta contează. În schimb putem fi siguri pe ceasul de la 911, care știm că merge bine. În fine, ceasul de la camera de luat vederi din magazin e doar un detaliu fără nicio semnificație, continuă polițistul. Dacă ne-am bate capul cu toate amănunțele care nu se potrivesc, am fi și acum la primul caz din cariera noastră de polițiști. Nu ne vedem capul de treabă, măi omule, așa că, ia zi, mai aveai ceva de întrebat?

— Nu, cred că atâta a fost. Dar voi n-ați verificat deloc ceasul camerei de supraveghere din magazin, așa-i? Mă refer la o confruntare cu ceasul de la dispecerat.

— Nu, nu. Ne-am dus să facem asta, după vreo două zile, dar avusese loc o pană de curent – un scurtcircuit la Santa Ana. Așa că afișajul electronic pentru oră nu mai era edificator pentru noi.

— Păcat.

— Da, păcat. Hai, te las, acum. Ținem legătura. Dacă dibuiești ceva, sună-ne pe noi înaintea lui Winston, dacă nu vrei să ne supărăm. Clar?

— Da, o să vă sun.

Walters închise telefonul. McCaleb puse receptorul jos, holbându-se la el câteva minute: se întreba ce era bine să facă în continuare. Ajunsesese într-un punct mort. Dar obiceiul lui fusese ca, ori de câte ori ajungea într-un impas, să o ia de la început. Or cel mai adesea, asta însemna locul faptei. Numai că acest caz era altfel. Putea reveni chiar la filmul crimei.

Puse videocaseta cu omorurile de la Sherman Market înapoi în VCR și urmări din nou banda, la ralanti. Își încleștase așa de tare degetele de marginea mesei, încât îl dureau încheieturile și pielea. Abia la a treia vizionare sesiză ceva ce îi scăpase de fiecare dată până atunci.

Ceasul de la mâna lui Chan Ho Kang, pe care îl purta acum soția acestuia. Pe banda video, ceasul era vizibil, în momentul în care Kang bâjbâia după un punct de sprijin.

McCaleb derulă banda înainte și înapoi, timp de câteva minute, până ce prinse cel mai bun cadru cu ceasul în prim-plan – dar, din păcate, afișajul de pe cadranul ceasului nu se putea distinge pe ecran.

Se holba așa la imaginea încremenită, întrebându-se dacă merita să mai insiste. Dacă putea desluși ora de pe cadranul ceasului de la mâna victimei, exista posibilitatea de a o corobora cu afișajul camerei video și cu timpul indicat de ceasul de la dispecerat. Putea, în acest fel, să se apropie mai bine de adevăr. Dar, oare avea sens?

Walters avusese dreptate într-o privință. Rămân întotdeauna detalii care nu se potrivesc în context. Fire fără căpătâi. Iar McCaleb nu știa dacă merita să facă efortul de a lămuri acest aspect.

Brusc, un zgomot, urmat de un ușor tangaj, îi întrerupse monologul interior. De când locuia pe o barcă, ancorată pe apă, învățase să deosebească fiecare tip de mișcare de legănare – când trecea o altă ambarcațiune prin apropiere sau când pășise cineva pe puntea bărcii lui. Tocmai când ambarcațiunea se înclină ușor, McCaleb întoarse capul. Graciela Rivers pășea pe punte, urmată de un băiețel. Raymond. Cina promisă. Uitase complet.

— Fir-ar să fie, mormăi el, oprind videocasetofonul și ridicându-se să îi întâmpine.

12

— Ai uitat, nu-i așa? zise Graciela, zâmbind amuzată.

— Nu – adică, am uitat în ultimele cinci ore. M-a absorbit cu totul lucrul cu hârțogăraia asta. Voiam să mă duc până la magazin și...

— Păi, nu-i nimic. Putem cina altă...

— Nu, nu, se poate? Vom mânca împreună. El e Raymond?

— Oh, da.

Graciela se întoarse spre băiat, care se pitise sfios pe după fusta femeii. Părea cam mic pentru vârsta lui: părul negru, ochii căprui, pielea smeadă. Purta pantaloni scurți și un tricou în dungii, iar în mână avea un pulover.

— Raymond, el e domnul McCaleb, despre care ți-am povestit. Asta e barca lui, pe care și locuiește.

Bărbatul făcu un pas înainte și se aplecă, întinzându-se să dea mâna cu băiatul. Acesta avea în mâna dreaptă o mașinuță de poliție, pe care trebui s-o mute în cealaltă mână. Pe urmă, ezitând parcă, dădu noroc cu McCaleb, care simți o tristețe inexplicabilă când se uită mai bine la copil.

— Sunt Terry. Mă bucur să te cunosc, Raymond. Am auzit multe despre tine.

— Se poate pescui de pe barca ta?

— Sigur că da. Te duc odată în larg, să-ți arăt.

— Mi-ar plăcea.

McCaleb se îndreptă de spate și se uită la Graciela, zâmbind. Părea tare drăguță. Își pusese o rochie lejeră, de vară, asemănătoare cu aceea pe care o purta când îl vizitase prima oară. Era dintr-un material care se mula tot pe corp, la cea mai mică adiere a brizei. Își adusese și un pulover. McCaleb era în șort, sandale și un tricou, pe spatele căruia scria Robicheaux's Dock & Baitshop. Se simțea cam jenat din cauza acestei ținute vestimentare.

— Știi ce?! zise el. Uite acolo, pe terasa de deasupra magazinului, e un restaurant tare drăguț. Au mâncare bună și o priveliște superbă spre asfințit. Ce-ar fi să mâncăm acolo?

— Bună idee, zise Graciela.

— Nu trebuie decât să mă lăsați să mă schimb, pe urmă mergem. Raymond, vrei să arunci undița aici și să vezi dacă poți prinde ceva, până ce eu mă duc înăuntru să îi arăt Gracielei niște chestii la care lucrez?

Băiețelul se luminează tot la față.

— Sigur.

— Bine, atunci, hai să rezolvăm problema.

McCaleb îi lăsa acolo și intră în salon, de unde alegea cea mai ușoară undiță și mulinetă; apoi, din cutia de scule de sub masa pentru hărți, scoase un suport de oțel cu un cârlig, numărul opt, și o plută. Legă suportul din oțel de undiță, după care se duse la congelatorul din bucătărie, unde știa că avea niște momeală înghețată. Folosindu-se de un cuțit ascuțit, tăie o bucată pe care o înfipse în cârlig.

Reveni la prora cu undița și mulineta, dându-i instalația lui Raymond. Ghemuindu-se în spatele băiatului, cu brațele pe lângă corpul acestuia, îi ținu o lecție rapidă despre cum se aruncă undița, ca să nu pierzi momeala. Pe urmă, îi arată cum să țină degetul pe undiță și să interpreteze fiecare mușcătură.

— Ei, e bine acum? întrebă când lecția de pescuit se încheie.

— Îhî. Dar se găsesc pești, pe-aici, printre bărci?

— Sigur. Am văzut un banc de peștișori înotând exact unde ții tu undița. Uită-te bine, ca să nu-i scapi.

— OK!

— E-n regulă acum, dacă mă duc înăuntru să-i dau mamei tale ceva de băut?

— Nu e mama mea.

— Oh, da, îmi... îmi pare rău, Raymond. Am vrut să spun Graciela. E-n regulă, atunci?

— Da.

— Bine, trage un chiot, dacă prinzi ceva. Și, pe urmă, folosește mulineta! făcu el, împungându-l în glumă cu degetul între coaste.

Tatăl său îi făcuse lui McCaleb la fel, când ținând undița cu amândouă mâinile, rămăsese cu mijlocul neacoperit. Raymond chichoti, gădilându-se, și se trase la o parte, fără să-și dezlipească însă ochii de locul în care undița se cufundase în apa întunecată.

Graciela intră în urma bărbatului care trase ușa, ca băiatul să nu le audă discuția. Probabil că era roșu la față, de la joaca de adineauri. Graciela înțelese ce se întâmplă cu el, până ca McCaleb să apuce să-i explice.

— E-n regulă. De-acum înainte, o să se tot întâmple. Bărbatul aprobă din cap.

— Va locui cu tine?

— Da. Nu mă are decât pe mine, dar nu asta contează. Am stat mereu cu el, de când s-a născut. Dacă, după ce a rămas fără mamă, ar mai rămâne și fără mine, cred că ar fi prea mult. Vreau să stea cu mine.

— Dar unde e tatăl lui?

— Nu se știe.

McCaleb dădu din cap, decis să iasă din această zonă a întrebărilor delicate.

— Te vei descurca de minune, zise McCaleb. Vrei un pahar de vin?

— Asta da, minune.

— Roșu sau alb?

— Mi-e indiferent, ce vrei tu.

— Eu n-am voie să beau, deocamdată. Peste vreo două luni.

— Oh, atunci n-are rost să desfaci o sticlă doar pentru mine. Pot bea și...

— Te rog, îmi face plăcere. Roșu, e bine? Am un vin roșu bun, așa că, dacă îl desfac, măcar mă aleg și eu cu mirosul. Graciela zâmbea.

— Mi-aduc aminte că Glory era la fel, în timpul sarcinii. Se așeza lângă mine și zicea s-o las măcar să miroasă vinul din pahar.

Zâmbetul îi deveni trist.

— Era o persoană bună la suflet, zise McCaleb. Îmi dau seama de asta, când mă uit la băiat. Asta ai vrut să văd, nu-i așa?!

Graciela încuviință cu o mișcare a capului. McCaleb se duse în bucătărie și scoase o sticlă de vin roșu, de pe raft. Era un Sanford pinot noir, unul dintre soiurile lui preferate, în timp ce desfăcea sticla, Graciela veni lângă el, la bufet. Mirosea frumos, a vanilie parcă, se gândea bărbatul. Parfumul îi făcea plăcere, excitându-l. Nu era neapărat faptul că se afla așa de aproape de ea, cât mai ales bucuria de a constata că mai putea avea astfel de reacții.

— Ai copii?

— Cine, eu? Nu.

— Ai fost vreodată însurat?

— Da, o dată.

Turnă vinul în pahar, pândindu-i prima reacție. Graciela îi mulțumi, zâmbindu-i.

— E bun. Asta când s-a întâmplat?

— Ce, când am fost eu însurat? Stai să vedem, m-am căsătorit cam acum zece ani. A ținut trei ani. Era agent FBI și lucram împreună la Quantico. Pe urmă, când treaba între noi doi n-a mai mers și am divorțat, tot a trebuit să lucrăm în același loc și... Nu știu, încercam să nu dăm importanță, dar bine nu ne-a fost, mă înțelegi? Cam în aceeași perioadă, s-a îmbolnăvit și tatăl meu. Așa că le-am sugerat să trimită pe cineva de la bază aici, în mod permanent, cu serviciul. I-am convins, pe motiv că se puteau face multe economii așa. Asta, fiindcă oricum toată ziua eram aici, du-te-vino, cu avionul, continuu. Mulți dintre noi făceau la fel. M-am gândit că n-ar strica să existe un fel de sucursală sau ceva de genul ăsta, aici, care să ne ajute să mai scutim niște costuri. Șefii au fost de acord, așa că am căpătat slujba.

Graciela mișcă din cap, după care se uită afară, să vadă ce face Raymond. Băiatul privea fix la apă, unde spera că erau mulți pești.

— Dar cu tine, cum e? o întrebă McCaleb. Ai fost măritată vreodată?

— Da, o dată.

— Copii?

— Nu.

Graciela îl urmărea în continuare pe Raymond. Zâmbetul îi rămăsese pe buze, dar se dublase de o expresie de încordare, provocată de discuția avută. McCaleb era curios să afle mai multe despre ea, dar preferă să lase lucrurile așa.

— Apropo, te-ai purtat frumos cu el, zise femeia, arătând spre Raymond. Există un echilibru. Tu îi înveți ceva, apoi îi lași să descopere singuri restul. I-a prins bine, să știi.

Graciela îl privea cu atenție. McCaleb scutură din umeri, în semn că așa se nimerise, spre norocul lui. Îi luă paharul din mână, îl duse la nas, pentru a savura aroma, după care i-l înapoie. Pe urmă, își turnă cafeaua care mai rămăsese în vas, adăugând lapte și zahăr. Ciocniră, pahar cu cană, și băură. Graciela spuse că era bun ce bea ea. McCaleb declară că lichidul lui avea gust de smolă.

— Scuze, mă simt așa de prost că beau bunătatea asta în fața ta.

— Nu trebuie. Mă bucur că-ți place.

În salon, se așternu tăcerea. Graciela își opri privirea asupra teancurilor de dosare și videocasete de pe masă.

— Ce voiai să-mi arăți?

— Mmm, nimic special. Doar că nu voiam să vorbesc în fața lui Raymond.

McCaleb se uită prin geam la băiat. Se descurca perfect. Era în continuare concentrat la undița care ieșea din apă. McCaleb spera ca băiatul să prindă ceva, deși era puțin probabil. Sub suprafața frumoasă a apelor portuare, marea era foarte poluată. Peștii care supraviețuiau în asemenea condiții se hrăneau de pe fundul apei, având instincte de supraviețuire demne de niște gândaci negri de bucătărie. McCaleb se întoarse către Graciela.

— Am vrut să-ți spun că în dimineața asta m-am întâlnit cu detectivul de la poliția regională, Jaye Winston, care a fost mult mai cooperantă decât tipii de la LAPD.

— Jaye? E femeie?

— Da, și foarte pricepută, să știi. Am mai lucrat împreună, pe vremuri. Oricum, mi-a făcut copii după toate materialele aferente celor două cazuri. Cu asta mi-am omorât timpul astăzi, studiind dosarele și benzile video. Și nu-s puține, crede-mă.

— Și?

Îi rezumă totul, cum se pricepu mai bine, încercând să fie delicat în privința detaliilor legate de Gloria. Nu îi spuse că avea acolo, pe barcă, o videocasetă cu filmul uciderii surorii ei.

— La FBI, noi numim asta „teren complet”, zise bărbatul, când termină rezumatul. Asta înseamnă să nu lași nimic neatins, nimic la voia întâmplării. Concluzia e că investigația împrejurărilor în care sora ta a fost omorâtă nu constituie un „teren complet”, dar, pe de altă parte, nici nu îmi sare în ochi vreo lacună în ceea ce s-a făcut până acum. S-au comis câteva greșeli, poate s-au făcut unele presupuneri hazardate, ceea ce nu înseamnă că totul a fost eronat. Investigația a fost destul de corectă.

— Destul de corectă, repetă Graciela, privind în jos, în timp ce rostea acestea cuvinte.

McCaleb regretă formularea folosită.

— Voiam să spun...

— Vasăzică, tipul chiar va scăpa nepedepsit. Trebuia să-mi fi dat seama că asta îmi vei comunica.

— Ei bine, eu n-am spus așa ceva. Winston de la poliția regională – măcar continuă activ investigațiile. Și nici eu n-am terminat, Graciela. Deci, n-am spus așa ceva. Ai și tu o miză, în toată povestea asta.

— Știu. Nu vreau să mă supăr pe tine. Tu nu ai nicio vină. Doar că sunt tare necăjită.

— Te înțeleg. Dar nu trebuie să fii așa. Hai să mâncăm ceva bun, după care vom mai sta de vorbă.

— În regulă.

— Du-te și stai afară cu Raymond. Trebuie să-mi pun alte haine.

După ce se îmbracă frumos, cu o pereche curată de blugi albi și o cămașă hawaiiană, cu un imprimeu făcut din niște felii zburătoare de grepfrut, McCaleb își însoți musafirii la restaurant. Nu se mai obosise să strângă undița lui Raymond, preferind să o fixeze bine și spunându-i băiatului că se vor ocupa de ea ceva mai târziu.

Se așezară la masă, astfel încât Graciela și Raymond să fie cu fața spre soarele care tocmai începea să apună deasupra pădurii de catarge de la bărcile cu pânze. Graciela și McCaleb comandară niște pește-spadă la grătar, iar Raymond pește pane cu cartofi prăjiți. De mai multe ori, Terry încercă să-l atragă pe copil în conversație, fără succes, însă. Cei doi discutară mai ales despre diferența de a trăi pe o barcă, în comparația cu o casă de locuit

normală. McCaleb îi povesti femeii cât de odihnitor și de liniștitor era să fii mereu pe apă.

— Și este mult mai bine acolo, în larg, zise Terry, arătând spre Pacific.

— Când termini de reparat barca? întrebă Graciela.

— Curând. După ce reconstruiesc al doilea motor, va fi gata de drum. Restul sunt doar operații de cosmetizare. Or, astea se pot face oricând.

În drum spre ambarcațiune, după cină, Raymond o luă înainte, pe faleză: într-o mână avea un cornet de înghețată, iar în cealaltă, o lanternă; își pusese puloverul albastru și rotea capul mereu, în toate părțile, urmărind cu lumina crabii care se cățarau pe ziduri. Se înnoptase aproape complet. Așa că Graciela și Raymond ar fi trebuit să plece acasă. Lui McCaleb îi părea deja rău, dorindu-și să-i mai aibă prin preajmă.

Când băiatul se îndepărtase suficient de mult, Graciela aduse din nou discuția despre caz.

— Ce altceva mai poți face în faza asta?

— Te referi la caz? În primul rând, am un indiciu pe care vreau să-l exploatez. Ceva ce, se pare, lor le-a scăpat.

— Ce anume?

Îi povesti despre comparația referințelor geografice pe care o făcuse și despre felul în care identificase numele lui Mikail Bolotov. Când văzu că Graciela începe să se entuziasmeze, o preveni să nu își facă iluzii.

— Tipul ăsta are un alibi. Deci e un indiciu, dar s-ar putea să nu ducă nicăieri. Mă mai gândeam, de asemenea, să mă duc la FBI și să îi implic în partea balistică.

— Cum așa?

— Tipul poate că a făcut același lucru și în alte părți. Folosește o armă foarte scumpă. Faptul că nu s-a descotorosit de ea între aceste două cazuri demonstrează că ține la ea, așa că nu-i exclus s-o mai fi folosit și la alte infracțiuni. Există niște probe balistice – gloanțele. E posibil ca FBI-ul să poată rezolva ceva, dacă le fac rost de material.

Graciela nu comentă nimic, iar McCaleb se gândi că poate realiza cât de complicată era o asemenea filieră.

— În plus, mă mai gândeam, reluă Terry, să mai iau legătura cu vreo doi dintre martori, cărora să le pun alt fel de întrebări. Or, aici, va fi nevoie de multă finețe. Adică, nu vreau să intru peste Winston sau să îi dau de înțeles că i-a scăpat ceva. Bunăoară, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tipul ăla de la bancomat, e cel mai bun martor. De asemenea, încă vreo doi martori, de atunci când sora ta a fost... știi tu.

— N-am știut că au existat niște martori. Mai era lume în magazin?

— Nu, nu m-am referit la martorii direcți. Dar a fost o femeie, care a trecut cu mașina pe-acolo și a auzit niște împușcături. Mai sunt vreo două persoane menționate, în dosar, cu care sora ta a lucrat în schimb, în seara aceea, la *Times*. Mi-ar plăcea să vorbesc personal cu ei și să văd dacă amintirile lor despre cele întâmplate atunci au rămas neschimbate.

— Sper să te pot ajuta. Îi cunosc aproape toate prietenele.

— Bun.

Făcură câțiva pași în tăcere. Raymond se afla la câțiva metri în față. Graciela reluă în fine discuția:

— Mă întreb dacă ești dispus să-mi faci un serviciu.

— Sigur.

— Glory se tot ducea în vizită la o doamnă din cartier. Doamna Otero. Acolo îl mai lăsa pe Raymond, când eram și eu ocupată. Dar adeseori se ducea singură pentru a discuta despre problemele ei. Mă gândeam că poate vrei să vorbești și cu ea.

— Ăăă... păi, nu știu... crezi că ar putea ști ceva sau ar fi ca o consolare pentru ea?

— E posibil să te poată ajuta.

— Dar cum...

Pe urmă, McCaleb se dumiri.

— E medic psihiatru, cumva?

— Nu, adeptă a spiritismului. Glory avea încredere în doamna Otero. Zicea că e în contact cu îngerii, iar sora mea o credea. Ei bine, doamna Otero m-a sunat și mi-a zis că vrea să stăm de vorbă, nu știu, m-am gândit că poate vrei să mă însoțești.

— Nu știu ce să zic, Graciela, eu nu prea cred în chestii din astea. Nu-mi dau seama ce i-aș putea spune.

Privind-o, lui McCaleb i se păru că Graciela nu era de acord cu o astfel de atitudine.

— Graciela... am văzut prea multe fapte rele și oameni răi, ca să mai cred în asemenea treburi. Cum să existe îngeri, acolo, sus, când oamenii săvârșesc asemenea grozăvii, aici, jos, pe pământ?

Graciela nu spunea nimic, or McCaleb știa că această tăcere era în sine o judecată critică la adresa lui.

— Uite ce e, lasă-mă să mă mai gândesc și te voi anunța, bine?

— Perfect.

— Nu fi supărată.

— Știi, îmi pare rău că te-am amestecat în toată chestia asta și m-am băgat cu forța în viața ta. Nu-mi dau seama ce a fost în mintea mea. Mă gândeam probabil că tu...

— Haide, nu te mai frământa. Fac asta acum în aceeași măsură pentru mine și pentru tine. Clar? Nu-ți pierde speranța, atâta te rog. Cum îți ziceam, mai am de făcut niște chestii. În plus, nici Winston nu va abandona ancheta, crede-mă. Mai dă-mi câteva zile. Dacă mă împotmolesc, atunci poate vom merge și la doamna Otero. De acord?

Deși dădu aprobator din cap, dezamăgirea Gracielei i se putu citi pe chip.

— Era un copil așa de bun, spuse femeia, după un timp. Raymond i-a schimbat complet viața. A reușit să își revină din pasa proastă prin care trecea, s-a mutat cu mine și și-a făcut ordine în priorități. Dimineăta, mergea la cursuri, la Cal State. De aceea lucra în schimbul de noapte. Era tare deșteaptă. Voia să treacă la munca de redacție, la același ziar, și să fie reporteră.

McCaleb dădu din cap, fără să scoată niciun cuvânt. Știa că Gracielei îi făcea bine să-i poată povesti toate astea.

— Ar fi fost bună ca jurnalistă. Așa cred. Îi păsa de semeni. De fapt, se vede din ceea ce a făcut. S-a oferit voluntară – fiind prezentă mereu acolo unde era mai multă nevoie de ea: lupte de stradă, cutremure, donatoare de sânge. Ori de câte ori i se telefona de la spital și i se spunea că e nevoie de sânge pentru transfuzii, Gloria nu ezita să se prezinte. Avea o grupă rară de sânge... în fine, ea însăși ca persoană era o raritate pe acest pământ. Uneori îmi doresc să fi fost în locul ei, atunci, și să fi intrat în magazin...

McCaleb o cuprinse cu brațul de după umeri, într-un gest de alinare.

— Haide, nu uita de toți oamenii aceia pe care îi ajuți la spital. Nu uita nici de Raymond. Vei face minuni pentru el. Nu e bine să te gândești cine merita mai mult să trăiască dintre voi două. Ce s-a întâmplat cu ea nu e de dorit nimănui.

— Bine, dar știu că lui Raymond i-ar fi fost mult mai bine dacă mama lui ar fi trăit.

Nu avea niciun sens să o contrazică în continuare. Mișcă mâna și o mângâie pe gât. Încă nu plângea, dar părea gata să izbucnească în lacrimi. Voia să o consoleze, dar știa că pentru asta nu exista decât o singură modalitate.

Ajunseseră aproape de barcă. Raymond aștepta pe debarcader, în fața porții de securitate, întredeschisă, ca de obicei, doar cu vreo cinci centimetri. Arcul de la balamale era ruginit, așa că poarta nu se mai închidea singură.

— Trebuie să plecăm, zise Graciela, când se opriră lângă băiat. S-a făcut târziu și mâine ai școală.

— Și cu undița cum rămâne?! obiectă Raymond.

— Are grijă domnul McCaleb de ea. Așa, hai, mulțumește-i pentru ocazia de a pescui, pentru masă și înghețată, și i-ați la revedere.

Raymond îi întinse mâna bărbatului. O mânuță rece și lipicioasă.

— Spune-mi Terry. O să mergem curând la pescuit, de-adevăratelea. Numai să pun barca asta la punct. Ieșim cu ea în larg și să vezi ce pește mare vom prinde. Știu eu un loc bun, pe cealaltă parte a Insulei Catalina. E plin de pește acolo. Mergem împreună, da?

Raymond aprobă din cap, cu un aer ce voia să spună că știa el prea bine că astea erau basme de adormit copiii. McCaleb simți un fior de tristețe, văzând mutrișoara băiatului. Se uită la Graciela.

— Ce ziceți de sâmbătă? Nu termin barca până atunci, dar voi veniți încoace și mergem să pescuim de pe dig. Dacă vreți, puteți rămâne și peste noapte. E loc suficient.

— Daaa! exclamă Raymond.

— Bine, hai să treacă întâi săptămâna, zise Graciela.

McCaleb încuviință din cap, dându-și seama că făcuse o greșală. Graciela deschise mașina, iar băiatul se sui înăuntru. După ce închise portiera, veni spre McCaleb.

— Îmi pare rău pentru adineauri, zise bărbatul, în șoaptă. Probabil că nu trebuia să fac propunerea în fața lui.

— Nu-i nimic. Mi-ar plăcea să venim, dar s-ar putea să fie nevoie să mut niște lucruri, așa că hai să așteptăm până atunci, să vedem ce se mai întâmplă. Doar dacă nu vrei un răspuns ferm încă de pe-acum.

— Nu, nicio problemă. Doar să mă anunțați.

Graciela mai făcu un pas și-i întinse mâna.

— Mulțumesc din suflet pentru seara asta, zise femeia. E cuminte de felul lui, dar de data asta știu că i-a plăcut, și mie la fel.

McCaleb îi prinse mâna și i-o scutură ușor, dar Graciela se aplecă și îl sărută pe obraz. Când se trase înapoi, își duse mâna la gură:

— Înțepă, spuse femeia, zâmbind. Ce faci, îți lași barbă?

— Așa mă gândeam.

Nu se știe de ce, dar afirmația asta o făcu să râdă. Se duse spre mașină, iar McCaleb veni în urmă să îi țină deschisă portiera. După ce se așeză, Graciela își ridică privirea:

— Știi, ar trebui să crezi în ei.

McCaleb o privi întrebător.

— Te referi la îngeri?

Graciela încuviință din cap, după care porni motorul și demară.

Întors pe barcă, Terry se duse spre prora. Undița era în apă, în locul unde o fixase, așa cum o lăsase Raymond. În timp ce o trăgea afară, McCaleb își dădu seama că în cârlig nu se prinsese nimic, deși momeala dispăruse. Ceva acolo jos acționase pe ascuns.

13

Joi dimineața, McCaleb se trezi înainte ca docherii să înceapă să facă gălăgie. Cafeaua băută în ziua precedentă își făcea și acum efectul, împiedicându-l să doarmă. Insomnia alimentată de cafeină îi producea tot felul de gânduri neliniștitoare despre investigație, despre diferența dintre unii îngeri și alții, despre Graciela și băiat. În cele din urmă, renunță să se chinuiască să mai adoarmă, preferind să aștepte cu ochii deschiși să se crape de ziuă.

La șase dimineața era gata – făcuse duș, își luase tensiunea, pulsul și temperatura și își înghițise pastilele. Luă teancul de dosare și îl duse înapoi pe masa din salon, își pregăti alt vas plin cu cafea și mâncă un castronel de cereale. Din când în când, în acest răstimp, se mai uita la ceas, gândindu-se dacă să îl sune pe Vernon Carruthers, fără să vorbească mai întâi cu Jaye Winston.

Știa că Winston nu venea așa devreme la serviciu. Însă, având în vedere diferența de trei ore, de la o coastă la alta, probabil că prietenul lui McCaleb, Vernon Carruthers, era deja la lucru, în sediul FBI din Washington. Terry știa că n-ar fi bine să discute cu Carruthers până nu obținea undă verde de la

Winston. Și asta fiindcă era cazul de care se ocupa ea. Numai că McCaleb nu mai avea răbdare și voia să treacă imediat la acțiune.

După ce clăti castronelul, lăsându-l în chiuvetă, se mai uită o dată la ceas și se decide să nu mai aștepte. Își scoase agenda telefonică și îl sună pe Carruthers, pe linia directă. Acesta ridică receptorul de la primul apel.

— Vernon, Terry la telefon.

— Terrell McCaleb! Ești aici, în oraș?

— Nu, tot în L.A. Ce mai faci, bătrâne?

— Ce mai faci *tu*? N-am mai primit o veste de la tine de un car de ani.

— Știu, știu. Sunt bine. Mersi pentru cărțile poștale trimise la spital. Mulțumește-i și lui Marie, din partea mea. Au însemnat foarte mult. Îmi pare rău că nu v-am scris și nici nu v-am sunat până acum.

— Păi, am încercat și noi să-ți telefonăm, dar ai numărul la secret și s-ar părea că nimeni de la fostul tău serviciu nu îl știe. Am vorbit până și cu Kate, dar nici măcar ea nu știa cum să dea de tine. Am aflat doar că ai renunțat la apartamentul din Westwood. Unul dintre colegii de la FBI mi-a zis că locuiești pe o barcă. Cum s-ar zice, te-ai rupt complet de lume.

— Păi, așa m-am gândit că ar fi mai bine, pentru o vreme, înțelegi, până voi deveni din nou deplasabil și funcționabil. Dar, în rest, e bine totul. Cu tine, cum e?

— Nu mă pot plânge. Nu mai vii și tu pe-aici? Știi, camera te așteaptă în continuare. N-am închiriat-o încă nimănui din Quantico. Nici n-aș îndrăzni s-o fac.

McCaleb râse și îi spuse că, din păcate, deocamdată nu întrevădea posibilitatea unei călătorii pe Coasta de Est. Pe Carruthers îl cunoștea de 12 ani, de când lucra la laboratorul de criminalistică din D.C. Mai tot timpul se întâmplase să colaboreze la aceleași cazuri. Ori de câte ori Carruthers venea la vreo ședință, în Quantico, dormea acasă la McCaleb și Kate, soția lui din acea vreme. Era mai bine decât la căminul Academiei de poliție. Și ori de câte ori McCaleb se ducea la Washington, Carruthers și Marie, soția lui, îl culcau în fosta cameră a fiului lor. Acesta murise de leucemie, la vârsta de 12 ani. Carruthers insistase să respecte acest aranjament, deși asta însemna că McCaleb trebuia să renunțe la camera de la Hilton, de lângă Dupont Circle, unde putea sta pe banii FBI-ului. Prima oară când dormise în camera băiatului, Terry se simțise ca un intrus. Dar Vernon și Marie îl făcuseră să se simtă ca acasă. În plus, la Hilton nu ar fi avut parte de deliciale bucătăriei din Sud și de atmosfera caldă, din căminul familiei Carruthers.

— Bun, ia să vedem, continuă Vernon, dacă socotesc eu bine, pe-acolo, la tine, abia s-a luminat de ziuă. Ce te face să suni așa devreme?

— Păi, niște treburi de serviciu.

— Tu?! Treburi de serviciu?! Și eu care mă pregăteam să te întreb cum e minunata viață de pensionar! Dar, zi, chiar locuiești pe păătoasa aia de barcă?

— Da, stau pe o barcă, dar nu m-am ramolit încă.

— Bine. Hai să vedem atunci despre ce e vorba?

McCaleb îi povesti tot, inclusiv faptul că primise inima Gloriei Torres. Terry voia ca, spre deosebire de celelalte persoane implicate în investigarea cazului, prietenul lui să afle totul. Știa că putea avea încredere în el, sub acest aspect, și că bunul lui amic îi va înțelege legătura specială cu victima. Pe Carruthers îl înduioșau mult victimele infracțiunilor, mai ales când era vorba despre tineri. Faptul că trăise trauma de a-și vedea copilul murind puțin câte puțin îl făcuse să se dedice trup și suflet meseriei, devenind unul dintre cei mai competenți agenți FBI.

— Vasăzică, ai vrea ca eu să analizez unul dintre cartușele alea? întrebă Carruthers, când McCaleb termină de relatat toate amănuntele cazului. Nu știu ce să zic. Au și ăia, la poliția regională, personal bine calificat.

— Știu și nici nu mă îndoiesc de asta. Aș vrea doar opinia cuiva neimplicat până acum în anchetă. Și, de asemenea, te-aș ruga să faci și un profil laser pe computer, dacă se poate. Cine știe peste ce mai dăm! Am eu o intuiție că vom dibui ceva special.

— Of, m-ai înnebunit cu intuițiile tale. N-am uitat, să știi. În regulă. Prin urmare, de la cine voi primi pachetul? De la ei sau de la tine?

— Voi încerca să lucrez cu finețe și să îi determin pe cei de la poliția regională să îți trimită ei pachetul. Asta ca să fie totul oficial. Dar, dacă poți, aș vrea să pui un pic de sare și piper pe treaba asta. Pistolarul e un recidivist. Dacă îi dăm de urmă, vom salva probabil viața mai multor posibile victime.

Carruthers tăcu pentru câteva momente. McCaleb știa că prietenul lui își făcea deja planul în minte.

— Uite cum va fi. Azi e joi. Am nevoie de material cel târziu marți dimineată, preferabil chiar luni, ca să mă pot ocupa de treabă pe îndelete. Miercurea viitoare trebuie să plec cu avionul la Kansas City, să depun mărturie la un proces cu niște mafioți. Se presupune că voi rămâne acolo toată săptămâna. Așa că, dacă vrei să facem ceva, trebuie să mi-l trimiți mie.

— Dar nu vei avea probleme din cauza asta, sper?!

— Ba cum să nu. Dar ce contează?! Trimite-mi pachetul și am eu grijă.

— Fac tot posibilul să-ți parvină, într-un fel sau altul, luni cel târziu.

— Bine, băiete.

— Oh, mai e ceva. Notează numărul meu. Cum îți spuneam, nu acționez în calitate oficială, în treaba asta. În mod normal, trebuie să comunicii cu poliția regională, dar ți-aș fi recunoscător dacă m-ai anunța și pe mine, dacă apare ceva neobișnuit.

— S-a făcut. Dă-mi numărul. Și adresa. Îi trebuie lui Marie, pentru felicitarea de Crăciun.

După ce McCaleb îi dădu toate informațiile solicitate, Carruthers își dresă glasul:

— Ai mai vorbit în ultima vreme cu Kate?

— A sunat de vreo două ori la spital, după operația de transplant. Dar eram încă slăbit. N-am vorbit prea mult.

— Hmm. Cred că ar trebui să îi telefonezi, măcar pentru a-i spune că ești bine.

— Nu știu. Ea ce mai face?

— Bine, presupun. Cel puțin n-am aflat să facă rău. Ar trebui să o suni.

— Ba eu cred că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa. Suntem divorțați, ai uitat?

— Treaba ta. Tu decizi. Îi trimit un e-mail, ca să-i spun măcar că mai trăiești.

După încă vreo câteva minute de conversație, menită ca fiecare să se pună la punct cu ceea ce se întâmplase în ultima vreme în viața lor, McCaleb închise telefonul și se duse să-și mai ia niște cafea. Laptele se terminase, așa că o bău simplă. Știa că nu era bine ce făcea, dar trebuia să se mențină în formă, mai ales că toată ziua urma să fie pe drumuri.

Se făcuse aproape șapte, deci o putea suna pe Winston. Ieși afară, să vadă cum era vremea. Din cauza ceții, celelalte ambarcațiuni din port arătau ca niște vase fantomă. Abia peste câteva ore se puteau aștepta la niște raze de soare. Aruncă o privire spre barca lui Buddy Lockridge, unde nu se vedea deocamdată nicio mișcare.

La 7:10, se așeză la masa din salon, cu carnetul de notițe în față, și formă numărul lui Jaye Winston, pe telefonul fără fir. O prinse, tocmai când venise la birou și se așeza pe scaun, la masa de lucru.

— Abia am intrat. Nu mă așteptam să mă suni așa repede. Ți-am dat atâta hârțogăraie, încât credeam că îți va lua pe puțin două zile să parcurgi totul.

— Păi, o dată ce m-am apucat, nu m-am mai putut opri. Știi și tu cum e.

— Și ce părere ți-ai făcut?

McCaleb știa că îl întreba, de fapt, cum i se păruse ancheta efectuată de ea.

— Cred că ai făcut o treabă excelentă, – dar asta nu e o noutate, fiindcă știu de ce ești capabilă. Da, Jaye, mi-a plăcut cum ai procedat. Nicio obiecție din partea mea.

— Dar?

— Dar mi-am notat niște întrebări pe care, dacă ai un pic de timp, aș vrea să ți le pun. Poate îți voi da și câteva sugestii.

Winston râse.

— Voi, ăștia, de la FBI, veșnic aveți câte o întrebare, veșnic mai găsiți un nou indiciu.

— Hei, ai uitat, nu mai sunt la ei!

— Păi, ce să-i faci, cred că ți-a rămas în sânge să fii așa! Hai, te-ascult, dă-i drumul.

McCaleb se uită peste notițele pe care și le luase în ziua precedentă și decise să pornească direct cu Mikail Bolotov.

— Mai întâi și mai întâi, mai lucrezi cu Ritembaugh și Aguilar?

— Nici măcar nu-i cunosc. Nu sunt la secția de omucideri. Căpitanul i-a scos de la jafuri și mi i-a repartizat pentru o săptămână. Asta a fost când făceam lista celor pasibili de „trei atacuri”. Bun, ce-i cu ei?

— Păi, am impresia că unul dintre numele notate de ei ar trebui mai bine cercetat.

— Care nume?

— Mikail Bolotov.

McCaleb auzi un foșnet de hârtii – Winston își căuta raportul de la Ritembaugh și Aguilar.

— Gata, l-am găsit. Ce-ai găsit tu aici? Văd că are un alibi solid.

— Ai auzit vreodată de compararea diverselor puncte geografice?

— Cum?

McCaleb îi dădu toate lămuririle privind această metodă de lucru și îi explică felul cum procedase. Îi spuse, în continuare, că Bolotov fusese interogat înainte ca jaful și omorurile de la Sherman Market să aibă loc, așa că semnificația adreselor unde locuia și lucra acesta nu era atât de evidentă ca în primul caz. Când bărbatul termină, Winston conveni că rusul trebuia reverificat, deși perspectiva aceasta nu o entuziasma prea mult.

— Știi, cum îți spuneam, eu nu-i cunosc personal pe cei doi, dar presupun că sunt bine pregătiți și că se pricep să verifice un alibi.

McCaleb nu spunea nimic.

— Știi, săptămâna asta am treabă la tribunal, așa că n-am timp să îl verific din nou pe individul ăla.

— Pot face eu asta.

Nu primi niciun răspuns.

— Voi proceda cu discreție, zise McCaleb. Cum s-ar zice, voi lucra așa, după ureche.

— Nu știi ce să zic, Terry. Acum ești civil. Să nu împingem lucrurile prea departe, totuși.

— Păi, mai gândește-te. Mai am să-ți spun niște chestii, însă.

— Perfect. Ce anume?

McCaleb știa că dacă Winston nu mai aducea vorba despre Bolotov însemna că, neoficial, îi dădea permisiunea să îl verifice pe rus. Doar că nu voia să valideze oficial acțiunile lui.

Terry se uită din nou la notițele din carnet. Voia să dea dovadă de prudență, la următoarea întrebare. Trebuia să o aducă, încetul cu încetul, spre întrebările importante pe care le avea, fără ca Jaye să aibă impresia că el ghicise totul.

— Uf, în primul rând, n-am văzut nimic acolo despre cardul bancar, în cazul Cordell. Știi că tipul a luat banii. Dar a luat și cardul?

— Nu, a rămas în bancomat. A fost scos afară, dar, cum nu l-a ridicat nimeni, aparatul l-a înghițit automat. Este o măsură de securitate a sistemului, pentru ca, dacă cineva își uită cardul, să nu-l poată ridica altcineva.

McCaleb dădu din cap și bifă întrebarea pe carnet.

— În regulă. Următoarea întrebare se referă la Cherokee. Cum se face că n-ai pomenit presei nimic de mașina asta?

— Ba da, le-am spus, dar ceva mai târziu. Atunci, în prima zi, încă nu ne dumiriserăm complet, așa că nu am inclus acest aspect în comunicatul de presă inițial. N-am știut dacă e bine să apară chestia asta în presă, fiindcă mă gândeam că s-ar putea să citească și criminalul, hotărând de aceea să abandoneze mașina. Dar, peste câteva zile, văzând că nu se întâmplă nimic și că am ajuns într-un punct mort, am mai făcut un comunicat de presă, în care se vorbea despre Cherokee. Din păcate, știrea cu Cordell se cam învechise, așa

că nimeni n-a mai dat atenție acestei noi informații, care a trecut neobservată. N-a apărut decât într-o fițuică de provincie. Știu, a fost un rateu. Probabil că era mai bine dacă menționam Jeep-ul încă din primul comunicat de presă.

— Nu neapărat, zise McCaleb, făcând o nouă bifă pe carnet. Înțeleg raționamentul pe care l-ai avut atunci.

Terry se uită din nou peste notițele din ziua precedentă.

— Încă vreo două chestii... Pe ambele casete video, cu „filmul” crimei, pistolarul spune ceva – după împușcături. Ori vorbește de unul singur, ori rostește ceva intenționat, în fața camerei. Nu am găsit nicio referire la acest aspect. S-a făcut cumva ceva...

— Un coleg de-al meu are un frate care e surd. I-a dus benzile, să afle dacă acesta ar putea descifra ceva după mișcarea buzelor. Omul nu e sigur, dar la prima bandă, cea de la ATM, i s-a părut că ucigașul a zis „Nu uita să iei bani”, exact când ridică bancnotele din aparat. La cealaltă casetă, nu și-a mai dat seama prea bine. I s-a părut ori că a spus același lucru, ori ceva cam de genul „Las-o dracului”, fără să se înțeleagă ce anume. Ultimul cuvânt, pe ambele benzi, nu s-a prea înțeles. Probabil că n-am mai făcut nicio hârtie cu chestia asta. Dar văd că nu-ți scapă nimic?!

— Niciodată, zise McCaleb. Dar omul care a descifrat cuvintele după mișcarea buzelor știe cumva și rusește?

— Cum? Ah, te gândeai că poate e vorba despre Bolotov. Nu, mă îndoiesc că fratele colegului meu știe limba rusă.

McCaleb își notă transcrierile posibile ale vorbelor rostite de pistolar. Pe urmă, lovind de mai multe ori cu pixul de carnet, se întrebă dacă să îi pună și întrebarea capitală.

— Mai ai ceva? întrebă Winston.

Bărbatul se gândi că nu era momentul potrivit pentru a aduce vorba despre Carruthers. Cel puțin, nu direct.

— Arma, spuse Terry.

— Știu, nici mie nu-mi place chestia asta. P7 nu e tocmai tipul de revolver cu care să umble orice neisprăvit. Probabil că a fost furat de undeva. Ai văzut că am pus să se scoată o listă a furturilor de acest fel. Dar, ca și în celelalte privințe, iar m-am lovit de un zid. N-am ajuns nicăieri.

— Cred că teoria e bună, zise McCaleb. Până la un punct. Nu-mi place faptul că a păstrat arma după prima crimă. Dacă ar fi fost un revolver furat, sunt convins că l-ar fi azvârlit cât colo, imediat după ce l-a omorât pe Cordell. După aceea, se ducea și mai fura un pistol.

— Nu, nu cred că logica asta e bună. Nu există un tipar fix, aici. E posibil ca tipul să fi păstrat revolverul, știind că era un obiect de valoare. Și, nu trebuie să uiți, glonțul l-a ciuruit pe Cordell, ieșind apoi pe partea cealaltă. Poate că ucigașul s-a gândit că poliția nu va găsi muniția cu care s-a tras sau că, dacă glonțul s-a înfipt până la urmă în zidul băncii, cum s-a și întâmplat de fapt, va fi prea deteriorat pentru a mai putea fi analizat balistic. N-ai uitat, nu-i așa, că a luat cartușul gol?! Asta dovedește că se gândea să mai folosească arma aceea.

— Presupun că ai dreptate.

Tăcură amândoi câteva clipe. McCaleb mai avea notate două probleme.

— Următorul punct, începu el, cu prudență. Gloanțele.

— Ce-i cu ele?

— Mi-ai spus ieri că ai analizele balistice ale ambelor cazuri.

— Exact. Dar unde vrei să ajungi, de fapt?

— Ai auzit de computerul DRUGFIRE, de la FBI?

— Nu.

— S-ar putea să ne fie de ajutor. Ție să-ți fie de ajutor. E complicat, dar merită efortul.

— Despre ce este vorba?

McCaleb îi povesti. DRUGFIRE era un program al FBI, conceput asemeni bazelor de date computerizate pentru amprentele digitale. Fusese creat de laboratorul de criminalistică, la începutul anilor 1980, când războiul între traficanții de cocaină, izbucnit în majoritatea orașelor, mai ales în Miami, a dus la o escaladare a ratei omorurilor la scară națională. Cele mai multe ucideri se produceau prin împușcare. Încercând să găsească o modalitate de a depista legătura dintre diferitele omoruri și ucigași din întreaga țară, FBI a inventat programul DRUGFIRE. Caracteristica unică a urmelor de ghint, găsită pe gloanțele folosite în crimele legate de droguri, era citită cu un laser, codată apoi pentru stocare în computer și introdusă într-o bază de date. Programul computerizat opera asemănător cu sistemele pentru amprente digitale, utilizate în majoritatea sediilor din țară. Datorită acestui sistem, se putea realiza compararea rapidă a profilurilor codificate ale diferitelor tipuri de gloanțe.

În cele din urmă, baza de date a început să crească, pe măsura introducerii unor noi informații. Și programul propriu-zis a fost extins, deși și-a păstrat denumirea de DRUGFIRE, ajungând să cuprindă toate cazurile care erau trimise la FBI. Indiferent de locul sau tipul crimei – bunăoară, o reglare de conturi între mafioți, în Las Vegas, omoruri între diferite bande, în partea de sud a districtului Los Angeles sau ucideri în serie la Fort Lauderdale –, toate cazurile ce implicau focuri de arme și împușcături, trimise la FBI, spre a fi analizate, erau introduse în baza de date. După mai bine de zece ani, în fișier se adunaseră mii de „gloanțe” trase în timpul diferitelor infracțiuni.

— M-am tot gândit la tipul acesta, zise McCaleb. Ai remarcat că nu vrea să se despartă de arma aia. Indiferent de motiv, faptul că se agață așa de ea constituie singura lui greșală. Chestia asta mă face să cred că ar exista eventual posibilitatea să găsim niște similitudini și cu alte cazuri, urmărind modul de operare al individului, așa cum apare pe casetele video. Se poate spune că nu ar fi fost aici la primele omoruri. Se vede că știe să folosească o armă – ba poate chiar arma aceea.

— Bine, dar ți-am mai spus deja că am încercat și noi exact același lucru – să găsim și alte cazuri asemănătoare. În urma examenului balistic, n-a ieșit însă nimic. Nici celelalte căutări pe Internet, la diferite adrese, cum ar fi și Național Crime Index, nu au dus la niciun rezultat.

— Înțeleg. Nu uita, însă, că poate tipul a evoluat și și-a schimbat metoda. Poate că ce a făcut cu arma asta în, să zicem, Phoenix, nu e același lucru cu felul în care a procedat aici. Ce vreau să spun este că există și varianta ca tipul

să fi venit în oraș din altă parte. Dacă ar fi așa înseamnă că a folosit arma și în alte locuri. Și, dacă avem noroc, putem găsi informațiile necesare acolo, în computer.

— Poate, zise Winston.

Pe urmă tăcu, reflectând la propunerea fostului său coleg. McCaleb intuia raționamentul femeii. Accesul la programul DRUGFIRE deschidea mari perspective pentru rezolvarea cazului, or Winston era suficient de inteligentă încât să știe acest lucru. Dar, pe de altă parte, dacă opta pentru această variantă însemna să implice și FBI-ul, iar, în plus, să recunoască fățiș că accepta recomandări de la o persoană din afară, cum era McCaleb.

— Ce părere ai? o întrebă McCaleb în cele din urmă. E suficient dacă le trimiți doar unul dintre gloanțe. Câte ai în total, patru, nu-i așa, de la două cazuri?!

— Nu știu ce să zic. Nu prea agreez ideea să trimit materialele noastre la Washington. Și cred că nici celor din L.A. nu le-ar plăcea deloc.

— Dar nici nu-i nevoie să se afle în L.A. La tine se păstrează probele. Dacă vrei, poți trimite un glonț. Poate ajunge la D.C. și apoi, aici, înapoi, într-o săptămână. Nici nu-i nevoie ca Arrango să afle de toată manevra asta. Am discutat deja cu un tip pe care îl cunosc, de la Firearms and Toolmarks. Mi-a zis că e dispus să ne ajute, dacă îi trimitem materialul.

McCaleb închise ochii. Știa că acum era momentul când lui Winston îi putea sări țandăra.

— I-ai spus deja tipului de la Washington că vom proceda așa? întrebă Jaye, agasată.

— Nu, nu i-am spus asta. I-am spus doar că, aici, colaborez cu o polițistă foarte meticuloasă și conștiincioasă, care va dori probabil să fie sigură că n-a rămas piatră sub care să nu fi scotocit, pentru a afla adevărul.

— Doamne, unde-am mai auzit eu oare așa ceva?!

McCaleb zâmbea.

— Mai e ceva. Chiar dacă nu vom avea noroc cu programul DRUGFIRE, vom ști măcar că arma crimei e înregistrată în baza de date a computerului. Nu se știe unde poate fi de folos, în anchetarea altor cazuri.

Winston se gândea la toate argumentele pe care i le înșirase McCaleb. Acesta simțea că îi trezise interesul, așa cum făcuse și mai demult, cu cimitirul, în cazul Luther Hatch. Trebuia să-i accepte soluția, fiindcă altminteri risca să regrete toată viața că nu exploatase și această posibilitate.

— Bine, bine, zise Winston. Discut cu căpitanul despre asta. Îi voi spune că este alegerea mea. Dacă dă undă verde, trimit imediat pachetul. Un glonț – atâta tot.

— Da, e suficient.

Pe urmă, McCaleb o informă că era preferabil ca pachetul să îi parvină lui Carruthers cel târziu marți dimineața. De aici, se așternu o nouă tăcere.

— Crede-mă, Jaye, merită încercat, zise bărbatul, silindu-se să fie cât mai convingător.

— Știu, doar că... în fine, nu contează. Dă-mi numărul de telefon și adresa tipului.

Cu pumnul încheștat, McCaleb săgetă aerul, în semn de victorie. Îi părea bine că reușise să dea un nou imbold anchetei.

Apoi continuă să își abordeze colega:

— Mai am ceva, care probabil te va irita.

— Oh, nu, gemu Winston. Asta-i învățătură de minte, ca pe viitor să nu mai răspund la telefon în zilele când trebuie să mă duc la tribunal. Haide, McCaleb, dă-i drumul. Acum ce mai e, zi?

— James Noone.

— Martorul? Ce-i cu el?

— L-a văzut pe pistolar. I-a văzut mașina.

— Da, și, ce să spun, nouă ne-a folosit de n-am mai putut! Mare scofală! Cred că sunt pe puțin o mie de automobile Cherokee ca ăla, în tot sudul Californiei, așa că nu văd la ce ne folosește declarația lui. În plus, pe tip l-a văzut atât de fugitiv, încât nici n-a putut să fie sigur dacă purta sau nu pălărie. Deci, halal martor, cum s-ar spune.

— Bine, dar omul l-a văzut, în condiții de mare stres, când totul ți se întipărește mai bine în memorie. Noone e ideal pentru asta.

— Adică, pentru ce?

— Pentru o ședință de hipnoză.

14

Buddy Lockridge parcă Ford-ul Taurus în parcare a firmei Video GraFX Consultants (VGC) de pe La Brea Avenue, din Hollywood. În cea de-a doua zi ca șofer al lui McCaleb, nu se mai pusese la patru ace. De data asta se îmbrăcase cu un șort și o cămașă cu imprimeu hawaian – ukulele și fete frumoase, plutind pe un fundal albastru ca marea. McCaleb îi spusese că nu va sta probabil mult, după care coborî din mașină.

La firmele de genul VGC, apela mai ales industria divertismentului, pentru închirierea de echipamente video profesionale, editare video și studiouri de copiere și înregistrare. Principalii clienți constau din realizatori de film adulți, al căror produs era aproape în exclusivitate tras pe video, dar VGC punea la dispoziție, totodată, și unele dintre cele mai performante laboratoare de efecte video și mărire le imagini, care se găseau la Hollywood.

McCaleb mai fusese deja o dată la VGC, pe când, angajat fiind la FBI, fusese transferat de la Quantico la secția de ofițeri superiori, unde, din punct de vedere tehnic, era sub comanda agentului special de acolo. Or, de câte ori acesta considera că lucrurile mergeau prea lent, îl scotea pe McCaleb de la ce lucra și îl trecea la altceva, de obicei ceva ce detectivului de atunci i se părea jenant de meschin și simplu.

Data trecută, se dusese cu o videocasetă a unei camere montată în tavan, într-un sediu de Wells Fargo Bank, în Beverly Hills. Banca fusese jefuită de

câțiva tipi mascați și înarmați, care reușiseră să fugă cu suma de 363 000 dolari cash. Era cea de-a patra bancă din grupul Wells Fargo, jefuită în ultimele douăsprezece zile. Unicul indiciu al anchetatorilor se afla pe această bandă video. Când unul dintre bandiți întinse mâna peste ghișeu ca să înșface sacul în care casiera vărâse toți banii, i se agățase mâneca de marginea de marmură, dezgolindu-i pielea. Infractorul își trăsese imediat mâneca în jos, dar pentru o fracțiune de secundă pe antebraț se văzuse un tatuaj. Imaginea era neclară, fiind filmată cu o cameră de la distanță de cel puțin zece metri. După un tratament tehnic în laboratorul FBI local, soldat cu niciun fel de ameliorare, s-a decis ca banda să fie trimisă la cartierul general de la Washington, unde cam într-o lună se spera să se ajungă la un rezultat. Numai că bandiții dădeau câte o lovitură cam din trei în trei zile. Se vedea pe înregistrările video că începeau să fie tot mai agitați, gata oricând să se dedea la acte de violență. Viteza de reacție a anchetatorilor era așadar esențială.

McCaleb a dus banda, atunci, la Video GraFX. Un tehnician de la VGC a preluat cadrul respectiv de pe videocasetă, iar într-o zi a mărit imaginea și a prelucrat-o, până ce tatuajul a putut fi deslușit: un vultur în zbor, cu o gheară încleștată pe o pușcă, iar în cealaltă cu o coasă.

Tatuajul a permis descifrarea cazului. Descrierea desenului și o fotocopie au fost trimise urgent celor 60 de sucursale FBI din țară. Un supraveghetor de la biroul din Butte a retransmis apoi informația și la Coeur d'Alene, Idaho, unde un agent a constatat că tatuajul era identic cu emblema pe care o văzuse pe stindardul înfipt pe casa unuia dintre membrii unui grup de extremiști antiguvernamentali din localitate. Grupul amintit fusese supravegheat cu intermitență, întrucât în ultima vreme cumpărase mari suprafețe de teren extravilan. Astfel, la sediul operativ din L.A. s-a primit o listă cu numele membrilor acestui grup și cu numerele lor de asigurări sociale. Agenții FBI s-au apucat să verifice diferitele hoteluri, iar în scurt timp au găsit șapte membri ai grupului care stăteau la Airport Hilton. Tipii au fost puși sub urmărire, inclusiv în timpul jefuirii unei bănci din Willowbrook. Treizeci de agenți se aflau afară, lângă clădirea băncii, gata să intre cu forța la primul semn de violență. Nu a fost cazul să intervină. Bandiții au fost urmăriți apoi până la hotel, unde au fost arestați de către niște agenți deghizați în chelneri și personal de întreținere. Unul dintre infractori a acceptat până la urmă să coopereze cu FBI-ul, recunoscând că membrii grupului jefuiau băncile pentru a strânge fonduri necesare cumpărării altor terenuri în Idaho. Membrii grupului doreau aceste proprietăți la țară, pentru a se putea izola în siguranță, atunci când sinistrul Armageddon avea să se abată peste Statele Unite, cum prevestea șeful lor.

Acum, McCaleb venise să apeleze iar la ajutorul celor de la VGC. Când intră în hol, observă că scrisoarea de mulțumire purtând ștampila FBI, pe care o trimisese firmei după încheierea cu succes a investigației jafurilor bancare, era înrămată și pusă pe perete. Se aplecă un pic, să citească numele persoanei căreia îi adresase atunci scrisoarea.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă secretara.

Arătând spre scrisoare, McCaleb spuse:

— Aș vrea să vorbesc cu Tony Banks.

Îi ceru să își spună numele, fără să dea semne că l-ar fi recunoscut după semnătura din scrisoare, după care dădu un telefon. După scurt timp, McCaleb îl văzu pe Tony Banks ieșind să îl întâmpine. Nu și-l aminti pe McCaleb decât atunci când acesta îi povesti despre banda de la jefuirea băncii.

— Corect, corect, mi-amintesc. Dumneata ai trimis scrisoarea.

— Exact, eu.

— Bun, cu ce te pot ajuta? Tot vreo chestie de la o bancă?

Se uita la videocaseta din mâna lui McCaleb.

— Păi, am venit acum cu alt caz. Voiam să te uiți un pic la banda asta. Aș vrea să obțin o imagine mai bună pentru unul dintre cadre.

— Bine, hai să vedem. M-aș bucura să-ți pot fi de folos.

Îl conduse pe un hol cu mochetă cenușie, trecând prin dreptul câtorva uși, care, după cum știa McCaleb de la vizita precedentă, erau ale unor cabine de editare. Firmei îi mergea bine, din moment ce pe toate ușile scria „ocupat”. Dintr-o cabină, se auziră niște sunete pasionale. Uitându-se spre McCaleb, Banks își roti ochii în cap și spuse:

— Nu sunt reale. Se editează doar sonorul la o bandă.

Terry dădu din cap, în semn că înțelesese. Banks îi explicase exact același lucru și data trecută, când mai fusese aici.

Bărbatul deschise ultima ușă de pe hol. Vârî capul înăuntru, pentru a se convinge că nu era nimeni acolo, după care se trase înapoi și îi făcu semn lui McCaleb să intre. În încăpere se aflau două scaune așezate în fața unui aparat de editat casete video, cu câte un mic monitor fiecare. Banks porni echipamentul, apăsă pe un buton și inseră videocaseta.

— Nu e prea interesant: cineva e împușcat. Dacă vrei, te poți duce să îți vezi de treabă, până derulez caseta și găsesc cadrul care mă interesează.

Banks reflectă câteva clipe la această propunere. Era un tip slab, cam la treizeci de ani, cu păr moale și drept, vopsit într-o nuanță de blond aproape albicios. Tunsoarea era ciudată

— Șuvițe lungi în creștet, iar dedesubt ras zero, lateral. Ultima modă la Hollywood.

— Am mai văzut chestii din astea, zise el. Pornește caseta.

— Dar așa ceva, nu cred. E o diferență între crimele din filmele artistice și cele din viața reală.

— Haide, pornește caseta.

Priveau amândoi imaginile acelea oribile, iar McCaleb îl auzi pe tânăr oftând adânc, când, înhățată din spate, cu pistolul lipit de tâmplă, Gloria Torres a fost împușcată. McCaleb întinse mâna, cu degetul pregătit să apese pe buton și să înghețe imaginea. Când ajunseră la cadrul care îl interesa, după ce Chan Ho Kang fusese împușcat, prăvălindu-se peste teighea și alunecând pe spate, McCaleb apăsă pe buton și îngheță imaginea. Pe urmă, folosind o rotiță de reglaj fin, mișcă imaginea înapoi și înainte, până ce ajunseră exact la poziția dorită. Se uită la Banks. Tipul părea îngrozit, ca și cum ar fi văzut tot ce putea fi mai oribil pe lume.

— Ești în regulă?

— E sinistru.

— Da, așa e.

— Cum te pot ajuta?

Luând un pix din buzunarul de la cămașă, McCaleb arătă spre ecran, bătând ușor în geam în dreptul ceasului de la mâna lui Kang.

— Ceasul?

— Da. Vreau să știu dacă poți mări chestia asta sau, în fine, să-i faci ceva, ca să văd ora afișată pe cadranul ceasului din imagine.

— Dar, uite, ai ora aici, în partea de jos a benzii.

— Nu mă pot bizui pe afișajul camerei video. De aceea și am nevoie să văd clar cadranul ceasului de la mâna victimei.

Banks se aplecă în față și, folosind diferite reglaje de finețe, încercă să focalizeze și să contureze mai bine imaginea.

— Nu e originală, zise tânărul.

— Ce? Banda? Nu, dar de ce?

— Nu prea reușesc să-i dau o rezoluție mai bună. N-ai putea face rost de original?

— Nu cred.

McCaleb se uita la ecran. Banks ameliorase calitatea imaginii, făcând-o mai clară și mai mare. Pe tot ecranul apăreau bustul lui Kang și brațul întins. Dar cadranul ceasului era tot neclar.

— Păi, atunci, tot ce pot face este, dacă mi-o lași aici, să o lucrez un pic și să i-o dau și unui tip de la laborator. Poate reușește să o definească mai bine și să o facă mai clară. Pe aparatele astea nu pot face însă mai mult.

— Dar crezi că merită să încercăm, mai ales că n-avem originalul? Obținem ceva?

— Nu știu, dar hai totuși să vedem. Nici nu-ți închipui ce lucruri formidabile se pot realiza aici. Vrei să pui mâna pe el, nu-i așa? Mă refer la nemernicul ăla de pe bandă.

— Da, vreau să-l prind.

— Bun, atunci să vedem ce putem face. Îmi lași caseta?

— Mda, mă gândeam să-mi faci și mie o copie, aș vrea să o mai arăt cuiva.

— Sigur. Mă duc să aduc o casetă goală.

Tânărul se ridică în picioare și ieși din cabină. McCaleb rămase acolo, holbându-se la ecran. Văzuse cum umblase Banks la butoane. Derulă un pic banda și mări imaginea, în care apărea fața mascată a pistolarului. Rezultatul nu era prea mulțumitor. Derulă apoi repede înainte, încă un pic, opri și aduse în prim-plan chipul Gloriei. I se părea aproape indecent să se uite așa de aproape la o femeie care tocmai fusese împușcată mortal. Capul se vedea din profil; avea ochiul stâng încă deschis.

McCaleb observă cei trei cercei pe care Gloria îi purta în urechea stângă. Întâi, un bumb, ca o semilună de argint. Apoi, ceva mai jos, pe curbura urechii, o tortiță ca un anou, probabil tot de argint, iar jos de tot, atârând de lobul urechii un cercel în formă de cruciuliță. Știa că era o modă la femei să poarte mai mulți cercei în aceeași ureche.

Continuând să îl aștepte pe Banks, McCaleb se jucă în continuare cu butoanele, derulând banda, până ce ajunse la o imagine a capului Gloriei,

văzut din dreapta. Aici, în urechea dreaptă, nu se vedea decât un cercel – semiluna de argint. Tânărul reveni în cabină, introduse caseta goală în aparat și în treizeci de secunde copiase deja banda. Scoase videocaseta proaspăt înregistrată, o puse într-o cutie și i-o dădu lui McCaleb.

— Mersi. Cam cât crezi că va dura?

— Păi, nu știu, suntem cam prinși în momentul de față. Mă duc să mă uit la panoul cu programări, ca să văd dacă nu găsesc pe cineva disponibil imediat. Poate până mâine sau sâmbătă. E bine?

— În regulă. Mersi, Tony, îți rămân recunoscător.

— Nicio problemă. Nu știu dacă mai am cartea dumată de vizită. Vrei să te sun eu?

În momentul acela, McCaleb decise să mintă în continuare. Nu-i spuse lui Banks că nu mai lucra la FBI. Se gândea că, imaginându-și că lucrarea era pentru agenție, tânărul avea să-și dea mai multă silință.

— Uite cum o să facem: îți dau un număr personal. Dacă suni și nu-ți răspund, lasă mesajul și te caut eu.

— Perfect. Sper să pot rezolva ceva.

— Și eu. Tony, te rog, însă, ai grijă să nu vadă videocaseta asta decât cine trebuie.

— Sigur, spuse Banks, înroșindu-se un pic.

McCaleb se gândi că îl surprinsese pe tânăr în timp ce se gândea că nu va arăta caseta decât tehnicianului de la laborator și, de aceea, remarca lui îl ofensase, deși și cealaltă variantă era plauzibilă – îl surprinsese tocmai când se gândea cui să mai arate caseta. Mai degrabă așa.

McCaleb îi dădu numărul de telefon, își luă la revedere și plecă singur, pe holul pe care veniseră. Când trecu prin dreptul ușii de unde se auzeau gemete pasionale, observă că acum era liniște.

Când deschise portiera Fordului Taurus, McCaleb îl găsi pe Lockridge cu muzicuța pe genunchi, pregătit să acompanieze, dacă apărea vreo melodie cunoscută. Buddy închise o carte care se numea *Moartea unui tenor*, din care citise cam jumătate, cum se vedea după semn.

— Ce s-a întâmplat cu inspectorul Fujigama?

— Care inspector?

— Cartea pe care o citeai ieri.

— Ah, da, am terminat-o, dar era cu inspectorul Imanishi.

— Bun, fie și Imanishi. Citești repede.

— Orice carte bună se citește repede. Îți plac romanele polițiste, cu multe crime?

— De ce-aș citi povești născocite, când am văzut destule crime reale?

Buddy reuși să pornească motorul, de-abia la a doua cheie.

— Lumea din cărți e cu totul alta. Totul e ordonat, binele și răul sunt clar delimitate, răii sunt întotdeauna pedepsiți, eroii strălucesc, nimic nu e la întâmplare. Pe scurt, un antidot revigorant la viața reală.

— Mie mi se pare plictisitor.

— Ba deloc, dimpotrivă, e liniștitor. Încotro, acum?

După ce luară masa de prânz, la Musso and Frank, trecură colinele din Hollywood în Valley, ajungând la sediul firmei Deltona Clocks, la ora două fără un sfert. McCaleb telefonase de dimineață, înainte de a pleca din port, și aflate că Mikail Bolotov lucra în continuare în schimbul de la două la zece seara.

Deltona Clocks reprezenta o construcție mare, ca un depozit, amplasată în spatele unui mic magazin cu expoziție, aflat la stradă. După ce Lockridge parcă Ford-ul Taurus în fața magazinului, McCaleb își scoase revolverul din servieta de piele, pusă jos la picioare. Îl avea deja într-un toc de pânză, pe care și-l prinse de cureaua pantalonilor.

— Hei, dar ce te gândești că vei găsi înăuntru? întrebă Lockridge, când văzu arma.

— Nimic. E doar o măsură de precauție.

McCaleb scoase apoi dosarul cu interogatoriul lui Bolotov și al șefului acestuia, Arnold Toliver, având grijă ca foaia cu răspunsurile acestuia din urmă să fie deasupra. Acum, era gata.

— În regulă, fii pe fază, îi spuse McCaleb lui Lockridge.

Remarcă faptul că de data asta Buddy nu se mai oferise să îl însoțească. Poate nu strica să își ia mai des revolverul!

În magazin nu era niciun cumpărător. Peste tot se aflau expuse ceasuri ieftine, de aproape toate mărimile. Majoritatea păreau industriale, altfel spus, niște modele adecvate mai degrabă unor săli de cursuri, magazine de piese auto sau hale de producție. Pe peretele din spatele teșghelei, se aflau opt ceasuri identice, fiecare arătând altă oră, din opt orașe diferite.

O tânără, vânzătoarea probabil, ședea pe un scaun pliant. Ce greu trecea timpul pentru ea, se gândi McCaleb, singură cu atâtea ceasuri și fără niciun client.

— Unde îl pot găsi pe domnul Toliver?

— Arnold sau Randy?

— Arnold.

— Trebuie să sun. Cine sunteți?

— N-am venit să cumpăr ceasuri. Efectuez o anchetă într-un caz investigat de poliția regională, pe 3 februarie.

Trânti pe teșghea teancul de dosare, ca să o convingă că toate documentele erau oficiale. Pe urmă, își puse mâinile în șold, știind că astfel lăsa să se vadă pistolul de la centură. Fata îi urmări gesturile, după care ridică receptorul și formă un număr din trei cifre.

— Arnie, sunt Wendy. Te caută un tip de la poliție, pentru nu știu ce investigație sau așa ceva.

McCaleb nu o corectă. Nu o mințise dându-se drept cine nu era și nici n-ar fi făcut-o. Fusese doar concluzia femeii.

— Ce fel de investigație? întrebă tipa, după câteva momente.

McCaleb întinse mâna pentru a lua receptorul. Tânăra ezită, dar până la urmă i-l dădu.

— Domnul Toliver? Sunt Terry McCaleb. Acum vreo două luni, ați stat de vorbă cu doi polițiști pe nume Ritembaugh și Aguilar, despre un angajat de-al dumneavoastră, Mikail Bolotov. Vă mai amintiți?

După o lungă ezitare, bărbatul recunoscu.

— Ei bine, acum eu investighez acest caz. Aș vrea să vă mai pun niște întrebări referitoare la cazul amintit. Pot veni în clădirea din spate, să stăm de vorbă?

Aceeași ezitare.

— Păi, știți... suntem groaznic de ocupați. Cred...

— Nu durează mult, domnule. Nu uitați, investigăm o crimă și sperăm ca dumneavoastră să ne fiți de ajutor.

— În fine, presupun...

— Ce presupuneți?

— Haideți, veniți aici, în clădirea din spate. Vă explică fata unde mă găsiți.

Lui McCaleb îi luă trei minute să străbată curtea, în lungul clădirii, trecând pe lângă niște bancuri de lucru, până la biroul de lângă o rampă de încărcare, unde se ajungea urcând câteva trepte. Lângă ușă se afla o fereastră largă, de unde Toliver putea supraveghea tot ce se întâmplă. Când trecuse pe lângă bancurile de lucru, îi auzise vorbind pe muncitori, și de trei ori i se păru că deslușește niște cuvinte în limba rusă.

Când McCaleb deschise ușa de la birou, tipul despre care presupunea că era Toliver închise telefonul și îi făcu semn să intre. Un bărbat uscățiv, cam la șaiszeci și ceva de ani, cu o piele pergamentoasă și niște smocuri de păr alb, deasupra urechilor și spre ceafă. În buzunarul de la piept avea un suport din plastic, plin de pixuri.

— N-am prea mult timp, zise bărbatul, grăbit. Trebuie să supraveghez încărcarea unui camion, care urmează să plece.

— Perfect, zise McCaleb, uitându-se spre foaia pusă deasupra în dosar. Acum două luni, le-ați spus detectivilor că Mikail Bolotov a fost la lucru în seara de 22 ianuarie.

— Exact. Mi-amintesc. Nu s-a schimbat nimic.

— Sunteți sigur, domnule Toliver?

— Cum adică, dacă sunt sigur? Da, sunt foarte sigur. Am verificat atunci. Scria clar în registre. Am scos și foaia de pontaj.

— Să înțeleg că v-ați bazat pe ce ați găsit în scripte, ori chiar l-ați văzut la serviciu pe Bolotov, în seara aceea?

— A fost aici. Țin minte asta. Mikail n-a lipsit niciodată.

— Și sunteți sigur că a lucrat tot schimbul, până la zece.

— Foaia lui de pontaj arată...

— Nu mă refeream la foaia de pontaj, ci la ce vă amintiți dumneavoastră.

Toliver nu răspunse. McCaleb se uită pe geam, spre hala de producție.

— Văd că aveți mulți muncitori, domnule Toliver. Câți lucrează în schimbul de la două la zece seara?

— În momentul de față, 88.

— Și atunci?

— Cam tot atâția. Dar care-i schema?

— Schema e că i-ați furnizat tipului un alibi, în baza unei simple foi de pontaj. Credeți că ar fi posibil ca Bolotov să fi plecat, totuși, mai devreme, fără să observe nimeni, rugând pe un coleg să îl ponteze la sfârșitul turei?

Niciun fel de reacție din partea lui Toliver.

— Să-l lăsăm deoparte acum pe Bolotov. Ați mai avut vreodată o problemă asemănătoare? Înțelegeți la ce mă refer – să ponteze altcineva în locul unei persoane.

— În 16 ani, de când avem fabrica asta, s-a mai întâmplat, sigur că da.

— Bine, aprobă McCaleb. Acum, spuneți-mi, s-ar fi putut întâmpla la fel și cu Bolotov? Sau asistați în fiecare seară la efectuarea pontajului, ca să nu trișeze nimeni?

— Totul e posibil. Nu stăm până la sfârșitul schimbului. De cele mai multe ori, fiul meu închide totul, la plecare. El verifică totul.

Câteva clipe, McCaleb își ținu răsuflarea de emoție: rostită în instanță, afirmația lui Toliver ar fi fost suficientă pentru a zdruncina alibiul lui Bolotov.

— Fiul dumneavoastră. Randy, cumva?

— Da, Randy.

— Aș putea să-l văd?

— E în Mexic. Mai avem o fabrică, în Mexicali. O săptămână pe lună, stă acolo.

— Am putea eventual să-l sunăm?

— Pot încerca, dar este posibil să fie prin halele de producție. Pentru asta se duce acolo, să se asigure că liniile de fabricație funcționează bine. În afară de asta, chiar credeți că mai ține minte ce s-a petrecut acum trei luni, într-o anumită seară? Domnule detectiv, noi aici fabricăm ceasuri. În fiecare seară ies aceleași modele de ceasuri. În fiecare zi, le expediem beneficiarilor. Toate serile sunt asemănătoare.

McCaleb se întoarse cu spatele la interlocutorul său și se uită din nou pe fereastră. Observă că unii muncitori părăseau postul de lucru, în locul lor venind alții. Urmări cu atenție schimbarea turei, până îl identifică pe cel care presupunea că este Bolotov. La dosar nu exista nicio fotografie, ci doar o descriere sumară. Tipul la care se uita acum McCaleb purta un tricou negru, cu mânecile foarte întinse pentru brațele puternice și pline de tatuaje. Acestea erau făcute cu aceeași cerneală – un albastru de pușcărie. Mai mult ca sigur, asta era Bolotov.

— El e, nu-i așa? întrebă Terry, arătând spre bărbatul din hală, așezat la un banc de lucru, unde monta mecanismul ceasurilor în diferite carcase de plastic.

— Care dintre ei?

— Cel cu tatuaje pe brațe.

— Da, el e.

McCaleb dădu din cap, reflectând câteva clipe.

— Le-ați spus lui Ritembaugh și Aguilar că alibiul pe care i l-ați furnizat acestui om se baza pe foile de pontaj și statele de plată, și nu pe ceea ce ați văzut personal?

— Da, le-am spus. Au zis că e-n regulă. Au plecat și gata. Acum, mă trezesc cu dumneata, care mă iei iarăși la întrebări. De ce naiba nu colaborați între voi, acolo, la poliția aia a voastră? I-ar fi fost mult mai ușor băiatului meu să-și amintească, dacă ar fi trecut doar câteva săptămâni, și nu trei luni!

McCaleb tăcea, gândindu-se la Ritembaugh și Aguilar. Avuseseră, probabil, o listă cu 25 de nume, pe care trebuise să le verifice în decursul unei săptămâni, cât lucraseră la acest caz. Dăduseră rasol.

— Trebuie să mă duc afară, la rampă, zise Toliver. Mă așteptați sau cum facem?

— Știți ce? Trimiteți-l aici pe Bolotov, să vorbesc și cu el, între timp.

— Aici?

— Dacă nu vă deranjează, domnule Toliver. Sunt convins că vreți să ne fiți de ajutor și să cooperați, nu-i așa?

— Cum vreți dumneavoastră! exclamă Toliver, ridicând brațele, exasperat, și pornind spre ușă. Numai să nu-l țineți de vorbă toată ziua.

— Oh, domnule?

Acesta se opri la ușă și își privi interlocutorul.

— Mi s-a părut că se vorbește mult rusește pe-aici. De unde i-ați adunat pe toți rușii ăștia?

— Sunt muncitori vrednici și nu fac mofturi. Dăm mereu anunțuri pentru locuri de muncă în ziarele de limbă rusă.

Și, acestea fiind zise, ieși pe ușă, lăsând-o deschisă. McCaleb mută din loc cele două scaune de la birou, răsucindu-le astfel încât să fie față în față și cam la un metru și jumătate distanță unul de celălalt. Se așeză pe cel de lângă ușă, pregătindu-se să aștepte. Se gândi rapid cum să procedeze cu interogatoriul, ajungând la concluzia că era bine să-l ia tare pe Bolotov. Voia să obțină o reacție edificatoare din partea tipului, care îl putea ajuta să-și facă o imagine clară despre omul cu care avea de-a face.

Simți o prezență în cameră și întoarse capul. Bolotov intrase în birou. Nu foarte înalt, avea părul negru și pielea albă. Dar mușchii umflați de la brațe, cu pielea acoperită de două tatuaje – un șarpe încolăcit pe un braț și o pânză de păianjen pe celălalt – îi atrăgeau imediat privirea.

McCaleb arătă spre scaunul liber din față.

— Ia loc.

Bolotov se așeză, fără niciun fel de ezitare.

Terry observă că tatuajul acela ca o pânză de păianjen continua și sub cămașă, apărând din nou pe gâtul rusului, sub maxilarul inferior. Un păianjen negru trona pe pânză, exact sub urechea dreaptă.

— Ce-i cu chestia asta?

— Exact ca înainte, Bolotov. Mă numesc McCaleb. Seara de 22 ianuarie. Povestește-mi ce-ai făcut atunci.

— Le-am mai spus o dată celor de la poliție. Am fost la serviciu. Nu sunt eu cel pe care îl căutați.

— Așa zici tu. Numai că lucrurile s-au mai schimbat. Acum dețin informații noi.

— Ce informații?

McCaleb se ridică în picioare, încuie ușa, după care se așeză la loc. Fusese un gest mai mult demonstrativ, menit să-l impresioneze pe cel din fața lui. Ceva care să-i dea de gândit lui Bolotov.

— Ce informații? întrebă rusul din nou.

— Cum ar fi spargerea și jefuirea casei din Mason, doar la câteva străzi mai încolo. Mai ții minte? Aia cu pomul de Crăciun și cu toate cadourile pregătite sub el. De-acolo ai făcut rost de armă, nu-i așa, Bolotov?

— Nu, nu-i adevărat. Sunt curat la toate chestiile astea.

— Aiurea! Tu ai dat lovitura acolo și ai furat arma aia frumoasă. Pe urmă, te-ai gândit s-o și folosești. Așa că ai tras în Lancaster și, apoi, din nou, în magazin, aici, după colț. Ești un ucigaș, Bolotov. Un ucigaș.

Rusul stătea nemișcat, dar își încordase bicepșii, făcând să se vadă și mai bine tatuajele de pe brațe. McCaleb perseveră.

— Cum e cu seara de 7 februarie? Ai un alibi și pentru atunci?

— Nu știu nimic de seara aia. Trebuie să...

— Ai intrat la Sherman Market și ai ucis doi oameni, în seara aceea. Nu se poate să fi uitat.

Bolotov se ridică brusc în picioare.

— Dar tu cine ești? Nu ești polițai.

McCaleb se uita în sus spre rus, sperând ca acesta să nu sesizeze mirarea care i se așternuse pe față.

— Polițaii umblă câte doi. Tu cine ești?

— Sunt cel care te va da în vileag. Tu ai săvârșit faptele astea, Bolotov, or eu voi dovedi că așa este.

— Ce...

La ușă, se auzi un ciocănit nervos, iar McCaleb se întoarse instinctiv în acea direcție. O mică greșeală, dar de fapt tot ce-i trebuia rusului. Cu coada ochiului, Terry văzu umbra neagră care venea spre el. Instinctiv, începu să ridice brațele, ca să-și ferească pieptul. Degeaba, prea încet. Brusc, rusul se năpusti asupra lui, răsturnându-l pe spate, cu scaun cu tot.

Bolotov îl trântise la pământ, în timp ce Toliver, sau cine o fi fost la ușă, continua să ciocănească furios. Rusul, mai voinic și mai solid decât McCaleb, își ținea adversarul imobilizat, în timp îl căuta prin buzunare. Găsi la un moment dat revolverul de la betelie și îl azvârli într-un colț al camerei. În cele din urmă, îi descoperi și portofelul, în buzunarul interior al hainei. Îl trase brutal, sfâșiind pânza buzunarului, și îl deschise.

— N-ai legitimație. Vezi, nu ești polițai.

Citi numele de pe permisul de conducere, aflat sub un vizor de plastic, în portofel.

— Terr-ell-Mack-Cow-leeb.

Pe urmă, Bolotov descifră și adresa. Terry răsuflă ușurat, știind că acolo era trecută adresa căpitaniei portului, unde avea și el o cutie poștală.

— Poate-ți fac o vizită într-o bună zi, ce zici de idee?

McCaleb nu răspunse și nici nu schiță vreun gest. Știa că nu avea nicio șansă să îl anihileze fizic pe rus. În timp ce încerca să găsească, totuși, o soluție, Bolotov îi aruncă portofelul în piept și sări în picioare. Smulse scaunul de sub șoldurile lui McCaleb și îl ridică deasupra capului acestuia.

Terry își ridică brațele să-și protejeze fața și capul, dându-și seama în același timp că își lăsa pieptul descoperit.

Auzi un zdrăngănit tipic, de geam spart, și, privind printre brațe, văzu scaunul zburând prin sticla de la fereastră. Pe urmă, îl văzu pe Bolotov sărind prin gaura geamului spart, până jos, în hala de fabricație. După care, se făcu nevăzut.

McCaleb se rostogoli pe o rână, strângând brațele la piept și adunându-și genunchii spre gură. Puse palma pe piept, încercând să vadă cum îi bătea inima. Respiră adânc de două ori și, apoi, încetșor, se ridică întâi în genunchi, după aceea în picioare. La ușă, ciocănitul continua însoțit acum de strigătele panicate ale lui Toliver care îi cerea musafirului să deschidă imediat.

McCaleb întinse mâna să descuie ușa. Îl cuprinse subit un val de amețală. Toliver dădu buzna în birou și se apucă să urle la el, dar McCaleb nu înțelegea ce spunea. Puse palmele pe podea și închise ochii, încercând să-și revină.

— La naiba, izbuti el să mai îngaipe.

Buddy Lockridge sări din Ford, când îl văzu pe McCaleb apropiindu-se, pentru a-l întâmpina.

— Doamne Sfinte, ce s-a întâmplat?

— Nimic, am făcut o greșală, atâta tot.

— Arăți groaznic.

— Acum sunt bine. Hai să mergem.

Lockridge îi deschise portiera, după care se duse pe cealaltă parte și se sui la volan.

— Sigur ți-a trecut?

— Lasă, hai să mergem.

— Unde?

— La un telefon public.

— Uite unul, chiar acolo, arată bărbatul spre restaurantul de alături.

McCaleb se dădu jos și păși lent spre telefonul de pe zidul clădirii. Avea grijă să țină ochii pironiți în jos, pe trotuar, ca să nu-l cuprindă iarăși amețala.

O sună pe Jaye Winston, pe numărul direct, pregătindu-se să îi lase un mesaj, însă polițista îi răspunse imediat.

— Terry la telefon. Credeam că ești la tribunal.

— Așa și e, numai că acum am pauză de prânz. Trebuie să mă duc înapoi la două. Tocmai voiam să te sun.

— Da, de ce?

— Fiindcă vom face ce-ai propus tu.

— Ce anume?

— Îl hipnotizăm pe domnul Noone. Căpitanul mi-a semnat aprobarea. L-am sunat pe martor și a fost de acord. Vrea să facem ședința de hipnoză diseară,

fiindcă mâine pleacă din oraș – parcă înapoi la Vegas, dacă am reținut bine. Va fi aici la șase. Poți veni?

— Sigur.

— Rămâne așa, atunci. Dar tu de ce-ai sunat?

McCaleb ezită. Era posibil ca informația lui să schimbe complet planurile deja stabilite, pentru după-amiază, însă știa că nu mai putea amâna.

— Poți face rost de o fotografie de-a lui Bolotov până diseară?

— Am deja una. Vrei să i-o arătăm lui Noone?

— Da. Tocmai i-am făcut o mică vizită rusului și n-a reacționat prea frumos.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am apucat să-i pun trei întrebări, că s-a repezit la mine și apoi a fugit.

— Glumești, cumva?

— Aș vrea eu.

— Și cum rămâne cu alibiul?

— Este asemeni unei felii subțiri de pâine.

McCaleb îi poveste pe scurt discuția avută cu Toliver și, apoi, cu Bolotov. Îi spuse lui Winston că ar trebui să îl dea în urmărire pe rus.

— Pentru ce? Tu sau Toliver ați depus cumva vreo plângere la poliție?

— Eu, nu, dar Toliver a zis că va face o plângere, pentru fereastra spartă.

— Bine, îi scot mandat de arestare. Dar cum te simți? Pari cam șifonat.

— Sunt bine. Chestia asta schimbă cumva lucrurile sau rămâne cum am stabilit pentru diseară?

— În ceea ce mă privește, rămâne cum am vorbit.

— În regulă. Pe curând, atunci.

— Știi, Terry, nu-ți face prea multe speranțe în privința lui Bolotov, promiți?

— Mi se pare că e decupat din poveste, nu crezi?

— Nu știu. E destul de departe de la Bolotov acasă până în Lancaster. Și, pe urmă, să nu uiți că tipul e un condamnat eliberat condiționat. Asta înseamnă că, indiferent unde este adevărul, tot așa s-ar fi purtat cu tine. Și asta fiindcă, în mod cert, are la activ alte infracțiuni.

— Poate. Dar eu tot pe el îl aleg.

— Păi, cine știe, poate avem noroc cu Noone și ni-l identifică pe loc.

— Ei, bravo, acum tu fabulezi.

După ce închise telefonul, McCaleb se întoarse la mașină, fără niciun fel de problemă. După ce se așeză, își scoase trusa de călătorie, în care se aflau doza de medicamente pe o zi și vreo zece termometre de unică folosință, Temp-Strips. În timp ce își lua temperatura, porni aerul condiționat.

— Simți nevoia de aer? întrebă Lockridge.

McCaleb răspunse afirmativ, iar vecinul său potrive ventilatorul la maximum.

După trei minute, Terry scoase termometrul din gură. Simți că îl cuprinde spaima, când văzu că linia roșie depășise limita admisibilă de 37.7 grade Celsius.

— Haidem acasă.

— Sigur?

— Da, în port.

În timp ce Lockridge viră spre sud, către Autostrada 101, McCaleb roti grilajul ventilației, astfel încât aerul rece să-i bată drept pe față. Mai desfăcu un termometru și și-l puse sub limbă. Încercă să se calmeze, alegând alt post de radio și privind pe geam. După două minute, când își scoase termometrul, constată că temperatura era mai bună, dar tot în zona subfebrilă. Îi mai trecu spaima și scăpă aproape de gheara care i se pusese în gât. Bătu cu palmele pe bord, scuturând din cap, în încercarea de a se autoconvinge că treaba cu febra era doar o aberație. Se simțise perfect până atunci. Nu exista niciun motiv pentru faptul că făcuse febră, decât că se ambalase poate prea mult în discuția cu Bolotov.

Se hotărî să se ducă acasă, pe barcă, să ia o aspirină și să doarmă bine, înainte de ședința de la ora șase, cu James Noone. Sigur, mai exista și varianta de a o suna pe Bonnie Fox. Dar știa că în acest caz, nimerea în mod cert pe un pat de spital, pentru câteva zile, când ar fi ținut sub observație și i s-ar face tot felul de analize. În meseria ei, Fox dădea dovadă de aceeași meticulozitate pe care o avea el, în tot ce făcea. Așa că, precis i-ar cere să se interneze. Or asta însemna să piardă pe puțin o săptămână. Ar rata ocazia de a asista la ședința de hipnoză cu Noone și și-ar pierde, poate, avântul care îl motivase până acum în această anchetă.

16

Pentru cei neinițiați – în această categorie intrând mulți polițiști și agenți FBI cu care McCaleb lucrase de-a lungul anilor hipnoza era considerată, adesea, ca un fel de voodoo în activitatea poliției, o soluție la care se recurge din disperare și care oricum pare mai serioasă decât consultarea vreunui mediu la o ședință de spiritism. Pe scurt, hipnoza era indiciul unei anchete care se împotmolise sau care dăduse greș. McCaleb credea cu convingere că lucrurile stăteau cu totul altfel. În opinia lui, hipnoza era un mijloc credibil de a sonda adâncurile minții omenești. În situațiile în care văzuse sau auzise că metoda nu dăduse rezultate, fusese vina hipnotizatorului, și nu a științei propriu-zise.

McCaleb rămăsese surprins când auzise că Winston era de acord cu reinterogarea lui Noone în stare de hipnoză. Polițista îi spusese că hipnotismul îi fusese sugerat de vreo două ori cu prilejul ședințelor de lucru săptămânale, atunci când se discutase despre ancheta în cazul Cordell. Numai că sugestia nu fusese tradusă în practică, din două motive. Primul era și cel mai important. Hipnoza reprezenta un instrument de lucru folosit adesea de poliție până la începutul anilor '80, când Curtea supremă a Californiei decretase că martorii a căror memorie le este împropătată prin hipnoză nu mai au voie să apară în fața instanței. Asta însemna că, ori de câte ori investigatorii se gândeau să recurgă la o ședință de hipnoză, trebuia totodată să analizeze dacă

pentru eventualul câștig în desfășurarea anchetei merita să se piardă posibilitatea ca acea persoană să fie folosită ca martor la proces. Această dilemă intervenise și în cazul Cordell, blocând pe moment ideea de a se apela la hipnoză, întrucât Winston și șeful ei nu se îndurau să rămână fără unicul martor.

Al doilea motiv era faptul că, după emiterea decretului menționat de către Curtea supremă, Departamentul poliției regionale încetase să mai asigure o pregătire a detectivilor pentru desfășurarea unei ședințe de hipnoză. Drept urmare, în cei peste 15 ani care trecuseră de atunci, poliștii specialiști în hipnotism deveniseră o raritate. Nu mai exista în departament niciun expert hipnotizator, ceea ce însemna că trebuia să se apeleze la cineva din afară. Or asta complica și mai mult lucrurile, ridicând totodată și costurile anchetei.

Când McCaleb îi spusese lui Winston că el făcuse hipnotism în cazurile de la FBI, timp de peste zece ani, aceasta se arătase și mai încântată de propunere. În câteva ceasuri, obținuse deja toate aprobările necesare.

McCaleb sosi la sediul poliției regionale cu o jumătate de oră mai devreme. Îi spuse lui Lockridge că va dura destul de mult și-l sfătui să se ducă mai bine să mănânce ceva.

Febra îi scăzuse satisfăcător, după somnul de după-amiază, așa că se simțea odihnit și în formă. Se gândea cu plăcere la perspectiva de a putea dezgropa vreun indiciu major din mintea lui James Noone, dând astfel un nou impuls anchetei în cazul Cordell.

Jaye Winston îl întâmpină la recepție și îl conduse spre biroul căpitanului, vorbind în continuu.

— L-am dat în urmărire pe Bolotov. Am trimis o mașină la el acasă, dar dispăruse deja. A șters-o. E limpede că l-ai nimerit unde îl doare mai rău.

— Da, probabil atunci când l-am făcut „ucigaș”.

— Nu sunt încă prea convinsă, dar, oricum, e chestia cea mai clară pe care o avem până acum. Cum și era de așteptat, Arrango nu-i deloc încântat de ce ai făcut. A trebuit să recunosc că nu vorbisem cu tine înainte despre asta. Zice că ai făcut pe grozavul.

— Lasă-l în pace, nu te mai frământa! Puțin îmi pasă mie de părerea lui.

— Te îngrijorează Bolotov? Ai zis că ți-a văzut adresa!

— Nu, are adresa căpitaniei, dar nu și datele bărcii. Or portul ăla e mare de tot.

Winston deschise ușa de la birou și îl lăsă pe McCaleb să intre primul. În spațiul strâmt din încăpere se aflau trei bărbați și o femeie. Terry îi recunosc pe Arrango și Walters de la LAPD. Winston îi făcu cunoștință cu căpitanul, Al Hitchens, și cu femeia, artist plastic, Donna de Groot. Fusese chemată pentru a realiza, la nevoie, diferite desene ale suspectului, dacă Noone nu reușea să îl identifice pe Bolotov de la bun început.

— Mă bucur că ai venit mai devreme, zise Hitchens. Domnul Noone e deja aici. Poate și începem, deja.

McCaleb aprobă din cap, uitându-se spre ceilalți din cameră. Arrango părea incredulitatea întruchipată. Dintre buzele strânse punga, îi ieșea o scobitoare.

— Cam prea multă lume, zise McCaleb. Îngreunează puterea de concentrare. Tipul trebuie să se relaxeze. Or așa ceva este exclus, cu atâția spectatori.

— N-o să intrăm toți, spuse Hitchens. Aș vrea ca tu și Jaye să fiți înăuntru. La momentul potrivit, o chemați și pe Donna. Înregistrăm totul pe o bandă video și vedem și noi aici la monitor. Așa îți convine? încheie căpitanul, arătând spre un monitor, de pe o masă cu rotile, în colțul biroului. McCaleb se uită într-acolo și văzu pe ecran imaginea unui bărbat care ședea la o masă, cu brațele încrucișate la piept. Era Noone. Chiar și așa cum era acum, cu o caschetă de base-ball pe cap, McCaleb îl recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse pe videocasetele înregistrate la bancomat.

— E perfect, zise McCaleb, uitându-se la Jaye Winston.

— Ai fotografia cu Bolotov?

— Da. E pe birou, la mine. Începem cu asta. Îi arătăm poza și dacă îl recunoaște, nici nu mai e nevoie de hipnoză, ceea ce înseamnă că îl putem păstra pentru tribunal.

McCaleb aprobă, cu o mișcare din cap.

— Era mult mai bine dacă îi arătam pozele lui Noone înainte ca păsărica să-și ia zborul, spuse căpitanul, uitându-se cu subînțeles la McCaleb.

Terry se gândi să-i riposteze, dar se răzgândi repede.

— Doriți să-l întreb ceva anume? se interesă el.

Arrango se uită la partenerul lui și îi făcu cu ochiul.

— Da, află-ne numărul de înmatriculare de la mașina care a șters-o din parcare. Asta, da, ne-ar plăcea.

Rânjea satisfăcut, balansându-și scobitoarea pe buza de jos. McCaleb zâmbea și el.

— S-a mai întâmplat așa ceva. Victima unui viol mi-a dat o descriere completă a unui tatuaj de pe brațul agresorului, dar asta doar la ședința de hipnoză.

— Bun, atunci mai încercă o dată. Fă-ne rost de număr. De un tatuaj. Am înțeles că amicul tău, Bolotov, e plin de desene.

Rostise toate astea pe un ton sfidător. În relația cu McCaleb, Arrango continua să privească lucrurile pe un plan strict personal, ca și cum încercările fostului detectiv de a identifica un ucigaș în serie, în cele două cazuri de omor, l-ar fi jignit în mod direct. Ridicol, desigur, însă McCaleb îl enervase prin simplul fapt că își băgase nasul în anchetă.

— În regulă, băieți, interveni Hitchens, încercând să detensioneze situația. Facem o tentativă, atâta tot. Vom vedea ce va ieși.

— Da, da, dar până una-alta rămânem fără martor la proces.

— Care proces? întrebă McCaleb. Nu ajungeți la niciun tribunal cu datele firave pe care le aveți voi. Asta e ultima voastră șansă, Arrango. Eu sunt ultima voastră șansă.

Arrango țâșni imediat în picioare. Nu ca să-l agreseze fizic pe McCaleb, ci ca să dea mai multă greutate cuvintelor pe care se pregătea să le rostească:

— I-ascultă, rahatule, n-am nevoie de un agent rablagit ca tine care să...

— Gata, gata, am terminat, spuse Hitchens, ridicându-se și el. Facem cum am decis, și gata. Jaye, ia-l pe Terry și treceți dincolo. Putem începe. Ceilalți rămân aici.

Winston îl conduse pe McCaleb spre ușă. Acesta întoarse capul spre Arrango, acum vânat de furie. Dincolo de el, remarcă zâmbetul amuzat al Donnei de Groot.

În timp ce pășeau pe culoar, trecând prin dreptul unor mese de lucru goale, McCaleb scutura din cap, jenat.

— Scuze! Mă mir și eu că m-am lăsat provocat așa.

— Nu face nimic. Tipul e un dobitoc. Oricum s-ar fi întâmplat așa, mai devreme sau mai târziu.

După ce se opriră lângă biroul lui Winston, ca să ia dosarul cu fotografii, își continuară drumul pe hol, până ce ajunseră în fața unei uși închise. Înainte de a apăsa pe clanță, Winston îl întrebă:

— Dorești să procedăm într-un fel anume?

— Important este să se știe că rezultatele vor fi optime în cazul în care, după începerea ședinței, voi vorbi numai eu cu el. În felul acesta, îi va fi limpede tot timpul cui mă adresez. Prin urmare, dacă vrei să comunicăm în tot acest răstimp, ne putem scrie sau putem ieși afară, aici.

— Perfect. Te simți bine? Arăți oribil.

— Da, sunt bine.

Winston deschise ușa, iar James Noone întoarse capul spre ei.

— Domnule Noone, vi-l prezint pe Terry McCaleb, expertul hipnotizator, despre care v-am vorbit. A lucrat la FBI. Va încerca să vadă dacă poate obține mai multe informații de la dumneavoastră.

McCaleb îi zâmbi și îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Noone. Nu cred că va dura mult. În mod normal, este o experiență relaxantă. Vă deranjează dacă vă spun pe nume?

— Nu, e-n regulă.

McCaleb își plimbă privirea prin cameră, uitându-se la masă și la scaune, care nu erau deloc confortabile.

— Jaye, crezi că putem face rost de un scaun ceva mai comod pentru James? Poate ceva cu brațe? Ca acela pe care ședea căpitanul Hitchens.

— Sigur. Stai doar un minut.

— Oh, da, voi mai avea nevoie și de niște foarfece.

Winston îl privi intrigată, dar ieși fără să comenteze.

McCaleb se uită din nou prin cameră. Pe tavan, erau câteva tuburi de neon. Nicio altă sursă de lumină. Luciul crud al lămpilor fluorescente era amplificat de fereastra-oglină de pe peretele din stânga. Știa că de cealaltă parte a sticlei se afla camera video, așa că era necesar ca Noone să rămână cu fața în direcția aceea.

— Ia să vedem, trebuie să mă sui pe masă, ca să ajung la lămpile alea.

— Nicio problemă.

Pășind pe un scaun, McCaleb se cățără pe masă, cu mișcări lente, ca să nu-l cuprindă iarăși amețeala. Deschise cutia lămpii și începu să scoată tuburile

lungi fluorescente, pe care i le dădu, rând pe rând lui Noone, rămas jos, pe podea, în tot acest timp, avu grijă să discute despre tot felul de fleacuri, ca să-l facă pe martor să se simtă degajat și relaxat.

— Am auzit că de-aici pleci la Vegas. Te duci cu treburi de serviciu sau ca să te distrezi?

— Ăăă, în principal, treburi de serviciu.

— Cu ce te ocupi?

— Software de computer. Proiectez un nou sistem de contabilitate și securitate pentru El Rio. Punem la punct ultimele detalii, așa că săptămâna viitoare trecem la testele finale.

— O săptămână în Las Vegas? Mamă, Doamne, ce de bani aș spânzura acolo într-o săptămână!

— Nu-mi plac jocurile de noroc.

— Asta e bine.

Scosese trei dintre cele patru tuburi de neon, așa că în cameră era o lumină difuză. Spera să fie totuși suficient de puternică pentru video. Când se dădu jos, intră și Winston, care aducea un scaun identic cu cel pe care șezuse Hitchens.

— L-ai luat de la căpitan?

— E cel mai bun scaun de pe-aici.

— Bine.

McCaleb se uită la oglindă și făcu cu ochiul spre camera din spatele sticlei. Remarcându-și cearcănele negre, întoarse repede capul.

Winston băgă mâna în blazer și scoase cu grijă niște foarfece. Terry le luă, le puse pe masă, pe care o împinse apoi lângă peretele cu oglindă. Luă scaunul căpitanului și îl plasă lângă peretele opus. În față puse alte două scaune, la suficientă distanță unul de celălalt, ca să nu astupe perspectiva camerei spre Noone. Îi zise martorului să se așeze pe scaunul căpitanului, iar el și Winston se instalară pe celelalte două scaune. McCaleb se uită la ceas și observă că era șase fără zece minute.

— În regulă. Vom încerca să fim expeditivi și să te lăsăm să-ți vezi de treburi, James. În primul rând, ai întrebări referitoare la cum vom proceda la această ședință?

— Păi, nu cred că știu prea multe despre așa ceva. Ce se va întâmplă, de fapt, cu mine?

— Nimic, nu vei păți nimic. Hipnoza nu este decât o altfel de stare de conștiență. Pe noi ne interesează să treci prin niște faze progresive de relaxare, până ce vei atinge un punct în care te vei putea mișca mai ușor prin cotloanele minții tale, pentru a scoate niște informații stocate acolo.

Noone nu spunea nimic.

— Hai să începem mai bine cu un exercițiu. Vreau să înclini, ușor, capul pe spate și să privești în sus. Încearcă să îți rotești ochii cât mai mult în sus. Poate n-ar strica să îți scoți ochelarii.

Martorul făcu întocmai. McCaleb îl studia cu atenție. Sub fiecare iris, se vedea o porțiune mică de cornee albă – un indiciu că subiectul era receptiv la hipnoză.

— În regulă, a fost bine. Acum, vreau să te relaxezi, dacă poți, respiri lung și adânc și ne povestești ce-ți amintești despre întâmplarea din seara de 22 ianuarie. Relatează pur și simplu ce îți aduci aminte acum că ai văzut.

În următoarele zece minute, Noone povesti cum apăruse imediat după împușcătura și furtul de la ATM, în Lancaster. Povestea nu diferea de variantele deja consemnate cu prilejul altor interviuri. Nu adăugă niciun detaliu și nici nu omise ceva din ceea ce povestise anterior. Lucru ciudat și încurajator, totodată, pentru McCaleb. Amintirile majorității martorilor încep în general să pălească după vreo două luni. Se uită tot felul de detalii. Faptul că Noone își amintea, după toate aparențele, o sumedenie de amănunte îl făcea pe McCaleb să spera că informațiile ascunse în mintea programatorului de calculatoare erau probabil la fel de precise. După ce Noone termină de povestit, McCaleb îi făcu un semn din cap lui Winston, care se aplecă spre martor și îi întinse pozele.

— James, vreau să deschizi dosarul și să te uiți la fotografiile dinăuntru. Spune-ne dacă vreunul dintre bărbații din poze a fost cel care a demarat cu mașina din parcare.

Noone își puse ochelarii pe nas și luă dosarul, spunând, însă:

— Nu știu ce să zic. De-abia dacă l-am...

— Știu, spuse Winston. Dar, totuși, uită-te.

Bărbatul deschise dosarul. Înăuntru, se afla o foaie de carton, pe care fuseseră decupate șase pătrate, dispuse pe două rânduri; în pătrate, erau puse fotografii de bărbați. Poza lui Bolotov era a treia de pe rândul de sus. Noone se holba la cele șase poze, mișcându-și ochii de la una la alta, după care scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar chiar nu l-am văzut.

— E-n regulă, spuse repede McCaleb, până ca Winston să apuce să intervină. Cred că putem continua, atunci.

Luă dosarul și îl aruncă pe masă.

— Ce-ar fi ca, pentru început, să ne spui ce faci tu când vrei să te relaxezi, James?

Noone se uita nedumerit.

— Știi la ce mă refer, atunci când te simți cel mai bine? Când ești extrem de destins și împăcat cu tine însuși? Mie, bunăoară, îmi place să meșteresc barca și să pescuiesc! Nici măcar nu-mi pasă dacă prind sau nu ceva. Îmi place să țin undița în apă. Ție, James, ce-ți face plăcere? Ți place să joci baschet sau golf? Ce anume?

— Mmm, nu știu, cred că îmi place să lucrez pe computer.

— Dar asta nu este o relaxare mentală, James, nu crezi? Nu mă refeream la o activitate care presupune să gândești intens. Voiam să spun, ce faci când vrei să fii cu mintea goală și să te relaxezi?

— Păi... nu știu. Îmi place să merg la plajă, într-un anumit loc.

— Și cum arată acel loc?

— Nisipul e aproape alb și plaja e lată. Poți închiria un cal pentru a te plimba pe malul mării, pe sub stânci. Apa a săpat sub stâncă, așa că dedesubt lumea stă la umbră.

— Da, e bine, James, e perfect. Acum, vreau să închizi ochii, să îți lași brațele în poală și să te gândești la locul acela. Imaginează-ți că te plimbi acolo, pe plajă. Relaxează-te și plimbă-te pe plajă.

McCaleb tăcu o jumătate de minut, studiindu-i fața lui Noone. Pielea de la colțul ochilor începu să se relaxeze; Terry îl ghidă apoi prin câteva exerciții senzoriale, în care îi spuse să se concentreze și să îi explice cum simțea șosetele din picioare, cum era la pipăit stofa din care erau făcuți pantalonii, ce senzație îi dădeau ochelarii de pe nas, ba până și cum își simțea părul – în fine, cât îi mai rămăsese din el – pe cap.

După cinci minute, McCaleb trecu la exerciții pentru mușchi, spunându-i lui Noone să își lipească degetele de la picioare cât putea de mult unele de altele, să stea așa, apoi să le lase libere.

Încetul cu încetul, exercițiile se mutară în sus, pe trup, luând pe rând fiecare grupă de mușchi. Pe urmă, McCaleb reveni la degetele de la picioare și iar în sus. Metoda servea la obosirea musculaturii, dând posibilitate minții să devină mai receptivă la îndemnul de relaxare și odihnă. Terry observă că respirația lui Noone devenise profundă și lungă. Lucrurile mergeau bine. Se uită la ceas și văzu că era șase și jumătate.

— În regulă, James, acum, fără să deschizi ochii, vreau să întinzi mâna stângă, sus, în dreptul feței. Ține-o așa, cam la 30 de centimetri distanță.

Noone se conformă, iar McCaleb îl lăasă să țină mâna așa cam un minut, în tot acest răstimp îndemnându-l să se relaxeze și să nu se gândească decât la plaja pe care se plimbă.

— Bun, acum vreau ca foarte, foarte încet să-ți aduci mâna spre față. Foarte încet.

Noone începu să își miște mâna spre nas.

— În regulă, mai încet, acum, zise McCaleb, vorbind tot mai rar și mai în șoaptă. Așa, James, încet de tot. Când vei atinge fața cu mâna, te vei simți total relaxat și, în acel moment, vei cădea într-o stare hipnotică.

Tăcea, urmărind cum mâna lui Noone se deplasa lent spre nas, până îl atinse cu palma. Când se produse contactul dintre mână și nas, lui James îi căzu capul în față și umerii i se prăbușiră. Brațul îi ajunse în poală. McCaleb se uită la Winston. Aceasta ridică din sprâncene, dând din cap. McCaleb știa că ajunseseră abia la jumătatea drumului, dar situația părea bună. Se decise să facă un mic test.

— James, acum ești complet relaxat, în stare de odihnă completă. Ești atât de relaxat, încât îți simți brațele ca un fulg. Nu mai cântăresc nimic.

Bărbatul nu se mișca, ceea ce era un semn încurajator.

— Bun, acum voi lua un balon cu heliu pe care ți-l voi lega de mâna stângă. Uite, îl leg acum. Așa, James, acum ai un balon legat de încheietura mâinii. Îi dau drumul.

Imediat, brațul stâng al lui Noone începu să se ridice, până ce ajunse perfect întins, cu palma deasupra capului. McCaleb privea, fără să spună nimic. Nici după o jumătate de minut, brațul bărbatului nu dădea semne de oboseală.

— În regulă, James, am niște foarfece, cu care voi tăia ața balonului.

McCaleb se întoarse spre masă și luă foarfecele. Le deschise și le închise, ca și cum ar fi tăiat o ață imaginară. Brațul lui Noone se prăbuși în poală. Terry se uită spre Jaye și dădu din cap.

— În regulă, James, ești foarte relaxat și nu te supără nimic. Vreau să îți imaginezi că te plimbi pe plaja aceea și că ajungi la o grădină. Grădina e plină de verdeață, flori și păsărele, care ciripesc. E nespus de frumos și liniștit. N-ai fost niciodată într-un loc unde să domnească atâta tihnă ca aici. Acum... treci prin grădină și ajungi la o clădire mică, prevăzută cu mai multe uși. Sunt uși de ascensor, James. Sunt făcute din lemn, cu ornamente aurii pe margini, și sunt foarte frumoase. Totul aici e frumos. Ușile se deschid, James, iar tu pășești în lift, fiindcă știi că te va coborî la camera ta specială. O cameră unde numai tu poți intra. Numai tu poți coborî acolo, ca să te bucuri de tihna aceasta sublimă.

McCaleb se ridică în picioare și se postă în fața bărbatului, cam la un metru distanță. Noone nu dădea semne că ar sesiza cumva apropierea altei persoane.

— Butoanele de la ascensor îți arată că ești la numărul zece, iar tu trebuie să te duci jos, în camera ta, care e la numărul unu. Te simți din ce în ce mai relaxat, pe măsură ce liftul coboară.

McCaleb ridică mâna, ținând-o paralel cu solul și cam la 30 de centimetri de fața lui Noone. Pe urmă, începu să o ridice, ducând-o în spate și iar în sus. Știa că mișcarea aceasta de rotație modifica intensitatea luminii, dându-i senzația bărbatului că într-adevăr cobora.

— Mergi în jos, James. Tot mai adânc, și mai adânc. Este etajul nouă... acum, opt, șapte... Te duci tot mai adânc, și mai adânc, și mai relaxat. Tocmai ai trecut și de etajul șase... acum, cinci... patru... trei... doi... și unu... Acum ușile se deschid și pășești în odaia specială. Ești acolo, James, într-o tihnă desăvârșită.

McCaleb se așeză pe scaun. Îi spuse, apoi, lui Noone să intre în cameră, unde îl aștepta cel mai confortabil fotoliu din lume. Îl îndemnă să se așeze și să se contopească cu acel scaun, ca și cum ar fi fost o bucată de unt, care se topește într-o tigaie încinsă.

— Fără sfârșit, doar se topește, încet, încet. Tu ești așa, James. Te topești pe scaunul tău.

Așteptă câteva momente, după care îi spuse lui Noone că drept în față se afla un televizor.

— Ții telecomanda în mână. E un televizor special cu o telecomandă specială. Poți da imaginea înapoi, înainte, o poți mări și o poți face la loc. Poți face ce vrei cu ea. Haide, James, pornește televizorul. Și ce vom vedea acum pe ecranul acestui televizor special este ceea ce ai văzut tu în seara zilei de 22 ianuarie, când te duceai la banca din Lancaster, ca să scoți niște bani.

Așteptă câteva momente.

— Pornește televizorul, James. Gata, i-ai dat drumul?

— Da, zise Noone, vorbind pentru prima oară după o jumătate de ceas.

— În regulă. Acum, ne vom întoarce în timp la seara aceea. Spune-ne ce-ai văzut.

Felul în care James Noone povesti totul îi făcu pe McCaleb și pe Winston să aibă senzația că mergeau cu el, în mașină, sau eventual prin mintea lui.

— Am semnalizat și mă pregătesc să intru. Uite-l, vine! Frâne! O să mă – era cât pe-aici să mă lovească! Puteam să...

Noone ridică brațul stâng, cu pumnul strâns și cu degetul mijlociu în sus, într-un gest obscen adresat șoferului din mașina care fusese la un pas de a-l accidenta. În acel moment, McCaleb îl privi cu multă atenție, remarcând iuțea cu care bărbatul își mișca globii oculari sub pleoapele închise. Acest lucru era dovada faptului că subiectul căzuse într-o transă profundă.

— A plecat. Acum, intru eu în parcare. Văd, văd un om, acolo. Un bărbat, pe jos, sub lampă. Lângă ATM. E căzut la pământ – mă dau jos să mă duc să văd... sânge. A fost împușcat... cineva l-a împușcat. Oh, oh, trebuie să chem ajutoare – mă duc la mașină, să iau telefonul. Pot suna la ambulanță. E împușcat. Sânge pe... sânge peste tot.

— În regulă, James, e-n regulă, zise McCaleb, întrerupându-l pentru prima oară. A fost bine. Acum, vreau să iei telecomanda aia specială și să dai înapoi imaginea pe ecranul televizorului, până în punctul în care vezi prima oară mașina ieșind din parcare a băncii. Poți face asta?

— Da.

— OK. Ai ajuns acolo?

— Da.

— OK, acum pornește din nou televizorul, dar de data asta la ralanti. Foarte încet, ca să poți vedea totul, l-ai dat drumul?

— Da.

— OK, vreau să îngheți cadrul în care ai cea mai bună imagine cu mașina care vine spre tine.

McCaleb așteptă.

— OK, am găsit-o.

— OK. Bine. Poți să ne spui ce fel de mașină este?

— Da. Neagră, Cherokee. Cam prăfuită.

— Ne poți spune din ce an e modelul?

— Nu, dar e tipul mai nou. Grand Cherokee.

— Poți vedea mașina pe lateral?

— Da.

— Câte portiere?

Era un mic test, pentru a verifica dacă Noone relata ceea ce văzuse, și nu ceea ce i se spusese. McCaleb își amintea din videocaseta cu „filmul” crimei că polițistul care îl interogase prima oară îi spusese că „tipul mai nou” de Cherokee indica modelul Grand Cherokee. McCaleb voia să i se confirme identificarea vehiculului, or știa că Grand Cherokee nu se fabrică decât cu patru uși.

— Mmm, două pe o parte, zise Noone. E cu patru uși.

— Bine. Acum, treci un pic spre botul mașinii. Vezi că ar fi cumva lovită? Sau că ar avea vreo zgârietură?

— Nu.

— Ceva dungi pe mașină?

— Mmm, nu.

— Dar bara de protecție? Poți vedea bara de protecție din față?

— Da.

— OK. Ia acum telecomanda și mărește porțiunea din imagine unde vezi bara de protecție. Se vede numărul de înmatriculare?

— Nu.

— De ce nu, James?

— E acoperit.

— Cu ce?

— Păi, aăă, e un tricou pus peste el, adică înfășurat pe bara de protecție ca să acopere plăcuța cu numărul de înmatriculare. Da, seamănă cu un tricou.

Aruncând o privire spre Winston, McCaleb îi sesiză dezamăgirea de pe chip. Insistă, însă, în continuare.

— OK, James, ia din nou telecomanda și mărește habitacul. Poți face asta?

— OK.

— Câte persoane sunt în Cherokee?

— Una. Șoferul.

— Bine, mărește în dreptul lui. Spune-mi ce vezi.

— Mai nimic.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Lumina. E cu faza lungă aprinsă. Mă orbește, nu pot.

— OK, James, vreau să iei telecomanda și să muți imaginea. Derulează înapoi și înainte, până obții cea mai bună imagine cu șoferul. Spune-mi când ai reușit asta.

McCaleb și Winston se uitară unul la celălalt. Știau că aveau să afle imediat dacă meritase sau nu să facă această ședință de hipnoză.

— OK, zise James.

— Îl vezi pe șofer?

— Da.

— Spune-ne cum arată. Culoarea pielii?

— E alb, dar poartă o pălărie, cu borul lăsat în jos, care îi acoperă fața.

— Toată fața?

— Nu. I se vede gura.

— Are barbă sau mustață?

— Nu.

— Dinții i se văd?

— Nu, ține gura închisă.

— Dar ochii?

— Nu, din cauza pălăriei.

McCaleb se rezemă de spătarul scaunului, oftând enervat. Nu-i venea să creadă. Noone era un subiect perfect. Se afla într-o transă adâncă, dar cu toate astea nu puteau obține o imagine clară a pistolarului.

— OK, ești sigur că asta e cea mai bună imagine cu el?
— Da, sunt sigur.
— Părul i-l vezi?
— Da.
— Ce culoare are?
— Închisă, ca un șaten închis sau poate negru.
— Lungimea?
— Pare scurt.
— Dar pălăria cum e? Descrie-ne pălăria.
— E o caschetă de base-ball cenușie. Un gri deschis.
— Scrie ceva pe caschetă sau vezi vreun logo de echipă?
— E un fel de desen, ca un simbol.
— Ni-l poți descrie?
— Ca niște litere suprapuse.
— Ce litere?
— Seamănă cu un „C”, tăiat cu o liniuță. Un „unu” sau un „1” mare ori un „1” mic. Și pe urmă mai e un cerc – adică un oval – care înconjoară chestia asta.

McCaleb tăcea, gândindu-se la ce auzise.

— James, dacă îți dau ceva de scris, crezi că poți deschide ochii ca să ne desenezi simbolul de pe caschetă?

— Da.

— OK, vreau să deschizi ochii.

McCaleb se ridică în picioare. Winston pregătise deja carnețelul, cu o pagină goală. McCaleb luă carnețelul și pixul, dându-i-le lui Noone.

Bărbatul avea ochii deschiși, holbându-se parcă în gol la foaia de hârtie, în timp ce desena. Pe urmă, îi întinse carnețelul lui McCaleb. Desenul era așa cum îl descriesese mai înainte – o linie verticală tăind un „C” voluminos. Întregul desen era prins în interiorul unui oval. Terry îi dădu carnețelul lui Jaye, care îl ținu câteva momente în dreptul ferestrei cu oglindă, ca desenul să poată fi văzut și de cei de dincolo, care priveau la monitor tot ce se întâmplă în cameră.

— Bine, James, ai făcut treabă bună. Acum, închide ochii și uită-te din nou la imaginea în care apare șoferul. Ai prins-o?

— Da.

— Urechile i le vezi?

— Una, doar. Cea din dreapta.

— Observi ceva ciudat la ea?

— Nu.

— Niciun cercel?

— Nu.

— Dar sub ureche? Gâtul? Îi vezi gâtul?

— Da.

— Ceva dubios acolo? Ce vezi?

— Ăăă, nimic. Ăăă, gâtul. Doar gâtul.

— E vorba de partea dreaptă, da?

- Exact.
- Niciun tatuaj pe gât?
- Nu.

McCaleb pufăi din nou, nemulțumit. După ce își pierduse toată ziua pentru a se convinge că Bolotov era un posibil suspect, acum argumentația lui se năruise.

- Bine, zise el, pe un ton resemnat. Dar mâinile? I le poți vedea?
- Pe volan.
- Observi ceva neobișnuit? Ceva pe degete?
- Nu.
- Niciun inel?
- Nu.
- Poartă ceas?
- Ceas, da.
- Ce fel de ceas?
- Nu se vede decât cureaua.
- Ce culoare are?
- Neagră.
- Pe ce mână poartă ceasul, stânga sau dreapta?
- Pe... dreapta. Dreapta.
- OK, vezi cum e îmbrăcat?
- Doar cămașa. Închisă la culoare. De fapt, un sweater bleumarin.

McCaleb încerca să-și dea seama ce să-l mai întrebe. Nici nu se putea concentra, din cauza dezamăgirii pricinuite de faptul că până acum nu obținuse nimic substanțial. În cele din urmă, îi veni în minte ceva ce omisese până atunci.

— Parbrizul, James. Vezi ceva lipit pe el? Vreun abțibild sau ceva de genul acesta?

- Mmm, nu. Nu văd nimic.
- OK, ia uită-te și la oglinda retrovizoare. Pe ea e ceva?
- Eu nu văd nimic.

McCaleb se făcu mic pe scaun. Ședința de hipnoză era un dezastru: omul acesta nu mai putea fi folosit acum ca martor într-un eventual proces, eliminaseră un suspect potențial și nu se aleseseră decât cu descrierea amănunțită a unei caschete de base-ball și a unui Cherokee fără niciun cusur. Știa că următorul pas presupunea să îl poarte pe Noone înainte, până la ultima imagine cu Jeep-ul care pleca în mare viteză, dar, era foarte probabil ca, dacă numărul din față fusese mascat, la fel să fi fost și numărul din spate.

— OK, James, hai să derulăm repede înainte, până în momentul în care Cherokee a trecut de tine, iar tu îi faci semnul acela obscen.

- OK.
- Mărește plăcuța de înmatriculare. O vezi?
- E acoperită.
- Cu ce?
- Cu un prosop sau un tricou. Nu-mi dau seama. Ca în față.
- Micșorează la loc. Ți se pare ceva ciudat la partea din spate a mașinii?

— Mmm, nu.

— Ceva abțibilduri pe bara din spate? Sau poate numele dealerului de mașini?

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Ceva pe lunetă? Vreun abțibild?

McCaleb era conștient de tonul disperat din vocea lui.

— Nu, nimic.

Terry se uită la Winston, scuturând din cap.

— Altceva?

Femeia clătină din cap.

— Vrei să o aduci pe desenatoare?

Winston clătină iar din cap.

— Sigur?

Același răspuns. McCaleb își îndreaptă atenția din nou spre Noone, neputând să-i iasă din minte faptul că nu meritase să își asume riscul de a-l pierde ca posibil martor.

— James, vreau ca în următoarele zile să te mai gândești la ce-ai văzut în seara de 22 ianuarie și, dacă îți vine ceva în minte, dacă îți amintești și alte detalii, să o suni pe doamna Winston. De acord?

— Da.

— Bun. Acum, voi număra invers, de la cinci la unu, iar în acest timp tu vei începe să te învii și vei deveni tot mai ager, până când, atunci când eu voi spune „unu”, vei fi complet treaz. Vei avea un nivel ridicat de energie, ca și cum ai fi dormit opt ore. Vei rămâne treaz tot drumul până la Las Vegas, dar când te vei băga în pat diseară nu vei avea nicio problemă să adormi. Ne-am înțeles?

— Da. OK.

McCaleb îl scoase din transă, iar Noone se uită la Winston, curios să afle cum se desfășurase ședința de hipnoză.

— Bun venit înapoi! Cum te simți?

— Splendid. Cum m-am descurcat?

— Bine. Mai ții minte despre ce am vorbit?

— Da, așa cred.

— Bun. Așa și trebuie. Nu uita, dacă mai apare ceva la suprafață, din adâncurile memoriei, o suni pe Jaye Winston.

— Exact.

— Păi, n-am vrea să te mai reținem. Ai un drum lung cu mașina, până la destinație.

— Nicio problemă. Mă așteptam să dureze până la șapte și ceva. Dar am avut noroc: mi-ați dat drumul mai repede.

McCaleb se uită la ceas:

— E aproape șapte și jumătate.

— Poftim?

— În stare hipnotică, cel mai adesea oamenii pierd noțiunea timpului, zise McCaleb.

— Mie mi s-a părut că n-a durat decât zece minute.

— E un fenomen normal, în care timpul capătă parcă alte dimensiuni.

Terry se ridică în picioare, își dădură mâna, iar Winston ieși să îl conducă pe Noone. McCaleb se așeză pe scaun, cu palmele împreunate pe creștetul capului. Era stors de oboseală. Ce și-ar mai fi dorit și el să se simtă ca după opt ore de somn bun.

Ușa se deschise și înăuntru păși căpitanul Hitchens. Avea o mutră acră, ceea ce nici nu era de mirare, de fapt.

— Ei bine, ce părere ai?

— Aceași ca și tine. A fost un fiasco. Ne-am ales cu o descriere mai bună a mașinii, dar asta nu înseamnă că acel Grand Cherokee n-ar putea fi oricare din vreo zece mii la fel. Și mai avem cascheta, de unde poate mai obținem ceva.

— Cleveland Indians?

— Ce? Oh, „CI”-ul? Poate, deși ăștia parcă au și-un indian micuț alături, pe caschetă.

— Corect, corect. Păi... cum rămâne cu Molotov?

— Bolotov.

— Nu contează, Bolotov. Se pare că l-am scos din joc.

— Cam așa ceva.

Hitchens își încleștă palmele una în cealaltă, tăcând. După câteva momente destul de stânjenitoare, reapăru și Winston.

— Unde sunt Arrango și Walters? întrebă McCaleb.

— Au plecat, zise ea. N-au fost deloc impresionați.

McCaleb se ridică în picioare, spunându-i lui Hitchens că, dacă se dădea la o parte de lângă masă, puneă el la loc tuburile de neon. Colonelul îi sugeră să nu se deranjeze. Și-așa, după părerea lui, McCaleb făcuse destul – ceea ce bărbatului i se păru o afirmație cu dublu sens.

— Păi, atunci, voi pleca. Dar, arătând spre oglindă, adăugă: Crezi că la un moment dat pot avea o copie a benzii sau măcar transcrierea textului? Aș vrea să o studiez. S-ar putea să-mi mai vină vreo idee, pentru mai departe.

— Îți va face Jaye o copie. Avem aparatura necesară. Cât privește ce vom face mai departe, nu prea cred că merită să mai continuăm. E limpede că tipul nu i-a văzut fața pistolarului, iar plăcuțele de înmatriculare erau acoperite. Ce altceva ar mai fi de spus?

McCaleb nu răspunse nimic. Ieșiră toți trei, Hitchens împingându-și scaunul spre birou, iar Winston conducându-l pe Terry în camera cu aparatură video. Luă o bandă nouă de pe raft, pregătindu-se să facă o copie a înregistrării ședinței de hipnoză.

— Știi, eu tot cred că a meritat să încercăm, zise fostul detectiv, în timp ce Jaye apăsă pe butoane, ca să copieze videocaseta.

— Nu te mai frământa, așa e, a meritat. Mă deranjează doar lipsa unor rezultate concrete și faptul că l-am „pierdut” pe rus. Nu mă interesează părerea căpitanului și puțin îmi pasă ce gândesc ăia doi de la LAPD.

McCaleb mișcă din cap, în semn că îi înțelegea reacția. Frumos din partea femeii că gândea astfel și nu-l culpabiliza deloc. În fond, bărbatul insistase pentru ședința de hipnoză, care nu adusese noutăți semnificative. Lui Winston i-ar fi fost foarte ușor, prin urmare, să dea toată vina pe el.

— Păi, dacă Hitchens îți face scandal, dă totul pe mine. Spune-i că eu am ținut morțiș la chestia asta.

Jaye nu replică nimic. Scoase videocaseta din aparat, o puse în cutia de carton și i-o dădu lui McCaleb.

— Te conduc până afară.

— Nu, nu-i nevoie. Știu drumul.

— Bine, Terry, ținem legătura.

— Sigur. Hei, era să uit! Ai vorbit cu căpitanul despre treaba cu DRUGFIRE?

— Oh, da, e de acord. Măine pleacă pachetul cu Fedex. L-am sunat pe tipul tău, la D.C., și i-am spus că i-l trimit.

— Excelent. Îi zici lui Arrango?

Winston se încruntă, scuturând din cap.

— În primul rând, am remarcat că respinge orice idee care-ți aparține. Așa că nu i-am spus nimic.

McCaleb o aprobă, apoi salută și porni spre ieșire. Afară, în parcare, căută din priviri Ford-ul Taurus al lui Buddy Lockridge. Până să-l zărească, o altă mașină îi atrase atenția. Era Arrango.

McCaleb se pregăti să audă răutățile detectivului apropo de eșecul ședinței de hipnoză.

— Ce e? întrebă Terry din mers.

— Nimic. Am vrut doar să spun că a fost un spectacol de zile mari. Patru stele, pe cuvânt. Măine îl arătăm ca model în toată secția.

— Nostim, Arrango.

— Chestia e că mica ta demonstrație ne-a costat un martor și un suspect care probabil nici nu trebuia să fie suspect, dar în schimb nu ne-am ales cu nimic.

— Ba nu, știm mai multe decât înainte... N-am spus niciodată că tipul o să ne dea pe tavă adresa criminalului.

— Mda, știi, noi ne-am și gândit ce poate însemna acel „CI” de pe caschetă – „Complet Idioți”, adică, probabil, exact părerea pistolarului despre noi.

— Dacă ar fi așa, nici nu trebuia să aștepte până acum ca să ajungă la această concluzie.

Arrango nu mai avea replică.

— Știi, zise McCaleb, ar trebui să te gândești la martora ta. Ellen Taaffe.

— Te referi tot la hipnoză?

— Exact.

Arrango țipă la Walters, să oprească mașina. Deschise portiera și sări afară. Veni la câțiva centimetri lângă McCaleb, suficient ca acesta să-l simtă mirosind a băătură, probabil de la vreo sticlută ascunsă în torpedoul mașinii.

— Ascultă aici, conștopistule, să nu dea naiba să te bagi peste martorii mei. Să nu dea naiba să te bagi peste cazul meu! Ai auzit?!

Nu se clintea din loc, suflându-i lui McCaleb în nas duhoarea de băătură. Terry zâmbi, mișcând din cap misterios, ca și cum ar fi aflat un mare secret.

— Chiar ești îngrijorat, nu-i așa? Ți-e teamă că o să-i dau de capăt. Nu-ți pasă de cazul propriu-zis, de oamenii care au murit sau care suferă din acest motiv. Pur și simplu, nu vrei ca eu să rezolv ceea ce tu nu ești în stare să faci.

Arrango nu reacționa în niciun fel.

— Treaba ta, atunci, Arrango, fii îngrijorat.

— Da? Mă rog, de ce? Fiindcă tu o să-i dai de cap?

Râse fals, cu mai mult venin decât umor.

— Fiindcă o să-ți spun un mic secret. O știi pe Gloria Torres? Victima pe care nu dai doi bani? Inima ei bate în pieptul meu. Trăiesc datorită faptului că ea a murit. Or asta mă implică total. Așa că nu-mi pasă ce simți tu, Arrango. Ce dacă te calc pe picioare și te deranjează? Ești un dobitoc și așa vrei să rămâi. Treaba ta, fii un dobitoc. Mă obișnuiesc și cu asta. Dar nu mă retrag până nu punem mâna pe criminal. Nu-mi pasă cine o va face – tu, eu sau altcineva. Important e că nu mă dau bătut până nu e prins.

Se holbară unul la celălalt câteva momente, după care McCaleb ridică mâna și îl împinse pe Arrango.

— Dă-te la o parte! Trebuie să plec.

18

Visă că era întuneric. Un întuneric mișcător, ca niște sânge în apă, cu imagini ce apăreau și dispăreau fulgerător, în părțile laterale, dar pe care ochiul lui nu le putea prinde.

De trei ori, în timpul nopții, se trezi speriat de ceva din lăuntru lui. Ridicându-se repede în capul oaselor, îl cuprindea amețeala, trebuia să aștepte, să asculte, dar singurul zgomot era șuieratul vântului printre zecile de catarge. Se dădea jos din pat, verifica dacă ambarcațiunea era în regulă, după care se uita pe chei, să vadă dacă nu apăruse Bolotov, deși așa ceva era puțin probabil. Pe urmă se ducea la baie, își lua temperatura, tensiunea și pulsul, același de fiecare dată. Apoi revenea la apele negre ale aceluiași vis indescifrabil.

Telefonul îl trezi la nouă dimineața, vineri. Era Jaye Winston.

— Dormei?

— Nu. Mă pun mai greu în mișcare. Ce s-a întâmplat?

— Păi, m-a sunat Arrango și mi-a zis o chestie care chiar mă neliniștește.

— Da? Ce anume?

— Mi-a dezvăluit identitatea donatorului.

McCaleb se frecă la ochi. Uitase de ceea ce îi spusese lui Arrango.

— Și de ce te neliniștește, Jaye?

— Fiindcă mă doare că nu mi-ai spus totul. Nu-mi plac secretele, Terry. Dobitocul ăla mă sună și mă face să mă simt ca un rahat, pentru că sunt ultima care află chestia asta!

— Ce contează dacă știai sau nu?

— Păi, contează. E un fel de conflict de interese, nu crezi?

— Nu. Nu-i niciun conflict. Dacă vrei părerea mea, e un fel de exacerbare, adică eu vreau să pun mâna pe individul ăla mai mult decât ar vrea oricare dintre voi. Te mai neliniștește ceva? Noone, cumva?

— Nu, nu-i asta. Ți-am spus deja de-aseară că nu regret acest demers. Căpitanul mi-a făcut un pic scandal azi, dar tot cred că am procedat bine.

— Bun. Și eu cred la fel.

Urmă o scurtă tăcere. McCaleb se aștepta ca Winston să-l mai întrebe ceva.

— Știi, și să nu te mai apuci să faci pe durul, da?

— La ce te referi?

— Nu știu exact, fiindcă habar n-am ce plănuiești. Dar n-am niciun chef să mă frământ pentru ce faci tu, doar fiindcă ai o „exacerbare”, după cum spuneai.

— Înțeleg. Nu vreau să-mi atribui niciun merit, Jaye. Cum ți-am mai spus, dacă aflu ceva, aflați și voi imediat. Nu s-a schimbat nimic, rămâne valabil.

— Bine, atunci.

— În regulă.

Tocmai când se pregătea să închidă telefonul, îi auzi din nou vocea.

— Apropo, azi a plecat glonțul la omul tău. Îl primește mâine, dacă lucrează sâmbăta, dacă nu, luni.

— Bine.

— Mă anunți dacă descoperă ceva, da?

— Cu tine va lua prima legătura, fiindcă tu i-ai expediat pachetul.

— Nu face pe șmecherul cu mine, Terry, că nu ține. E omul tău, pe tine o să te sune. Sper să îmi telefoneze și mie suficient de repede, după aceea.

— Voi avea grijă să fie așa.

Deși se pregăteau să închidă, Jaye reveni.

— Deci, ce vei face astăzi?

McCaleb nici nu se gândise încă.

— Păi... nu știu deocamdată. Nu prea știu unde să mă duc. Mi-ar plăcea să îi interoghez din nou pe martorii din cazul Gloria Torres, dar Arrango m-a amenințat destul de rău și mi-a spus să nu mă bag peste el în chestia asta.

— Atunci ce-ți mai rămâne?

— Nu știu. Mă gândeam să stau pe-aici, pe lângă barcă, poate să mai frunzăresc o dată dosarele și să mă uit la videocasete, ca să văd dacă nu mai descopăr ceva. Prima citire a mers rapid, dar asta nu înseamnă că nu mi-a scăpat ceva.

— Mda, pare o zi cam plictisitoare. Nici la mine nu e mai grozav, azi.

— Te duci din nou la tribunal?

— Aș vrea eu. Vinerea, însă, nu se țin procese. Asta înseamnă să mă ocup toată ziua de hârțogăraie. Oricum, trebuie să recuperez ceea ce n-am avut timp să fac de atâta vreme. Așa că mai bine mă apuc chiar de acum. Bine, Terry, pe curând. Nu uita ce-ai spus. Mă suni imediat ce afli ceva.

— Sigur.

Jaye închise în fine telefonul, iar McCaleb se trânti în pat, cu receptorul lipit de stomac. Se chinui câteva minute să își aducă aminte ce visase, după care sună la informații să afle numărul de la camera de gardă a spitalului Holy Cross.

Telefonă și ceru cu Graciela Rivers. După aproape un minut, îi auzi vocea în receptor. Vorbea repezit și tăios. McCaleb înțelese că nimerise într-un moment nepotrivit. Se gândi să închidă, dar renunță știind că Graciela putea să își dea seama că el o căutase.

— Alo?

— Îmi pare rău. Probabil că erai ocupată.

— Cine e la telefon?

— Terry.

— Oh, Terry, bună. Nu, nu sunt ocupată. Mi-a fost frică să nu fie ceva în legătură cu Raymond. De obicei, nu mă sună nimeni aici.

— Regret că te-am speriat.

— E-n regulă. Ești bolnav? Parcă vorbești altfel decât de obicei. Nici nu te-am recunoscut, zise femeia, răsând forțat.

McCaleb bănuia că Graciela se simțea jenată că nu îi recunoscuse vocea.

— Stau lungit pe spate. Ai făcut vreodată asta, când ai vrut să chiulești, mințind că nu te simți bine? Efectul este extraordinar – lumea chiar te crede bolnav.

De data asta, râsul Gracielei era absolut natural.

— Nu, n-am încercat niciodată, dar voi ține minte.

— Sigur. E o poantă excelentă. Poți s-o folosești și tu.

— Deci, cum mai merge? Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, în privința cazului, nu e prea grozav. Credeam că vom obține ceva ieri, dar ne-am lovit de un punct mort. Azi, voi regândi tot planul de atac.

— În regulă.

— Te-am sunat în legătură cu ziua de mâine, ca să te întreb dacă vii cu Raymond aici. Vreau să pescuim mai încolo, pe stânci.

— Pe stânci?

— Adică, pe dig. Acolo se prinde bine pește. Mă plimb pe jos până în zona aceea în fiecare dimineață și văd o mulțime de inși cu undița în apă.

— Păi, Raymond numai despre asta a vorbit, de când am plecat de la tine. Așa că intenționez să venim. Dacă nu te deranjează, evident.

McCaleb ezită, gândindu-se la Bolotov și întrebându-se dacă nu riscă venind pe barcă. Dar voia să îi vadă pe amândoi. Îi era dor de Graciela și de băiat.

— După reacția ta, poate ar fi mai bine să amânăm, zise femeia.

— Nu! Mă gândeam și eu, atât. Vreau să veniți. Ne vom distra de minune. Și îmi voi lua revanșa pentru cina pe care ar fi trebuit s-o pregătesc deunăzi.

— Bine, atunci.

— Oricum, vreau să rămâneți și peste noapte. E spațiu suficient. Există două cabine-dormitor, iar masa din salon se face pat, așa că nu-i nicio problemă.

— Păi, lasă, mai vedem. Aș vrea să păstrez niște constante în viața lui Raymond. Cum ar fi patul lui, bunăoară.

— Înțeleg.

Mai discutară un timp despre diverse, iar în final stabiliră întâlnirea de a doua zi din port. McCaleb închise telefonul, dar continuă să rămână lungit pe pat, cu receptorul pe burtă. Se gândea la Graciela. Îi plăcea, așa că zâmbea fericit la gândul că vor petrece toată sâmbăta alături. Pe urmă, din nou îi veni în minte persoana lui Bolotov. Analizând cu meticulozitate situația, McCaleb conchise că rusul nu reprezenta o amenințare. De obicei, amenințările verbale nu se traduc în fapte. Și să fi vrut, lui Bolotov i-ar fi fost foarte greu să dea de *The Following Sea*. Și apoi rusul nu mai era un posibil suspect în cele două cazuri de omor.

Gândurile acestea îl duseră spre următoarea întrebare: dacă nu era un posibil suspect, atunci de ce fugise? McCaleb își aminti de explicația pe care i-o sugerase Winston în seara precedentă. Bolotov nu era criminalul căutat, dar probabil se știa vinovat pentru altceva. De aceea a preferat să dispară.

Hotărând să nu se mai gândească la asta, Terry se răsuci pe o parte și se dădu jos din pat.

După ce bău o cafea, McCaleb coborî în birou, adună toate dosarele și videocasetele și se duse în salon. Deschise hublourile, să aerisească, se instalează comod și începu să vizioneze metodic toate benzile video legate de caz.

După douăzeci de minute, când ajunse să urmărească pentru a treia oară, la rând, împușcarea Gloriei Torres, auzi din spate vocea lui Buddy Lockridge:

— Asta ce naiba mai e?

Răsucindu-se, McCaleb își văzu vecinul, în picioare, în cadrul ușii. Nu-l simțise urcând pe barcă. Înșfăcă rapid telecomanda și stinse televizorul.

— O bandă. Ce cauți aici?

— M-am prezentat la serviciu.

McCaleb se holba nedumerit la el.

— Ieri mi-ai spus că vei avea nevoie de mine în dimineața asta.

— Oh, da, așa e. Păi, nu cred că... da, cred că azi voi lucra. Ești pe-acasă mai târziu, dacă mă răzgândesc?

— Probabil.

— OK, mulțam.

McCaleb aștepta ca Lockridge să plece, numai că acesta nu se clintea din loc.

— Ce e?

— La chestia asta lucrezi tu?

— Da, Buddy, la asta. Dar nu putem vorbi nimic. E o chestiunea privată.

— Frumos!

— Altceva?

— Păi, ăăă, când e ziua de leafă?

— Ziua de leafă? Ce tot spui – oh, leafa ta? Oh, oricând. Ai nevoie de bani?

— Cam așa ceva. Nu mi-ar strica niște bani, azi. McCaleb se duse spre bufet, unde își lăsase portofelul și cheile. Scoase șase bancnote de douăzeci de dolari, însă Lockridge protestă că era prea mult.

— O parte din ei e pentru benzină, îi explică McCaleb. Iar diferența, pentru faptul că ai stat și m-ai așteptat, fiind prezent la apel. E bine?

— Perfect. Mulțam, Terror.

McCaleb zâmbi. Lockridge îl poreclise așa, din seara în care se cunoscuseră.

Buddy plecă, în fine, iar McCaleb se reapucă de lucru. Nu-l frapă nimic în timpul vizionării videocasetelor, așa că trecu la dosare. De data aceasta, nu mai trebuia să se grăbească, având posibilitatea să citească pe îndelete fiecare pagină.

Porni invers, de la coadă spre cap, adică de la cazul Kang Torres. Parcurgând, însă, rapoartele de la locul crimei și rezumatele diferitelor anchete, nu găsi nimic interesant, în afară de neconcordanța privind ora exactă a producerii omorurilor, pe care o sesizase deja de la prima lectură. Deși nu-l putea suferi pe Arrango, pentru firea lui arogantă, și nici pe Walters, care i se părea prea indolent, nu descoperise nicio greșeală sau omisiune în investigația condusă de ei.

Ajunse, într-un final, la raportul de la autopsie și la fotocopiile neclare ale fotografiilor cu cadavrul Gloriei Torres, la care, dintr-un motiv bine întemeiat, nu se mai uitase până atunci. Întotdeauna ținuse minte victimele după fotografiile care le înfățișau moarte. Știa cum arătaseră morți, niciodată însă vii. Vedea ce pățiseră. Când citise prima oară dosarul dublei crime de la magazin, nu simțise nevoia să se uite la fotografiile Gloriei. Nu asta își dorea sau voia să afle despre ea.

Acum, însă, când orice detaliu i se părea semnificativ, studie și aceste poze. Calitatea slabă a fotocopiatorului atenua din duritatea impactului. Le frunzări repede, după care reveni la prima imagine, făcută înainte de autopsie, în care se vedea trupul gol al Gloriei pe masa de oțel. Între sâni și în jos, pe stern, avea o incizie lungă, făcută de chirurgul care îi scosese organele. McCaleb îi privi câteva momente corpul mutilat, simțind un amestec de tristețe și vinovăție.

Tresări violent când sună telefonul. Înșfăcă receptorul, imediat după primul târâit.

— Alo?

— Terry? Sunt doctor Fox.

Cu un gest ce nu și l-ar fi putut explica, dacă l-ar fi întrebat cineva, McCaleb întoarse fotografia cu fața în jos.

— Alo, mă auzi?

— Da, bună, ce mai faci?

— Excelent. Dar tu?

— Asemeni.

— Ce făceai acum?

— Acum? Păi, stăteam și eu pe-aici.

— Terry, știi bine la ce mă refer. Ce decizie ai luat în privința rugăminții femeii aceleia? Știi, sora...

— Păi, ăăă... îngăimă el, întorcând fotografia cu fața în sus și privind-o. Am decis că e bine să văd despre ce este vorba.

Fox nu spunea nimic, dar McCaleb parcă o și vedea stând la birou, cu ochii închiși, și scuturând dezaprobator din cap.

— Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău. Terry, cred că tu chiar nu înțelegi la ce riscuri te expui!

— Ba cred că înțeleg, doctore, însă nu am încotro.

— Nici eu nu am încotro.

— La ce te referi?

— La faptul că nu pot continua să fiu medicul tău, dacă ai de gând să faci asta. E limpede că nu pui preț pe sfatul meu și nici nu consideri că trebuie să-mi respecti recomandările. Ai ales acest demers în detrimentul propriei sănătăți. Nu pot asista la distrugerea ta.

— Să deduc că îmi dai papucii, doamnă doctor? râse McCaleb, cam jenat.

— Nu e de glumit, să știi. Sau poate crezi că totul e o glumă și că ești invincibil?

— Nu, nu mă simt invincibil.

— Atunci, ce spui nu se prea potrivește cu ce faci. Luni o voi ruga pe una dintre asistentele mele să-ți adune toate fișele și dosarele și să facă o listă cu doi-trei cardiologi, pe care ți-i pot recomanda.

McCaleb închise ochii.

— Păi, doctore, vezi tu... nu prea știi ce să spun. Suntem împreună de atâta vreme. Nu te simți într-un fel obligată să duci treaba până la capăt?

— Obligația aceasta e valabilă și pentru tine. Dacă până luni nu dai niciun semn de viață, voi presupune că nu ai renunțat la idee. Ți voi pregăti dosarul și fișele, aici la cabinet.

Acestea fiind zise, doctorița Fox închise telefonul.

Bărbatul rămase cu receptorul la ureche, până se dezmetici, auzind tonul de linie întreruptă.

McCaleb se ridică și ieși să se plimbe pe afară. De pe punte, studie cu atenție rada portului și parcare de pe chei. Nici urmă de Buddy Lockridge sau de vreo altă persoană cunoscută. În aer, nicio adiere de vânt. Se aplecă în afară, peste prora, și privi în jos, spre mare, dar, fiind prea întunecată, nu reuși să vadă fundul apei. Trase un scuipat și, o dată cu el, scăpă și de toate remușcărilor pricinuite de hotărârea lui Fox. Degeaba, nimic nu-i clintea decizia luată.

Revenit în salon, zări imediat fotografia, care parcă îl aștepta acolo, pe masă. O luă din nou în mână și o studie cu atenție, de data asta oprindu-se asupra feței. Pe ochi, se vedea parcă un fel de alifie închisă la culoare; McCaleb găsi imediat o explicație, gândindu-se că și ochii fuseseră luați odată cu celelalte organe interne.

Remarcă cele trei mici perforații de pe pavilionul urechii stângi, în jos spre lob. Pe lobul drept, era doar o singură perforație.

Tocmai se pregătea să pună fotografia deoparte, când își aminti că, mai înainte, citise un inventar al lucrurilor luate de la victimă, la spital, predat ulterior poliției.

Curios să vadă dacă toate detaliile corespundeau, se duse înapoi la teancul de dosare. Parcurse, urmărind cu degetul, lista articolelor de îmbrăcăminte, până ce ajunse la subpunctul cu bijuterii.

BIJUTERII

1. Ceas Timex
2. Trei cercei (2 semilune, o tortiță de argint)
3. Două inele (piatra zodiacului, argint).

Se gândi un pic la această listă, amintindu-și că pe banda video cu filmul crimei văzuse limpede că Gloria Torres purta în total patru cercei. Tortița, semiluna și cruciulița care atârna de lobul urechii stângi. La urechea dreaptă, avusese doar o semilună. Ei bine, această stare de lucruri nu se potrivea deloc cu inventarul făcut la spital, în care apăreau doar trei cercei. Și nici nu corespundea cu găurile de la cercei, foarte vizibile în fotografie, la urechile victimei.

Se întoarse spre televizor, cu gândul să se mai uite o dată la videocasetă, dar pe urmă se opri. Era sigur de ceea ce văzuse, mai ales că n-are cum să ți se pară că ai remarcat o cruciuliță, dacă obiectul chiar n-ar fi fost acolo. Dintr-un motiv sau altul, acest al patrulea cercel nu era menționat în inventar.

O piesă care nu se potrivea cu restul mozaicului. Bătând darabana pe dosarul anchetei, McCaleb încerca să își dea seama dacă detaliul avea sau nu vreo importanță. Ce se întâmplase cu cercelul-cruciuță? De ce nu figura pe listă?

Se uită la ceas și văzu că era douăsprezece și zece minute. Graciela era, probabil, la masă. Sună la spital și ceru să i se facă legătura în sala de mese. Când îi răspunse o femeie, o rugă să se ducă până la tânăra așezată lângă una dintre ferestre și să îi transmită un mesaj. Simțind ezitarea femeii, McCaleb i-o descrie pe Graciela și îi spuse cum o cheamă. Până la urmă, fără nicio tragere de inimă, femeia de la telefon întrebă care era mesajul.

— Spune-i doar să îl sune pe doctorul McCaleb, imediat ce va putea.

Cam după cinci minute, auzi telefonul.

— Doctor McCaleb?

— Scuze, a trebuit să mint, ca s-o conving să îți transmită mesajul.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, parcurg din nou toate dosarele și am dat peste o piesă care nu se potrivește cu ansamblul. În inventarul lucrurilor găsite asupra Gloriei se spune că din urechile surorii tale i-au scos, la spital, doi cercei-semilună și o tortiță.

— Corect. A fost nevoie să-i scoată, ca să-i facă tomografia.

— Bine, e clar, dar ce s-a întâmplat cu cercelul-cruciuță, din urechea stângă? În inventarul pe care îl am aici, la dosar, nu se pomenește nimic...

— Nu-l purta în seara aceea. Și mie mi s-a părut ciudat. Ca și cum chestia asta i-ar fi purtat ghinion, fiindcă era cerceul ei preferat. De obicei, îl avea în permanență.

— Ca un fel de emblemă personală, zise McCaleb. Dar de ce-ai spus că nu-l purta în seara aceea?

— Fiindcă, atunci când poliția mi-a dat lucrurile ei – știi tu, ceasul, inelele, cerceii – nu era printre ele. Nu-l purtase atunci.

— Ești sigură? Pe banda video îl avea.

— Care bandă video?

— De la magazin.

Graciela tăcu pentru câteva momente.

— Ba nu, nu se poate. L-am găsit în cutia ei de bijuterii. I l-am dat celor de la pompe funebre ca să i-l pună la înmormântare.

Venise rândul lui McCaleb să amuțească, numai că el se dumiri mai repede.

— Dar nu avea cumva doi cercei la fel? Nu știu cum e cu cruciulițele, dar cerceii nu se cumpără, de obicei, pereche?

— Oh, ba da, ai dreptate, la asta nu m-am gândit.

— Vasăzică, cel găsit de tine era rezerva?

McCaleb simți o emoție electrizantă în adâncul sufletului, cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

— Așa cred... zise Graciela. Păi, dacă purta unul dintre cerceii-cruciuțiță, acolo, în magazin, ce s-a întâmplat cu el?

— Exact asta vreau să aflu și eu.

— Dar care crezi că ar fi substratul?

McCaleb păstră tăcerea câteva clipe, gândindu-se ce să-i răspundă, fiindcă ideile lui din acel moment erau mult prea ipotetice și nesigure pentru a fi împărtășite.

— E doar o piesă din mozaic, care trebuie pusă la locul ei. Hai să te mai întreb ceva: ce fel de sistem de prindere aveau cerceii ăștia – simplu, prin inserare, sau și cu un dispozitiv de siguranță? De pe videocasetă nu mi-am putut da seama.

— Da, cred că aveau și un dispozitiv de siguranță, pe care îl fixai, după ce inserai cerceul în gaura din ureche. Prin urmare, nu avea cum să-i cadă.

În timp ce o asculta, McCaleb căuta, prin teancul de dosare, raportul de la ambulanță. Își plimbă degetul peste rândurile din caseta cu informații despre cei care întocmiseră documentul, până ce ajunse la numele celor doi medici care o trataseră la fața locului pe Gloria și o transportaseră la spital.

— Bine, acum trebuie să plec. Rămâne valabil pentru mâine?

— Sigur. Terry?

— Da?

— Ai văzut banda video de la magazin? Vreau să zic, toată banda? Ai văzut-o pe Glory...

— Da, zise bărbatul, încetșor. A trebuit.

— Era... era înspăimântată?

— Nu, Graciela. Totul s-a petrecut foarte repede. Nici nu și-a dat seama.

— Presupun că e preferabil așa.

- Așa cred și eu... Hei, e vreo problemă?
- Nu, sunt bine, nicio problemă.
- În regulă, atunci. Ne vedem mâine.

Medicii de la ambulanța care o transportase pe Gloria la spital aparțineau de secția Fire Station 76. McCaleb telefonă acolo, însă echipa care fusese de serviciu pe 22 ianuarie avea liber până sâmbătă. Totuși, căpitanul care coordona activitatea stației îi spuse că, potrivit regulamentului de funcționare referitor la „transporturile victimelor unor crime”, orice obiect personal uitat pe targă sau găsit în mașina salvării ar fi fost predat imediat poliției, spre păstrare. Asta însemna că, dacă cercelul-cruciuliță s-ar fi pierdut în timp ce Gloria Torres era dusă la spital, ar fi existat un proces-verbal de predare-primire inclus în dosarul cazului. Or, McCaleb nu găsise așa ceva. Nicăieri nu se pomenea de cercelul-cruciuliță.

Ironia era că Terry purta în piept, pe lângă inima unei necunoscute, și tainica credință că nu el trebuia să fi fost salvat, ci altcineva. În zilele și în săptămânile dinainte de a primi inima Gloriei, fusese pregătit în sinea lui pentru sfârșitul iminent. Se împăcase cu ideea că asta îi era soarta. Nu mai credea demult în niciun Dumnezeu – ororile pe care le văzuse și pe care le anchetase îi secătuiseră, încetul cu încetul, toate urmele de credință, până când ajunsese să fie absolut convins că doar faptele rele săvârșite de oameni nu cunoșteau limită pe acest pământ. Iar în acele zile, în care credea că i se apropia sfârșitul, când inima i se usca și își zvâcnea ultimele cadențe, McCaleb nu se agățase cu disperare de credința pierdută, fiindcă nu vedea în ea un scut protector și nici mijlocul de a scăpa de teama de necunoscut. Se resemnase și își accepta sfârșitul și nimicnicia. Era pregătit să îmbrățișeze neantul.

Nu-i venise greu să ajungă la o asemenea atitudine. Cât timp lucrase la FBI, se simțise purtătorul unei misiuni, al unei chemări speciale. Iar, când ducea la bun sfârșit această misiune, știa că avea un rol pe acest pământ. Mai bine decât orice chirurg cardiolog, el salva viața oamenilor sortiți unei morți groaznice. Înfrunța cele mai urâte forme de rău absolut, cele mai maligne cancere, or această bătălie, deși întotdeauna istovitoare și dureroasă, îi dădea un sens propriei vieți.

Or sensul acesta dispăruse când inima îl părăsise, iar el se prăbușise pe podea, în birou, cu ferma convingere că cineva îl înjunghiase în piept. Nu își regăsise sensul vieții nici mai târziu, după doi ani, când fusese anunțat că i se găsise o inimă nouă.

Avea o inimă nouă, dar viața nu i se părea la fel. Era un om pe o barcă, într-un port, de unde nu va pleca niciodată. Nu conta ce clișee verbale îi turnase reporterului care îi luase un interviu, când se lăudase cu a doua șansă care îi apăruse în viață. Existența de acum nu era suficientă pentru McCaleb. Aceasta era lupta pe care o ducea cu el însuși, în momentul în care Graciela Rivers pășise pe punte și în viața lui.

Rugămintea femeii îi dăduse posibilitatea de a evita acea luptă interioară de până atunci. Acum, însă, situația se schimbase brusc. Lipsa cercelului-cruciuliță răscolea un resort de mult amorțit în ființa lui. Lunga experiență

profesională îl făcea să discearnă imediat și instinctiv prezența răului. Îi știa semnele.

Or acesta era unul dintre ele.

19

În ultima săptămână, McCaleb fusese de atâtea ori în sediul poliției regionale, încât polițistul de la recepție nu mai dădu niciun telefon să îi anunțe prezența, ci îi făcu semn să meargă înăuntru, unde avea treabă. Așezată la masa de lucru, Jaye Winston perfora un teanc subțire de hârtii, pregătindu-se să le pună într-un dosar cu șină. Când termină, îl închise cu un gest ferm și-și ridică privirea spre musafir.

— Te muți aici?

— Cam așa ceva. Ai clasat documente și ți-ai mai făcut ordine în hârtii?

— Da, acum sunt numai cu două luni în urmă, față de patru, câte erau înainte. Ce se mai întâmplă? Nu mă așteptam să te văd azi.

— Mai ești încă supărată că nu ți-am spus chestia aia de la bun început?

— Aiurea, nici vorbă, zise Jaye, rezemându-se de spătar.

Se uita la McCaleb, așteptând ca acesta să-i explice motivul vizitei.

— Am venit cu o problemă care merită analizată.

— E legat tot de Bolotov?

— Nu, e ceva nou.

— Să nu începi să faci pe sperietoarea degeaba cu mine, McCaleb, spuse femeia, zâmbind.

— Nu.

— Bine, haide, spune-mi.

— Arrango și Walters au omis ceva, zise McCaleb. Și eu la fel, când am parcurs materialele prima oară. Dar m-am prins azi-dimineață, când m-am mai uitat o dată la videocasete și am recitat dosarele. Este un aspect care va trebui cercetat cu multă atenție. Cred că schimbă perspectiva complet.

Încruntându-și sprâncenele, Winston îl privi cu gravitate.

— Nu mai vorbi în dodii și spune clar ce le-a scăpat.

— Aș prefera să-ți arăt. Terry scoase din servietă copia videocasetei cu „filmul” crimei și i-o întinse. Putem să o vizionăm undeva?

— Sigur.

Winston se ridică în picioare și îl conduse spre camera video. Porni aparatul, dar remarcă faptul că nu era una dintre benzile pe care i le dăduse miercuri.

— Ce-i asta?

— Banda de la camera de monitorizare din magazin.

— Nu e cea pe care ți-am dat-o eu.

— E o copie. Pe cealaltă am lăsat-o cuiva, să o vadă.

— Cum adică? Cui?

— Unui tehnician, pe care îl știu din vremea când lucram la FBI. L-am rugat să îmi mărească niște imagini. Nu-i nicio problemă.

— Bun, zi, ce vrei să-mi arăți?

— Unde e butonul de „Înghețare”?

Winston arată spre consolă, iar McCaleb puse degetul deasupra tastei indicate, așteptând momentul potrivit. Pe bandă, Gloria Torres se apropia de teighea și îi zâmbea lui Kang. Pe urmă, apăru pistolarul, urmă împușcătura care proiecta corpul fetei peste teighea. McCaleb îngheță imaginea în acest punct și, luând un pix din buzunar, arată spre urechea stângă a Gloriei.

— E destul de neclar, dar, dacă se mărește imaginea, se poate vedea că în urechea asta are trei cercei: o semilună, o tortiță și un cercel-cruciuliță, care îi atârnă de lob.

— În regulă. Nu văd eu prea bine, dar te cred pe cuvânt.

McCaleb apăsă din nou pe tastă, iar banda începu să se deruleze în continuare. Îngheță din nou imaginea, în clipa în care corpul Gloriei zvâcni înapoi, pe spate, cu capul întors spre stângă.

— Urechea dreaptă, acum, zise Terry, tot cu pixul în mână. Doar perechea de la cercelul-semilună.

— În regulă, și ce înseamnă asta?

McCaleb ignoră întrebarea și apăsă iarăși pe tastă, împușcătura. Gloria era azvârlită peste teighea și, apoi, proiectată în spate, peste pistolar. Ținând-o în fața lui, acesta trase un glonț în Kang, făcând totodată un pas în urmă și ieșind din obiectivul camerei.

— Pe urmă, victima este lăsată să cadă pe podea.

— Adică, vrei să zici că gestul ăsta a fost intenționat?

— Exact.

— De ce?

McCaleb deschise din nou servieta, scoase inventarul obiectelor găsite asupra victimei și i-l dădu lui Winston.

— Iată raportul poliției, privind obiectele care au aparținut victimei. A fost întocmit la spital. Nu uita, Gloria Torres încă trăia. I-au luat obiectele personale acolo și le-au dat unui polițist, spre păstrare. Acesta este raportul lui. Ce nu vezi pe listă?

Winston își plimbă privirea peste foaia de hârtie.

— Nu știu. E doar o listă de – cercelul-cruciuliță?

— Exact. Lipsește. L-a luat tipul.

— Polițistul?

— Nu. Pistolarul. Pistolarul a luat cercelul Gloriei.

Pe fața lui Winston se așternuse o mare nedumerire. Nu vedea logica unui asemenea gest. Nu avea experiența lui McCaleb și nici nu văzuse la viața ei tot ce îi fusese dat acestuia să vadă. Așa că nu pricepea semnificația unui asemenea lucru.

— Stai un pic. De unde știi că el l-a luat? Poate i-a căzut sau l-a pierdut, tară să-și dea seama.

— Nu. Am vorbit cu sora victimei, cu cei de la spital și cu medicii de la salvare.

Știa că exagera, insistând pe această pistă, dar voia să îi capteze atenția și să o facă să-i adopte punctul de vedere.

— Sora victimei mi-a zis că cercelul avea un dispozitiv de siguranță. Așa că puțin probabil să-l fi pierdut, din neatenție. Chiar dacă i-ar fi căzut, în starea

aceea de inconștientă, după ce a fost împușcată, tot ar fi trebuit să fie găsit măcar pe targă sau prin mașina salvării sau la spital. Nimic. El l-a luat, Jaye. Pistolarul. În plus, în cazul în care cercelul n-ar fi fost bine prins, automat s-ar fi desprins de la impactul împușcăturii. Ai văzut cum a mutat-o din loc. Numai că nu s-a întâmplat așa. I-a fost luat.

— OK, OK, și ce dacă l-a luat ăla? Ce semnificație ar avea treaba asta, după părerea ta?

— Semnificația este că totul se schimbă. Înseamnă că nu jaful a fost mobilul crimei. Gloria nu era doar o anonimă nevinovată, care a avut neșansa de a intra unde nu trebuia, într-un moment nepotrivit. Înseamnă că ea era ținta vizată. Ea era prada.

— Oh, haide, zău, nu se poate... de fapt, ce urmărești? Vrei să scoți de-aici un criminal în serie sau așa ceva?

— Nu urmăresc nimic, decât adevărul. Lucrurile stau așa cum ți le-am prezentat, și așa a fost tot timpul. Numai că voi – adică, noi – nu am văzut realitatea.

Întorcându-se cu spatele, Winston s-a dus spre colțul încăperii, scuturând din cap. Pe urmă, se întoarse cu fața la el.

— OK, acum spune-mi care e această realitate, după opinia ta. Fiindcă eu, una, nu-mi dau seama. Mi-ar plăcea la nebunie să mă duc la LAPD și să le spun celor doi dobitoci de-acolo că au ratat totul, numai că nu mă prind care-i problema.

— OK, hai să pomim chiar de la cercel în sine. Cum ți-am zis, am vorbit cu sora victimei, care mi-a zis că Gloria Torres purta acest cercel zilnic. Pe celelalte le schimba între ele, folosea tot felul de combinații, dar cruciulița o purta tot timpul. Zilnic. Firește, există aici niște implicații religioase, dar în plus era și talismanul ei, care îi aducea noroc. OK? M-ai urmărit până aici?

— Da.

— OK, acum, haide să presupunem pur și simplu că pistolarul a luat cercelul. Cum ți-am zis, ani vorbit cu cei de la spital și de la stația de pompieri și salvare, care nu au găsit așa ceva. Prin urmare, să presupunem că el l-a luat.

McCaleb tăcu, așteptând ca Winston să îi confirme că era de acord. Când aceasta încuviință din cap, fără nicio tragere de inimă, bărbatul își reluă argumentația:

— Bun, hai să privim lucrurile din două unghiuri de vedere. Cum? Și de ce? Primul e simplu. Adu-ți aminte de banda video. Tipul a împușcat-o, a lăsat-o să cadă pe tețghea, de unde a fost proiectată înapoi peste el, apoi pe jos, în afara obiectivului camerei de luat vederi. Acesta e momentul când îi putea lua cercelul, fără să fie văzut.

— Ai uitat ceva.

— Ce anume?

— „Bunul samaritean”. El a bandajat-o la cap. Poate că el a luat cercelul.

— M-am gândit și la asta. Nu e exclusă nici această posibilitate. Dar e mai puțin probabil decât în cazul pistolarului. „Bunul samaritean” este aici jucătorul aleatoriu. De ce să-l fi luat, atunci?

— Nu știu. Dar de ce să-l fi luat pistolarul?

— Păi, cum spuneam, asta e întrebarea. Gândește-te însă la tipul obiectului care a fost luat. Un însemn religios, care purta noroc. Gloria îl avea mereu în ureche. Era emblema ei și avea o semnificație sentimentală mai importantă decât valoarea propriu-zisă a obiectului.

McCaleb așteaptă câteva momente. Până acum, îi expusese cadrul și teoria. Acum, venea punctul final. Deși Winston părea în continuare nedumerită, McCaleb nu o subestima, știind că era o anchetatoare competentă și că, în curând, va găsi singură răspunsul.

— O persoană care o cunoștea pe Gloria ar fi putut ști semnificația cercelului. În mod similar, cineva apropiat, care ar fi studiat-o o vreme, și-ar fi dat seama, la fel, care este valoarea obiectului.

— Vasăzică, te gândești la cineva care ar fi urmărit-o de mult timp.

McCaleb încuviință din cap.

— În perioada de achiziție. O urmărește. Îi află obiceiurile, își face planul. Tipul a căutat să identifice, totodată, și un obiect reprezentativ pentru ea, un simbol, ceva care să i-o reamintească mereu.

— Cercelul.

McCaleb aprobă iar. Winston începu să se foiască prin mica încăpere, fără să-l privească.

— Trebuie să mă gândesc bine la asta. Am o... hai să mergem undeva, să stăm jos.

Fără să mai aștepte răspunsul, Jaye deschise ușa și ieși din cameră. McCaleb scoase repede banda din videocasetofon, își luă geanta și plecă. Se duseră în sala de conferințe, unde nu era nimeni, dar mirosea ca într-un fast-food. Adulmecând enervată și uitându-se înjur, Winston dibui tava vinovată de mirosul acela neplăcut și o scoase pe hol.

— În camera asta nu e voie cu mâncare, spuse femeia, închizând ușa, cu năduf, și așezându-se în fine.

McCaleb se instalează vizavi de ea.

— În regulă, cum rămâne cu tipul meu? Care e locul lui James Cordell în toată treaba asta? În primul rând, el e bărbat. Cealaltă victimă, fată. În plus, nu s-a produs niciun act sexual. Pistolarul nu a atins-o.

— Nu contează nimic din toate astea, zise McCaleb, repede.

Bărbatul se așteptase la această întrebare. De altfel, pe drum trecuse în revistă toate întrebările și răspunsurile posibile.

— Dacă am dreptate, continuă McCaleb, treaba asta intră în categoria „puterii de a ucide” în esență, avem de-a face cu un tip care face asta fiindcă știe că poate scăpa nepedepsit. Este modul lui de a da cu tifta autorităților și de a șoca societatea. Își transferă problemele legate de o anumită situație – fie că e vorba de o slujbă, de autoprețuire, femeii în general sau maică-sa în particular, orice, în fine – asupra poliției. Asupra anchetatorilor. Din felul în care îi zgândăre, capătă senzația de autoprețuire, de care are nevoie. Deduce de aici o formă de putere. Și poate fi putere sexuală, chiar dacă nu apar manifestări sexuale evidente sau fizice în crimele propriu-zise. Îl mai ții minte

pe Ucigașul... atunci demult? Sau pe Berkowitz, fiul lui Sam criminalul din New York?

— Sigur că da.

— Același lucru s-a întâmplat și cu ei. În niciuna dintre crime nu s-a produs vreun act sexual, dar totul a fost legat de sex. Să-l luăm pe Berkowitz. A împușcat oameni – bărbați și femei după care a fugit. Dar s-a întors după câteva zile și s-a masturbat la locul faptei. Presupunem că Ucigașul... a făcut la fel, numai că, probabil, a scăpat neobservat de către agenții noștri de supraveghere. De fapt, încerc să spun, Jaye, că nu e nevoie ca actul în sine să se producă acolo, clar și evident, atâta tot.

McCaleb își privi atent colega. S-ar fi zis că-i înțelesese teoria.

— Dar nu e numai asta, continuă McCaleb. Mai există și un alt aspect al problemei. Tipul se și dă în spectacol în fața camerei.

— Fiindcă îi place ideea de a-l vedea?

Bărbatul încuviință din cap.

— Aici e noul element. Cred că a intenționat să fie în obiectivul camerei de supraveghere, pentru că vrea ca munca și isprăvile lui să poată fi bine studiate, văzute și admirate. Pentru el, primejdia este astfel mai mare, dar și senzația de putere crește corespunzător. Răsplata faptei comise. Bun, ca să creeze o asemenea situație, ce se gândește el să facă? Păi, cred că își alege o țintă – altfel spus, prada pe care o pândește și o urmărește, până îi află toate deprinderile și obiceiurile, astfel încât știe și când se va duce în vreun loc unde există o cameră video de supraveghere. Vezi, bunăoară, bancomatul, magazinul. Are nevoie de această cameră video. Vorbește în obiectiv. Îi face cu ochiul. Camera aceasta ești chiar tu – anchetatorul. Ție îți vorbește el și pe tine vrea să te sfideze.

— Atunci, poate că nici nu-și alege victima dinainte, zise Winston. Poate că nici nu-i pasă cine va fi acolo. Îl interesează doar camera video. Ca și în cazul lui Berkowitz. Lui nu-i păsa pe cine împușcă. Pur și simplu, trăgea cu arma, atâta.

— Dar Berkowitz nu-și lua suveniruri.

— Cercelul?

McCaleb încuviință din cap.

— Vezi, chestia asta „personalizează” victima. Eu cred că victimele tipului au fost alese dinainte.

— Ai reflectat mult la toate astea, așa-i?

— Nu chiar la toate. Nu știu cum și-a ales victimele sau de ce. Dar de gândit, da, m-am gândit. O oră și jumătate, cât ne-a luat drumul cu mașina până aici, numai asta am făcut. A fost un trafic îngrozitor.

— De ce ai vorbit la persoana întâi plural?

— Am șofer. Nu mi se dă voie să conduc, deocamdată.

Winston nu comentă nimic. Lui McCaleb îi părea rău că pomenise de șofer, fiindcă i se părea că în felul ăsta dădea dovadă de slăbiciune.

— Trebuie să o luăm de la capăt fiindcă, inițial, s-a crezut că victimele au fost niște oameni aleși la întâmplare. Am crezut că infractorul a ales locul faptei, nu și victimele. Or acum cred că lucrurile sunt exact pe dos. Și-a ales

victimele, adică prada, niște ținte precise, pe care și le-a însușit, le-a urmărit, le-a pândit neîncetat. Va trebui să ne ocupăm de anturajul lor. Nu se poate să nu existe o intersectare. Ceva comun. O persoană, un loc... un moment în timp – ceva ce le lega pe victime una de cealaltă sau de subiectul nostru necunoscut. Descoperim...

— Stai un pic, stai un pic!

McCaleb se opri, dându-și seama că ridicase deja glasul cu mult patos.

— De la James Cordell ce suvenir și-a însușit? Vrei să zici că banii luați din bancomat reprezintă ceva care să-i amintească de el?

— Nu știu ce-a luat, dar nu banii sunt „simbolul” pe care îl căuta. Banii au făcut doar parte din spectacol. În plus, nici nu i-a luat de la Cordell, ci din ATM.

— Păi, atunci, nu crezi că ceva nu se potrivește?

— Nu. Sunt convins că a luat ceva de la Cordell.

— Am fi observat la vizionarea casetei.

— Nici în cazul Gloriei Torres n-a remarcat nimeni povestea cu cerceul, deși era acolo, pe videocasetă.

Winston se foia pe scaun.

— Nu știu ce să zic. Mie tot mi se pare o – dar hai să te întreb ceva. Încearcă, însă, să nu o iei ca o remarcă ce te-ar viza personal. Nu cumva ți se întâmplă acum să acționezi pe vechile coordonate, valabile pe vremea când lucrai la FBI?

— Vrei să spui cumva că exagerez? Ca și cum aș avea nostalgia activității de odinioară, pe care aș încerca să o recompun acum?

Winston ridică din umeri. Nu asta vrusese să spună.

— Nu eu m-am apucat să caut cazurile astea, Jaye. Așa a fost să fie. Sigur, chestia cu cerceul poate însemna și altceva. Sau s-ar putea să nu însemne nimic. Dar dacă mă pricep și eu la ceva pe lumea asta, despre așa ceva este vorba. Despre indivizi de acest fel. Îi cunosc bine. Le știu felul de a gândi și a acționa. Simt chestia asta, aici, în adâncul sufletului, Jaye. Răul. Îl simt aici.

Simțindu-se privit într-un mod ciudat, bărbatul se gândi că poate ar fi fost mai bine să nu îi vorbească cu atâta patos.

— Mașina lui Cordell, un Chevy Suburban, nu a apărut pe banda video. Te-ai ocupat de vehicul? N-am văzut nimic în hârtiile pe care mi le-ai dat...

— Nu, pistolarul n-a umblat în mașină. Cordell și-a lăsat portofelul pe scaun și s-a dus la bancomat doar cu cârdul. Dacă infractorul și-ar fi băgat nasul în mașină, în mod cert ar fi luat și portofelul. Acesta a fost motivul pentru care nu au mai efectuat nicio analiză a mașinii.

Scuturând din cap, McCaleb spuse:

— Privești în continuare totul din prisma furtului comis. Decizia de a nu analiza mașina ar fi fost perfectă, dacă infracțiunea ar fi avut drept mobil furtul banilor. Dar dacă nu a fost așa? E limpede că nu s-ar fi dus la mașină să ia un obiect atât de evident, cum era portofelul de pe banchetă.

— Și, atunci, ce să fi luat?

— Habar n-am. Altceva! Cordell folosea tot timpul mașina cu care se ducea zilnic să inspecteze apeductul. Aceasta era un fel de a doua casă. Prin urmare,

probabil că avea acolo o sumedenie de obiecte personale, pe care pistolarul le-ar fi putut lua. Poze, chestii agățate de oglinda retrovizoare, poate vreun jurnal de bord, orice, îți dai seama. Unde-i mașina? Fă-mă fericit și spune-mi că e încă la voi.

— Nici gând. I-am dat-o nevastă-sii, după vreo două zile.

— Probabil că femeia a curățat-o și a vândut-o.

— Nu. Ultima oară, când am vorbit cu soția lui Cordell – adică acum vreo două săptămâni – a zis ceva cum că nu știe ce să facă, până la urmă, cu mașina: e prea mare pentru ea și

- se pare că îi mai poartă și ghinion.

McCaleb simți un val de emoție.

— Bun, atunci îi vom face o vizită pentru a vedea ce lipsește din mașină.

— Dacă lipsește ceva...

Winston se încruntă. McCaleb știa ce o aștepta. Deja avea probleme cu șeful ei care, după eșecul cu hipnoza și cu Bolotov, credea probabil că polițista se lăsa prea ușor manipulată de cineva din afară. Așa că Jaye nu avea niciun chef să îi povestească șefului despre noua teorie a lui McCaleb, decât dacă era absolut sigură că acesta avea dreptate. Or a fi absolut sigură în această muncă era de-a dreptul imposibil.

— Ce-ai de gând să faci? Te întreb, fiindcă eu acum sar în mașină și mă duc acolo. Mă însoțești?

— Nu. Întrebarea este ce vei face tu, pentru că nu trebuie să înfrunți toate mizeriile de-aici. După chestia cu hipnoza, Hitchens a fost...

— Știi ce, Jaye? Puțin îmi pasă mie de toate astea. Nu mă interesează decât un lucru – să pun mâna pe tipul ăla. Așa că, uite cum facem. Tu stai cuminte și îmi lași mie un răgaz de câteva zile. Descopăr eu ceva până la urmă. Mă duc acasă la Cordell, vorbesc cu nevastă-sa și mă uit la mașina aia. Voi găsi ceva cu care să merite să te duci la șeful tău. Dacă nu, mă dau bătut și n-ai să mai auzi de mine.

— Știi, nu e numai...

— Ai înțeles perfect ce-am zis. Tu trebuie să mergi la procese, ai și alte cazuri. Ultimul lucru care ți-ar mai lipsi acum, ar fi să îți mai bați capul și cu o chestie veche și răsufletă. Știu ce înseamnă munca asta. Poate m-am pripit venind astăzi aici. Trebuia să mă fi dus singur, să vorbesc cu văduva lui Cordell. Dar, cum e cazul tău și tu te-ai purtat omenește cu mine, m-am gândit să discut întâi cu tine. Haide, dă-mi binecuvântarea și un mic răgaz. Mă descurc pe cont propriu. Îți comunic ce voi afla.

După o scurtă tăcere, Winston încuviință:

— Bine, fă-o, haide.

20

plecând din Whittier, Lockridge și McCaleb merseră pe o serie de autostrăzi, până ce ajunseră pe Antelope Valley Freeway, care ducea spre partea de nord-est a ținutului. Aproape tot drumul, Lockridge conduse ținând o singură mână pe volan, în timp ce în cealaltă avea muzicuța, la care cânta mereu. Din această cauză McCaleb nu se simțea prea în siguranță, însă știa că era preferabil așa, întrucât evita zeflemelele inutile.

Când trecură pe lângă Vasquez Rocks, McCaleb studie cu atenție formațiunea geologică și localizează punctul unde fusese găsit cadavrul, al cărui caz de omucidere îi oferise prilejul de a o cunoaște pe Jaye Winston. Stâncile acelea abrupte și zdrențuite de vremuri, formate prin acțiunea diferitelor mișcări tectonice, păreau deosebit de faimoase, acum, în lumina după-amiezei. Razele soarelui mângâiau jucăuș partea din față a rocilor, adâncind și mai mult întunecimea firidelor. Un tablou frumos și periculos, deopotrivă. Se întreba dacă aceste conotații constituiseră motivul pentru care Luther Hatch se simțise atras de aceste locuri.

— Ai fost vreodată acolo, la Vasquez Rocks? întrebă Buddy, punându-și muzicuța pe scaun.

— Da.

— Fain loc. Numele îi vine de la un *desperado* mexican, care s-a ascuns printre stânci, acum vreo sută de ani, după ce a jefuit o bancă. Sunt atâtea ascunzișuri pe-acolo, sus, încât nu l-au mai găsit niciodată, așa că tipul a devenit legendă.

McCaleb încuviință din cap. Îi plăcuse această istorioară. Se gândea că toate poveștile despre un loc sau altul, pe care le știa, erau complet diferite, implicând întotdeauna cadavre și mult sânge. Fără legende. Fără eroi.

Întrucât traficul era prea intens, reușiră să intre în Lancaster imediat după cinci. Traversară o suburbie numită Desert Flower Estates, în căutarea casei unde locuise James Cordell. McCaleb constată că denumirea cartierului nu era tocmai potrivită: deșert era mai peste tot, în schimb flori și case frumoase rar vedeai pe undeva. Suburbia se ridicase pe un teren neted și mai tot timpul fierbinte ca o tigaie pusă pe foc. Casele erau construite în stil spaniol, cu acoperișuri roșii, ferestre arcuite și multe uși la fațadă. Prin Antelope Valley erau presărate zeci de clădiri de acest fel, aproape identice. Casele acestea mari și destul de atrăgătoare fuseseră cumpărate de către cei care voiau să scape de Los Angeles, unde viața era scumpă, aglomerația stresantă, iar crimele se țineau lanț.

După toate aparențele, Desert Flower Estates oferise cumpărătorilor trei modele de construcție diferite. Drept urmare, așa cum remarcă McCaleb, casele se asemănau cam din trei în trei, existând uneori și duplicate, lipite una de cealaltă. Atmosfera de aici îi amintea de unele cartiere din San Fernando Valley, imediat după al doilea război mondial.

Ideea de a locui într-o casă de acest fel îl deprima profund, dar nu neapărat din cauza aspectului exterior. Îl deranja, în primul rând, distanța prea mare până la ocean și faptul că n-ar fi putut trăi aici senzația aceea de revigorare permanentă pe care i-o insufla apa mării. Știa că n-ar fi putut supraviețui prea mult într-un asemenea cartier. S-ar ofili, s-ar usca și s-ar împrăștia în cele patru zări, ca puful de păpădie, pe care îl vedea acum zburând pe stradă.

— Aici e, spuse Buddy.

Opriră. McCaleb observă că automobilul alb marca Chevy Suburban era parcat pe alea din fața casei, sub un coș de baschet fără plasă. În curte, se mai vedea un garaj deschis, în care fusese parcată, lângă un perete, o minifurgonetă, în timp ce în cealaltă parte se aflau, la grămadă, tot felul de

biciclete, cutii, un banc de lucru și o serie de alte troace. Proptită pe peretele din fund al garajului, se afla o scândură de surf, cam învechită, care îl făcu pe McCaleb se își imagineze că poate odată, demult, James Cordell iubise și el oceanul.

— Nu știu cât va dura.

— Se va face destul de cald, afară. Poate ar fi mai bine să vin și eu cu tine, înăuntru. Promit că n-o să spun nimic.

— Deja se mai răcorește, Buddy. Dar, dacă începi să te sufoci, dă drumul la ventilație. Plimbi un pic mașina, și gata. Poate găsești și vreun chioșc cu limonadă, prin apropiere.

Coborî din mașină, fără să-i mai lase răgazul să comenteze ceva. Nu voia nici în ruptul capului să îl implice pe Lockridge în investigație și, oricum, n-avea nevoie de păreriile unor detectivi amatori. În drum spre casă, pe alee, se opri să se uite în Suburban. Partea din spate a camionetei era plină de scule, în timp ce pe scaunele din față erau îngrămădite diferite lucruri. Simți un fior de emoție. Poate că avea, totuși, noroc. S-ar fi zis că, după uciderea lui Cordell, nimeni nu mai umblase până acum în mașină.

Pe văduvă o chema Amelia, așa cum aflase McCaleb din dosarul cazului. O femeie, despre care presupunea că era chiar ea, deschise ușa de la intrare, înainte ca bărbatul să ajungă acolo. Jaye Winston îi promisese că avea să îi telefoneze văduvei, pentru a-i anunța vizita.

— Doamna Cordell?

— Da?

— Mă numesc Terry McCaleb. V-a sunat cumva doamna detectiv Winston, să vă spună că voi veni pe-aici?

— Da, m-a sunat.

— Am nimerit cumva într-un moment nepotrivit?

— „Nepotrivit”, adică opusul cuvântului „oportun”?

— Mda, m-am cam încurcat în cuvinte. Îmi pare rău. Aveți un pic de timp să stăm de vorbă?

Era o femeie scundă, șatenă și cu trăsături fine. Avea nasul roșu, așa că McCaleb se gândi că era răcită sau că, poate, plânsese. Se întreba dacă nu o răscolise cumva telefonul primit de la Jaye Winston.

Doamna Cordell încuviință din cap și îl pofti înăuntru, conducându-l într-un salonaș foarte îngrijit, unde ea se așeză pe sofa, iar el pe fotoliul din față. Pe măsuta joasă se afla o cutie cu lucru de mână. Dintr-o altă încăpere, se auzea sonorul unui televizor – probabil, niște desene animate.

— Bărbatul care a rămas în mașină e partenerul dumatăle?

— Nu, șoferul.

— Nu vrea să intre? S-ar putea să i se facă foarte cald, afară.

— Nu, nicio problemă.

— Ești detectiv particular?

— În scripte, nu. Sunt un prieten de familie al femeii ucise în Canoga Park. Nu știu ce v-a spus doamna Winston, dar trebuie să știți că am lucrat până nu demult la FBI, așa că mă pricep la chestii din astea. Poliția regională, cum

probabil știți, și cei de la LAPD nu au fost în stare, ăăă, să mai avanseze cu investigația, în ultimele săptămâni. Încerc să îi ajut și eu cum pot.

Doamna Cordell mișcă din cap, în semn că înțelegea.

— În primul rând, vreau să vă spun că regret enorm ce s-a întâmplat cu soțul și familia dumneavoastră.-

Femeia se încruntase, dar îl asculta în tăcere.

— Știu că nu contează ce gândește un străin, dar vă asigur de toată compasiunea mea. Din câte am citit în dosarul cazului, James a fost un om tare bun.

— Mulțumesc. Ce ciudat sună că te aud spunându-i „James” Toată lumea îl striga Jim sau Jimmy. Da, ai dreptate, a fost un om tare bun.

— La ce întrebări vrei să îți răspund, domnule McCaleb? De fapt, nu știu mai nimic din ce s-a întâmplat acolo. De aceea m-a derutat un pic telefonul pe care mi l-a dat Jaye.

— Păi, întâi... începu Terry, întinzând mâna în jos după servietă. Scoase din aparat fotografia polaroid, pe care i-o dăduse Graciela. Vreți să vă uitați la poza asta și să îmi spuneți dacă o cunoașteți pe femeie sau dacă e posibil ca soțul dumneavoastră să o fi cunoscut?

Văduva luă fotografia și o studie cu atenție. Părea foarte serioasă, nevrând să-i scape niciun detaliu. În cele din urmă, scutură din cap.

— Nu, nu cred. E cumva cea care...

— Da, victima celui de-al doilea jaf.

— Și ăsta e fiul ei?

— Da.

— Nu înțeleg. Cum să o fi cunoscut soțul meu pe această femeie – sugerezi oare că între ei ar fi fost...

— Nu, nu sugerez nimic, doamnă Cordell. Încerc doar să mă lămuresc... Uite, ca să fiu sincer, în anchetă au apărut elemente noi, care ar putea indica – și subliniez neapărat *ar putea* – că sub aparențele pe care le știm cu toții se mai ascund și alte lucruri.

— Ce, adică?

— Adică, s-ar putea ca jaful să nu fi fost adevăratul mobil al crimelor. Sau, oricum, nu singurul mobil.

Femeia se holbă în continuare, iar după expresia ei de consternare totală, McCaleb își dădea seama că îi interpretase greșit cuvintele.

— Doamnă Cordell, nu încerc sub nicio formă să insinuez cumva că între soțul dumneavoastră și această femeie ar fi existat o relație de un anumit gen. Ce încerc eu să spun este că undeva, la un moment dat, soțul dumneavoastră și această femeie și-au intersectat pașii cu cei ai pistolarului: Prin urmare, aceasta ar fi relația despre care vorbeam. O relație între victime și criminal. E posibil ca soțul dumneavoastră și celelalte victime să se fi intersectat cu criminalul în puncte și momente diferite, dar eu trebuie să acopăr toate variantele, or tocmai de aceea v-am arătat această fotografie. Sigur nu o recunoașteți?

— Sigur.

— E posibil ca, în săptămânile dinaintea omorului, soțul dumneavoastră să fi avut vreun motiv de a trece prin Canoga Park?

— Din câte știu eu, nu.

— A avut cumva relații de afaceri cu *Los Angeles Times*? Mai precis, credeți că a avut de ce să se fi dus la un moment dat la tipografia ziarului, din Chatsworth.

Din nou, un răspuns negativ.

— A avut cumva probleme la serviciu? Ceva care să-l fi determinat să stea de vorbă cu cineva din redacția ziarului?

— Ca de pildă?

— Nu știu.

— Femeia aceea era ziaristă?

— Nu, dar lucra în același loc unde se afla și redacția. Poate acolo să se fi intersectat cu criminalul.

— Păi, nu prea cred. Jimmy mi-ar fi spus, dacă ar fi avut vreun necaz. Întotdeauna a făcut așa.

— OK. Am înțeles.

În următoarele cincisprezece minute, McCaleb o întrebă pe doamna Cordell despre programul zilnic al soțului, precum și despre activitățile lui din ultima săptămână, înainte de a fi ucis. Umplu trei pagini de carnet, cu diverse însemnări și observații, dar chiar în timp ce scria era conștient că nu-i vor fi de mare folos. S-ar fi zis că Jimmy Cordell era genul de bărbat care muncea din greu și își petrecea aproape tot timpul liber în sânul familiei. În săptămânile dinaintea morții, se ocupase în exclusivitate de segmentele din apeduct situate în partea centrală a statului, iar soția lui bănuia că nu fusese aproape deloc în partea de sud. După părerea ei, de la Crăciun Jimmy Cordell nu mai fusese în Valley și nici în alte părți ale orașului.

McCaleb își închise carnețelul.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, doamnă Cordell. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l aflu acum este dacă ați constatat că lipsește ceva din lucrurile soțului.

— Lucrurile soțului? Cum adică?

Amelia Cordell își conduse musafirul la automobilul Chevy Suburban. Discutaseră deja despre hainele și bijuteriile soțului. Nu dispăruse nimic, îl asigură femeia, exact cum atesta, se părea, și banda video de la ATM. Mai rămânea Suburban-ul.

— A umblat cineva în mașină, de atunci? întrebă McCaleb, în timp ce Amelia descuia portiera.

— Eu am condus camioneta, de la poliție până acasă. De fapt, a fost singura oară când m-am suit la volanul acestei mașini. Jimmy a cumpărat-o doar pentru serviciu. Zicea că, dacă începem să o folosim și pentru treburi personale, n-o să mai poată deconta toată benzina. Acum, nu o conduc, fiindcă e prea înaltă pentru mine, așa că mi-e greu să tot urc și să cobor.

McCaleb îi dădu dreptate și se aplecă în camionetă, pe portiera deschisă. Bancheta din spate era pliată, iar portbagajul plin de aparate de măsurat, o masă pliantă și alte instrumente. McCaleb nu dădu prea multă importanță

acestor obiecte, care, prin însăși natura lor, nu aveau nicio amprentă personală.

Se concentra, așadar, pe partea din față a vehiculului. Un strat de praf de pe drum acoperea totul. Probabil că James Cordell mersese prin deșert, cu geamurile deschise. Cu un singur deget, pentru a evita prea multe amprente, McCaleb desfăcu un buzunar lateral de pe interiorul portierei și constată că era plin de bonuri de benzină; tot acolo se afla și un carnețel cu spirală, pe care Cordell își notase kilometrajul, data și destinația fiecărei deplasări. Terry scoase carnețelul și îl răsfoi, ca să vadă dacă James Cordell se deplasase și în partea de vest a districtului, mai ales la Chatsworth sau Canoga Park. Nicio consemnare de acest fel. Se părea că Amelia Cordell nu se înșelase în privința soțului.

Rabată vizorul de deasupra parbrizului, din dreptul șoferului, și găsi două hărți pliate. McCaleb le duse afară, pe capota mașinii, unde le desfăcu. Una era o hartă luată de la o benzinărie, cu partea centrală a Californiei, iar cealaltă, o hartă topografică, în care se vedea apeductul, cu toate căile de acces aferente. McCaleb voia să vadă dacă James Cordell nu făcuse vreo însemnare ciudată pe aceste hărți, dar nu găsi nimic. Le plie și le puse la loc.

Se așază pe locul șoferului, uitându-se atent în jur. Remarcă oglinda retrovizoare și o întrebă pe Amelia Cordell dacă soțul ei avusese obiceiul să atârne tot felul de fleacuri acolo. Femeia nu-și aminti nimic deosebit.

McCaleb verifică torpedoul și consola centrală. Găsi tot felul de hârtii, casete audio, pixuri, creioane mecanice și un teanc de scrisori deschise. Lui Cordell îi plăcea muzica country. S-ar fi zis că totul era în ordine și aici. Nu te frapa nimic neobișnuit.

— Țineți minte dacă avea vreun pix sau vreun creion preferat? Bunăoară, vreun pix primit în dar de la cineva?

— Nu cred. Nu-mi amintesc așa ceva.

McCaleb scoase banda elastică din jurul plicurilor pe care le studie cu atenție. După toate aparențele, corespondență de serviciu, anunțuri de ședințe, raportări privind diferite probleme la apeduct, pe care Cordell trebuia să le verifice.

McCaleb așază totul în ordine, sub privirile atente ale Amaliei.

Într-o cutie, între scaunele din față, se aflau un pager și o pereche de ochelari de soare. Când se oprise la ATM, era seară, așa că era normal ca ochelarii de soare să fi rămas în mașină. Nu același lucru se putea spune, însă, și despre pager.

— Doamnă Cordell, știți cumva de ce pagerul lui e aici? De ce nu-l avea la el?

— Când făcea drumuri lungi, nu-l ținea la betelie, fiindcă îi era incomod. Îl jena la rinichi.

McCaleb încuviință din cap, în semn că înțelesese. În timp ce se gândea la ce mai avea de făcut, portiera din dreapta se deschise brusc, iar Buddy Lockridge vârî capul înăuntru.

— Ce este? Aproape am terminat, Buddy. Ce-ar fi să mă aștepți în mașină?

— A început să mă doară fundul de atâta stat, zise bărbatul, salutând-o și pe Amelia Cordell. Îmi pare rău, doamnă.

Pe McCaleb îl deranjă apariția inopinată a lui Buddy, dar îi făcu totuși cunoștință Ameliei cu el, prezentându-l drept asociatul lui.

— Vasăzică, de fapt, ce căutăm noi pe-aici? întrebă Buddy.

— Noi? Eu tocmai căutam ceva ce nu e aici. Nu vrei mai bine să mă aștepți în mașină?

— Mda, deci ceva ce a fost luat probabil de-aici. Înțeleg.

Buddy rabată vizorul de deasupra parbrizului, în dreptul scaunului de lângă șofer. McCaleb se uitase deja acolo, dar nu găsisese nimic.

— Nu e nimic, acolo, Buddy. De ce nu vrei...

— Aici ce-o fi fost, o poză? întrebă bărbatul arătând spre tabloul de bord.

McCaleb se uită, dar nu remarcă nimic.

— Uite, acolo. Vezi praful? Ca și cum aici a fost o poză sau ceva de genul ăsta. Poate ținea un permis de parcare.

McCaleb se uită din nou, dar tot nu-și dădu seama la ce se referea Buddy. Se mută mai spre dreapta și se aplecă spre tabloul de bord. De data asta observă.

Un strat de praf de pe drum se așternuse peste suportul de plastic fixat deasupra aparatelor de bord. Pe o parte a suportului, exista delimitat un pătrat, fără niciun pic de praf. Până de curând, aici fusese ceva. Lui McCaleb nu-i venea să creadă cât era de norocos. El, personal, n-ar fi observat niciodată acest detaliu, care nu era vizibil decât de pe scaunul din dreapta șoferului, când soarele bătea dintr-un anumit unghi.

— Doamnă Cordell? Vreți să ocoliți mașina și să vă uitați la asta, din cealaltă parte?

McCaleb aștepta. Lockridge se dădu la o parte, ca să-i facă loc doamnei Cordell. Terry arată spre conturul fără praf, de pe suportul de plastic.

— Cumva soțul dumneavoastră ținea acolo vreo fotografie de familie? Cu dumneavoastră sau cu copiii?

Amelia Cordell scutură încet din cap.

— Zău dacă am habar. Avea fotografii cu noi, dar nu știu unde le ținea. Poate chiar acolo, dar n-am de unde să știu. N-am condus niciodată chestia asta. Întotdeauna ieșeam cu Caravan – chiar dacă mergeam numai noi doi, Jim și cu mine, adică. Cum ți-am mai spus, nu-mi place să mă cocoț aici.

McCaleb dădu din cap, în semn că înțelesese.

— Lucra cu cineva care ar putea ști răspunsul? Vreo persoană care obișnuia să meargă la el în mașină, la serviciu sau la masă, eventual?

Călătorind cu mașina pe Antelope Valley Freeway, înapoi spre oraș, trecură pe lângă un șir nesfârșit de mașini care mergeau bară la bară, în sens opus, pe cealaltă bandă. Navetiști care se duceau acasă sau turiști care plecau din oraș pentru weekend. McCaleb aproape că nici nu observa ce se petrecea pe șosea. Era cufundat în gânduri. Nici pe Lockridge nu-l auzi, decât atunci când repetă fraza a doua oară.

— Scuză-mă, dar ce-ai spus?

— Cred că ți-am fost și eu un pic de ajutor acolo, remarcând chestia aia.

— Da, Buddy, așa e. Mie mi-ar fi scăpat, probabil. Dar tot îmi pare rău că n-ai rămas în mașină. Doar pentru asta te plătesc, să fii șofer.

— Mda, dacă rămâneam în mașină, probabil că tu tot acolo erai și acum, căutând acul în carul cu fin.

— Asta n-avem de unde ști.

— Deci, nu vrei să-mi spui și mie ce-ai descoperit?

— Nimic, Buddy. N-am descoperit nimic.

Mințea. Amelia îl dusese în casă și îl lăsase să sune unde lucrase soțul ei. Pe Buddy îl trimisese înapoi la mașină. McCaleb îl sunase, așadar, pe șeful lui James Cordell, care îi dăduse numele și numerele câtorva experți în întreținerea și menținerea apeductului în stare de funcționare, cu care Cordell lucrase pe la începutul lui ianuarie. Pe urmă, McCaleb telefonase la stația de apeduct Lone Pine, unde vorbise cu Maggie Mason, una dintre supraveghetoarele instalației. Aceasta îi spuse că fusese de două ori la masă cu Cordell, în săptămâna precedentă uciderii. De fiecare dată, Cordell fusese la volan.

Evitând o întrebare prea sugestivă, McCaleb o întrebase dacă nu remarcase cumva un obiect cu tentă personală pe tabloul de bord al camionetei. Fără niciun fel de ezitare, Mason îi spusese că James Cordell avea pe bord o fotografie cu familia lui. Ba, mai mult chiar, știa perfect că așa era, fiindcă se aplecase în stângă, să o poată vedea mai bine. Își amintea că în poză era soția, care le ținea pe genunchi pe cele două fete ale lor.

În drum spre casă, McCaleb începu să simtă un amestec ciudat de spaimă și emoție. Cineva, undeva, avea cercelul Gloriei Torres și fotografia de familie a lui James Cordell. Știa acum că răul reprezentat de aceste două omoruri se întrupa într-un individ care nu ucidea pentru bani, din teamă sau pentru a se răzbuna pe victime. Răul era cu mult mai mare. Această persoană ucidea de plăcere și pentru a-și împlini fantezia care îi mistuia creierul ca un virus.

Răul era pretutindeni. McCaleb știa asta mai bine decât oricine. Dar mai știa că nu-și putea demonstra teoria doar la modul abstract. Trebuia să găsească omul, în carne și oase, pe care să-l urmărească și să-l distrugă. McCaleb se pregătea de vânătoare. Simțea cum inima i se umple de furie, dar și de o bucurie oribilă.

21

îmbătă dimineața, ceața era groasă și consistentă, aproape ca atingerea subtilă a unei mâini pe gâtul lui. McCaleb se sculase la șapte, ca să aibă timp să pună la spălat niște așternuturi. Pe urmă, se apucă să facă curat pe barcă și să se pregătească pentru musafirii lui, care urmau să rămână acolo și peste noapte. Constată însă, repede, că îi venea greu să se concentreze la treburile gospodărești pe care și le planificase.

Când venise în seara precedentă, din deșert, vorbise la telefon cu Jaye Winston. Când îi povesti de lipsa fotografiei de la bord, Winston recunoscuse, cam fără tragere de inimă, că era posibil să se afle pe o pistă bună. Peste un ceas, îl sună din nou și îi spuse că se fixase o ședință de lucru pentru luni dimineața la ora 8.00, la Star Center. Urma să participe ea, căpitanul și alți câțiva polițiști. La fel, Arrango și Walters, precum și Maggie Griffin de la FBI.

Aceasta din urmă era agentul care venise în locul lui McCaleb la biroul operativ din L.A. Terry o cunoștea după renume, care era destul de favorabil.

Și asta era problema. Luni dimineța, la prima oră, McCaleb avea să fie pe scaunul de tortură, ținta unui tir încrucișat de întrebări dificile. Majoritatea, dacă nu toți cei prezenți la acea ședință aveau probabil o atitudine sceptică. Dar, în loc să se pregătească pentru ședință sau să mai facă niște investigații suplimentare, McCaleb voia să se ducă la pescuit, pe dig, cu o femeie și un băiețel. Lui McCaleb nu i se părea corect și se tot gândea dacă nu era preferabil să anuleze vizita Gracielei și a lui Raymond. Până la urmă, nu făcu nimic. Ce-i drept, trebuia să discute cu Graciela, dar mai important chiar era faptul că simțea nevoia să fie cu ea. Și așa cărările gemene ale gândurilor lui incomode ajunseseră să se intersecteze: vinovăția de a lăsa deoparte ancheta și cea de a dori o femeie, care apelase la el pentru ajutor.

Când termină cu rufele și curățenia, se duse până la căpitania portului. De la magazin, cumpără toate ingredientele pentru cină. Apoi achiziționează niște momeală de pescuit, precum și alte accesorii necesare pentru undiță, pe care voia să i le dăruiască lui Raymond. După care, depozită toate cumpărăturile în bucătăria vasului.

Termină cu treburile pe la ora zece. Nevăzând mașina decapotabilă a Gracielei în parcare de pe chei, McCaleb se decise să se ducă până la Buddy Lockridge, să vadă dacă era liber luni dimineța. Verifică întâi poarta de la intrarea în port, ca să fie sigur că Graciela și Raymond nu vor întâmpina niciun obstacol, după care se duse spre barca lui Lockridge.

Ajuns în dreptul ambarcațiunii, McCaleb nu se sui direct pe *Double-Down* și, respectând uzanța locului, îl strigă pe Lockridge, de pe chei. Întrucât trapa principală de pe puntea bărcii era deschisă, McCaleb știa că vecinul său se trezise și că era „acasă”. După vreo jumătate de minut, Buddy scoase capul afară – ciufulit și boțit la față. McCaleb deduse că prietenul său băuse până noaptea târziu.

— Salutare, Terry.

— Salutare. Te simți bine?

— Excelent, ca de obicei. Care-i treaba, mergem pe undeva?

— Nu, azi nu. Dar am nevoie de tine luni dimineța, devreme. Poți să mă duci cu mașina până la Star Center? Asta ar însemna să plecăm de-aici pe la șapte.

Buddy reflectă câteva clipe să vadă dacă propunerea lui McCaleb putea fi inclusă în programul lui încărcat, după care aprobă din cap.

— S-a făcut.

— Vei fi în stare să șofezi?

— Ba bine că nu. Dar ce se întâmplă la Star Center?

— O ședință. Dar trebuie să fim punctuali.

— Nicio problemă, plecăm la șapte. Îmi pun ceasul să sune.

— În regulă. Apropo, mai e ceva. Fii și tu cu ochii pe-aici, zilele astea.

— Te gândești la tipul de la fabrica de ceasuri?

— Mda. Mă îndoiesc că își va face apariția, dar nu se știe niciodată. E plin de tatuaje pe ambele brațe. Și sunt ditamai brațele. Îl recunoști imediat, dacă îl vezi.

— Voi fi pe fază. Văd că ți-au venit deja doi musafiri.

McCaleb se întoarce și se uită la *The Following Sea*.

Graciela stătea în picioare, la prora, de unde îl ridica pe Raymond, de pe chei, sus, pe barcă.

— Trebuie să plec, Bud. Pe luni dimineată.

Graciela își pusese niște blugi decolorați și un tricou, iar părul și-l strânsese sub o caschetă de base-ball. Pe umăr avea o geantă de voiaj, iar în mână ținea o pungă cu alimente. Raymond purta, de asemenea, blugi și un sweater cu emblema unei echipe de hochei. Avea caschetă de base-ball, iar în mână căra un camion de jucărie și un fel de miel de pluș.

McCaleb o îmbrățișă pe Graciela și dădu mâna cu Raymond, după ce băiatul vârî animalul de pluș sub celălalt braț.

— Mă bucur să vă văd. Prindem niște pește azi, Raymond, ce zici?

Sfios, băiețelul nici nu era în stare să-i răspundă. Graciela îl strânse ușor de umăr și confirmă în locul lui.

Terry le luă bagajele, după care făcură pentru prima oară un tur complet al bărcii. Pe parcurs, lăsă în bucătărie alimentele aduse de Graciela și puse în patul din dormitorul principal geanta de voiaj. Îi spuse Gracielei că aceasta urma să fie camera ei și că tocmai schimbuse așternuturile. Apoi îl duse pe Raymond în cabina din față, unde urma să doarmă.

McCaleb mutase aproape toate cutiile cu dosare de la FBI sub masa de lucru, și încăperea părea destul de aerisită. Cușeta avea și o bară de protecție, așa că nu exista niciun risc ca băiatul să cadă din pat. Când McCaleb îi spuse că acest gen de cușetă se numește „prici”, băiatul îl privi complet nedumerit.

— Așa se cheamă paturile pe nave, Raymond. De fapt, toate denumirile pe nave sunt altfel decât pe uscat.

— Dar de ce?

— Știi, nu mi-am pus niciodată întrebarea asta.

Îi duse, apoi, în cabina de baie și le arătă cum să folosească pedala de picior, ca să tragă apa la toaletă. Observând că Graciela se uita la foaia cu diagrama măsurătorilor de temperatură, prinsă într-un cui, îi explică despre ce era vorba. Femeia arătă cu degetul spre ziua de joi.

— Ai avut febră?

— Un pic de tot. Dar mi-a trecut.

— Și doctorița ce-a spus?

— Nu i-am povestit încă, pentru că mi-am revenit.

Îl privea cu un amestec de îngrijorare și parcă, totodată, iritare. Pe urmă, McCaleb își dădu seama cât de important era pentru Graciela ca el să rămână în viață. Nu voia ca ultimul dar al Gloriei să fi fost inutil.

— Nu te speria. Sunt bine. Am alergat prea mult, de colo-colo, în ziua aceea. După ce am tras un pui de somn la prânz, mi-a scăzut și temperatura. De atunci, n-am mai avut nimic.

Trăgându-l de cracul de la pantaloni, Raymond îl întrebă:

— Dar tu unde o să dormi?

McCaleb se uită scurt spre Graciela, după care se întoarse spre scări, să nu se vadă că se înroșise.

— Haide sus, să-ți arăt.

Când reveniră în salonaș, Terry îi arătă lui Raymond cum masa de bucătărie se putea transforma într-o cușetă pentru o persoană. Băiatul părea tare încântat.

— Ia să vedem ce-ai adus aici, zise McCaleb, scoțând mâncarea din pungă.

Înțelegerea era ca Graciela să gătească masa de prânz, iar Terry cina. După ingredientele cumpărate, s-ar fi zis că femeia se gândea să le facă niște sandvișuri cu fructe de mare.

— De unde știai că asta este mâncarea mea preferată?

— Nu știam, spuse Graciela. Dar îi plac lui Raymond foarte mult.

În glumă, McCaleb îi trase un ghiont băiatului, care se dădu înapoi, chicotind.

— Păi, cât timp Graciela face niște sandvișuri, pe care să le luăm la pachet, ce-ar fi să vii cu mine afară, să pregătim echipamentul de pescuit? Îți dai seama câți pești ne așteaptă lângă dig, să venim să-i prindem!?

— Da, s-a făcut!

Pe punte, Terry îi oferi copilului lanseta și mulineta, pe care i le cumpăraseră. Când băiatul înțelese că aceste obiecte erau cu adevărat ale lui și că și le putea duce acasă, înșfăcă undița cu putere, de parcă ar fi fost o funie salvatoare, de care depindea viața lui. În loc să se bucure de reacția copilului, McCaleb se întristă. Se întreba dacă acest băiețel avusese parte vreodată de protecția și îndrumările unui bărbat.

Ridicând privirea, Terry o văzu pe Graciela postată în ușa salonului. Deși zâmbea, era totuși tristă. McCaleb decise că nu trebuia să se lase pradă unor astfel de emoții și sentimentalisme.

— OK, spuse bărbatul. Momeala. Cred că trebuie să luăm o găleată plină, fiindcă am senzația că or să muște azi, nu glumă.

Aduse un recipient special, care putea pluti fără să se ducă la fund, și îi arătă lui Raymond cum să bage ciorpacul în apă, în țarcul de lângă barcă, pentru a scoate de-acolo momeala vie. Intră, apoi, în cabină, ca să ia cutia cu scule și încă două undițe. Când ajunsese înăuntru, de unde băiatul nu-l mai putea auzi, Graciela veni și îl îmbrățișă.

— Ce bun ai fost cu Raymond.

— Nu știu dacă, mai degrabă, n-am fost mai bun cu mine decât cu el.

— E așa de încântat! Știu eu, pe cuvânt. Abia așteaptă să pescuiască. Sper din tot sufletul să și prindă ceva.

Merseră pe jos pe cheiul principal, trecând prin dreptul magazinelor și al restaurantului, traversară o parcare și ajunseră, astfel, la canalul principal al portului. Aici exista o alee cu pietriș, pe care se ajungea la gura canalului și la digul cu stânci, care intra în Pacific, pe o traiectorie curbă de vreo sută de metri. Trebuia să pășească tot timpul cu mare atenție, de pe o dală de granit uriașă pe alta. La jumătatea distanței, se opriră.

— Raymond, acesta e locul meu tainic. Cred că ar fi bine să încercăm chiar de aici.

Nicio obiecție. McCaleb puse jos echipamentul și începu să pregătească undițele pentru pescuit. Stâncile erau ude de la valurile înalte de peste noapte. Bărbatul adusese niște prosoape, cu care plecă acum să caute un loc drept, pe stânci, unde să poată sta cu toții, confortabil. Așezându-se, deschise cutia cu scule, scoase un tub cu cremă de bronzat și i-o întinse Gracielei. Pe urmă se apucă să prindă momeala în undițe. Lui Raymond îi pusese momeală din calmar, fiindcă voia ca băiatul să aibă toate șansele de a prinde măcar un pește.

După cincisprezece minute, cele trei undițe erau în apă. McCaleb îl învățase pe copil cum să arunce undița, lăsând liberă mulineta, astfel încât momeala să fie bine trasă prin apă.

— Și ce-o să prind?

— Nu știi, Raymond. Sunt o mulțime de pești pe-aici.

Terry se așază pe o stâncă, imediat lângă Graciela. Băiatul era prea emoționat, așa că n-avea răbdare să stea jos. Se muta de pe o stâncă pe alta, cu undița în mână, așteptând nerăbdător să se întâmple minunea.

— Păcat că n-am luat aparatul de fotografiat, șopti Graciela.

— Data viitoare, zise McCaleb. Vezi, acolo?

Arăta peste apă, spre linia orizontului. În negurile îndepărtate, se vedea conturul albăstrui al unei insule.

— Catalina?

— Exact. Ea.

— Ce straniu. Nu mă pot obișnui cu gândul că ai locuit pe o insulă.

— Ei bine, așa a fost.

— Dar cum a ajuns familia ta să stea acolo?

— Erau din Chicago. Tata juca base-ball profesionist. Primăvara, de obicei, mergea cu clubul în Insula Catalina, la antrenament. Părinții mei s-au iubit din liceu. S-au căsătorit, iar tata a avut șansa să joace la echipa Cubs, așa că venea des aici. Îi plăcea mult insula asta, unde până la urmă a căpătat o slujbă la Wrigleys, care patronează echipa Cubs. Așa că, până la urmă, ai mei s-au mutat aici.

McCaleb se gândise să încheie povestea, dar Graciela insistă să afle mai multe.

— Pe urmă, ai apărut tu.

— Da, un pic mai târziu.

— Dar părinții tăi n-au mai rămas acolo?

— Mama a plecat. Nu-i plăcea pe insulă. A stat zece ani și i-a ajuns. E destul de complicat, în Catalina, pentru cei care suferă de claustrofobie... Oricum, părinții mei s-au despărțit. Tata a rămas acolo și a vrut să mă țină și pe mine. Am rămas cu el. Mama s-a întors la Chicago.

— Și ce lucra tatăl tău la Wrigleys?

— O mulțime de chestii. A muncit într-o vreme la firma lor, pe urmă acasă, la ei. Aveau ditamai ambarcațiunea în port. Până la urmă, și-a cumpărat o

barcă, pe care o închiria pentru perioade scurte. A lucrat și ca pompier voluntar.

— Vasăzică, *The Following Sea* a fost barca lui?

— Barca lui, casa lui, afacerea lui, totul. Era finanțat de Wrigleys. A locuit pe barca asta aproape doisprezece ani. Până la urmă s-a îmbolnăvit atât de rău, încât l-au – mai bine zis, eu l-am dus la spital, în oraș. A murit acolo. La Long Beach.

— Îmi pare rău.

— Asta s-a întâmplat tare demult.

— Nu și pentru tine.

McCaleb o privi.

— Când ți se apropie sfârșitul, simți, fără niciun dubiu. Tata știa că nu mai avea nicio șansă și nu-și dorea decât să se întoarcă acolo, la barca lui. La insula lui. Nu l-am lăsat. Voiam să se facă tot ce era posibil, să i se aplice toate minunile științei și ale medicinei. În plus, dacă ar fi venit aici, pentru mine ar fi fost iadul pe pământ, să fac permanent naveta ca să-l văd. Nu puteam ajunge decât cu bacul. Așa că l-am forțat să rămână în spital. A murit singur, în camera lui. Eu eram plecat la San Diego, să anchetez un caz.

McCaleb privea în depărtare, undeva peste apa oceanului. Vedea un bac îndreptându-se spre insulă.

— Ce rău îmi pare că nu i-am împlinit rugămintea!

Graciela întinse mâna și îl mângâie pe braț.

— Regretele nu ajută la nimic.

McCaleb se întoarse spre Raymond. Băiatul ședea nemișcat, cu ochii în jos, la mulineta, în timp ce undița era trasă cu forța spre larg.

— Hei, ia stai un pic, Raymond! Cred că s-a prins ceva.

Puse undița jos și se duse la băiat. Mișcă mulineta cu undița cu tot. Aproape imediat, aceasta se afundă în apă, încât puțin mai lipsise ca băiatul să o scape din mână. Bărbatul apucă undița cu putere și o ridică deasupra apei.

— Ai prins un pește!

— Hei, urrraaa! Am prins un pește! Am prins un pește!

— Nu uita cum te-am învățat, Raymond. Tragi înapoi, cu mulineta în jos. Te ajut eu, acum, să ții undița, până-l obosim pe flăcăul ăsta. Pare unul baban. Ei, îți pare bine?

— Da, da, da!

În timp ce McCaleb trăgea aproape singur de undiță, Graciela încerca să scoată afară celelalte două undițe, ca nu cumva să se producă o încălceală de fire. Terry și băiatul se munciră vreo zece minute să scoată peștele afară. Până la urmă, obosit, peștele ajunsese să nu mai opună nicio rezistență. Așa că McCaleb îi trecu undița înapoi lui Raymond, ca să aibă el satisfacția de a trage peștele din apă.

Bărbatul își puse niște mănuși, pe care le avea în cutia cu scule, și coborî pe stânci, până la nivelul apei. La doar câțiva centimetri sub suprafața apei, se vedea un pește argintiu, prins de cârligul undiței, care se mai zbătea încă anemic, ajuns la capătul puterilor. McCaleb îngenunche pe piatră, udându-se la picioare și pe pantaloni, și se aplecă în față, până prinse cu mâna undița lui

Raymond. Trase de pește într-o parte și în cealaltă, până îl scoase cu botul afară, băgă mâna în apă și îl prinse de coadă, un pic mai în față de înotătoarele posterioare. După aceea, cu o mișcare energetică scoase peștele din apă și urcă pe stânci înapoi, până la Raymond.

Peștele strălucea în lumina soarelui, ca un metal șlefuit.

— O baracudă, Raymond, îi zise Terry, ținând peștele în sus. Uite ce dinți are!

22

Ziua de pescuit s-a desfășurat bine. Raymond a prins două baracude și un biban alb. Primul pește fusese și cel mai mare, deși nici la al doilea nu au scăpat de emoții: se prinsese în cârlig, exact când își luau prânzul, așa că puțin mai lipsise să nu se ducă la fund cu undiță cu tot. După ce se întoarseră la barcă, după-amiaza, târziu, Graciela insistă ca Raymond să se odihnească înainte de cină. Terry profită de răgaz pentru a spăla cu furtunul echipamentul de pescuit. Când Graciela se întoarse, se așezară amândoi pe scaune, afară pe punte. McCaleb murea de poftă să bea o bere rece, pe care s-o savureze în tihnă.

— A fost minunat!

— Mă bucur. Ce zici, rămâneți la cină?

— Sigur. Raymond a zis că vrea să doarmă aici. Îi plac bărcile la nebunie. Și cred că își dorește să mai pescuiască și mâine. Vezi, ai făcut un mic monstru exigent dintr-un băiețel înainte atât de cuminte.

McCaleb aprobă din cap, gândindu-se la noaptea care urma. Tăcură câteva momente, privind mișcarea din port și simțindu-se bine împreună. Sâmbăta, activitatea portuară era în toi, mai întotdeauna. Terry se uita în toate părțile, știind că ar fi fost foarte riscant dacă Bolotov și-ar fi făcut apariția acum, când avea musafiri. Însă era puțin probabil ca rusul să vină aici. Avusese ocazia să facă pe durul în biroul lui Toliver. Dacă ar fi vrut să îl bată pe McCaleb, putea s-o fi făcut atunci. Gândurile legate de Bolotov au adus cu ele ansamblul celor două cazuri la care McCaleb lucra. Își aminti de o întrebare pe care vruse să i-o pună Gracielei.

— Hai să-mi explici ceva! Ai venit prima oară, sâmbăta trecută. Numai că articolul despre mine fusese publicat cu o săptămână înainte. De ce-ai așteptat atâta timp până să mă contactezi?

— De fapt, n-am așteptat. N-am văzut articolul de la bun început. M-a sunat un prieten de-al Gloriei, de la ziar, care mi-a zis că l-a citit și care se întreba dacă nu la tine ajunsese inima ei. Așa că m-am dus la bibliotecă și am citit ziarul. A doua zi, am venit aici.

McCaleb mișcă din cap, în semn că înțelesese. Graciela se gândi că venise rândul ei să îl întrebe ceva.

— Cutiile alea, de jos.

— Care cutii?

— Alea de sub masa de lucru. Ce ai în ele? Cazurile la care ai lucrat?

— Da, niște dosare vechi.

— Am recunoscut câteva nume. Se pomenea de ele în articol. Luther Hatch, bunăoară. Și Ucigașul Codificat. De ce i-ai zis așa?

— Fiindcă tipul – dacă era bărbat, căci nu s-a putut afla exact – ne lăsa sau ne trimitea mesaj e, care aveau întotdeauna același număr. În partea de jos.

— Și ce semnifica asta?

— Nu s-a putut descoperi. Cei mai buni experți de la FBI și chiar specialiștii în decriptări, de la Național Security Agency, deci toate aceste capete luminate la un loc n-au izbutit să spargă codul. Personal, nu cred că numărul acesta avea vreo semnificație specială. Reprezenta doar o altă modalitate de a ne scoate din sărite, de a ne face să ne învârtim în jurul cozii... nouă-zero-trei, patru-șapte-doi, cinci-șase-opt.

— Țsta e codul?

— Țsta e numărul. Cum îți spuneam, nu cred că era un cod, de fapt.

— Așa s-a stabilit și la Washington?

— Nu. Cei de-acolo nu s-au dat bătuți, susținând că numărul acela însemna ceva. Se gândeau că poate e numărul de asigurare socială al tipului. Cu ajutorul computerului, au făcut tot felul de combinații, cu cifrele din număr, după care au scos toate persoanele care aveau numerele respective de asigurare socială. Sute de mii, efectiv. Și i-au verificat pe toți în bazele de date computerizate.

— Căutând, de fapt, ce?

— Caziere, potriviri de profiluri... cea mai mare vânătoare de himere din istorie. Individul nu figura, însă, pe nicio listă. Ucigașul Codificat nu a fost prins nici până acum.

McCaleb auzi sunetul stins al unei muzicuțe și întoarse privirea spre *Double-Down*. Lockridge era dedesubt, exersând melodia *Spoonful*.

— A fost singurul caz la care ai pățit așa ceva?

— Adică singurul caz în care criminalul nu a fost prins? Nu. Din păcate, mulți infractori au scăpat nepedepsiți. Însă cazul amintit a fost ceva mai deosebit, marcându-mă personal, fiindcă scrisorile îmi erau adresate. Dintr-un motiv oarecare, tipul nu mă putea suferi.

— Dar ce le făcea oamenilor pe care...

— Ucigașul Codificat era absolut ciudat. Omora în diferite moduri, fără să respecte vreun anumit tipic. Bărbați, femei, chiar și copii. Împușca, înjunghia, sugruma. Niciun criteriu.

— Și, atunci, de unde știai de fiecare dată că el fusese autorul?

— Ne spunea. Prin scrisori, prin codul lăsat la locul diferitelor crime. Înțelegi, nu conta cine erau victimele. Oamenii aceia reprezentaseră pentru el doar niște obiecte, prin care își putea exercita puterea, cu care să se laude în fața autorităților. Un ucigaș care suferea de un complex de inferioritate. A mai fost unul, Poetul. Țsta era plimbăreț, activând câțiva ani cam prin toată țara.

— Mi-aduc aminte. A scăpat aici, în L.A., nu-i așa?

— Da. Avea același complex de inferioritate, pe care voia să și-l ascundă, manifestându-și autoritatea prin gesturi de mare violență. Vezi, dacă le dai la o parte fanteziile și metodele de lucru, constai că toți acești oameni seamănă mult între ei. Poetul jubila când vedea cum băjbâim într-o direcție sau alta. La fel și Ucigașul Codificat. Îi plăcea să îi perpelească pe polițiști și să îi țină pe jeratic.

— S-a potolit dintr-odată?

— Ori a murit, ori a intrat la pușcărie pentru altă infrațiune. Sau s-a mutat în altă parte și și-a schimbat stilul. Deși e greu de presupus că indivizii de acest fel se pot dezvăra de vechile năravuri.

— Și cum a fost la cazul Luther Hatch? Ce-ai făcut?

— Mi-am făcut meseria. Știi, nu vrei mai bine să discutăm despre altceva?

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Doar că... nu știu, nu-mi plac toate poveștile astea vechi.

Vrusese să discute cu Graciela despre Gloria și despre ultimele lui descoperiri, însă acum nu i se mai părea o idee prea bună. Așa că amână pe altă dată.

Pentru cină, McCaleb făcu la grătar niște hamburgeri și baracude. Pe Raymond îl entuziasma ideea de a mânca din peștii prinși de el, deși gustul pregnant de baracudă nu era tocmai pasiunea lui. Nici Gracielei nu-i plăcea prea mult gustul acestui soi de pește, spre deosebire de McCaleb căruia

- se părea excelent.

După masă, făcură o plimbare până la cofetărie, să cumpere înghețată, apoi se plimbară agale pe lângă magazinele de pe Cabrillo Way. Când ajunseră înapoi la barcă, se înnoptase deja. În port se așternuse liniștea. Copilul află vestea proastă chiar de la Graciela:

— Raymond, ai avut o zi grea, așa că vreau să te duci la culcare. Dacă ești cuminte, ai voie să mai pescuiești și mâine, înainte să plecăm.

Băiatul se uita la McCaleb, așteptând o confirmare sau un ajutor.

— Are dreptate, Raymond. Mâine dimineață mergem din nou acolo. Vom prinde și mai mult pește. OK?

Băiatul se învoi, cam fără tragere de inimă, așa că Graciela îl duse în camera lui. Copilul ceru voie să își ia undița în cabină. Nicio obiecție, în această privință.

Terry avea două radiatoare, așa că le puse în cele două camere ale musafirilor.

— Și tu? îl întrebă Graciela.

— Mie nu-mi trebuie. O să mă bag în sacul de dormit. Probabil că îmi va fi mai cald decât vouă.

— Sigur?

— Absolut.

Lăsă radiatoarele jos, în cele două camere, și urcă pe punte, să o aștepte pe Graciela. Îi turnă în pahar vinul care mai rămăsese din sticla de Sanford pinot noir, pe care o deschisese la prima ei vizită.

Luă paharul și o cutie de Cola, cu care se duse în capătul bărcii, la prora. Veni și ea, după zece minute.

— Se lasă frigul!

— Da. Crezi că lui Raymond îi va fi suficient de cald, cu radiatorul aprins?

— Da, perfect. A adormit imediat ce a pus capul pe pernă.

Îi dădu paharul de vin și ciocniră.

— Mulțumesc. Raymond a avut o zi superbă.

— Mă bucur.

McCaleb știa că va trebui la un moment dat să discute și despre anchetă, numai că nu voia să rupă vraja clipelor minunate pe care le împărtășeau acum. Așa că amână din nou.

— Cine-i fata din poza de pe biroul tău?

— Care fată?

— Păi, poza aceea lipită pe peretele de deasupra biroului, în camera unde doarme Raymond. Am impresia că e o imagine dintr-un calendar sau așa ceva.

— Oh... e doar... în fine, o persoană de care vreau să-mi amintesc mereu. O persoană care a murit.

— Ceva legat de un caz la care ai lucrat, sau o persoană pe care ai cunoscut-o?

— Ceva legat de un caz.

— Ucigașul Codificat?

— Nu, cu mult înaintea lui.

— Cum o chema?

— Aubrey-Lynn.

— Ce i s-a întâmplat?

— Ceva ce n-ar trebui să i se întâmple nimănui. Hai să nu mai vorbim despre asta, acum.

— OK. Îmi pare rău.

— E-n regulă. Trebuia să fi dat foaia jos, înainte de a-l culca pe Raymond acolo.

McCaleb nu se vâri cu totul în sacul de dormit, preferind ca, lungit pe spate și cu mâinile la ceafă, să se acopere cu el. Se mira că nu era obosit deloc. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri, de la cele mai banale până la cele mai sinistre. Se gândea, bunăoară, la radiatorul din camera unde dormea băiatul. Știa că nu era niciun pericol să ia foc sau să se curenteze, dar tot își făcea griji. Apoi, conversația din dimineața aceea, despre tatăl lui, pe patul de spital. Din nou simțea regretul că nu-l adusese pe bătrân acasă, să moară liniștit. Își aminti cum, după ceremonia funerară de la

Descanso Beach, luase barca și înconjurase Insula Catalina, împrăștiind cenușa pe tot acest circuit, puțin câte puțin.

Dar amintirile și grijile acestea erau doar colaterale, fiindcă în principal McCaleb se gândea numai la Graciela. Seara se încheiase ciudat, după. Ce adusese vorba despre Aubrey-Lynn Showitz, ceea ce pe McCaleb îl răscolise profund, tăindu-i tot cheful de conversație. Era îndrăgostit de Graciela. O dorea și sperase că seara se va sfârși cu ei doi împreună, iubindu-se. Din păcate, amintirile acelea sumbre se vârâseră între ei, stricând frumusețea momentului.

Barca se legăna ușor de la mare. McCaleb răsuflă adânc, sperând să scape de demonii care nu-i dădeau pace. Se așeză mai bine pe pat, căutându-și o poziție confortabilă, în care să nu mai simtă cusătura de pe mijlocul saltelei improvizate. Se gândi să se ridice și să își ia un pahar cu suc de portocale, dar renunță, temându-se că nu va mai rămâne destul pentru Raymond și Graciela, la micul dejun.

Până la urmă, se decise să coboare și să își ia temperatura, tensiunea și pulsul. Vechiul șiretlic ca să-i mai treacă timpul, până i se făcea somn.

Pusese în priză o veioză, cu un bec slab, deasupra chiuvetei, pentru eventualitatea în care Raymond se trezea și voia să meargă la toaletă. Preferă să nu aprindă lampa, cât își ținu termometrul sub limbă. Se uită la imaginea lui reflectată în oglindă, ca o umbră, observând că cearcănele i se adânciseră și mai mult.

Ca să citească afișajul de pe termometru, trebui să se aplece peste chiuvetă, spre veioză. Parcă avea un pic de febră. Luă foia cu diagrama temperaturii și, în loc de bara inofensivă, notă 37.2. În timp ce punea foaia la loc, în cui, auzi deschizându-se ușa de la dormitorul principal.

McCaleb nu închisese ușa de la baie, așa că, uitându-se spre holul întunecat, o văzu pe Graciela, care scosese capul din cameră.

— Ești bine?

— Da, dar tu?

— Perfect. Ce făceai?

— Nu mi-e somn. Am venit să-mi verific temperatura.

— Și ai febră?

— Nu... sunt bine.

McCaleb realiză brusc că nu purta decât niște pantaloni scurți. Își încrucișă brațele la piept, ridicând mâna spre bărbie, în tentativa stângace de a-și ascunde cicatricea de pe piept.

Se priviră așa, în tăcere, câteva momente. Terry își dădu seama că poziția aceea, cu mâna la bărbie, părea tot mai artificială. Lăsă brațele în jos, de-a lungul corpului, urmărind ochii Gracielei care rămăseseră pironiți pe pieptul lui.

— Graciela...

Lăsă fraza neterminată, observând că Graciela purta doar o cămașă roz de noapte, destul de scurtă. Ce bine îi stătea îmbrăcată așa! Rămaseră astfel câteva clipe, Graciela ținându-se de ușă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu cadă din cauza tangajului bărcii. Pe urmă, făcu un pas pe hol, iar Terry un pas spre ea. Întinse mâna și o mângâie ușor pe braț, apoi pe spate. Cu cealaltă mână, o dezmierdă delicat pe gât, pe ceafă, trăgând-o spre el.

— Ai voie? șopti femeia, cu obrazul lipit de gâtul lui.

— Nimic nu mă va opri.

Intrară în dormitor și închiseră ușa. Se băgară în așternutul care prinsese deja mirosul femeii, parfumul de vanilie, pe care Terry îl remarcase deja. Se lipi de ea, sărutând-o lung. Pe urmă, se lăsă în jos, sărutându-i sânii, simțindu-i tot timpul mirosul îmbătător al parfumului.

Mângâindu-i pieptul, Graciela îi simți încordarea din trup.

— Stai, Terry. Stai, un pic!

McCaleb incremeni, ridicându-se într-un cot.

— Ce este?

— Nu cred că... Nu mi se pare corect. Îmi pare rău.

— Ce nu e corect?

— Nu știu exact.

— Graciela?

— Nu e din cauza ta, Terry. Eu sunt de vină. Pur și simplu... nu vreau să mă pripesc. Îmi trebuie timp de gândire.

Stătea lungită pe o rână, fără să îl privească.

— E din cauza surorii tale? Fiindcă inima ei e...

— Nu, nu e asta. În fine, poate... un pic. Cred doar că trebuie să ne mai gândim, zise femeia, mângâindu-l pe obraz.

— Îmi pare rău. Știu că nu trebuia să te invit aici și pe urmă să fac asta.

— E-n regulă. Nu vreau să faci ceva ce s-ar putea să regreti mai târziu. Mă întind la loc.

McCaleb schiță gestul de a se lăsa în jos spre celălalt capăt al patului, dar Graciela îl apucă de braț.

— Nu, nu pleca. Mai stai cu mine.

Terry își puse capul pe pernă, lângă ea. Ce senzație ciudată. Deși era evident că fusese respins, nu simțea niciun fel de neliniște. Știa că va veni momentul în care vor fi cu adevărat împreună și nu-l deranja să aștepte până atunci. Acum se întreba cât să mai rămână aici, cu ea, înainte de a se duce înapoi, la sacul lui de dormit.

— Povestește-mi despre fata aceea.

— Ce?! replică Terry, confuz.

— Fata din calendarul din biroul tău.

— Nu-i deloc o poveste amuzantă, Graciela. De ce ții neapărat să o afli?

— Fiindcă așa vreau.

Graciela nu-i mai dădu nicio explicație. Dar McCaleb îi înțelegea atitudinea. Știa că dacă se iubeau, trebuia să își împărtășească toate secretele. Lucrul acesta făcea parte din ritual. Își aminti cum, cu mulți ani în urmă, când făcuse dragoste cu femeia pe care avea s-o ia de nevastă, aceasta îi povestise că în copilărie fusese agresată sexual. Faptul că îi mărturisise o taină atât de intimă și de bine ascunsă îl impresionase mai mult decât actul fizic în sine. Își amintea mereu de acele momente, la care ținea enorm, chiar dacă între timp divorțaseră.

— Toate astea au fost adunate și puse laolaltă pornind de la declarațiile martorilor, probele concrete și... videocaseta.

— Ce videocasetă?

— Voi ajunge și la asta. Cazul se petrecuse în Florida, înainte ca eu să fiu trimis acolo. O familie întreagă... răpită. Mama, tatăl, două fiice. Familia Showitz. Aubrey-Lynn, fetița din poză, era cea mai mică.

— Câți ani, adică?

— Tocmai împlinise 15 ani, în vacanță. Erau din Midwest, dintr-un orașel din Ohio. Era prima lor vacanță de familie. Nu aveau prea mulți bani. Tatăl era proprietarul unui mic garaj auto – când l-au găsit, avea încă urme de ulei sub unghii...

McCaleb pufăi lung, într-un fel de râs scurt – ca atunci când spui ceva ce voiai să sune ca o glumă, dar știi că nu e așa.

— Prin urmare, se aflau în vacanță, cu costuri minime, evident. S-au dus la Disney World și în toate locurile de acest gen, ajungând până la urmă și la Fort Lauderdale, unde s-au cazat toți într-o cameră, într-un motel prăpădit, de pe

Autostrada 1-95. Făcuseră rezervarea încă din Ohio, crezând că, dacă locul se numea Sea Breeze, era în apropierea oceanului.

Vocea i se frânse, de durere, fiindcă era prima oară când povestea totul așa, cu toate acele detalii sfâșietoare, în lumina celor petrecute ulterior.

— În fine, au ajuns acolo și, deși nu era ce visaseră, s-au decis să rămână. Dacă schimbau hotelul, pierdeau avansul, în prima seară, una dintre fete vede un camion în parcare, cu o remorcă pe care era un hidroavion. Știi ce e un hidroavion?

— Da, sigur, continuă.

— Ei bine, acești oameni nu văzuseră niciodată un hidroavion, decât la televizor și în reviste, așa că s-au dus să îl studieze mai de aproape. Tocmai atunci, un bărbat – proprietarul – se îndreptă spre ei. Era un tip prietenos și le spusese că, dacă vor, e dispus să-i ia într-o plimbare cu avionul prin Florida.

Graciela se ghemui mai aproape de el, lipindu-i palma de piept. Știa ce urma.

— Bun, au fost de acord și au acceptat propunerea. Nu e de mirare, fiindcă nu prea știau ce înseamnă lumea, de-acolo, din orașelul lor de provincie, unde de-abia dacă exista un liceu. Deci, au dat curs invitației. Făcute de necunoscut.

— Și i-a omorât?

— Pe toți. Au plecat și nu s-au mai întors niciodată. Pe tată l-au găsit primul. După vreo două nopți, cadavrul lui a fost găsit aruncat în iarbă. Fusese împușcat în cap și aruncat din avion.

— Și fetele?

— Polițiștilor din zonă le-a luat vreo două zile până să îl identifice și să îl coreleze cu motelul de la Sea Breeze. Văzând că lipseau atât nevasta, cât și fetele, și mai ales constatând că nici în Ohio nu se întorseseră, polițiștii au pornit în căutarea dispăruților, folosind o serie de elicoptere. Au găsit celelalte trei cadavre la vreo opt kilometri distanță. În pustietate, într-un loc pe care piloții de hidroavioane îl numesc Devil's Keep. Deci, cadavrele erau acolo. Nu-i nevoie să spun cum le maltratase. Pe urmă le legase de niște blocuri de beton și le aruncase acolo. În timp ce trăiau, încă. Și s-au înecat.

— Oh, Doamne Dumnezeule...

— Dumnezeu a cam lipsit în ziua aceea. Din cauza gazelor rezultate din putrefacție, cadavrele s-au ridicat până la urmă, plutind la suprafața apei, în ciuda greutateii blocurilor de beton.

După câteva momente de tăcere, McCaleb continuă:

— În acel moment, a fost solicitat sprijinul FBI, așa că m-am dus acolo, împreună cu un alt agent, Walling. Nu aveam prea multe repere. Am construit un profil – știam că trebuia să fie cineva care cunoștea bine zona, având în vedere că pe femei le-a aruncat exact unde e apa mai adâncă, pentru a elimina riscul de a fi găsite.

McCaleb se holba pe întuneric în tavan, dar, de fapt, cu ochii minții revedea aievea grozăvia celor petrecute acolo, la Devil's Keep. Imaginile acelea nu încetaseră nicio clipă să îl obsedeze.

— Le dezbrăcase în pielea goală, le luase bijuteriile, orice obiect după care ar fi putut fi identificate. În mâna lui Aubrey Lynn, atunci când i-au desfăcut pumnul, au găsit un lănțișor de argint cu o cruciuliță, pe care izbutise să le ascundă de ochii criminalului.

McCaleb se gândea la toată această tragedie, care continua să îl marcheze și acum. Rezonanța acelor evenimente cumplite îl cutremura și acum, după atâția ani, aidoma mareei care legăna barca ritmic, neîncetat. La fel, povestea aceea era mereu prezentă. Știa că nu era nevoie să vadă în permanență fotografia aceea, ca pe o icoană, fiindcă oricum nu va putea uita vreodată chipul acelei fete. Știa că inima lui începuse să moară odată cu chipul stins al acelei fete.

— Și l-au prins pe omul ăla?

Graciela simțea nevoie să se asigure că vinovatul își primise pedeapsa. Simțea nevoia să știe că răul fusese învins. Nu înțelegea, cum făcea McCaleb, că un rău de acest fel nu va fi învins niciodată.

— Nu, nu l-au prins niciodată. Au verificat lista celor cazați la Sea Breeze, au luat fiecare persoană la întrebări. Ei bine, pe criminal tot nu l-au găsit. Luase camera pe numele de Earl Hanford, dar era un nume fals. Urma se pierdea aici... până a trimis videocaseta.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Caseta i-a fost trimisă șefului poliției regionale. Familia Showitz avea o cameră video, pe care o luaseră în excursia cu avionul. Banda debutează cu o mulțime de scene fericite, cu râsete și voie bună. Disney World, plaja, ei la Glades. Pe urmă, criminalul începe să înregistreze... totul. Purta o glugă neagră pe cap, ca să nu-l putem identifica. Nici din hidroavion nu s-a văzut prea mult. Se pricepea la filmări.

— Ai urmărit banda?

McCaleb răspunse afirmativ. Se dezlipi de lângă Graciela, așezându-se pe marginea patului, cu spatele la ea.

— Avea o pușcă. Femeia și fetele au făcut ce le-a cerut.

Tot felul de chestii... cele două surori... împreună. Alte treburi. Și, oricum, le-a ucis. Nemernicul – ah, la naiba...

Scutură din cap, frecându-se tare la ochi. Pe spinare simți căldura mâinii ei.

— Bucățile de beton de care le-a legat nu au fost suficient de grele pentru a le trage chiar la fundul apei. S-au zbătut, înțelegi, la suprafață. În timp ce el privea și filma. Chestia asta îl excita. Se masturba, în timp ce ele se înecau.

Graciela plângea încetșor. McCaleb se lungi pe pat, lângă ea, și o cuprinse în brațe.

— După banda asta, n-am mai primit niciun semn de la criminal, zise McCaleb. E liber, pe undeva, prin lume. Încă un nemernic rămas nepedepsit. Asta e povestea.

— Îmi pare rău că a trebuit să duci cu tine o asemenea povară.

— Ei, acum, ai aflat. Îmi pare rău și mie.

Graciela își șterse lacrimile.

— Atunci a fost când ai încetat să mai crezi în îngeri, nu-i așa?!

McCaleb încuviință din cap.

Cam cu o oră înainte de revărsatul zorilor, Terry se sculă și se duse înapoi, în patul lui incomod din salon. Până atunci își petrecuseră noaptea discutând în șoaptă, ținându-se în brațe și sărutându-se, dar fără să facă dragoste. După ce se băgă la loc în sacul de dormit, constată că îi fugise somnul de tot. În minte i se învălmășeau crâmpie din ceasurile petrecute alături de Graciela, simțindu-i parcă și acum căldura palmelor, dezmierdându-i în gând sâni catifelați și savurându-i dulceața. Buzelor. Când amintirea acestor momente senzuale lăsa locul altor gânduri, îi reveneau în minte povestea pe care i-o spusese și reacția ei la cele auzite.

Dimineața, McCaleb și Graciela nu discutară despre ceea ce se întâmplase în cabina principală a vasului sau despre ceea ce își spusese unul celuilalt, acolo. În timpul nopții; și asta nici măcar atunci când Raymond se duse la prora să se uite la țarcul cu momeală vie. Se purtau ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Primul lucru pe care McCaleb îl spuse, în timp ce făcea o omletă, avea legătură cu cazul la care lucra.

— Aș vrea să îmi faci un serviciu, când ajungi azi acasă. Gândește-te la sora ta și notează pe o hârtie cât mai multe dintre obiceiurile și preferințele ei. Bunăoară, locuri unde îi plăcea să se ducă, prietenii cu care se întâlnea. Tot ce îți amintești că a făcut de la începutul anului și până în seara aceea, când s-a dus la magazin. Aș vrea, de asemenea, să stau de vorbă cu prietenele și cu șeful ei de la *Times*. Ar fi mai bine dacă te-ai ocupa personal de chestia asta.

— În regulă. Dar de ce?

— Pentru că au apărut lucruri noi legate de acest caz. Mai ții minte când te-am întrebat despre cercel?

McCaleb îi spuse că este convins de faptul că pistolarul îi luase cercelul. Îi povesti, de asemenea, cum descoperise vineri după-amiaza că, și în cazul celeilalte victime, dispăruse un lucru de natură personală.

— Ce anume a fost atunci?

— O fotografie cu nevasta și copiii.

— Și tu ce crezi că înseamnă asta?

— Poate în cele două cazuri nu a fost vorba despre un jaf. E posibil ca tipul ucis la bancomat și, pe urmă, sora ta să fi fost aleși din alt motiv. Există toate șansele ca ei să se mai fi intersectat deja cu criminalul care i-a omorât. De aceea te-am rugat să faci asta când ajungi acasă. Același lucru i l-am cerut și soției primei victime. Pe urmă voi citi cele două liste în paralel, ca să văd dacă nu cumva găsesc puncte comune.

Graciela stătea rezemată de bufet, cu mâinile încrucișate la piept.

— Vrei să spui că tipul i-a omorât fiindcă ei i-ar fi făcui ceva?

— Nu. Vreau să spun doar că s-au mai întâlnit și că, dintr-un motiv sau altul, criminalul s-a simțit atras de ei. Nu există nicio explicație logică. Cred că avem de-a face cu un psihopat. Nu se poate ști ce i-a stârnit interesul. De ce din cei nouă milioane de oameni, care trăiesc în acest ținut, i-a ales tocmai pe ei?

Graciela clătina din cap, de-a dreptul consternată.

— Ce părere are poliția de toată treaba asta?

— Cred că cei de la LAPD nici măcar nu știu. Iar Jaye Winston, detectivul de la poliția regională, care se ocupă de caz, nu vede lucrurile chiar la fel. Vom discuta cu toții despre asta mâine dimineață.

— Și cu tipul cum rămâne?

— Care tip?

— Proprietarul magazinului. Poate pe el îl cunoștea dinainte, iar Glory a nimerit acolo din întâmplare.

McCaleb scutură din cap, spunând:

— Nu. Dacă el ar fi fost ținta, pistolarul ar fi intrat pur și simplu în magazin și l-ar fi împușcat când nu mai era nimeni altcineva înăuntru. Sora ta era persoana urmărită. Ea și bărbatul din Lancaster. Există o legătură, aici, nu se poate altfel, or noi trebuie s-o găsim.

McCaleb băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor și scoase o fotografie pe care i-o dăduse Amelia Cordell. În această poză, James Cordell apărea în prim-plan, cu un zâmbet luminos pe buze.

— Îl recunoști? Crezi că făcea parte din anturajul surorii tale sau că e posibil să-l fi cunoscut?

Graciela luă fotografie și o studie, dar în final dădu din cap.

— Din câte știu, nu. El e... bărbatul din Lancaster?

Răspunzându-i afirmativ, McCaleb luă fotografia înapoi.

O puse în buzunar, după care îi zise Gracielei să-l cheme pe Raymond la micul dejun. Ajunsă la ușă, însă, McCaleb o opri.

— Graciela, ai încredere în mine?

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să ai încredere și în această privință. Puțin îmi pasă dacă LAPD și poliția regională nu vor să mă creadă, fiindcă tot ce știu eu rămâne valabil. Cu sau fără ei, tot voi urni ancheta din loc.

Aprobând din cap, Graciela se întoarse spre ușă și spre băiatul care stătea pe punte, lângă prora.

23

luni dimineață, la ora opt, când McCaleb intră în sediul de la Star Center al Departamentului poliției regionale, biroul detectivilor era ticsit de polițiști. Spre deosebire de ultimele dăți, nu i se dădu voie să treacă de recepție, spunându-i-se că trebuia să îl aștepte pe căpitan. McCaleb era contrariat de această situație, însă, înainte de a cere lămuriri, îl văzu pe căpitanul Hitchens ieșind din sala de conferințe. Terry observă că la fereastra-oglină din respectiva încăpere era trasă draperia. Hitchens îi făcu semn să îl urmeze.

— Terry, hai încoace cu mine.

Căpitanul îl pofti în birou și îi spuse să ia loc. Lui McCaleb tot acest tratament excesiv de cordial nu i se părea de bun augur. Hitchens se așeză la masa de lucru, cu brațele încrucișate și cu coatele rezemate pe mapa de birou.

— Deci, pe unde ai fost?

— Cum adică? Jaye Winston mi-a spus că întâlnirea e fixată pentru ora opt. Nu e decât opt și două minute.

— Nu, m-am referit la zilele de duminică și sâmbătă. Jaye te-a căutat la telefon.

McCaleb realizează imediat ce se întâmplase. Sâmbătă, când făcuse curat pe barcă, luase telefonul și îl pusese într-un dulăpior, de lângă masa cu hărți de unde uitase să-l pună la loc. Așa că toate apelurile primite și mesajele telefonice lăsate nu fuseseră încă recepționate, aparatul aflându-se și acum tot în dulăpior.

— Fir-ar să fie, am uitat să verific mesajele.

— În fine, noi te sunaserăm ca să te scutim de drumul până aici.

— S-a anulat ședința? Credeam că Jaye vrea...

— Ședința nu s-a anulat, Terry. Doar că au apărut niște elemente noi și considerăm că e mai bine dacă desfășurăm această investigație fără complicații din afară.

McCaleb îl privi lung.

— Ce fel de complicații? E ceva legat de transplantul de cord? Jaye ți-a spus și ție?

— Nu era nevoie să-mi spună. E vorba, însă, despre câteva lucruri. Pricepi, ai apărut aici și te-ai apucat să zgâlțâi problemele. Ne-ai furnizat niște indicii bune de urmat, ceea ce vom și face cu multă sârguință, dar fără tine. Îmi pare rău.

McCaleb se gândea că Hitchens nu-i spusese totul. Se întâmplă ceva despre care el nu știa nimic. Indicii bune, așa se exprimase căpitanul. Brusc, McCaleb înțelese. Dacă Winston nu putuse lua legătura cu el în weekend era limpede că nici Vernon Carruthers, din Washington D.C. Nu reușise să îl contacteze.

— Tipul meu de la FAT a găsit ceva?

— FAT?

— Firearms and Toolmarks. Ce ați aflat, căpitane?

— Nu vom discuta despre asta. Cum ți-am zis, noi îți mulțumim din suflet pentru excelența pornire pe care ne-ai dat-o. Dar, de acum înainte, ne vom ocupa singuri de mersul anchetei. Te vom ține la curent cu ce se va întâmpla, iar, dacă lucrurile evoluează bine, vei fi menționat în scriptele noastre și comunicatele de presă.

— N-am nevoie să mi se recunoască niciun merit. Vreau doar să mă implic.

— Îmi pare rău, dar de aici înainte investigația ne privește în exclusivitate.

— Și Jaye e de acord cu asta?

— Nu contează. Din câte știu, și sper să nu mă înșel, eu sunt șef aici, nu Jaye Winston.

După tonul agasat al lui Hitchens, McCaleb deduse că Winston nu fusese de acord cu acest punct de vedere. Era un lucru bine de știut. Poate că va avea nevoie de ajutorul ei.

Holbându-se lung la Hitchens, McCaleb își dădu seama că era exclus să se întoarcă liniștit în port și să se lase scos așa din joc. Nici pomeneală. Probabil că și căpitanul înțelegea perfect acest lucru.

— Știu la ce te gândești. Dar eu îți spun doar să stai în banca ta. Dacă ne ciocnim de tine pe teren n-o să fie prea plăcut, crede-mă.

McCaleb încuviință din cap.

— Mi se pare corect.

— Bine, atunci, nu uita că te-am avertizat.

McCaleb îi spuse lui Lockridge să dea o tură prin parcare pentru vizitatori. Voia să ajungă rapid la un telefon public, dar mai întâi ținea neapărat să își facă o idee despre cine participa, probabil, la ședința din camera de conferințe. Știa că Jaye Winston era în mod cert înăuntru, asemeni lui Arrango și Walters. Însă, luând în calcul ipoteza că Vernon Carruthers descoperise o compatibilitate de ordin balistic cu programul laser DRUGFIRE, McCaleb presupunea că, în afară de Maggie Griffin, la ședință mai venise încă cineva de la FBI.

Trecând prin parcare, McCaleb se uita la toate vehiculele, concentrându-se asupra geamului din spatele locului șoferului.

În cele din urmă, pe a treia alee, văzu ceea ce căuta.

— Oprește un pic aici, Bud.

Mașina se opri în spatele unui Ford LTD albastru metalizat. Pe geamul de la portiera din spatele șoferului se afla eticheta cu codul de bară. Automobilul era de la FBI.

McCaleb coborî din mașină și se apropie de celălalt vehicul. Nu vedea niciun alt însemn exterior, cu ajutorul căruia să îl poată identifica pe agentul care folosea acest automobil. Din fericire, persoana care utiliza mașina îi ușură sarcina. Venind spre întâlnirea fixată la sediul poliției, agentul care șofa fusese deranjat, probabil, de lumina soarelui matinal, așa că lăsase în jos vizorul de deasupra parbrizului.

Toți agenții FBI au obiceiul de a-și ține cartela de benzină prinsă pe acest vizor, de unde o pot lua ușor, ori de câte ori au nevoie. Ei bine, șoferul acestei mașini de serviciu nu făcea nici el excepție de la regulă. McCaleb își notă seria. Pe urmă, se întoarse la Ford-ul lui Lockridge.

— Ce-i cu mașina aia? întrebă Buddy.

— Nimic. Hai să mergem.

— Unde?

— La un telefon public.

— Eram sigur.

Cinci minute mai târziu, opreau la o benzinărie, lângă un zid lateral, pe care erau montate niște telefoane. Lockridge deschise geamul, ca să poată trage cu urechea la convorbirea telefonică. Înainte de a coborî, McCaleb scoase portofelul și îi dădu lui Buddy o bancnotă de douăzeci dolari.

— Du-te și fa plinul. Cred că vom merge din nou în deșert.

— La naiba.

— Parcă ziceai că ești liber toată ziua!

— Sunt, dar cui îi place să se plimbe prin deșert?! N-ai și tu niște indicii care să ne trimită la plajă, bunăoară?!

McCaleb râse de o asemenea reacție și coborî din mașină, ținând în mână agenda telefonică.

Formă numărul de la sediul operativ din Westwood și ceru legătura la garaj. I se răspunse abia la al doisprezecelea apel.

— Garaju'!

— Da, cine-i la telefon?

— Roofs.

— Oh, OK, zise McCaleb, recunoscându-l pe tip. Rufus, aici e Convey pe cincisprezece. Am o întrebare la care sunt sigur că îmi poți răspunde.

— Zi, omule.

Se părea că tonul familiar dăduse roade. Și-l amintea bine pe Rufus, care nu dăduse niciodată dovadă de prea multă inteligență. Lucrul acesta era confirmat și de slujba modestă pe care o avea în cadrul agenției.

— Am găsit pe jos o cartelă de benzină, după care probabil deja plânge careva. Cine are cartela optzeci și unu? Poți verifica?

— Mmm... optzeșunu?

— Da, Roof, opt-unu.

Urmără câteva momente de tăcere, timp în care tipul de la garaj căuta numărul în registru.

— Păi, e domn' Spence. El are cartela asta.

McCaleb nu răspunse. Agentul Gilbert Spencer ocupa una dintre funcțiile de conducere din zona Los Angeles. Dar, în ciuda gradului, McCaleb nu avusese niciodată o părere prea bună despre el ca șef al unei echipe de investigație. Îl șoca, însă, faptul că participa la ședința din această dimineață, de la Star Center, alături de Jaye Winston, șeful acesteia și cine știe câți alții. Începea să se dumirească în privința motivului pentru care fusese exclus de la anchetarea cazului.

— Alo?

— Da, Rufus, mulțam frumos. Te-ai uitat bine, optzeci și unu, da?

— Da. E cartela agentului Spence.

— Bine, i-o dau eu înapoi.

— Nu știu. Văd că mașina lui nu e aici.

— Lasă, nu-ți face griji. Mă descurc. Mulțam, Roof.

McCaleb puse receptorul în furcă, dar îl ridică aproape imediat, ca să-l sune pe Vernon Carruthers. Deși la Washington era ora prânzului, spera, totuși, să-l găsească la birou.

— Vernon la telefon.

McCaleb oftă ușurat.

— Sunt Terry.

— Măi omule, pe unde naiba ai umblat? Te-am căutat sâmbătă, să-ți spun pontul, iar tu mă suni abia azi, după două zile?

— Știu, știu, am încurcat lucrurile. Dar am auzit că ai găsit ceva.

— Da, mă, ceva formidabil!

— Ce anume, Vernon, ce?

— Trebuie să fiu atent. Am senzația că există o listă cu persoanele care au acces la această informație, iar numele tău...

— Numele meu nu figurează acolo. Mda, am aflat. Dar asta e jucăria mea, Vernon, și nu las pe nimeni să mi-o ia. Prin urmare, aștept să-mi spui ce chestie atât de extraordinară ai descoperit, încât unul dintre șefii mari de la FBI, din Los Angeles, a ieșit din bârlog, pe teren, poate pentru prima oară anul acesta?

— Normal că-ți voi spune. Puțin îmi pasă de lista lor. Ce-mi pot face, în fond? Să-mi dea un șut în fund și pe urmă să mă plătească dublu, ca să depun mărturie în toate cazurile pe care le am în lucru?

— Bine, atunci, haide, spune-mi odată.

— Păi, de data asta chiar ai nimerit-o, băiete. Am analizat la laser cartușul pe care mi l-a trimis tipa aia, Winston, și mi-a ieșit o compatibilitate de 83 cu o bucațoaie pe care i-au scos-o din țeastă unuia, Donald Kenyon, anul trecut, în noiembrie. De-aia i-au apucat pandaliile pe ăia de la speciale.

McCaleb fluiera.

— Bătrâne, te rog, nu în urechea mea, protestă Carruthers.

— Scuze. Ce era, un Federal FMJ – ăla de la Kenyon?

— Nu, era un glonț exploziv. Devastator. Știi ce-i aia, da?

— Din ăla cu care l-au aranjat pe Reagan, la Hilton, nu?

— Exact. Cartușul nu are prea mult amestec detonant, dar în schimb proiectilul se face praf și se fărâmițează mărunț. Nu, la Ronnie n-a fost așa. A avut noroc. Nu și Kenyon, însă.

McCaleb încerca să deslușească semnificația acestor informații. Același tip de armă, un HK P7, fusese folosit în trei omucideri – Kenyon, Cordell și Torres. Însă, de la Kenyon la Cordell, muniția se schimbase din cartuș exploziv în proiectil compact. De ce?

— Bun, ține minte, îi spuse Carruthers, nu de la mine știi chestia asta.

— Da, da. Dar mai spune-mi o treabă. După ce ai găsit potriveala, cum ai procedat: te-ai dus la Lewin sau mai întâi ai făcut niște verificări?

Joel Lewin era, în scripte, șeful lui Carruthers.

— Mă întrebi, de fapt, dacă am ceva să-ți trimit, nu-i așa?

— Da. Orice poți trimite îmi prinde bine.

— S-a făcut deja. Am pus la priori-post, sâmbătă, până să-i apuce pandaliile pe-aici. Am printat ce am găsit pe computer. Vei primi toate datele, azi sau mâine. Omule, ai grijă să nu mă bagi în rahat!

— Sigur, stai liniștit.

— Și nu de la mine ai aflat, clar?

— Stai blând, Vernon. Nu-i nevoie să-mi tot repeți.

— Știu, dar mă face să mă simt mai bine.

— Ce altceva mai îmi poți spune?

— Mai nimic. Nu mă mai ocup de asta. Lewin a preluat totul, iar de la el a ajuns în sfere mai înalte. A trebuit să le spun de ce m-am apucat să scormonesc. Așa că au aflat că de la tine a pornit totul. Nu le-am dezvăluit, însă, și ce motive ai să te ocupi de chestia asta.

McCaleb se muștruluia singur pentru că își pierduse cumpătul cu Arrango după ședința de hipnotism. Dacă nu i-ar fi mărturisit adevăratul motiv pentru care fi preocupau cele două cazuri, poate că nu l-ar fi îndepărtat. În mod cert Arrango dezvăluise secretul.

— Mai ești acolo, Terry?

— Da, da. Știi ce te rog? Dacă mai afli ceva, dă-mi un telefon.

— S-a făcut, bătrâne. Numai ai grijă și tu să răspunzi la rabla aia! Și fii prudent, s-a-nțeles?

— Sigur, tot timpul.

După ce închise telefonul, McCaleb se răsuci în loc și dădu nas în nas cu Buddy Lockridge.

— Măi Buddy, de ce te tot bagi în sufletul meu? Hai să mergem!

Porniră spre mașina care era parcată în fața unei pompe de benzină.

— În deșert, ziceai?

— Da. Mergem înapoi, la doamna Cordell. Să vedem dacă mai vrea să stea de vorbă cu mine.

— Păi, de ce să nu vrea – las-o baltă, nu trebuie să-mi răspunzi. Eu sunt șoferul.

— Vezi că te-ai prins?!

Pe drum, în timp ce Buddy fredona o melodie la muzicuță, McCaleb făcu niște exerciții de relaxare, pe bază de autohipnoză, cu scopul de a-și odihni mintea pentru a reuși să își aducă aminte cât mai multe detalii despre cazul Donald Kenyon. În ultimii ani, cazul acesta, ca și multe altele, pusese în mare dificultate agenția.

Kenyon fusese președintele băncii de economii și împrumuturi Washington Guaranty, cu filiale în Los Angeles, Orange și San Diego. Cu părul blond-auriu și micios la limbă, bărbatul era un arivist de profesie, care, din șpagă-n șpagă și favor în favor, se cocoțase pe scaunul de președinte la vârsta de numai douăzeci și nouă de ani. Nu exista revistă din lumea afacerilor care să nu scrie despre el. Era genul de om care inspira încredere tuturor: investitori, funcționari, ziariști. De fapt, lumea credea orbește în probitatea lui, astfel că în cei trei ani cât a fost președinte a izbutit să sustragă amețitoarea sumă de 35 de milioane de dolari, fără să se prindă cineva. Abia când banca Washington Guaranty a dat faliment, lumea s-a dumirit, înțelegând ce se întâmplase.

McCaleb își amintea că presa scrisese despre acest caz luni de zile, dacă nu chiar ani. Se publicaseră tot felul de articole – despre deponenți rămași fără nicio lețcaie, despre riscul oricăror operațiuni bancare, despre Kenyon, care, dat dispărut, ar fi fost zărit ba la Paris, ba la Zürich, ba în Tahiti sau te miri unde.

După cinci ani de urmărire, bărbatul a fost găsit de FBI în Costa Rica, unde trăia într-un complex luxos, cu două piscine, două terenuri de tenis și alte facilități. Hoțul, acum în vârstă de 36 de ani, a fost extrădat la Los Angeles, pentru a compărea în fața instanței federale.

Timp de șase luni, cât Kenyon s-a aflat în arestul poliției, așteptând procesul, s-au făcut investigații pentru recuperarea banilor, dar nu s-au mai găsit decât vreo două milioane de dolari.

Totală nedumerire. Kenyon susținea că nu avea banii, din simplul motiv că nu el îi luase; nu făcuse decât să îi transfere dintr-un cont în altul, sub amenințarea cu moartea, care îl viza pe el și familia lui. Avocații au dovedit că Donald Kenyon a fost șantajat, pentru a înființa niște firme, cărora a trebuit să le împrumute milioane de dolari din banca pe care o conducea, pentru ca apoi banii aceștia să îi fie virați șantajistului. Dar, deși risca să facă mulți ani de pușcărie într-un penitenciar federal, Kenyon a refuzat să dea numele celui care îl extorcise și pusese mâna pe bani.

Investigatorii federali și procurorii nu l-au crezut. Invocând huzurul în care trăise Kenyon, atât pe timpul cât se afla la conducerea băncii, cât și în intervalul când se ascunsese, fiind dat în urmărire, precum și faptul că în mod clar o parte din bani se aflase la el, în Costa Rica, aceștia au cerut acuzarea lui.

După un proces care a durat patru luni, într-o sală de judecată ticsită zilnic de o sumedenie de victime, care își pierduseră economiile de-o viață, Kenyon a fost găsit vinovat de fraudă masivă, iar judecătoarea Dorothy Windsor l-a condamnat la 48 de ani de închisoare.

Cele întâmplate ulterior au adus o nouă pată pe bunul renume al FBI.

După pronunțarea sentinței, Windsor a fost de acord cu cererea apărării care a solicitat ca inculpatului să i se permită să stea o vreme cu familia, pentru a se pregăti de întemnițare, în timp ce avocații săi pregăteau solicitările de recurs. În ciuda obiecțiilor încrâncenate formulate de acuzare, Windsor i-a acordat lui Kenyon 60 de zile, pentru a-și pune casa în ordine. După acest interval, indiferent dacă recursul era acceptat sau nu, Kenyon trebuia să se prezinte la închisoare. Windsor a ordonat, de asemenea, ca inculpatul să poarte la gleznă o brățară de monitorizare, ca nu cumva să îi vină ideea de a se sustrage din nou justiției.

Ordinele de acest fel, după sentința de condamnare, nu sunt ceva neobișnuit, decât în cazul în care inculpatul a încercat deja să eludeze autoritățile.

Nu se va ști, însă, niciodată dacă Donald Kenyon izbutise să o corupă pe judecătoare, intenționând să fugă iarăși din țară. Marți, după Ziua Recunoștinței, când Kenyon se afla în a 26-a zi de amânare a aplicării sentinței, cineva a intrat în casa unde inculpatul locuia cu chirie din Beverly Hills. Kenyon era singur. Soția se dusese să îi ia de la școală pe cei doi copii ai lor. Intrusul îl surprinse pe Kenyon în bucătărie și, sub amenințarea armei, îl sili să meargă până în holul de la intrare. Acolo îl împușcă mortal, exact în timp ce soția parcă mașina pe aleea circulară din fața casei. Intrusul a reușit să scape, fugind pe o ușă din dos.

Exceptând investigația propriu-zisă și acțiunea de urmărire a asasinului, povestea s-ar fi putut încheia aici, însă, întrucât FBI-ul îl ținuse pe inculpat sub supraveghere ilegală, plantându-i microfoane și camere video în casă, în mașini și în biroul avocatului, omorul a putut fi înregistrat pe bandă, în plus, în momentul crimei, o furgonetă cu patru agenți se afla parcată la o distanță de câteva case.

Deși conștienți de postura ilegală, agenții s-au năpustit spre casa lui Kenyon, pornind pe urmele intrusului. Pistolarul a reușit să scape, în timp ce Kenyon era transportat de urgență la Cedars-Sinai Medical Center, unde medicii nu au mai avut ce face, decât să constate decesul.

Milioanele sustrase de la banca Washington Guaranty, pentru care Kenyon fusese condamnat la închisoare, nu au mai fost recuperate niciodată. Detaliile s-au mușamalizat, în momentul în care au fost date în vileag acțiunile FBI-ului. Pe lângă acuza de a se fi pretat la o asemenea operațiune ilegală, FBI-ul a

fost incriminat public pentru indolența de a fi asistat la producerea unei crime, fără să intervină la timp și fără să reușească să îl prindă pe criminal.

McCaleb urmărise toate astea de la distanță. Se pensionase deja, iar în momentul în care Kenyon fusese ucis, el însuși știa că avea zilele numărâte. Își amintea, însă, că citise în *Times* despre mutările disciplinare ale tuturor agenților implicați, precum și interpelări pentru audieri în Congres referitoare la activitățile ilegale ale biroului. Și pentru ca defăimarea să fie și mai neagră, văduva lui Kenyon dăduse în judecată FBI, pentru violarea intimității, și ceruse daune de câteva milioane.

Întrebarea la care McCaleb trebuia să găsească acum răspuns era dacă necunoscutul, care îl omorâse pe Kenyon în noiembrie, îi ucisese ulterior și pe Cordell și Torres. Iar în cazul în care era vorba într-adevăr despre una și aceeași persoană, care putea fi oare legătura între un fost președinte de bancă, un tehnician de apeduct și o tipografa de ziar?

Privind în jur, observă unde se aflau acum: Vasquez Rocks. În câteva minute, urma să ajungă acasă la Amelia Cordell.

24

Așa cum îi promisese lui McCaleb, Amelia Cordell își petrecuse o bună parte din weekend încercând să-și amintească și să noteze pe hârtie cât mai multe amănunte legate de călătoriile soțului în cele două luni dinaintea morții, survenite pe 22 ianuarie. Umpluse patru pagini, pe care le pusese pe măsua din salonaș, în așteptarea lui McCaleb.

— Îți mulțumesc pentru osteneala de a fi dat curs rugăminții mele.

— Sper, din tot sufletul, să îți folosească.

— Și eu. Mmm. Apropo, v-a sunat cumva Jaye Winston sau altcineva de la poliția regională?

— Nu, de vineri când Jaye mi-a telefonat ca să îmi spună că pot sta de vorbă cu tine, nu m-a mai sunat nimeni.

Pe McCaleb îl impresionă faptul că revenise cu un telefon, pentru a anula permisiunea dată vineri. Încă o dovadă că fosta lui colaboratoare nu era de acord cu decizia căpitanului de a-l exclude din febra anchetei.

— Deci nimeni altcineva n-a mai telefonat?

— Nu... dar cine, de fapt?

— Nu știu, întrebam așa, fiindcă sunt curios să aflu dacă s-au folosit de informațiile date de mine.

McCaleb conchise că era preferabil să schimbe subiectul.

— Doamnă Cordell, spuneți-mi, te rog, dacă soțul dumneavoastră avea un birou și acasă?

— Da, avea o încăpere mică pe care o folosea ca birou, dar de ce?

— Vă deranjează dacă arunc o privire acolo?

— Nu, sigur, deși nu știu dacă vei găsi mare lucru. Ținea acolo dosare de serviciu și facturile casei.

— Păi, bunăoară, dacă găsim niște foi de confirmare de la cartea lui de credit, pentru perioada ianuarie și decembrie, s-ar putea să îmi fie de folos, ca să identific diferitele locuri pe unde a umblat.

— Nu prea sunt de acord să utilizezi confirmările de la cărțile noastre de credit.

— Nu mă interesează numerele cărților de credit, ci doar locul facturării și, eventual, articolele cumpărate.

— Știu, îmi pare rău. Am spus o prostie. Nu știu de ce am avut suspiciuni, când, de fapt, numai pe dumneata pare să te mai intereseze acum ce s-a întâmplat cu Jim?!

McCaleb regreta că nu îi mărturisise femeii faptul că nu mai acționa cu aprobarea autorităților. Se ridică în picioare, simțind că dacă se mișca nu trebuia să se mai gândească la această problemă.

Biroul era o încăpere mică, folosită în principal ca spațiu de depozitare pentru tot felul de echipamente de schi și cutii de carton. Într-un capăt al camerei, se afla o masă de lucru, cu două sertare și două dulăpioare pline cu documente.

— Scuză dezordinea. N-am avut timp să deretic, mai ales că acum îmi bat capul și cu toate facturile casei, de care înainte se ocupa bietul Jim.

— Nicio problemă. Vă deranjează dacă mă așez undeva și mă uit un pic printre lucruri?

— Nu, deloc.

— Mmm, vrei să-mi aduci, te rog, un pahar cu apă?

— Sigur că da, imediat.

Când ajunsese la ușă, se opri, însă, și spuse:

— De fapt, nu-ți trebuie nicio apă, nu-i așa? Vrei doar să rămâi singur și să nu mai mișun pe-aici, ca să te încurc.

McCaleb zâmbi ușor, cu ochii în podea.

— Îți aduc apa oricum și, pe urmă, te las singur.

— Mersi, doamnă Cordell.

— Spune-mi Amelia.

În următoarea jumătate de ceas, McCaleb se uită prin sertare și printre hârtiile de pe birou. Se grăbea, știind că pachetul de la Carruthers îl aștepta deja, în cutia poștală de la căpitania portului.

McCaleb își făcu câteva însemnări, pe același carnet unde notase și Amelia ce își adusese aminte despre preocupările soțului în ultimele luni de viață, și puse deoparte documentele și confirmările de la bancă, pe care voia să le ia ca să le studieze mai târziu. Întocmi un inventar al lucrurilor pe care urma să le ia, ca să i-l lase Ameliei Cordell.

Ultimul sertar în care se uită se afla într-unul dintre dulăpioare. Era aproape gol, Cordell folosindu-l mai mult ca să își țină tot felul de acte legate de serviciu, asigurări și estimări financiare. Există acolo un dosar gros de asigurări medicale, cu chitanțe vechi, de la nașterea fetițelor și de când Cordell avusese o dată piciorul rupt. Adresa medicului care îl tratase era undeva în Vail, Colorado, ceea ce îl făcu pe McCaleb să deducă, acum, că fusese vorba despre un accident la schi.

Într-un dosar negru, foarte frumos, Terry găsi acte legate de testamentul soțului și al soției. Nu remarcă nimic ciudat.

Fiecare soț îl moștenea pe celălalt, averea revenind ulterior copiilor, după decesul ambilor părinți.

Pe ultimul dosar în care se uită scria simplu – SERVICIU și conținea diferite documente, inclusiv calificative de la colaboratori și patroni. McCaleb constată că James Cordell fusese foarte apreciat pentru rezultatele profesionale. Își notă numele câtorva supraveghetori, care semnaseră rapoartele de evaluare, ca să discute cu ei ulterior. În același dosar, se aflau și diferite procese-verbale de la niște ședințe de lucru, scrisori prin care Cordell era invitat să prezideze o reuniune anuală a tehnicienilor din domeniu, cu scopul de a strânge fonduri pentru a oferi persoanelor nevoiașe o masă de Ziua Recunoștinței. Mai exista și o scrisoare, datată cu doi ani în urmă, de la un supraveghetor care îl lăuda pe Cordell pentru gestul de a se fi oprit să dea primul ajutor victimelor rănite într-un accident rutier în Lone Pine. În scrisoare nu se menționa în detaliu ce anume făcuse Cordell cu această ocazie. McCaleb puse în dosar scrisorile și rapoartele de evaluare a activității, după care așeză dosarul în sertar, de unde îl luase.

Se ridică și se uită în jur, prin cameră. Nu mai vedea nimic interesant. Remarcă apoi o fotografie înrămată, pe bar. Familia Cordell. O luă în mână și o studie câteva momente, gândindu-se la tragedia provocată de glonțul ucigaș. Fără să vrea, își aminti de Raymond și de Graciela. Își închipuia o fotografie cu ei doi și cu el, zâmbind fericiți.

Luă paharul gol și îl duse în bucătărie, unde îl lăsă pe bar. Păși apoi în salon, unde o găsi pe Amelia în fotoliu. Stătea pur și simplu, fără să facă nimic. Nu se uita la televizor și nici nu citea. Ședea așa, nemișcată, cu ochii pironiți pe măsuta de sticlă.

— Doamnă Cordell?

Amelia îl privi, fără să miște capul.

— Da?

— Deocamdată, am terminat.

Intră și lăsă chitanța pe masă.

— Astea sunt lucrurile pe care vreau să le iau cu mine. Le veți avea înapoi peste câteva zile. Ori le trimit prin poștă, ori vi le aduc personal.

— Ai găsit ce căutai?

— Nu știu, încă. În domeniul ăsta, nu știi niciodată dacă un lucru e important decât atunci când constăți că e important, dacă m-am făcut înțeleș.

— Nu prea.

— În fine, mă refeream la detalii. Caut detaliul semnificativ, detaliul grăitor. Când eram mic, aveam un joc. Am uitat cum se numea, dar cred că se mai găsește și azi. Ai un tub de plastic transparent, care stă vertical. În partea de mijloc, de jur-împrejur, există niște găurele, în care sunt înfipte niște paie de plastic. Bagi câteva pietricele în tub, care se sprijină înăuntru pe paietele de plastic. Scopul jocului este să tragi afară câte un pai, pe rând, fără ca pietricelele să cadă. Ei bine, întotdeauna există un pai, pe care dacă îl scoți de-acolo, totul se prăbușește. Asta caut eu acum. Am o mulțime de detalii. Dar îl caut pe cel care va provoca avalanșa, atunci când îl scot la iveală. Necazul e că

nu-ți poți da seama care e detaliul-cheie decât atunci când te apuci să tragi de ele.

Amelia îl privea cu un aer inexpresiv, așa cum se uitase și la masă, înainte.

— Păi, bine, v-am răpit destul timp, cred, așa că voi pleca. Cum vă spuneam, veți primi înapoi toate lucrurile acestea. Vă voi suna, dacă mai apare ceva. Am scris numărul meu de telefon pe lista cu inventarul obiectelor, pentru eventualitatea în care vă mai amintiți ceva sau vreți să vă ajut cumva.

Își luară la revedere, dar McCaleb mai poposi o clipă.

— Oh, era să uit. Am găsit o scrisoare într-unul dintre dosare, în care soțul dumneavoastră era lăudat pentru ajutorul pe care l-a acordat victimelor unui accident de circulație, lângă Lone Pine. Vă aduceți aminte?

— Sigur. A fost acum aproape doi ani, în noiembrie.

— Mai țineți minte cum s-a întâmplat?

— Jimmy venea spre casă, când a dat peste accidentul acela. Tocmai se produsese, așa că totul era un dezastru – oameni, lucruri proiectate în toate direcțiile. A chemat salvarea și s-a oprit să încerce să le aline durerea oamenilor acelora amărâți. L-a marcat foarte mult tragedia aceea, mai ales că un băiețel i-a murit atunci în brațe. Înțelegeți, domnule McCaleb, ce fel de om era?

Lui Terry nu-i rămase decât să încuviințeze din cap.

McCaleb trebui să aștepte zece minute pe alea din fața casei, până ca Buddy Lockridge să-și facă apariția, într-un final. După ce se sui în mașină, opri casetofonul din care urla la maximum o bandă cu Howlin' Wolf.

— Unde-ai umblat?

— M-am plimbat cu mașina. Încotro?

— Păi, a trebuit să te aștept cam mult. Înapoi, în portul nostru.

Buddy o luă spre autostradă.

— Tu mi-ai zis că nu-i nevoie să stau degeaba în mașină și că mă pot plimba, așa că m-am dus, și gata. De unde să știu cât va dura totul, dacă nu vrei să-mi spui nimic?

Avea dreptate, dar asta nu însemna că lui McCaleb îi trecuse supărarea.

— Dacă treaba asta va mai dura așa în continuare, ar trebui să-ți iau un celular.

— Dacă treaba asta va mai dura așa în continuare, vreau o leafa mai mare.

McCaleb nu răspunse nimic. Lockridge schimbă caseta, își scoase muzicuța și se apucă să cânte odată cu „Wang Dang Doodle”. Terry privea pe geam, gândindu-se la Amelia Cordell și la glonțul care distrusese două vieți deodată.

25

pachetul de la Carruthers îl aștepta pe McCaleb în cutia poștală. Era ceva gros ca o carte de telefon. O dată ajuns pe barcă, îl desfăcu și întinse documentele pe masa din salon.

Găsi cel mai recent rezumat referitor la cercetările în cazul Kenyon și se apucă să citească, considerând că era mai bine să afle întâi ultimele informații, apoi să se întoarcă și să o ia de la început.

La investigația în cazul uciderii lui Donald Kenyon colaboraseră atât FBI, cât și poliția din Beverly Hills. Cazul, însă, se răcise, cum se spune în limbajul

detectivilor. Cei doi agenți FBI din Los Angeles, Nevins și Uhlig, conchiseseră în ultimul raport, întocmit în decembrie, că după toate probabilitățile Kenyon fusese lichidat de către un ucigaș plătit. Existau două teorii în privința persoanei care îl plătitise pe asasin. Prima teorie era că una dintre cele două mii de victime păgubite prin crahul bancar fusese nemulțumită de sentința dată lui Kenyon sau se temuse că acesta avea să se sustragă din nou justiției, angajând astfel un ucigaș care să-l execute. A doua teorie era că asasinul se afla în slujba partenerului lui Kenyon, despre care acesta susținuse la proces că îl forțase să delapidaze banca. Acest partener, pe care Kenyon refuzase să-l numească, rămăsese și acum necunoscut pentru FBI, așa cum reieșea din raport.

Prezența celei de-a doua teorii în raport i se părea deosebit de interesantă lui McCaleb, întrucât implica faptul că guvernul federal acorda crezare afirmației lui Kenyon, care susținuse că fusese silit să extorcheze fondurile, de către o altă persoană. Firește, în timpul procesului, acuzarea demontase afirmația inculpatului, numind această persoană „fantoma” lui Kenyon. Acum, însă, iată un document FBI care sugera că era posibil ca fantoma să existe.

În încheierea raportului, Nevins și Uhlig făceau un scurt profil al subiectului necunoscut, care îl angajase, probabil, pe ucigaș. Profilul era valabil pentru ambele teorii: cel care îl plătitise pe asasin era un tip bogat, având capacitatea de a-și ascunde urma sau de a rămâne în anonim și dispunând de legături cu rețeaua tradițională de crimă organizată.

Pe lângă faptul că raportul reînvia fantoma invocată de Kenyon, al doilea lucru care i se părea interesant lui McCaleb era sugestia că „patronul”, adică adevăratul ucigaș, avea legături cu rețeaua tradițională de crimă organizată. Sintagma, în limbaj FBI, însemna Mafia. Tentaculele Mafiei se întinseseră aproape peste tot, dar, chiar și așa, organizația nu avea o influență prea puternică în sudul Californiei. Nivelul crimei organizate în zonă era extrem de ridicat, fără însă ca infractorii propriu-ziși să semene cu ceea ce se vede îndeobște în filme, adică mai puțini italieni și mai mulți asiatici și ruși.

După ce așeză documentele în ordine cronologică, McCaleb reluă lectura, de data asta, însă, de la început. Majoritatea erau rezumate de rutină și actualizări periodice privind diferite aspecte ale investigației, trimise spre informare conducerii din Washington. Frunzărind rapid documentele, McCaleb găsi un raport referitor la activitatea echipei de supraveghere în dimineața crimei, pe care îl citi cu fascinație.

În momentul omorului, în furgonetă de supraveghere se aflau patru agenți. Era într-o marți dimineața, la ora opt, când de obicei se face schimbul, aceasta fiind explicația prezenței simultane a celor patru agenți. Cel care monitoriza microfoanele își scoase căștile de la urechi și i le dădu celui care intra în tură. Agentul proaspăt sosit era un individ tipic, care susținea că i se întâmplase o dată să ia păduchi de la un coleg, când își pusese căștile pe cap. Așa că procedă la înlocuirea perniițelor de burete din dreptul urechilor, trecând apoi la dezinfectarea ansamblului cu un spray special. În tot acest răstimp, trebui să contracareze aluziile răutăcioase și jignitoare ale celorlalți trei. Când își puse, într-un final, căștile pe urechi, la început nu auzi nimic, după care desluși un

schimb de cuvinte, pe înfundate, iar la sfârșit o împușcătură în casa lui Kenyon. Detonarea se auzise slab, întrucât în holul de la intrarea în casă nu fuseseră montate dispozitive de ascultare, raționamentul fiind că, dacă Donald Kenyon s-ar fi gândit să fugă, în niciun caz nu și-ar fi povestit planul tocmai aici. De aceea, microfoanele fuseseră instalate în încăperile propriu-zise ale casei. Cei doi din schimbul de noapte nu pleaseră încă, glumind în continuare cu celălalt agent. Când auzi împușcătura, agentul care avea căștile la urechi le strigă să facă liniște. Continuă să asculte, în timp ce un alt agent își puse și el căștile pe urechi. Amândoi auziră un glas, în casa lui Kenyon, rostind clar lângă unul dintre microfoane: „Nu uita prăjitura”.

Cei doi agenți se uitară unul la celălalt și căzură de acord că nu Kenyon spusese aceste cuvinte. Declarând stare de urgență, agenții renunțară la „acoperire” și porniră în goană spre casă, ajungând tocmai în momentul în care Donna Kenyon deschidea ușa de la intrare: pe jos, în holul cu pardoseală de marmură, zăcea soțul ei, într-o baltă de sânge. După ce chemară ajutoare de la FBI, poliția locală și ambulanță, agenții scotociră casa și împrejurimile. Pistolarul dispăruse.

McCaleb trecu apoi la transcrierea benzii înregistrate în ora dinaintea asasinării. Deși banda fusese prelucrată în laboratoarele FBI, pentru optimizarea redării fonice, nu toate cuvintele puteau fi, totuși, deslușite. Se auzeau vocile fetelor, la micul dejun – pe scurt, o conversație normală între cei patru membri ai familiei Kenyon. Pe la 7:40, fetele și mama plecară.

Transcrierea indica nouă minute de liniște, după care Kenyon îl sună acasă pe avocatul lui, Stanley Lagrossa.

LAGROSSA: Alo?

KENYON: Donald la telefon.

LAGROSSA: Donald.

KENYON: A rămas valabil?

LAGROSSA: Da, dacă ai vorbit serios.

KENYON: Sigur. Ne vedem la birou.

LAGROSSA: Cunoști riscurile. Bine, vedem acolo.

Alte opt minute de tăcere, după care în casă se auzi o altă voce. O bună parte din conversația încordată care urmă era de nedeslușit, întrucât Kenyon și intrusul se mișcau, intrând și ieșind mereu din raza de interceptare a microfoanelor. După toate aparențele, conversația avusese loc în intervalul prelungit în care se făcuse schimbul de căști între cei doi agenți din furgonetă.

KENYON: Ce e

NECUNOSCUȚUL: Gura! Dacă faci ce-ți spun, familia ta scapă cu viață. S-a-nțeles?

KENYON: Cum îți permiți să dai buzna aici și...

NECUNOSCUȚUL: Am zis gura!!! Hai, mișcă. Pe-aici.

KENYON: Să nu le faci rău alor mei. Te rog, eu...

NECUNOSCUȚUL: (ininteligibil)

KENYON: fac asta. N-aș putea și știe și el asta. Nu înțeleg. El...

NECUNOSCUȚUL: Gura. Nu-mi pasă.

KENYON: (ininteligibil)

NECUNOScutUL: (ininteligibil)

În raport, se menționa că urmau două minute de liniște, apoi schimbul final de cuvinte.

NECUNOScutUL: OK, uite cine...

KENYON: Nu... Ea nu are nimic de-a face cu asta. Ea...

Pe urmă, o împușcătură. Și, câteva momente mai târziu, microfonul 4, care era ascuns într-o debara din spatele casei, care avea o ușă ce dădea afară, înregistrează ultimele cuvinte rostite de necunoscut.

NECUNOScutUL: Nu uita prăjitura.

Ușa de la debara fusese găsită deschisă, după toate probabilitățile acesta fiind traseul pe unde fugise criminalul.

McCaleb reciti transcrierea, captivat pentru că acestea erau ultimele cuvinte și momente din viața unui om. Îi părea rău că nu avea o copie a benzii, ca să simtă și mai bine ce se întâmplase acolo.

În următorul document pe care îl citi, se explica faptul că anchetatorii bănuiau amestecul mafiei. Era un raport de criptologie. Banda înregistrată în casa lui Kenyon fusese trimisă la laboratorul de criminalistică pentru optimizare. Apoi, transcrierea fusese remisă celor de la criptologie. Expertul însărcinat cu studierea documentului se concentrase asupra ultimei replici a asasinului, rostită după uciderea lui Kenyon și, aparent, fără nicio legătură cu conversația precedentă. Replica – „Nu uita prăjitura” – fusese introdusă în computerul cu programul de criptologie, pentru a se verifica dacă se potrivea cu unul dintre codurile cunoscute, întâlnite deja în rapoartele biroului ori cu trimitere la literatură sau divertisment. Rezultatul a indicat o corespondență directă.

În *Nașul*, filmul din care s-au inspirat o sumedenie de mafioți, unul dintre șefii mari din familia Corleone, Peter Clemenza, primește sarcina de a-l ucide pe un membru al unei familii trădătoare, în New Jersey. În dimineața în care pleacă de-acasă să își îndeplinească misiunea, nevastă-sa îi spune să se oprească la cofetărie: „Nu uita prăjitura”

Lui McCaleb îi plăcuse filmul, așa că reținuse replica, întrucât reda perfect esența vieții în rândurile mafiei – acel amestec de brutalitate și lipsă de scrupule, alături de valorile familiei și lealitate. Înțelegea acum de ce biroul conchisese că uciderea lui Kenyon era într-un fel legată de mafie. Replica sugera îndrăzneala și bravura mafioților. Își putea imagina perfect un ucigaș flegmatic care și-ar fi făcut din ea un slogan.

— Nu uita prăjitura, spuse McCaleb cu glas tare.

Brusc, îi veni o idee, care îi produse un fior de emoție.

— Nu uita prăjitura, repetă el.

Grăbit, se duse să scoată din geanta de piele caseta cu „filmul” împușcării lui James Cordell, pe care o puse în aparatul video, pornind televizorul. După ce se lămurii cam în ce moment al acțiunii se afla banda, o derulă rapid până la faza în care se producea împușcătura. Își pironi ochii pe gura mascatului, în momentul în care acesta începu să vorbească, fără să se audă. „Nu uita prăjitura”, spuse McCaleb cu voce tare, odată cu tipul.

Derulă banda înapoi și repetă figura. Cuvintele se potriveau cu mișcare buzelor pistolarului. Era absolut sigur de asta. Îl cuprinse un val de entuziasm și simți cum îi crește adrenalina – o senzație pe care n-o avea decât în momentele de maximă intensitate, când simțea că se apropia de descoperirea adevărului.

Scoase, acum, banda cu uciderea Gloriei Torres, o puse în aparat și repetă ritualul dinainte. Și de data aceasta, cuvintele se potriveau cu mișcarea buzelor pistolarului. Nu încăpea niciun fel de îndoială.

— Nu uita prăjitura, spuse McCaleb din nou, cu voce tare.

Se duse la dulăpiorul de lângă masa cu hărți și scoase telefonul. Nu apucase încă să își asculte mesajele primite la sfârșitul săptămânii, iar acum era prea surescitat ca s-o facă. Formă numărul lui Jaye Winston.

— Pe unde tot umbli și de ce nu-ți verifici mesajele telefonice? Tot weekend-ul am încercat să dau de tine, la fel și azi, ca să-ți explic. Nu de la mine a...

— Știu. Nu e vina ta. Așa a vrut Hitchens. Dar nu de-asta te-am sunat, oricum. Știu ce ți-a comunicat FBI-ul din Washington. Sunt la curent cu conexiunea cu Donald Kenyon. Trebuie să obții permisiunea de a colabora din nou cu mine.

— Imposibil. Hitchens mi-a zis nici să nu mai discut cu tine. Cum să obțin, atunci, permisiunea...

— Te ajut eu.

— Cum? Cu ce?

— Răspunde-mi doar la o întrebare, ca să vedem dacă am dreptate. În dimineața asta, Gilbert Spencer și doi agenți operativi – presupun că se numesc Nevins și Uhlig – vin și îți dau vestea că glonțul pe care l-ai trimis la Washington se potrivește cu cel care l-a împușcat pe Kenyon. Corect?

— Până aici. Da, dar asta nu înseamnă mare.

— Așteaptă, n-am terminat. După aceea, tipul îți spune că ar vrea să vadă cazul tău și pe cel de la LAPD, deși inițial nu pare să existe vreo legătură, în afară de armă. Zice că, la urma urmei, la Kenyon a fost un asasinat de profesioniști, în timp ce la voi e vorba de niște simple tâlhării. În plus, în cazul Kenyon ucigașul a folosit un glonț exploziv, pe când la voi au fost proiectile compacte. Federale. Acest aspect întărește teoria biroului, potrivit căreia pistolarul profesionist din cazul Kenyon și-a aruncat arma, găsită și însușită ulterior de criminalul pe care îl căutați. Aici se sfârșește legătura dintre cele trei cazuri. Ei, cum m-am descurcat până aici?

— Mortal.

— OK, vasăzică i-ai cerut lui Spencer informații despre cazul Kenyon, ca să îți poți face singură confruntările, dar n-ai prea avut succes.

— A spus că cercetările au ajuns într-un punct critic, așa că e preferabil ca niște muritori de rând ca noi să nu știe prea multe detalii.

— Și Hitchens a fost de acord cu asta?

— Da, a marșat la soluția lor.

— Dar n-a vrut nimeni prăjitură?

— Ce?

În următoarele cinci minute, McCaleb o lămuri ce legătură avea „prăjitura” cu cele trei cazuri, citindu-i transcrierea benzii înregistrate cu microfoane ascunse, în locuința lui Kenyon, precum și concluziile din raportul de la criptologie. Winston îi confirmă presupunerea că Gilbert Spencer nu pomenise nimic despre aceste lucruri.

— Prin urmare, „prăjitura” demonstrează limpede că nu a fost vorba despre o armă aruncată și găsită de omul nostru, din pură întâmplare. Același pistolar a operat în toate cele trei cazuri: Kenyon, pe urmă Cordell, apoi Torres. Habar n-am dacă tipii de la FBI știau toate astea când au venit! a voi, la ședință. Dar dacă le-ai da toate materialele, copii după dosarul celor două cazuri și benzile, și-ar da seama acum. Întrebarea este care a fost resortul comun al celor trei crime.

Winston păstră tăcerea câteva momente, după care mărturisi că era complet derutată.

— Zău dacă îmi dau seama – păi, s-ar putea să nu existe, totuși, niciun resort comun. Dacă avem de-a face cu un ucigaș plătit, cum zice. FBI-ul, poate că au fost trei „simbrii” diferite. Știi? Dacă nu există niciun fel de legătură, decât faptul că același ucigaș a săvârșit trei asasinat în baza a trei „comenzi” diferite?!

McCaleb scutură din cap, spunând:

— Posibil, cred, dar cam fără sens. Vreau să zic, ce motiv să fi existat pentru ca Gloria Torres să devină ținta unui asemenea asasinat? Lucra la tipografia ziarului, atât.

— Poate a văzut ceva, și acesta a fost mobilul. Mai ții minte că vineri mi-ai pomenit ceva de o legătură între cei doi, Torres și Cordell? Ei bine, poate chiar așa și e, numai că legătura a constatat în ceva ce amândoi au văzut sau au aflat.

McCaleb încuviință din cap.

— Cum rămâne cu simbolurile – lucrurile luate de la cele două victime? Întrebă Terry, mai mult pentru sine, parcă.

— Habar n-am. Poate că e un infractor căruia îi place să aibă suveniruri. Sau poate a trebuit să îi dovedească „patronului” că a lichidat pe cine trebuia. Scrie ceva în dosarul lui Kenyon apropo de faptul că asasinul și-ar fi însușit vreun obiect?

— Până acum, n-am găsit nimic.

În mintea lui se învălmășeau tot felul de posibilități, întrebarea femeii îl făcu să realizeze că, din cauza emoției și a entuziasmului, se pripise și o sunase fără să se documenteze până la capăt. Mai avea încă un teanc de materiale necitite despre cazul Kenyon. Poate că legătura pe care o căutau era acolo.

— Terry?

— Da, scuze, căzusem pe gânduri. Știi ce, hai că te sun mai târziu. Mai am niște dosare de parcurs și s-ar putea...

— Ce dosare?

— Păi, cred că am toate documentele, sau aproape toate, despre care ți-a povestit Spencer.

— S-ar părea că în felul ăsta ai toate șansele să intri iar în grațiile căpitanului.

— Nu-i spune nimic, deocamdată. Lasă-mă să mă mai documentez și te sun după aceea.

— Promiți?

— Da.

— Spune, atunci, clar. N-am chef să mă trezesc cu vreo plească de la birou, din cauza ta.

— Hei, sunt la pensie, ai uitat? Bine, promit.

Peste un ceas și jumătate, McCaleb termină de parcurs toate documentele de la FBI. Entuziasmul electrizant dinainte se risipise complet. Aflase o mulțime de informații noi din toate dosarele citite, dar nimic care să sugereze o posibilă legătură între Kenyon, Cordell și Torres.

Restul documentelor conținea o listă lungă cu numele, adresa și coordonatele investițiilor celor două mii de victime păgubite prin falimentul băncii. Cordell și Torres nu figurau însă.

FBI se văzuse nevoit să considere că fiecare păgubit al băncii putea fi un posibil suspect în uciderea lui Kenyon. De aceea, fiecare nume din lista investitorilor avea micul lui dosar. Doisprezece dintre aceștia se încadraseră inițial în categoria unor posibili suspecti, dar, prin verificări ulterioare, fuseseră disculpați.

Investigația își mutase apoi atenția asupra celei de-a doua teorii – „fantomă” despre care vorbea Kenyon era reală, ordonând uciderea omului care furase milioane pentru el.

Teoria aceasta devenise din ce în ce mai plauzibilă după ce s-a aflat că Donald Kenyon fusese pe punctul de a dezvălui cui transferase fondurile furate de la bancă. Potrivit unei declarații făcute de avocatul lui Kenyon, Stanley Lagrossa, clientul său luase decizia de a coopera cu autoritățile, în speranța obținerii unei reduceri a pedepsei. Întâlnirea celor doi avea să aibă loc în dimineața crimei.

McCaleb frunzări din nou primele rapoarte și reciti scurta transcriere a convorbirii telefonice dintre Kenyon și Lagrossa, purtată de aceștia cu câteva minute înainte de atentat. Discuția concisă părea să sprijine afirmația avocatului potrivit căreia Kenyon era gata să coopereze.

Potrivit teoriei biroului, formulată într-un raport suplimentar la declarația lui Lagrossa, ori partenerul anonim nu a vrut să mai riște nimic și a decis să-l lichideze pe Kenyon, ori l-a ucis după ce a aflat că acesta plănuia să coopereze cu autoritățile. Același raport menționa că reprezentanții lui Kenyon nu abordaseră niciun agent federal sau procuror în vederea unei propuneri de cooperare. Asta însemna că, dacă existase o scurgere de informații către partenerul necunoscut, aceasta se făcuse prin oamenii lui Kenyon, posibil chiar prin Lagrossa.

În timp ce își turna niște suc de portocale, realizează că nu făcuse absolut niciun progres; altfel spus, ceea ce citise în dosarele trimise de Carruthers nu-l ajuta deloc să afle cine o omorâse pe Gloria Torres.

Clătindu-și paharul, Terry observă doi bărbați venind spre chei, pe aleea principală. Erau îmbrăcați în niște costume albastre, aproape identice, ceea ce

îl făcu pe McCaleb să își dea seama că pe el îl căutau. Aflaseră probabil ce făcuse Vernon Carruthers.

Bărbatul se grăbi să-și strângă toate documentele de la FBI. Pe urmă, despărți în două teancul gros de foi cu numele și adresa investitorilor, punând totul într-unul dintre bufetele din bucătărie. Celelalte documente le băgă în geanta de piele, pe care o puse în birou, sub masa cu hărți.

Deschise ușa de la salon și ieși pe punte, ca să-i întâmpine pe cei doi agenți.

— Domnul McCaleb? zise cel mai tânăr dintre ei.

Purta mustață, ceea ce, după standardele biroului, era o îndrăzneală.

— Lasă-mă să ghicesc. Nevins și Uhlig?

Cei doi nu păreau deloc încântați de faptul că fuseseră identificați.

— Putem urca la bord?

— Sigur.

— Dacă știi cine suntem înseamnă că știi și de ce am venit, spuse Uhlig. Nu vrem ca treaba asta să se încurce mai mult decât este. Mai ales ținând seama de activitatea pe care ai avut-o la birou. Prin urmare, dacă ne dai dosarele furate, punem punct și gata.

— Ohoho, zise McCaleb, ridicând mâinile. Dosarele furate?

— Domnule McCaleb, ni s-a adus la cunoștință că te afli în posesia unor dosare confidențiale de la FBI. Dumneata nu mai ești agent, deci nu ai dreptul să le deții. Cum îți spuneam, însă, dacă vrei să ai probleme din cauza asta, perfect, vei avea. Dar, de fapt, noi nu vrem decât să recuperăm dosarele.

McCaleb făcu un pas și se rezemă de marginea bordului. Încerca să își dea seama de unde aflaseră, or singura posibilitate rămânea Carruthers. Pesemne că îl prinseseră la înghesuială pe Vernon, care nemaiavând încotro a trebuit să le dea numele. În același timp, știa că bunul său prieten nu era genul de om care să facă așa ceva, indiferent de presiunile exercitate asupra lui.

Hotări să se bazeze pe instinct și să facă pe nebunul. Nevins și Uhlig știau că Vernon Carruthers efectuase compararea balistică cu laser la cererea lui McCaleb. De aceea, probabil, presupuseseră că Vernon îi trimisese copiile fișierelor.

— Lăsați-o baltă, băieți. N-am niciun dosar, furat sau nu. Ați fost prost informați.

— Și atunci de unde ai știut cine suntem? întrebă Nevins.

— Simplu. Am aflat azi, când v-ați dus la sediul poliției regionale și le-ați spus să mă scoată pe tușă.

McCaleb își încrucișă brațele la piept și privea spre barca vecinului său. Buddy ședea pe punte, sorbind dintr-o bere și urmărind scena cu cei doi în costum, de pe *The Following Sea*.

— Păi, va trebui să aruncăm o privire pe-aici, ca să ne convingem, zise Uhlig.

— Fără mandat de percheziție, nu, or mă îndoiesc că aveți așa ceva.

— Nu avem nevoie, dacă ne lași să intrăm și să căutăm.

Nevins păși spre ușa glisantă de la salon, încercând să o deschidă. Constată că era încuiată.

— Singurul mod în care poți pătrunde acolo este prin efracție. Ceea ce nu va semăna deloc cu un acces pe bază de invitație, nu-i așa? În plus, nu cred că te-ai gândi să faci asta de față cu un martor neimplicat, care vede totul.

Uitându-se înjur, agenții îl zăriră pe Lockridge, care ridică berea, salutându-i. De furie, lui Uhlig i se încleștase maxilarul.

— În regulă, McCaleb, zise agentul mai în vârstă. Păstrează dosarele, n-ai decât. Dar te avertizez de pe acum să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Biroul este în curs de a prelua complet cazul, or îți dai seama că atât ne-ar mai lipsi ca un amator neisprăvit, fără legitimație, și care nici inima nu și-o mai are în piept să ne încurce ițele.

De data asta, McCaleb simți că lui i se încleștează maxilarul de nervi.

— Cărați-vă dracului de pe barca mea!

— Sigur. Am plecat.

Cei doi coborâră pe punte. În timp ce se îndreptau spre alee, Nevins se întoarse și spuse:

— Pe curând, mocofanule!

Terry îi urmări cu privirea, până la ieșirea pe poartă.

— Ce-a fost chestia asta? strigă Lockridge.

McCaleb dădu din mână a lehamite:

— Nimic, doi prieteni care mi-au făcut o vizită.

Pe Coasta de Est, era aproape 8:00 P.M. McCaleb își sună prietenul care îi spusese că fusese deja băgat la înghesuială.

— Le-am zis: „Măi, i-am dat informațiile lui Lewin. Da, la rugămintea fostului agent McCaleb, am dat mai multă atenție pachetului, dar nu i-am furnizat nicio copie a raportului și nici alte documente.” Bun, vor să mă dea afară, treaba lor, n-au decât s-o facă. Dar pe urmă or să mă plătească gras ca să depun mărturie, pe rând, la toate cazurile mele. Și am cazuri voluminoase, nu glumă.

Vorbea de parcă ar mai fi existat o terță persoană, ceea ce, fiind vorba despre FBI, nici nu era exclus. McCaleb sesiză stratagema lui Vernon și procedă la fel.

— Același lucru a fost și pe-aici. Au venit țațoși, siguri de faptul că am dosarele alea. Le-am spus că nu-s la mine și să se care dracului de pe barcă.

— Mda, ai fost tare.

— Și tu la fel, Vernon. Hai, te las. Atenția la val, bătrâne.

— Asta ce mai înseamnă?

— Păzește-ți spatele.

— Oh, corect. Și tu.

Winston ridică receptorul de la primul țârâit.

— Unde-ai fost?

— Am avut treabă. Nevins și Uhlig mi-au făcut o vizită. Le-ai dat aceleași copii după dosarele celor două cazuri, pe care mi le-ai dat și mie săptămâna trecută?

— Hitchens le-a dat totul – dosarele, benzile...

— Mda, probabil că a făcut și el legătura cu „prăjitura”. Au venit să pună mâna pe caz. Va trebui să te tii cu dinții de el.

— Ce tot spui acolo? Cum să preia FBI-ul investigația unei crime?

— Găsesc ei o modalitate. Nu-l vor prelua cu totul, dar vor pretinde să aibă controlul. Și-au dat seama, cred, că arma nu e singura legătură dintre cele trei cazuri. Or fi ei niște lepre, dar își cunosc meseria. Cred că au sesizat același lucru pe care l-am observat și eu, atunci când m-am uitat la videocasete. Știu și ei că este vorba despre același pistolar și că există un reper comun în toate cele trei crime. Au venit ca să mă intimideze și să mă facă să renunț. Atenție, vei fi următoarea țintă.

— Dacă-și închipuie că le voi preda lor toată treaba asta...

— Degeaba, tu nu contezi. Or să se ducă direct la Hitchens. Și, dacă el nu e de acord să se retragă, se vor duce mai departe, în sus, pe cale ierarhică. Am făcut și eu meseria asta, nu uita. Știu cum funcționează o asemenea chestie. Cu cât urci mai sus, cu atât presiunile sunt mai mari.

— La naiba!

— Bun venit printre noi.

— Și tu ce-o să faci?

— Eu?! Măine mă apuc iar de muncă. Nu trebuie să dau explicații nimănui – nici biroului, nici lui Hitchens, nici cui o fi. Sunt propriul meu stăpân în chestia asta.

— Păi, s-ar putea să fii și singurul care să nimeriști ținta. Mult noroc.

— Mersi. Mi-ar prinde bine.

26

McCaleb nu ajunsese la însemnările și documentele financiare luate de la Amelia Cordell decât spre sfârșitul zilei. Obosit, le parcurse repede, fără însă a găsi ceva interesant. Din nenumăratele documente bancare, trase concluzia că răposatul Cordell își primea drepturile bănești în fiecare miercuri. Din situația bancară a contului lui Cordell reieșea că acesta scosese bani din bancomat în fiecare zi de plată, de la aceeași filială a băncii unde fusese ucis. Astfel se confirma că, asemeni Gloriei Torres, care se oprea seară de seară la Sherman Market, și Cordell, când fusese ucis, făcea un lucru care intra invariabil în programul său săptămânal. Apăreau, deci, argumente în favoarea ipotezei că ucigașul își urmărea de mai multă vreme victimele – în cazul lui Cordell, de cel puțin o săptămână.

Tocmai când trecea în revistă diversele extrase bancare, McCaleb simți că barca se înclină și, ridicându-și privirea, o văzu pe Graciela pășind pe punte. Ce surpriză plăcută!

— Graciela, ce-i cu tine pe-aici?

— Nu mi-ai primit mesajul?

— Nu, păi... of, am uitat să verific robotul.

— Ei bine, am sunat mai devreme și ți-am lăsat vorbă că am să trec pe-aici. Am scris câteva însemnări despre Glory, cum m-ai rugat.

În loc să mârâie agasat, la ideea că tot nu scăpa de hârtii și documente, McCaleb o lăudă pentru promptitudine. Observă că femeia căra, atârnată de braț, o geantă de voiaj.

— Ce-ai acolo, în geanta de voiaj? Sper că n-ai scris totuși așa de mult...

Graciela se uită la el, zâmbind.

— Sunt lucrurile mele. Mă gândesc să rămân aici peste noapte.

Terry se emoționează la gândul acestei perspective, deși știa că acest fapt nu era sinonim cu o noapte de dragoste.

— Unde-i Raymond?

— La doamna Otero. Îl va duce mâine la școală, pentru că eu mi-am luat liber.

— De ce?

— Ca să fac pe șoferul pentru tine.

— Bine, dar am deja pe cineva care-mi conduce mașina. Nu-i nevoie să te învoiești...

— Știu, dar așa vreau. În afară de asta, ți-am fixat o întâlnire la *Times*, cu șeful lui Glory și mi-aș dori să te însoțesc.

— În regulă, ești angajată.

Graciela zâmbi din nou și îl urmă în salon.

După ce îi duse geanta de voiaj jos, în cabină, și îi turnă un pahar de vin roșu, dintr-o sticlă proaspăt desfăcută, McCaleb se așeză alături de ea la prora și începu să-i povestească despre ultimele noutăți legate de caz. Când îi spuse despre Kenyon, Graciela făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că între sora ei și infractorul ucis ar fi putut exista vreo legătură.

— Nu-ți vine nimic în minte, așa-i?

— Nu. N-am nicio idee cum să fi fost posibil ca ei doi...

Graciela lăsă fraza neterminată.

McCaleb scutură din cap, așezându-se mai comod în șezlong. Graciela își scoase carnetelul cu însemnări, în care Terry, însă, nu găsi nimic interesant. Dar o asigură că informațiile aveau toate șansele să fie utile, întrucât investigațiile erau în curs de desfășurare.

— E uimitor cât de mult s-a schimbat totul. Acum o săptămână, se considera că avem de-a face cu un caz tipic de jaf. În prezent, dispunem de indicii care sugerează că ar fi vorba despre o motivație patologică a crimei sau chiar de un omor la comandă, varianta de victimă aleasă la întâmplare trecând pe locul trei.

Graciela sorbi din vin, după care spuse:

— Și, în felul ăsta, situația s-a complicat, nu-i așa?

— Nu. Înseamnă doar că ne apropiem de final. Trebuie să fii receptiv și să admiti toate posibilitățile. După care începe trierea... Deci, toate astea dovedesc că ne apropiem de final.

După ce contemplară apusul, plecară cu mașina la un mic restaurant italian din Long Beach, cartierul Belmont Shores. Lui McCaleb îi plăcu mâncarea, mai ales că se bucurară și de privilegiul de a lua masa într-unul dintre cele trei separeuri rotunde. În timpul cinei, Terry încercase să schimbe subiectul, intuind că Graciela era încă deprimată de întorsătura pe care o luase investigația. Îi spuse niște bancuri, pe care le știa din vremea când lucra la FBI, dar poantele de-abia dacă îi smulseră câte un surâs anemic.

— Ți-era greu, probabil, când făceai munca asta zi de zi. Mă refer, mai ales, la faptul că trebuie să ai de-a face tot timpul cu indivizi de speța asta. Cred că a fost ceva...

Lăsă fraza neterminată. McCaleb se mulțumi să încuviințeze din cap. Considera că n-avea niciun rost să reia subiectul.

— Crezi că vei putea uita vreodată?

— Ce, serviciul?

— Nu, felul cum te-a marcat. Bunăoară, povestea pe care mi-ai spus-o, cu the Devil's Keep. Tot ce ți s-a întâmplat. Vei putea trece peste toate astea?

McCaleb reflectă câteva clipe la întrebare. Simțea că răspunsul avea mare importanță pentru Graciela. Era vorba aici despre credință, or în funcție de atitudinea lui față de acest subiect, femeia urma să ia o decizie în ceea ce-l privea. Așadar, era important ca răspunsul să fie sincer. Pentru el, conta acest lucru.

— Graciela, tot ce-ți pot spune este că sper să pot trece peste toate astea. Vreau să îmi revin. În ce sens, nu-mi dau seama. Dar, de multă vreme, mă simt gol pe dinăuntru și aș vrea să umplu vidul din mine. În sinea mea, mi se pare straniu să vorbesc despre asta, dar rămâne o realitate. Vreau să știi că există. Nu știu dacă ce ți-am spus e suficient ca să te lămurești în privința mea. Însă sper și aștept să am ceea ce cred eu că ai tu.

Nu știa dacă fusese coerent. Se mută pe banchetă și o sărută pe obraz. Apoi îi puse mâna pe genunchi, mângâind-o în sus, pe coapsă, așa cum faci cu iubita ta. Bărbatul își dorea cu disperare să o aibă alături, să nu o piardă, or nu prea avea încredere în puterea propriilor cuvinte. Trebuia să o atingă fizic, cumva.

— Vrei să mergem? întrebă femeia.

— Unde?

— La barcă.

Terry îi răspunse afirmativ.

Ajunși înapoi, pe ambarcațiune, Graciela îl duse în cabina-dormitor, unde făcură dragoste fără niciun fel de ezitare. Mișcându-se într-un ritm lent, Terry simțea ecoul bătăilor inimii până în tâmpile, ca un fel de pulsație intensă care îl îndemna să continue. Era sigur că și Graciela simțea prin piept cadența vieții din trupul lui.

La sfârșit, tot corpul i se înfioră de plăcere și își lipi fața de gâtul femeii. Un râs scurt, parcă rețezat, ca un gâfâit, îl scutură involuntar. Apropiindu-se din ce în ce mai mult, McCaleb spera ca Graciela să creadă că tușise sau că respirase mai adânc.

— Ce-i așa de nostim?

— Nimic... Pur și simplu, sunt fericit, atâta tot.

Îmbătat de parfumul ei și cu mintea și inima pline de speranță, Terry îi șopti:

— Tu ești cea care mă vei ajuta să-mi revin. Tu ești șansa mea.

Graciela își încolăci brațele de gâtul lui și îl trase mai aproape, fără să spună niciun cuvânt.

McCaleb se trezi în toiul nopții. Visase că înota pe sub apă, fără să simtă nevoia să se ridice la suprafață, ca să respire.

Stătea lungit pe spate, cu brațul lipit de spatele gol al Gracielei, simțindu-i căldura corpului. Se gândi să se ridice ușor, ca să se uite la ceas, însă nu voia

să rupă vraja acestei apropieri fizice. Când închise ochii, auzi zgomotul inconfundabil al ușii glisante de la salon, care se deschidea, își dădu seama că, de fapt, îl trezise ceva – un sunet. Un fior de gheață îi trecu prin piept, dezmeticindu-l complet. Cineva urcase pe barcă.

Rusul, se gândi Terry. Bolotov îi dăduse de urmă și venise să își pună în aplicare amenințarea. Dar elimină rapid această posibilitate, revenind la convingerea instinctivă că individul nu putea fi atât de prost, încât să se preteze la un asemenea gest.

Se rostogoli până la marginea patului și întinse mâna spre podea, până la telefon. Formă rapid numărul lui Buddy Lockridge. Voia să-l roage să se uite la *The Following Sea* și să-i spună dacă vedea pe cineva sau ceva în neregulă. Îi veni în minte imaginea lui Donald Kenyon forțat să meargă la ușa de la intrare unde a fost împușcat cu un glonț exploziv, care îi spulberase creierii. Își dădu seama că intrusul nu se aștepta, probabil, să o găsească acolo și pe Graciela. Nu, orice s-ar fi întâmplat, nimeni nu avea să se apropie de ea și să-i facă vreun rău!

Când văzu că Lockridge nu răspunde nici la al patrulea apel, McCaleb se văzu nevoit să renunțe, neputându-și permite să irosească minute prețioase.

Deschizând ușa încetitor, își aminti de revolver. Îl pusese în sertarul de jos al mesei pentru hărți. Intrusul era mai aproape de acest loc decât el, așa că se putea foarte bine să fi găsit deja arma.

Încercă să se gândească la un obiect de pe puntea inferioară, pe care să-l folosească drept armă, dar nu găsi nimic. Deschisese deja ușa complet.

— Ce e? șopti Graciela.

Rapid, dar fără niciun zgomot, Terry se duse înapoi spre pat. Punându-i palma peste gură, șopti:

— E cineva pe barcă.

Simțindu-i crisparea, bărbatul continuă:

— Nimeni nu știe că ești aici. Așa că te rog să te muți binișor, acolo jos, lângă pat, până vin eu înapoi.

Femeia nu se urnea din loc.

— Fă cum ți-am spus, Graciela!

Începu să se miște, dar McCaleb o ținu pe loc.

— Ai vreun spray paralizant sau vreun fel de armă, în poșetă?

Răspunzându-i negativ, Terry o împinse ușor spre cealaltă margine a patului, de la perete, și se duse înapoi la ușă.

Urcând treptele tiptil, McCaleb observă că ușa glisantă era întredeschisă. Întrucât în salon era ceva mai multă lumină decât în cabina-dormitor, zări proiectat pe ușă conturul siluetei unui bărbat. Nu își dădea seama exact dacă intrusul îl privea sau stătea cu spatele, uitându-se spre port.

Își aduse aminte că pe bufetul din bucătărie lăsase tirbușonul cu care desfăcuse sticla de vin pentru Graciela. Îl putea lua ușor de-acolo, numai că trebuia să se dumirească mai întâi dacă avea vreun rost să-l folosească pe post de armă împotriva cuiva mult mai bine dotat, probabil.

Ajunse la concluzia că nu avea altă soluție, și întinse mâna să ia tirbușonul. Scara scârțâi, iar silueta omului se crispă. Dispăruse elementul-surpriză.

— Pe loc, nemernicule!

Intrusul se duse rapid la ușa, se strecură afară, după care o trase la loc, închizând-o complet. Căznindu-se să deschidă ușa, McCaleb pierdu câteva momente capitale, lăsându-i răgaz individului să fugă pe punte, iar de acolo să dispară pe chei.

Deși știa, instinctiv, că nu avea cum să-l prindă din urmă, McCaleb sări pe punte și începu să-l urmărească.

Când ajunse cu sufletul la gură în dreptul culoarului de acces, auzi zgomotul de motor brusc ambalat. Smuci de poartă și se repezi în parcare, tocmai când o mașină ieșea în scrâșnet de cauciucuri. McCaleb rămase cu ochii pironiți la vehiculul care se îndepărta, neizbutind din păcate să deslușească numărul de pe plăcuța de înmatriculare.

— La naiba!

Cu ochii închiși, își duse mâna la față, prinzându-și vârful nasului între degete. O tehnică de autohipnoză. Încerca să își întipărească în minte cât mai multe detalii din ceea ce văzuse doar cu câteva clipe înainte. Mașină roșie, marcă străină, suspensii uzate... Realiză că mașina i se părea cunoscută, deși nu o putea localiza încă.

McCaleb se aplecă în față, cu mâinile proptite pe genunchi, simțind un val de greață și niște palpații intense. Se concentrează, cu respirații adânci, reușind până la urmă să încetinească ritmul bătăilor inimii.

Prin pleoapele închise, simți o lumină puternică. Deschise ochii și văzu farurile unui autovehicul care se apropia. Era paznicul care răspundea de securitatea portului.

— Domnul McCaleb? Dumneata ești?

Abia atunci își dădu seama Terry că era gol pușcă.

Nu lipsea nimic, toate lucrurile erau la locul lor. În fine, asta din câte își dădea seama la prima vedere. Conținutul genții de piele, așa cum o lăsase pe masa din bucătărie, părea neschimbat, din câte își amintea. Găsi teancul gros de documente, acolo unde le pusese mai devreme, în bufetul din bucătărie. Uitându-se cu atenție la ușa glisantă, descoperi niște zgârieturi de șurubelniță. Știa cât de simplu este să forțezi o ușa glisantă folosindu-te de o simplă șurubelniță. Avusese noroc cu zgomotul făcut de încuietore, fiindcă așa se trezise la timp.

În prezența paznicului, McCaleb termină de verificat toate sertarele și dulapul din salon, stabilind că nu există nicio neregulă.

— Dar dedesubt?

— N-a avut timp să ajungă și-acolo, zise Terry. L-am surprins exact când deschidea ușa de sus. Presupun că s-a speriat și n-a mai apucat să facă nimic.

McCaleb tăcu, gândindu-se la posibilitatea ca intrusul să nu fi venit, de fapt, la furat. Se gândi din nou la Bolotov, dar elimină rapid această variantă. Silueta pe care o văzuse strecurându-se pe ușa era prea pipernicită ca să fie vorba despre rus.

— Pot să urc? Aș vrea să vă fac o cafea.

McCaleb se întoarse spre scări o văzu pe Graciela. Când se dusesse în dormitor ca să se îmbrace îi spusese că era mai bine să rămână acolo. Iar

acum, poftim, se trezise cu ea în salon, îmbrăcată în cămașa de noapte, pe sub care își trăsese niște pantaloni largi de trening de-ai lui. Era un pic ciufulită, dar din cauza asta părea și mai sexy. Se holbă la ea, amuțit, câteva momente, după care i se adresă paznicului:

— Păi, noi tocmai am cam terminat, cred...

— Să sun la Pacific Division?

— N-are rost. O fi fost vreo haimana, care voia să-mi șterpească binoclul sau busola, zise Terry, deloc convins de ceea ce spune. Nu vreau să amestec poliția în treaba asta. Ar însemna să avem balamuc toată noaptea.

— Ești sigur?

— Da. Mulțam de ajutor, Shel. Rămân dator.

— N-ai de ce. Păi, atunci, hai să plec. Va trebui să întocmesc un raport. Poate mâine dimineață cei de la LAPD vor vrea să vadă despre ce e vorba.

— Bine, în regulă, doar că n-am chef de ei pe-aici în momentul de față. Sunt stors de vlagă după cât am alergat. Mâine, însă, e perfect.

— OK, salutare.

McCaleb așteptă câteva momente, după care se întoarse spre Graciela, care nu se clintise din loc.

— Cum ești?

— Bine. Speriată, dar atât.

— Ce-ar fi să te duci jos?! Vin și eu imediat.

Femeia coborî în dormitor. McCaleb închise ușa glisantă, încercând încuietorea, pentru a se asigura că mai funcționează. Era în regulă. Întinse mâna spre raftul cu unelte de pescuit, de unde luă mânerul de lemn de la cange, pe care îl puse pe șina de culisare a ușii, ca o piedică. Suficient de sigur, pentru cât mai rămânea din noapte. Știa, însă, că trebuia să regândească sistemul de securitate al bărcii.

După ce termină, Terry se uită în jos și constată că, fiind în picioarele goale, simțea ceva ud. Mocheta era stropită cu apă. Își aminti, brusc, că în bătaia luminii din port corpul intrusului i se păruse lucios asemeni unei oglinzi.

27

În drum spre *Times*, McCaleb nu scoase aproape niciun cuvânt. Minte îi lucra frenetic, întorcând pe toate părțile întâmplările din timpul nopții, ca o ancoră care băjbâie prin nisipul de pe fundul mării, căutând, dar negăsind nimic de care să se agațe.

După ce observase pata udă de pe mochetă, McCaleb refăcuse traseul pe care alergase în urmărirea intrusului, până în parcare, constatând că și debarcaderul era ud. Fusese o noapte răcoroasă, iar roua nu avusese încă timp să se depună. Clar, intrusul avea hainele ude când a ajuns pe barcă. Felul în care lumina i se reflecta pe corp sugera eventual un costum de scafandru. Întrebarea la care McCaleb nu putea răspunde era *de ce?*

Înainte de a pleca, Terry se dusese până la Buddy Lockridge. Îl găsi ciufulit ca de obicei, șezând pe punte și citind o carte numită *Hocus*. McCaleb îl întrebă dacă fusese acasă, pe barcă, în noaptea precedentă, iar Buddy îi răspunse afirmativ. Când îl întrebă de ce nu răspunsese la telefon, Lockridge susținu

că aparatul nu sunase deloc. McCaleb o lăsă baltă, până la urmă, gândindu-se că ori vecinul lui se îmbătase criță, ori el formase numărul greșit.

Îi spuse lui Lockridge că nu avea nevoie de el ca șofer, pentru ziua aceea, dar că voia să-l angajeze ca scufundător.

— Ce, vrei să-ți curăț fundul bărcii, pe dinafară?

— Nu. Vreau să verifici coca, în ce stare este. Și fundul mării. Și toți pilonii din jurul bărcii.

— Ce să verific? De ce?

— Nu știu. Dacă vei găsi ceva, îți vei da seama singur.

— Treaba ta, fie cum vrei. Întâi, însă, va trebui să-mi câmpesc costumul de scafandru și, după aia, cobor să văd.

— Mulțam. Trece manopera în contul meu.

— S-a făcut. Ia zi, acum face pe șoferul prietena ta?

— Nu, Buddy, asta e valabil doar pentru astăzi. Trebuie să mă prezinte unor persoane. S-a înțeles?

— Sigur. În regulă.

În mașină, McCaleb sorbea din cafeaua pe care și-o luase și privea pe geam, intrigat în continuare de faptul că Lockridge nu răspunsese la telefon, când îl sunase. Ajunseseră la trecătoarea Sepulveda, aflată deasupra Munților Santa Monica. Majoritatea vehiculelor de pe 405 circulau în sens invers.

— La ce te gândești?

— La noaptea trecută, cred. Încerc să mă lămuresc. Buddy va face niște scufundări în jurul bărcii, azi. Poate va afla ce naiba a făcut tipul acela prin apă.

— Păi, ești sigur că mai vrei să te vezi acum cu tipul ăla de la *Times*? Putem reprograma întâlnirea, dacă vrei.

— Nu, am plecat deja într-acolo. E bine să stăm de vorbă cu cât mai multă lume. Încă nu ne-am dumirit ce înseamnă toate informațiile alea de ieri. Trebuie să sondăm în continuare, până ne vom lămuri.

— Da, mi se pare bine așa. Tipul mi-a spus că vom putea sta de vorbă și cu câteva prietene de-ale Gloriei.

McCaleb se arătă de acord, apoi întinse mâna spre geanta de piele de la picioarele scaunului. Era burdușită de toate documentele și benzile pe care le îndesase, nedorind să lase niciun material pe barcă, de teama unei noi tentative de efracție. În plus, își luase și revolverul, un Sig-Sauer P-228. În afară de întrevederea cu Bolotov, McCaleb mi mai purtase armă de când se pensionase.

Scormoni printre vrafurile de hârțoage din servietă, până dibui carnetul de notițe, pe care îl deschise la pagina unde scrisese graficul de timp al crimei, alcătuit pe baza rapoartelor din dosarele de la LAPD. Găsi imediat informația pe care o căuta.

— Annette Stapleton, zise Terry.

— Ce-i cu ea?

— O cunoști? Vreau să o văd.

— Era prietenă cu Glory. Ne-a vizitat o dată, ca să-l cunoască pe Raymond. A fost și la înmormântare. Dar cum ai aflat de ea?

— Apare menționată în dosarul de la LAPD. A stat de vorbă cu sora ta în parcare, în seara aceea. Vreau să discut cu ea despre ce se întâmplă de obicei seara. Poate așa aflu dacă Gloria era cumva îngrijorată de ceva. Poliția nu i-a dat prea multă importanță lui Stapleton. Să nu uităm, de fapt, că investigația lor a pornit de la premisa că a fost vorba despre un jaf.

— Niște cretini.

— Nu știi. Oamenii ăștia nu sunt neapărat de condamnat. Au o mulțime de cazuri de investigat, or acesta, din cauza înscenării făcute de criminal, așa a părut.

— Tot n-au scuză.

McCaleb nu o mai contrazise, preferind să tacă. Nu simțea nevoia, în mod deosebit, să le ia apărarea lui Arrango și Walters. Se gândi iar la întâmplarea din noaptea precedentă și ajunse la o concluzie clară: se părea că făcea suficiente valuri, încât să stârnească reacția cuiva, deși nu-și dădea seama exact în ce ar fi urmat să conștească această reacție.

Ajunseră la sediul *L.A. Times*, cu zece minute înainte de întâlnirea fixată cu șeful lui Glory, Clint Neff. Clădirea în care funcționau redacția și tipografia ziarului *Times* forma un complex arhitectonic imens, între Winnetka și Prairie, în Chatsworth, în partea de nord-vest a orașului Los Angeles. Cartierul era alcătuit din birouri moderne, depozite și vile înstărite. Sediul *Times* părea clădit din geamuri fumurii și plastic alb. Se opriră la o gheretă de pază, unde trebuiră să aștepte ca agentul în uniformă să verifice telefonic valabilitatea întâlnirii, înainte de a le ridica bariera. După ce parcară, McCaleb își luă carnetul de notițe, lăsând în mașină servieta voluminoasă, care n-ar fi făcut decât să-l incomodeze, înainte de a pleca, se asigură că Graciela încuiase bine mașina.

Intrară pe niște uși glisante într-un hol din marmură neagră și gresie cărămizie. O atmosferă rece și austeră, care nu diferea prea mult de tonul ziarului, cum ar fi comentat unii critici.

Un bărbat cu părul alb, îmbrăcat într-o uniformă albastră, îi întâmpină. Pe ecusonul oval din piept scria că îl chema Clint. De gât îi atârnavă două tamponare protectoare pentru urechi, cum poartă cei din aeroporturi. Graciela făcu prezentările.

— Domnișoară Rivers, tot ce vă pot spune este că ne pare nespuse de rău. Sora dumneavoastră era o persoană deosebită

— Competentă profesional și o bună prietenă.

— Mulțumesc. Așa e.

— Dacă vreți să veniți în birou, putem sta jos câteva minute. Voi încerca din răspuț să vă fiu de folos. Sora dumneavoastră v-a spus, probabil, că aici se tipăresc toate ziarele pentru ediția din Valley și, de asemenea, majoritatea suplimentelor.

— Da, știu.

— Nu-mi dau seama cum v-aș putea ajuta. Le-am spus câtorva colege că veți dori să discutați cu ele. Au fost de acord.

Urcând pe o scară, McCaleb interveni:

— Annette Stapleton mai lucrează în schimbul de noapte?

— Mmm... nu, de fapt, zise Neff. Nettie... a fost cam șocată de întâmplare, ceea ce nici nu-i de mirare, așa că acum lucrează ziua.

Neff se îndrepta, pe un alt culoar, spre o ușă dublă.

— Și azi e aici?

— Sigur. Puteți vorbi cu ea, doar că vă rog ca toate discuțiile să aibă loc doar în pauză. Bunăoară, Nettie va avea liber la zece și jumătate.

— Nicio problemă, zise McCaleb.

După ce făcură câțiva pași, în tăcere, Neff se întoarse spre Terry:

— Vasăzică, dumneata ai lucrat la FBI, nu?!

— Exact.

— Cred că e o muncă destul de interesantă.

— Uneori.

— Dar cum se face că te-ai pensionat? Mi se pare că ești încă tânăr.

— Păi, probabil că munca acolo începuse să fie cam prea interesantă.

McCaleb se uită la Graciela și îi făcu cu ochiul. Femeia îi zâmbi. Zgomotul din tipografie îl scuti pe Terry de alte întrebări indiscrete. Ajunseră la ușile duble care abia dacă reușeau să atenueze vacarmul mașinilor de tipar. Dintr-un aparat montat în perete, Neff trase două pungă de plastic, în care se aflau niște dopuri antifonice pentru urechi, pe care le oferi celor doi.

— Este mai bine cu ele. Acum lucrează toată linia de tipar. Se tipărește *Book Review*. Tiraj de un milion două sute de exemplare. Cu dopurile astea scăpați de efectul a treizeci decibeli, ceea ce nu înseamnă că nu este destul de stresant și așa.

Intrară în hală. Impactul senzorial era deopotrivă tactil și auditiv. Podeaua vibra ca la un cutremur minor. Dopurile din urechi nu prea reușeau să atenueze vuietul mașinilor de tipar. Un bubuit gros acompania constant vacarmul general. Ajunseră la o ușă, dincolo de care se afla sala de odihnă, folosită de angajați pe timpul pauzei. Înăuntru erau niște mese lungi și diverse aparate automate cu băuturi și mâncare. În spațiile libere de pe pereți, existau panouri de afișaj cu tot felul de anunțuri utile. Zgomotul se subție considerabil după ce închiseră ușa. Traversară încăperea și intrară pe o altă ușă în micul birou al lui Neff. Aici, toți trei își dezgolică urechile.

— Mai bine nu le aruncați încă, zise Neff. La ieșire, vom trece tot pe unde am venit, așa că e bine să le aveți, pentru orice eventualitate.

McCaleb scoase punga de plastic din buzunar în care puse dopurile antifonice. Neff se așeză pe fotoliul din spatele biroului, făcându-le semn să ia loc. Vinilinul de la tapiseria scaunului era mânjit de cerneală, așa că McCaleb ezită să se așeze.

— Nu vă faceți griji, este uscată și nu se mai ia.

Țimp de cincisprezece minute discutară despre Gloria Torres, Terry obținând însă foarte puține informații relevante. Era limpede că Neff o plăcuse pe Gloria, dar și că relația dintre ei fusese strict profesională. Așa că informațiile de ordin personal lipseau aproape cu desăvârșire.

Tam-nisam, McCaleb îl întrebă dacă îl cunoștea pe James Cordell.

— Cine-i ăsta?

— Dar pe Donald Kenyon?

— Care? Tipul cu banca și delapidările? Da, am fost amici. La club. Din gașca noastră mai făceau parte Milken și băiatul ăla, Boesky.

McCaleb zâmbi. Era limpede că Neff nu le putea fi de prea mare ajutor. Începu să se gândească la altceva, lăsând-o pe Graciela să-l întrebe pe Neff cine erau prietenii lui Glory. Terry se gândea la scaunul pătat de cerneală, pe care ședea. Știa de unde provenea cerneala. Probabil că toate persoanele care șezuseră pe el, înaintea lui, veneau din tipografie, chemate la raport. De aceea, probabil, toți tipografuli purtau uniformă bleumarin. Ca să nu se vadă petele de cerneală.

Îi veni o idee: când a fost ucisă, Glory era în drum spre casă. Dar nu purta niciun fel de uniformă. Își schimbase hainele înainte de a pleca de la tipografie. Aici. Numai că raportul de la poliție nu pomenea nimic despre faptul că în mașina ei sau în dulapul de la serviciu s-ar fi găsit vreun halat de lucru.

— Scuzați-mă, îl întrerupse McCaleb pe Neff, există vreun vestiar cu dulapuri pentru angajați? Gloria a avut unul personal?

— Sigur că da, avem un vestiar cu dulapuri pentru angajați. Cum vă închipuiți că muncitorii ar putea pleca de la serviciu murdari de cerneală? Avem...

— Dulapul lui Glory a fost golit deja de lucrurile ei?

— Păi, la noi nu se prea fac angajări acum. N-am putut obține aprobare ca să luăm pe altcineva în locul Gloriei. Din moment ce nu a apărut niciun nou salariat, cred că n-a umblat nimeni acolo.

McCaleb simți un val de emoție. Poate dădeau lovitură.

— Aveți o cheie, deci? Putem să ne uităm înăuntru?

— Sigur, nu văd de ce nu. Trebuie să mă duc să iau șperaclul de la atelierul de întreținere.

Întrucât dulapul lui Glory se afla, evident, în vestiarul de femei, Neff le spusese că Nettie o va însoți acolo pe Graciela, pentru a inspecta dulapul. McCaleb urma să aștepte afară. Perspectiva aceasta nu-i prea convenea. Și asta nu neapărat fiindcă nu ar fi considerat-o pe Graciela capabilă să inspecteze lucrurile dintr-un dulap. Numai că și-ar fi dorit să vadă personal ce era acolo, privind dulapul ca o entitate și asimilând tot felul de detalii, aparent nesemnificative, exact cum procedase întotdeauna cu analiza situației de la locul faptei.

Neff reveni în scurt timp, împreună cu Stapleton. Se făcuseră prezentările. Tânăra își amintea de Graciela, așa că îi transmise sincere condoleanțe. Pe urmă, coborâră toți patru, ajungând pe holul care ducea la vestiar. McCaleb se gândea să mai facă o ultimă încercare, propunând să intre acolo, în cazul în care înăuntru nu mai era deja altcineva. Când se apropiară, însă, de ușa de la vestiarul femeilor, auzi curgând apa de la dușuri. Înțelese imediat că nu avea nicio șansă.

McCaleb epuizase toate subiectele de conversație cu Neff și nu avea idee ce să-l mai întrebe. Preferă, așadar, să se îndepărteze câțiva pași, ca să evite un dialog de circumstanță sau niște eventuale întrebări personale. Cum pe perete se aflau diverse panouri, se prefăcu că citea cu atenție anunțurile afișate.

Trecură patru minute, în care niciunul nu scosese vreun cuvânt. McCaleb continua să privească în aceeași direcție. Când Graciela și Nettie ieșiră, în fine, din vestiar, se holba la un afiș pe care era desenată de mână o picătură de lichid, colorată în roșu, îndemnându-i pe angajați să devină donatori de sânge. Graciela veni spre el.

— Nimic. Doar niște haine, o sticlă de parfum și antifoanele. Mai erau patru fotografii cu Raymond și una cu mine, lipite pe ușă.

— Antifoane?

— Nu, am vrut să zic tamponare protectoare pentru urechi, în rest, nimic altceva.

— Ce fel de haine?

McCaleb continua să se holbeze la afiș, în timp ce vorbea.

— Vreo două uniforme curate, o bluză de-acasă și o pereche de blugi.

— Ai verificat toate buzunarele?

— Da, tot nimic.

În clipa aceea, se dumiri brusc, cu impactul glonțului care străpunge o armură. Se aplecă în față și puse mâna pe panoul de afișaj.

— Terry, ce este? Te simți rău?

Bărbatul nu-i răspunse. Minte îi lucra frenetic. Graciela îi puse palma pe frunte, ca să verifice dacă nu cumva avea temperatură. McCaleb o împinse la o parte.

— Nu, n-am nimic.

— E vreo problemă? se băgă în vorbă și Neff.

— Nu, replică McCaleb, pe un ton cam ridicat. Numai că trebuie să plecăm imediat. Trebuie să mă urc în mașină.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Îmi pare rău, nu e nimic, decât că trebuie să plecăm.

Dând din cap spre Annette Stapleton, în semn de mulțumire, McCaleb se îndreptă spre ceea ce presupunea că era ușa de la intrarea în clădire. Graciela porni după el, în timp ce Neff striga în urma lor să o ia pe primul culoar la stânga.

28

de-a fost chestia asta? Ce se întâmplă?

McCaleb mergea grăbit spre mașină. Avea senzația că viteza cu care pășea îl ajuta cumva să își stăpânească groaza pe care i-o provocau gândurile din acel moment. Graciela trebuia aproape să alerge, ca să poată ține pasul cu el.

— Sânge.

— Sânge?

— Amândoi erau donatori de sânge. Sora ta și Cordell. Adevărul ăsta a fost acolo, în fața mea atâta – am văzut afișul și mi-am amintit de scrisoarea pe care am văzut-o în casa lui Cordell... și mi-am dat seama. Unde sunt cheile?

— Terry, mergi mai încet, te rog. Mai încet.

Cu părere de rău, McCaleb renunță să mai gonească, așa că Graciela îl ajunsese din urmă, scoțând cheile din poșetă.

— Așa, acum lămurește-mă și pe mine despre ce este vorba.

— Descuie mașina și o să-ți arăt.

Urcând în mașină, McCaleb scoase raportul autopsiei lui Cordell.

— La naiba, astea sunt doar concluziile preliminare. Răsfoi dosarul ca să se convingă că avea dreptate. Era incomplet.

— Nu are analiza toxicologică și nici pe cea a sângelui. Îndesă la loc în servietă dosarul cu datele autopsiei, apoi băgă și revolverul.

— Hai să găsim un telefon undeva. O sun pe nevastă-sa. Graciela porni mașina.

— Perfect, spuse femeia. Mergem... mergem la mine acasă. Dar trebuie să-mi spui la ce te gândești, Terry.

— OK, dar mai lasă-mă un minut să reflectez, încercă să pună frână avalanșei de idei care îl asaltaseră, pentru a analiza bine semnificația ultimei constatări.

— Mă refer la compatibilitate, la legătură.

— Ce legătură?

— Ce ne-a scăpat până acum? Ce am tot căutat să aflăm? Legătura dintre cele două cazuri. La început, conexiunea a constat doar din caracterul aleatoriu al crimelor. Așa au crezut polițaii. Așa am crezut și eu, la prima vedere. Aveam de-a face cu două jafuri, soldate cu două victime – fără nicio altă legătură între ele, în afară de ucigaș și intersectarea întâmplătoare a acestuia cu indivizii omorâți. Suntem în L.A., unde chestii din astea se întâmplă tot timpul. Capitala violenței aleatorii, așa-i?!

Graciela se înscrise pe Shemian Way. Se aflau la o distanță de câteva minute de casă.

— Da, corect.

— Ba nu, deloc. Fiindcă pe urmă ne-am documentat mai bine. Descoperim un ucigaș care ia de la victime niște simboluri personale, ceea ce sugerează cu totul altceva decât niște ciocniri întâmplătoare dintre pistolar și victime. Lucrul acesta indică o relație mai profundă – alegerea victimei, urmărirea și dominarea ei.

McCaleb tăcu. Treceau pe lângă Sherman Market, pe care îl priviră, fără să scoată niciun cuvânt. După câteva clipe, McCaleb continuă:

— Pe urmă, dintr-odată, se mai cojește o foaie de ceapă. Obținem rezultatele analizei balistice, care ne duc către un joc complet nou, fiindcă a mai apărut o crimă, care de data asta seamănă cu o treabă profesionistă. Un ucigaș plătit. De ce? Care ar putea fi oare legătura dintre sora ta, James Cordell și Donald Kenyon?

Graciela nu îi răspunse. Ajunsese pe Alabama și trecea pe banda care o lua la stânga.

— Sângele, zise Terry. Sângele este probabil legătura.

Parcă pe alea din fața casei și opri motorul.

— Sângele, repetă Graciela.

McCaleb se holba drept în față, la ușa închisă de la garaj. Rosti cuvintele rar, cuprins efectiv de groază:

— În tot acest timp n-am încetat să mă gândesc: oare ce a văzut Glory, ce a aflat? Cu cine i s-au intersectat pașii, încât a ajuns să fie ucisă? Vezi tu, i-am analizat viața și am ajuns la o concluzie: nu deținea nimic la care să fi râvnit

cineva, așa că motivul trebuie să fi fost în altă parte. Dar n-am reușit să îmi dau seama unde anume. Absolut deloc. Sora ta era o mamă bună, o soră bună, o salariată și colegă bună. Singurul lucru pe care îl avea și care o făcea unică era propriul sânge. Din acest motiv, ceea ce era în ea era atât de neprețuit... pentru cineva.

McCaleb așteaptă câteva clipe, fără s-o privească pe Graciela.

— Cineva ca mine.

Auzi răsuflarea ei hârșăită și simți că îl părăsește orice speranță. Speranța de a se achita de datorie.

— Spuneai că a fost... luată pentru organe. Vezi un afiș acolo și îți dai seama de asta?

În clipa aceea, o privi.

— Am înțeles așa, pur și simplu. Atâta tot.

McCaleb deschise portiera.

— O sunăm pe doamna Cordell. Ne va spune ce grupă sanguină avea soțul ei. Vom afla că era AB cu CMV negativ. Compatibilitate perfectă. Pe urmă, ne interesăm de grupa sanguină a lui Kenyon. Aceeași compatibilitate. Pun pariu, ai să vezi.

Se pregătea să coboare din mașină.

— Nu are nicio logică, fiindcă mi-ai spus că domnul Cordell a murit pe loc, acolo, la bancă. Nu i s-a luat inima. Și nici organele. Situația e diferită. Și în cazul lui Kenyon, de asemenea. A murit acasă.

McCaleb coborî din mașină, după care se întoarse spre Graciela, care privea în față, prin parbriz.

— Cu James Cordell și Donald Kenyon n-a ținut. Ucigașul a învățat din aceste două experiențe. I-a reușit, până la urmă, cu sora ta.

Terry închise portiera și porni spre casă. Trecură câteva momente până când Graciela îl ajunse din urmă.

Înăuntru, bărbatul se așeză pe o canapea din camera de zi, unde gazda îi aduse telefonul din bucătărie. Își dădu seama că avea numărul Ameliei Cordell în agenda din servietă, pe care o lăsase în mașină. Mai realizează, totodată, că autovehiculul nu era încuiat și că revolverul îi rămăsese acolo.

Ieșind din nou afară și apropiindu-se de mașină, se uită spre stradă. Căuta din priviri vehiculul din seara precedentă. Nu zări niciun automobil cât de cât asemănător cu cel care demarase în trombă din parcare și nici vreă altă mașină oprită în apropiere, în care să se fi aflat cineva în habitacul.

Întors înapoi în casă, se așeză pe canapea și formă numărul Ameliei Cordell, sub privirile distante ale Gracielei, care se instalase în celălalt capăt al canapelei. Telefonul sună de cinci ori, după care intră robotul. McCaleb își lăsă numele și numărul, cu mesajul că avea nevoie urgent să știe grupa sanguină a lui James Cordell. Închise telefonul și se uită spre Graciela.

— Știi dacă are cumva serviciu? întrebă femeia.

— Nu, nu are. Habar n-am pe unde poate fi.

Luă din nou receptorul și formă propriul număr, ca să își verifice mesajele. Avea nouă în total, inclusiv cele de sâmbătă. Le ascultă pe cele de la Jaye Winston și Vernon Carruthers, depășite deja de evenimentele-survenite

ulterior. Mai era și mesajul de la Graciela, care îi spunea că va veni luni în port. Dintre celelalte două mesaje, unul era de la Tony Banks, expertul în tehnică video, care îi transmitea că terminase lucrarea la caseta pe care i-o lăsase. Celălalt mesaj era din nou de la Jaye Winston. Sunase în acea dimineață ca să-i spună că prezicerea lui se adevărase: FBI-ul se implica din ce în ce mai mult în investigarea acestor crime. Hitchens le promisese o cooperare totală, împuternicindu-i pe agenții Nevins și Uhlig să conducă anchetele. Jaye era supărată din cauza asta. Și el era la fel de contrariat. Închise telefonul, pufăind exasperat.

— Acum, ce mai este?

— Nu știi. Trebuie să mi se confirme această... această idee, înainte de a face pasul următor.

— Dar de ce nu vorbești cu polițista care se ocupă de caz? Nu se poate să nu aibă dosarul complet al autopsiei, din care poate scoate grupa sanguină a victimei.

— Nu.

Fără nicio altă explicație – nu, pur și simplu. Se uită în jurul lui, prin cameră. Era o încăpere mică, frumos mobilată și bine îngrijită. Alături, în sufragerie, pe raftul de sus al unei vitrine cu porțelanuri, se vedea o fotografie mare, înrămată, a Gloriei Torres.

— De ce nu vrei s-o suni? insistă Graciela.

— Nu știi exact. Poate că... vreau să-mi clarific niște lucruri înainte. Prefer să aștept telefonul doamnei Cordell.

— De ce nu suni atunci direct la laboratorul de medicină legală?

— Nu, nici asta nu-i bine.

Ce omitea Terry să spună era că, dacă teoria i se confirma, însemna că orice persoană care profitase de pe urma morții lui Glory era considerată suspectă. Lucru valabil și în cazul lui. Prin urmare, nu voia să le dea idei autorităților, care să declanșeze o astfel de supoziție. Cel puțin nu înainte de a avea și alte câteva răspunsuri care să-i permită să se disculpe.

— Gata, știu! spuse Graciela, brusc. Computerul din laboratorul de analize – cred că pot afla de acolo. Doar dacă numele lui n-a fost șters de pe listă, lucru care m-ar cam mira. Mi-aduc aminte că, la un moment dat, am găsit numele unui donator, care murise deja de patru ani și era încă inclus acolo.

McCaleb nu înțelegea mai nimic.

— Ce tot îndrugi acolo?

Graciela se uită la ceas și sări în picioare.

— Mă duc să mă schimb și plecăm imediat. Ți explic totul pe drum.

Acestea fiind zise, dispăru pe un coridor, după care se auzi o ușă închizându-se.

29

Ajunseră la spitalul Holy Cross, cu puțin timp înainte de prânz. Graciela parcă în fața clădirii, apoi intrară pe ușa de acces general. Nu voia să treacă pe la urgențe, întrucât acolo lucra și nu era recomandabil să fie văzută de colegi. Pe drum, îi explică lui Terry că, după moartea Gloriei, trebuise să se tot învoiască pentru a sta cu Raymond. Acum, însă, răbdarea șefilor ajunsese la

capăt. În plus, pentru ceea ce se pregăteau să facă Graciela risca să fie concediată. Prin urmare, cu cât o vedea mai puțină lume, cu atât mai bine.

O dată intrați în spital, răzbiră până acolo unde voiau să ajungă, mai ales că Graciela își pusese uniforma de asistentă medicală, care îi dădea prestanță și autoritate. Nimeni nu se gândi să îi oprească. Urcară cu un ascensor pentru personal, la etajul patru.

Pe drum, Graciela îi expusese lui McCaleb planul ei. Își făcuse socoteala că aveau la dispoziție cincisprezece minute pentru a face ce își propuseseră. Acesta era intervalul maxim – adică exact cât îi lua celui care se ocupa de rezervele de sânge să coboare până în restaurantul spitalului, să își ia ceva de mâncare și să revină în laboratorul de patologie. În acest compartiment, șeful laboratorului avea o pauză de prânz de un ceas, însă se instalase rutina ca masa să fie servită la birou, fiindcă nu exista nimeni care să țină locul celui plecat la restaurant.

Așa cum prevăzuse Graciela, ajunseră la laboratorul de patologie la 12:05, unde nu găsiră pe nimeni. Pe McCaleb îl cuprinseseră nerăbdarea și emoția, când văzu ecranul computerului pornit. Firește, nu erau chiar singuri acolo, întrucât la câțiva metri se mai afla un birou, unde ședea o asistentă medicală. Graciela se purta cu o dezinvoltură extraordinară.

— Hei, Patrice, cum mai merge? zise ea, pe un ton vesel.

— Graciela, rosti asistenta, cu un accent spaniol, articulând bine fiecare silabă, ca la știrile de la televizor. Merge, și gata. Dar tu ce mai zici?

— *Nada*. Cine e la rezervele de sânge și unde s-a dus?

— Patty Kirk, pentru vreo câteva zile. S-a dus jos să-și ia un sandwich, acum două minute.

— Hmmmm, mormăi Graciela, ca și cum s-ar fi gândit ce să facă. Păi, lasă, atunci, intru și eu un pic pe computer. Avem un pacient cu grupă sanguină rară, jos, la urgențe, și am senzația că tipul o să ne înghită tot stocul de-acolo, așa că aș vrea să văd pe ce ne mai putem baza.

— Puteai să fi telefonat și îți căutam eu informația.

— Știu, dar am vrut să-i arăt și prietenului meu, Terry, cum se lucrează la noi. S-ar putea să ne devină coleg, după rezidențiat.

Patrice se uită la McCaleb și zâmbi din nou, măsurându-l apreciativ din priviri. Bărbatul îi citi cu exactitate gândurile.

— Știu, e cam târzior la vârsta asta. Dar așa te mai apucă, nebunii din astea, atunci când se adună niște ani în urmă.

— Da, probabil. Baftă la rezidențiat. Am văzut băieți de douăzeci și șapte de ani cărora după chestia asta le dădeai cel puțin cincizeci.

— Știu. Dar sunt pregătit să rezist.

Își zâmbiră și cu asta conversația luă sfârșit. Patrice se întoarse la dosarele ei, iar McCaleb se uită la Graciela care se instalase în fața computerului, unde începuse să acceseze baza de date.

— Vino și tu aici. Patrice nu mușcă.

Fata râse, dar nu spuse nimic. McCaleb se postă în spatele scaunului Gracielei, care își ridică privirea și îi făcu cu ochiul, știind că Patrice nu avea cum s-o vadă din poziția aceea. Stăpânirea de sine a femeii era impresionantă.

McCaleb se uită la ceas, după care coborî brațul ca să vadă și ea cât se făcuse ora: 12:07 Graciela se concentrează la ecranul computerului.

— Bun, căutăm grupa sanguină AB, în regulă. Intrăm aici și ne conectăm la BOPRA. Asta înseamnă în traducere liberă Agenția de solicitare și furnizare de organe și sânge, adică banca regională de sânge, cu care lucrăm noi. La fel, de altminteri, ca majoritatea spitalelor de aici.

— Bun, am înțeles.

Ridică mâna și urmărește cu degetul un număr cu șase cifre trecut pe o fâșiuță de hârtie lipită pe monitor, deasupra ecranului. McCaleb înțelese că acesta era codul de acces. Pe drum înspre spital, Graciela îi explicase cât de insuficiente erau măsurile de securitate aferente sistemului BOPRA. Codul de acces în computer era modificat lunar. Însă salariații care lucrau aici nu erau angajați cu normă întreagă, ceea ce implica o mare fluctuație de personal, accentuată și prin faptul că asistentele medicale se îmbolnăveau destul de des și, ca să nu stea în contact cu pacienții din spital, erau detașate în acest laborator. De aceea se ajunsese ca numărul codului de acces să fie lipit la vedere pe monitor. În opt ani. De când făcea meseria de soră medicală, Graciela mai lucrase și la alte două spitale din Los Angeles, unde avusese ocazia să constate că practica în privința laboratorului de patologie era identică.

Graciela tastează numărul codului, prin care computerul urma să fie conectat, prin intermediul unui modem, la computerul BOPRA.

— Se conectează la alt server, spuse Graciela.

McCaleb se uită la ceas. Le mai rămăneau cel mult opt minute. Pe ecran apăruă tot felul de căsuțe de dialog, unde Graciela introduse răspunsurile corecte.

— Acum intrăm pe pagina referitoare la necesarul de sânge. Introducem cerința și pe urmă... hocus-pocus, așteptăm.

Ținea mâinile în fața ecranului și își frânga degetele.

— Graciela, ce mai face Raymond? întrebă Patrice.

McCaleb întoarse capul, constatând că fata stătea în continuare cu spatele la ei.

— E bine. Eu sufăr și acum, dar măcar el este bine, or asta e tot ce contează.

— Da, mă bucur. Să-l mai aduci pe-aici.

Pe ecran începu să apară lista cu sângele grupa AB care era disponibil, împreună cu spitalul sau banca de sânge aferente fiecărei poziții.

— În regulă, spuse Graciela. Constatăm așadar că dispunem de o rezervă suficientă de sânge. Doctorul dorește să aibă cel puțin șase unități, în rezervă, pentru eventualitatea în care pacientul ar trebui să mai sufere niște intervenții chirurgicale. De aceea facem clic pe cealaltă fereastră și reținem șase. Rezervarea e valabilă doar 24 de ore. Dacă în acest interval nu este reconfirmată, sângele respectiv este dat disponibil.

— Bine, am înțeles, spuse McCaleb, comportându-se ca un învățăcel studios.

— Să nu uit să-i spun lui Patty să reconfirme chestia asta mâine.

— Dar ce făceai dacă descopereai că nu există nicio rezervă de sânge la grupa asta sanguină?

În drum spre spital, Graciela îi spusese să pună această întrebare, în cazul în care nu vor fi singuri în laborator.

— Bună întrebare, zise femeia, accesând în continuare baza de date. Uite ce facem. Ne ducem la iconița asta, pe care vezi o picătură de sânge. Facem clic și intrăm în fișierul cu donatorii de sânge. Așteptăm din nou.

După câteva secunde, ecranul începu să se umple de nume, adrese, numere de telefon și alte informații.

— Aceștia sunt toți donatorii de sânge cu grupa sanguină AB. Se poate vedea unde locuiesc, cum pot fi contactați, precum și data când au donat sânge ultima oară. Nu e bine să se apeleze mereu la aceiași oameni. Încerci să antrenezi cât mai multă lume și, mai ales, să găsești persoane care locuiesc aproape de spital sau de banca de sânge. Asta fiindcă și pentru donatori trebuie să fie ceva convenabil.

În timp ce vorbea, își plimba degetul în jos pe lista cu nume. În total, erau aproximativ 25, cam din toată partea de vest a țării. Se opri la numele Gloriei, bătând ușor în ecran, cu vârful unghiei. Pe urmă, continuă să citească lista. Ajunse la capătul listei, fără să fi dat de numele James Cordell sau Donald Kenyon.

McCaleb puffa dezamăgit, dar Graciela ridică degetul, făcându-i semn să mai aibă un pic de răbdare. Apăsă pe o tastă și pe ecran apărură o nouă înșiruire de nume. Poate vreo cincisprezece, cel mult. James Cordell era cap de listă. Lăsă degetul să-i alunece în jos, până la penultimul nume – Donald Kenyon.

De data asta, McCaleb simți că i se oprește răsuflarea de emoție. Graciela își ridică privirea. În ochii femeii se citea sumbra confirmare a supoziției lui McCaleb. Acesta se apropie de ecran, pentru a citi informațiile din dreptul fiecărui nume. Cordell nu mai donase sânge de nouă luni, iar Kenyon de peste șase ani. McCaleb observă că ultima însemnare după fiecare dintre aceste nume era litera D, urmată de un asterisc. Alte nume aveau ori una, ori alta, dar în niciun caz combinația aceasta. McCaleb se apropie și bătu ușor în ecran.

— Asta ce-nseamnă? Decedat?

— Nu. „D” înseamnă donator. Donator de organe. Oamenii aceștia au semnat niște acte, au marcat acest lucru pe carnetul de șofer și pe alte documente, de asemenea, astfel încât dacă se întâmplă să moară și să ajungă la spital să se știe că li se pot lua organele.

Cât rostise aceste cuvinte se uită fix la McCaleb, care nu se simțise în stare să o privească. Știa ce însemna o astfel de confirmare.

— Dar asteriscul?

— Nu prea știu exact.

Mișcă documentul de pe ecran, până ce ajunse la legenda din capul paginii, unde își mută degetul de la un simbol la altul, ajungând în final și la asterisc.

— Înseamnă CMV negativ. Majoritatea oamenilor sunt purtători ai unui virus sanguin neprimejdios, numit CMV. Cam un sfert din populație nu îl are.

Este un element ce trebuie neapărat avut în vedere, pentru a fi sigur de compatibilitate sanguină totală între donator și primitor.

McCaleb încuviință din cap. Știa deja acest lucru.

— Gata, asta a fost lecția de azi, zise Graciela, încetișor.

Îndreptă săgeata mouseului spre iconița prin care ieșea din program, dar Terry îi prinse mâna înainte ca femeia să facă vreo mișcare.

Graciela îl privi întrebător. McCaleb se uită în spate, spre Patrice. Era imposibil să vorbească, așa că luă un blocnotes de pe masă și se apucă să scrie, făcându-i semn Gracielei s-o țină de vorbă pe Patrice.

— Ia zi, Patrice, ce mai face Charlie?

T Oh, e bine, dar tot dobitoc rămâne.

— Cum așa? Doar vă înțelegeați atât de bine!

— Da, suntem ca doi porumbei.

McCaleb îi puse Gracielei în față foaia de hârtie, pe care scrisese trei întrebări:

- *Poți printa lista?*
- *Poți deschide fișierul surorii tale?*
- *Cine a primit organele ei?*

Graciela ridică din umeri, rostind pe mutește „nu știu” Pe urmă se întoarse spre computer și începu să lucreze. Întâi printă lista donatorilor de sânge cu grupa sanguină AB. Din fericire, computerul era legat la o imprimantă laser, care printa aproape silențios, așa că Patrice nici nu băgă de seama ce făcea Graciela. McCaleb împături repede lista, în lungime, și o băgă în buzunar. Graciela reveni la pagina de primire, unde deschise o fereastră cu comenzi. Făcu clic pe o iconiță în formă de inimă roșie. Pe ecran apăru o fereastră pe care scria SERVICII DE PROCURARE A ORGANELOR, precum și un template care cerea un cod de acces. Graciela ridică din umeri, se uită la codul lipit pe monitor și îl tastă din nou.

Nimic.

Săgeata se transformă în clepsidră, dar fără să se întâmple nimic. McCaleb se uită la ceas. Era 12:15, sfârșitul intervalului asupra căruia conveniseră. Patty Kirk trebuia să apară din clipă în clipă, așa că exista marele risc de a fi surprinși asupra faptului. Când Graciela pusese la cale această acțiune, nu-i spusese și cum ar urma să se explice, dacă erau prinși.

— Cred că s-a blocat computerul.

Nervoasă, bătu cu palma în monitor, ca și cum gestul ar fi putut avea un efect. McCaleb tocmai se pregătea să îi spună să renunțe și să nu se mai enerveze degeaba, când o auzi pe Patrice împingând scaunul și ridicându-se. Poate venea să vadă ce era cu computerul.

— Gata, și-a dat drumul, spuse Graciela.

McCaleb stătea astfel încât Patrice să nu poată vedea monitorul.

— O porcărie, zise fata. Mereu face așa. Mă duc sus, pe terasă, să beau o Cola și să fumez o țigară. Pa, Graciela, ne vedem mai târziu. Mă bucur că te-am cunoscut, îi zâmbi ea lui McCaleb.

— Și mie mi-a făcut plăcere.

Patrice ocoli masa de lucru și ieși pe hol. Imediat ce rămaseră singuri, McCaleb se uită la monitor, unde apăruse următorul mesaj:

ACCES DOAR PENTRU NIVELUL 1 ÎNCEARCĂ DIN NOU

— Ce-nseamnă chestia asta?

— Înseamnă că nu dețin codul de intrare în fișier. Cât e ceasul?

— Ar trebui să plecăm. Gata, ieși din program.

Graciela apăsă pe butonul de deconectare și McCaleb auzi un „clic-clic”, care indica întreruperea legăturii telefonice.

— Ce făceai? Ce voiai?

— Îți spun mai târziu. Hai să ieșim de-aici.

Graciela se ridică, împinse scaunul mai în spate, așa cum îl găsisese, și se grăbi spre ușă. O dată ajunși pe coridor, o luară pe primul culoar la dreapta, spre lifturi. Mergeau repede, ca niște hoți care se tem să nu fie prinși. O femeie venea din partea opusă, ținând în mâini o cutie de Cola și un ambalaj de sandviș. Îi zâmbea Gracielei, de la distanță.

— Oh, la naiba. Asta e...

— Da. Fii calm.

— Nu, ține-o pe loc.

— De ce? Suntem OK.

McCaleb ridică mâna, ca și cum s-ar fi scărpinat la nas, ca femeia care se apropia să nu-i poată citi cuvintele pe buze.

— Ai uitat de screen saver. Nu știm la cât timp e programat să apară. Riscăm ca tipa să se prindă.

— Nu contează, doar n-am furat documente de stat.

Se dovede, însă, că discuția lor n-avusese niciun rost, fiindcă Patty Kirk se opri din proprie inițiativă.

— Graciela, ce-i cu tine pe-aici? Tocmai m-am întâlnit cu Jane Tompkins la restaurant. Făcea spume că iar lipsești de la serviciu.

— Să nu-i spui că m-ai văzut!

— Bine, dar ce faci, de fapt?

— El e Terry, un prieten, care își face rezidențiatul la UCLA. I-am promis să-l plimb un pic prin spital, fiindcă se gândește să se transfere aici. Și, știi cum e, uniforma impune și deschide toate ușile. Terry, ea e Patty Kirk.

Dădură mâna unul cu celălalt, zâmbindu-și.

— Te omoară Janie, dacă află. A crezut că iar ai probleme cu Raymond. Merit o cinste, fetișo, să nu uiți!

— Știu, știu, dar te rog să nu-i spui, bine? Toți sunt furioși pe mine, în secție. Ea este singura prietenă care mi-a mai rămas.

A

Își luară la revedere, iar McCaleb și Graciela porniră mai departe spre ascensor. Când Patty Kirk se îndepărtase destul, cât să nu-i mai poată auzi, Graciela îl întrebă dacă o reținuse suficient.

— Depinde de cum e programat acel screen saver. Dar cred că e în regulă. Hai să plecăm de-aici.

Înapoi în automobilul Gracielei, marca Rabbit, ieșiră din parcare la spitalului și porniră spre Autostrada 405, ca să meargă spre sud.

— Încotro? întrebă femeia.

— Nu știu exact. Trebuie să intrăm cumva în baza de date BOPRA. Avem nevoie de lista persoanelor primitoare. Mă îndoiesc, însă, că ne putem duce la ei, așa, hodoronc-tronc, să le-o cerem, dar mai ales m-ar mira să ne-o dea. Apropo, pe unde e BOPRA asta?

— L.A., partea de vest, lângă aeroport. Ai dreptate, evident. Nu putem intra pur și simplu acolo și să le pretindem lista de care avem nevoie. Întregul sistem se bazează pe confidențialitate. Eu am putut da de tine doar fiindcă cineva mi-a povestit de articolul din ziar.

— Corect.

Depășise deja această fază de gândire. Mentea îi lucra frenetic. În cele din urmă, îi veni o idee. Tocmai se apropiau de intrarea pe autostradă.

— Hai să o luăm peste colină. Spre Cedars. Cred că știu pe cineva care ne poate ajuta.

30

duseră întâi la cabinetul lui Bonnie Fox, de la spitalul Cedars. În sala de așteptare nu era nimeni, iar asistenta lui Fox îi confirmă supoziția că doctorița nu era acolo.

— E în aripa de nord și nu cred că mai vine azi aici. Ați venit la controlul periodic?

— Nu, nu neapărat pentru asta.

McCaleb îi mulțumi, după care plecară. Știa „traducere” cuvintelor rostite de Gladys: Fox era la vizită, la etajul șase, în turnul din aripa de nord a spitalului. O luară pe pasarela-culoar, care făcea legătura, la etajul trei, cu aripa de nord, apoi urcară cu ascensorul la etajul șase, unde se aflau secțiile de cardiologie și de transplant. McCaleb începuse să obosească să tot care servieta de piele.

Bărbatul fusese de suficiente ori la etajul șase, așa că nu se simțea deloc dezorientat. Nici Graciela, în continuare îmbrăcată cu uniforma de asistentă medicală, nu făcea notă discordantă. McCaleb o luă înainte, pe culoar, în stânga lifturilor, spre zona unde se aflau rezervele cu pacienții care așteptau un transplant sau erau deja în convalescență după o asemenea intervenție. Știa că avea toate șansele ca Fox să fie într-unul dintre aceste saloane.

Înaintând pe coridor, Terry se uita în toate încăperile care aveau ușa deschisă. Nici urmă de Fox. În schimb, pe paturi, zăceau persoane în vârstă, șubrezite de ani și suferință. Acestea erau saloanele cu cei care așteptau, conectați la niște aparate; cu ei, timpul începea să nu mai aibă răbdare, iar șansele de supraviețuire păleau odată cu ritmul tot mai anemic al propriilor inimi. Într-una dintre camere, McCaleb îl zări pe tânărul pe care îl cunoștea de când fusese internat în spital. Băiatul ședea pe pat, în capul oaselor, și se uita la televizor. Părea singur în cameră. Din mâneca pijamalei ieșeau niște fire și tuburi legate la diverse aparate și monitoare. Lămurindu-se că Fox nu era înăuntru, Terry întoarse repede capul. Pacienții tineri te impresionau cel mai mult, fiindcă ți se părea inacceptabil și nedrept ca niște organe care nu funcționaseră prea mult să se defecteze așa, făcându-i să trăiască o lecție de viață, cumplită și uneori fatală, deși nu erau vinovați cu nimic. Pentru o clipă,

lui McCaleb îi zburară gândurile la polițiștii și detectivii care investigaseră crimele de la Devil's Keep, gaura neagră în care dispăruse și credința lui că ar exista un motiv bun și valabil pentru orice pe lume.

Aveau noroc. Tocmai când se apropiau de sectorul asistentelor medicale, McCaleb o văzu pe Bonnie Fox aplecată peste masă, pentru a pune la loc în raft dosarul unui pacient. Când se îndreptă de spate, se întoarse și îi văzu.

— Terry?

— Bună, doctore.

— Ce-ai pățit? Cumva...

— Nu, nu, totul e bine.

— Atunci, ce cauți aici? Fișa îți este în cabinetul meu.

O remarcă, în fine, și pe Graciela, dându-și seama clar că nu o cunoștea – constatare care o contrarie și mai mult.

— N-am venit pentru fișă și nici pentru vreun control medical. Există vreo cameră unde să fim singuri, ca să discutăm câteva minute?

— Terry, sunt la vizită, trebuie să mă ocup de pacienți. Nu știu de ce ți se pare normal să vii așa, tam-nisam, iar eu să las totul...

— Doctore, e ceva important. Foarte important. Acordă-mi cinci minute și sunt convins că îmi vei da dreptate. Dacă nu vrei, am plecat. Îmi iau fișa și la revedere.

Doctorița scutură din cap, agasată, după care se întoarse spre una dintre asistente:

— Anne, unde avem liber?

Asistenta se aplecă spre stângă, urmărind cu degetul o coloană dintr-un registru.

— La zece, optsprezece, treizeci și șase. Aveți de unde alege.

— Mă duc la optsprezece, fiindcă e mai aproape de domnul Koslow. Dacă sună, spune-i că ajung în cinci minute.

Rostise ultimele cuvinte tare și apăsător, uitându-se cu subînțeleș la McCaleb. Apoi, pășind grăbită, Fox îi conduse, pe coridor, până la camera 618. Fiind ultimul, McCaleb închise ușa. Puse pe podea geanta grea de piele. Doctorița se rezemă cu mijlocul de patul gol, punând alături fișa pacientului și încrucișându-și brațele la piept. McCaleb îi simțea furia ca pe ceva aproape palpabil.

— Ai cinci minute. Cine e persoana?

— Graciela Rivers. Ți-am povestit despre ea

Fox o studie pe Graciela, cu un aer sever.

— Dumneata ești cea care l-ai împins în treaba asta? Pe mine n-a vrut să mă asculte, dar mă mir cum e posibil ca dumneata, asistentă medicală, să nu îți dai seama ce i se întâmplă. Uită-te la el. Culoarea pe care o are, cearcănele de sub ochi. Acum o săptămână se simțea minunat. Era perfect, ce naiba! îi scosesem deja fișa din dosarul meu, deoarece am considerat că el, ca pacient, nu mai ridică nicio problemă. Așa de sigură eram. Și acum...

Arată spre McCaleb, ca și cum înfățișarea lui spunea totul.

— N-am făcut decât ceea ce am considerat că trebuie să fac. Trebuia să întreb...

— A fost alegerea mea, le întrerupse McCaleb. Totul. Alegerea mea.

Fox scutură din cap, în semn că nu dădea doi bani pe explicațiile lor. Făcu câțiva pași de lângă pat, îndemnându-l pe Terry să se așeze.

— Scoate-ți cămașa și stai jos. Începe să vorbești. Ți-au mai rămas doar patru minute.

— N-o să-mi scos cămașa, doctore. Vreau să ascuți ce îți voi spune, nu să te concentrezi la bătăile inimii mele.

— Bine. Vorbește. Mă împiedici să mă ocup de pacienții care au nevoie de mine. Grozav. Vorbește. Domnul Koslow, de alături, se află exact în situația în care erai tu, acum vreo două luni. Încerc să-l țin în viață, până când poate apare o inimă. Mai am aici și un băiat de treisprezece ani, care...

— Ai de gând să mă lași să-ți spun de ce am venit, ori nu?

— Nu mă pot stăpâni, din cauza nervilor pe care tu mi i-ai provocat.

— Ei bine, ascultă ce îți voi spune și o să-ți treacă.

— Imposibil.

— Mă lași să vorbesc, o dată?!

Fox ridică mâinile, cumișită, țuguie buzele și făcu o scurtă plecăciune. În cele din urmă, McCaleb începu să povestească. Îi trebuiră zece minute ca să îi prezinte un rezumat al investigațiilor, dar asta nu mai conta deja, fiindcă după câteva momente doctorița devenise atât de captivată și de concentrată, încât timpul nu mai avea nicio importanță. Îl lăsă să spună tot, fără să-l întrerupă.

— Asta e. Acesta i motivul pentru care suntem aici.

Fox își mută privirea de la unul la celălalt, de mai multe ori, ca și cum s-ar fi chinuit să asimileze ceea ce îi spusese McCaleb. Pe urmă începu să pășească prin camera aceea prea puțin spațioasă, în timp ce încerca să puncteze ceea ce înțelesese din toată povestea lui Terry:

— Deci tu spui că se pornește de la o persoană care are nevoie de un organ – inimă, plămân, ficat, rinichi, nu contează. Dar, ca și tine, oamenii în această situație au o grupă sanguină rară – AB, cu CMV negativ. Lucrul acesta înseamnă o perioadă lungă, foarte lungă, de așteptare, posibil fără nicio reușită, fiindcă poate doar unul din două sute de oameni au grupa asta de sânge, de unde reiese că numai unul din două sute de ficați, să zicem, care apar, ar fi compatibil cu această persoană. Am înțeles bine, până aici? Tu susții că persoana aceasta s-a decis să își crească șansele, ieșind în lume și împușcând oameni din grupa ei sanguină, fiindcă astfel organele lor puteau deveni disponibile pentru transplant?

Fox rostise aceste cuvinte cam prea sarcastic, ceea ce îl irită pe McCaleb, care preferă însă să nu obiecteze, mulțumindu-se doar să dea din cap.

— Și mai susții că tipul a obținut numele acestor persoane care au grupa lui sanguină dintr-o listă a donatorilor de sânge din computerul BOPRA?

— Corect.

— Dar nu știi cum a putut face asta.

— Nu. Știm, însă, că sistemul de securitate al BOPRA este foarte vulnerabil.

McCaleb scoase din buzunar lista printată de Graciela la spitalul Holy Cross. O despături și i-o întinse lui Fox.

— Am reușit să obținem asta astăzi, or spargerea bazelor de date ar fi ultimul lucru la care m-aș pricepe pe lumea asta.

Doctorița luă hârtia, fluturând-o spre Graciela.

— Da, dar te-a ajutat ea.

— Nu știm cine este această persoană sau cine l-a putut ajuta. Suntem nevoiți să presupunem că, dacă această persoană are conexiunile necesare și capacitatea de a angaja un ucigaș plătit, înseamnă că aceeași persoană, un el sau o ea, evident, a putut intra în computerul BOPRA. Ideea este că se poate, sublinie McCaleb, arătând spre listă. Chestia asta conține tot ce trebuie. Toate persoanele listate aici au această grupă sanguină. Omul acesta poate alege orice donator vrea. Alege, să zicem, o persoană tânără, face niște investigații. Kenyon era tânăr și sănătos. Juca tenis, făcea echitație. Cordell era tânăr și puternic. Oricine l-ar fi urmărit o bucată de timp ar fi constatat că are o condiție fizică excelentă. Făcea surf, schi, ciclism alpin. Amândoi erau perfecți.

— De ce să-i ucidă, atunci? Ce-a fost asta, un fel de antrenament?

— Nu. A fost de-adevăratelea, dar în ambele cazuri a ieșit prost. La Kenyon, criminalul a folosit un glonț exploziv, care i-a făcut praf creierul, așa că victima a murit până să ajungă la spital. Ucigașul și-a rafinat metoda. A optat pentru un glonț cu înveliș metalic, pe care l-a tras în partea frontală a creierului victimei. O rană fatală, da, dar nu instantaneu. Un tip care trecea pe-acolo cu mașina a chemat salvarea. Cordell mai trăia. Numai că operatoarea n-a înțeles bine adresa și ambulanța s-a dus în altă parte, inițial. Între timp, minutele trec, iar victima decedează la locul faptei.

— Și nici de data asta nu s-au putut recolta organele, zise Fox, începând să înțeleagă.

— Ce expresie oribilă, spuse Graciela, care tăcuse până atunci.

— Care expresie?

— A recolta organele. Groaznic. Aceste organe nu sunt recoltate, ci sunt donate de către niște oameni cărora le-a păsat de semenii lor. Nu sunt asemenea grânelor recoltate de pe câmp.

Fox mișcă din cap, dându-i dreptate Gracielei.

— N-a ieșit bine cu Cordell, dar nu din cauza metodei. Așa că pistolarul a revenit la lista cu donatorii potențiali. Și...

— Lista din computerul BOPRA.

— Exact. Revine și o alege pe Gloria Torres. Procesul o ia de la capăt. Tipul o urmărește, îi învață programul și obiceiurile, știind totodată că este sănătoasă și aptă pentru scopul urmărit.

Când rosti aceste cuvinte, McCaleb se uită la Graciela, așteptându-se ca duritatea vorbelor să-i stârnească o nouă reacție. Dar Graciela tăcea.

— Bun, deci acum vrei să urmărești această pistă cu organe recoltate, fiindcă presupui că ucigașul – sau persoana care l-a angajat – a primit unul dintre organe. Ți dai seama ce înseamnă asta?

— Da. Dar nu există altă explicație. Avem nevoie să ne ajuți cu BOPRA.

— Nu știu.

— Mai gândește-te. Care este probabilitatea să fie doar o coincidență că s-a întâmplat ca același om – cel mai plauzibil, un ucigaș plătit – să împuște trei

oameni care să aibă această grupă sanguină întâlnită la unul din două sute de indivizi? Niciun computer nu-ți poate calcula această probabilitate. Fiindcă nu se poate să fie o coincidență. Este o chestie de sânge. Compatibilitatea grupei sanguine este singura legătură aici. Or tocmai această potrivire constituie mobilul crimelor.

Fox se retrase spre fereastră. McCaleb o urmă. Camera dădea spre Beverly Boulevard, o arteră plină de firme luminoase și reclame. Se uită la Fox, care nu părea să vadă ce era afară, ci doar propria imagine reflectată în geam.

— Mă așteaptă pacienții.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

— Ce ar trebui exact să fac?

— Nu-mi dau seama. Dar cred că din poziția ta ai mult mai multe șanse decât noi să obții informații din BOPRA.

— Dar de ce nu apelați la poliție? Ei au cele mai mari șanse de reușită. De ce să mă implicați pe mine?

— Nu mă pot duce la poliție. Cel puțin deocamdată. Dacă mă duc la ei, am ieșit din asta. Nu mă mai pot ocupa de caz. Gândește-te la ce ți-am spus. Sunt un posibil suspect.

— Asta-i o nebunie!

— Da, eu știu, dar ei nu. În afară de asta, nici nu contează, de fapt. E vorba despre ceva personal. Îi sunt dator lui Glory Torres și Gracielei. N-am de gând să stau cu mâinile în sân și să nu fac nimic.

Pentru câteva clipe, în cameră se așternu tăcerea.

— Doamnă doctor, spuse Graciela, trebuie să ne ajutați. Dacă n-o faceți, atunci tot ce se întâmplă aici, tot ce faceți dumneavoastră aici nu înseamnă nimic. Dacă nu, puteți proteja integritatea sistemului în cadrul căruia lucrați înseamnă că nu există niciun sistem.

Cele două femeie se priviră ochi în ochi, câteva clipe, după care doctorița zâmbi, încuviințând din cap.

— Duceți-vă la mine în cabinet și așteptați-mă acolo. Trebuie să îl consult pe domnul Koslow și pe încă un pacient, îmi ia cel mult o jumătate de ceas. După aceea, vin la cabinet și dăm telefon.

31

Secretariatul.

— Cu Glenn Leopold, vă rog. Bonnie Fox la telefon.

Se aflau în cabinetul lui Fox, cu ușa închisă. Doctorița pusese în funcțiune speaker-ul aparatului, pentru ca McCaleb și Graciela să poată asculta convorbirea telefonică. Durase într-adevăr o jumătate de oră până ce Fox venise la cabinet. Avea cu totul altă atitudine. Era dispusă să îi ajute, desigur, însă McCaleb observă că părea mai agitată decât fusese mai devreme. Terry îi prezentase planul pe care îl concepuse, așteptând-o, doctorița își notase câteva lucruri, ca repere, după care dădu telefon.

— Bonnie?

— Bună, Glenn, ce mai faci?

— Excelent. Cu ce îți pot fi de folos? Am zece minute la dispoziție, după care intru într-o ședință.

— Nu durează mult. Am o mică problemă, aici, Glenn, și m-am gândit că m-ai putea ajuta.

— Spune.

— Am efectuat un transplant pe 9 februarie – era dosarul BOPRA 9836 –, și a apărut o complicație. Aș vrea să pot discuta cu chirurgii care au făcut transplantul cu celelalte organe ale donatorului.

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca vocea lui Leopold să se audă iarăși în difuzor.

— Mda, păi... să vedem. E o chestie cam neobișnuită. La ce fel de complicații te referi, Bonnie?

— Oh, știu că te grăbești și nu vreau să te rețin. Ca să rezum – grupa de sânge a persoanei primitoare era AB cu

CMV negativ. Organul pe care l-am primit prin BOPRA era compatibil – conform fișei. Acum, însă – după atâta timp, nouă săptămâni sau așa ceva de la operație – persoana primitoare a făcut virusul CMV, așa că la ultima biopsie a ieșit o incompatibilitate de grupă sanguină. Încerc să înțeleg ce s-a putut întâmpla.

Din nou tăcere la capătul firului.

— Mda, părerea mea e că, dacă virusul ar fi fost prezent în inimă, ar fi apărut mult mai devreme.

— Așa e, numai că până acum nu am făcut nicio investigație pentru a-l identifica. Am presupus, pornind de la fișă, că virusul CMV nu este prezent. Să nu mă înțelegi greșit, Glenn, nu susțin că virusul a venit odată cu inima. Dar trebuie să aflu de unde provine și vreau să elimin toate posibilitățile. Or cel mai bun punct de pornire este chiar inima.

— Încerci să lămurești această situație, cum spuneai, la solicitarea procuraturii? Fiindcă, dacă lucrurile stau așa, cred că trebuie și eu să obțin...

— Nu, nu, Glenn, e doar pentru mine. Trebuie să mă edific dacă virusul a venit odată cu inima sau a fost – în fine, este

— O problemă a noastră, de-aici.

— Ce sânge ați folosit?

— Păi, tocmai asta e, n-am folosit decât sângele pacientului. Am dosarul în față. Din sângele care i s-a luat înainte de operație, opt unități, s-au folosit doar șase.

— Și ești sigură că astea șase au fost ale lui?

Vocea lui Leopold începea să trădeze o oarecare agitație lăuntrică. Fox se uita la McCaleb, care sesizase cât de greu îi venea doctoriței să îl mintă pe directorul de la BOPRA.

— Tot ce pot spune este că s-au respectat procedurile obișnuite și că eu, personal, am verificat de două ori etichetele de pe pungi, înainte de operație. Pe ele era trecut numele lui. Nu-mi rămâne decât să presupun că înăuntru era sângele lui.

— Și ce vrei de la noi, Bonnie?

— O listă. Ce organ la care pacient s-a dus, precum și numele chirurgului, ca să pot lua legătura cu el.

— Nu știu ce să zic. Cred că ar trebui, poate...

— Glenn, înțelege, pacientul meu are această problemă, or eu trebuie să mă edific asupra situației. Este absolut necesar să mă liniștesc. Totul rămâne aici, nu va transpira nimic, dacă de asta ți-e cumva teamă. N-a pomenit nimeni de avocați sau de neprofesionalism. Trebuie doar să aflăm ce s-a întâmplat. Și noi ne gândim că a fost o încurcătură cu sângele, aici. Însă sunt convinsă că îmi dai dreptate că într-o asemenea situație pornești inițial de la noul țesut care a fost introdus în organismul pacientului.

McCaleb își ținea răsuflarea. Ajunseseră într-un punct crucial. Important era ca lui Fox să i se dea voie să obțină singură acele nume, și nu să i se spună că Leopold va verifica și i le va transmite ulterior.

— Presupun...

Leopold lăsă fraza neterminată. Fox se aplecă în față, cu brațele pe birou, pe care își rezemă apoi capul. În liniștea din cameră, McCaleb auzi un sunet în receptor, care semăna cu clicul unor taste de computer pe care apăsa cineva. Simți un val de emoție, dându-și seama că Leopold deschidea probabil programul de pe computerul lui.

Terry se ridică în picioare și o bătu ușor pe cot. Fox își ridică privirea; bărbatul mișcă mâna cu un gest circular, îndemnând-o să continue.

— Glenn? La ce te gândești?

— Caut chiar acum... Recoltarea a avut loc la Holy Cross... Nu există nimic în fișa donatorului care să indice un CMV. Nimic. Persoana aceasta dona sânge de multă vreme. Cred că ar fi apărut dinainte, dacă...

— Probabil că așa este, dar prefer să verific. Fie numai și pentru a fi cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria până la capăt.

— Înțeleg.

Din nou zgomot de tastatură.

— Ia să vedem, transportul s-a făcut... cu Medic Air... Ficatul a fost transplantat exact acolo unde a fost și inima, la Cedars. Îl cunoști pe doctorul Spivak? Daniel Spivak?

— Nu.

McCaleb scoase repede un carnet și notă.

— Păi, el a făcut operația asta. Ia să mai vedem, plămâni...

— O să-l sun pe Spivak, îl întrerupse Fox. Care e numele pacientului?

— Mmm... Bonnie, te rog să păstrezi o confidențialitate absolută, da?

— Categoric.

— A fost o femeie. Gladys Winn.

McCaleb își notă numele.

— În regulă. Erai la plămâni.

— Ăăă, da, plămâni. Nu se dau decât împreună cu inima. Pacientul tău a luat inima.

— Corect. Cum e cu transplantul de măduvă osoasă?

— Văd că vrei totul. Măduva... ăăă, cu măduva nu s-a făcut nimic. Am ratat momentul. Țesutul a fost transportat la San Francisco, dar până ca Medic Air să ajungă la destinație s-a închis aeroportul din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile. Au fost redirecționați la San Jose, însă din cauza întârzierii, a traficului greoi de la sol, în fine, a ajuns prea târziu la spitalul St. Joseph's. Am

ratat o șansă. Din câte am înțeles, pacientul a decedat ulterior. Cum știi și tu, e o grupă sanguină tare păcătoasă.

Din nou tăcere. McCaleb se uita la Graciela, care privea în jos, așa că nu-i putea vedea ochii. Pentru prima oară realizează prin ce trecea femeia în acele momente. Vorbeau despre Gloria și oamenii salvați datorită ei. Dar totul era rostit pe un ton așa de rece și nemilos. Chiar dacă Graciela, ca asistentă medicală, era obișnuită cu cruzimea rapoartelor medicale, acum se discuta, însă, despre sora ei.

McCaleb notă „măduvă osoasă” pe hârtie, apoi trase o linie între cele două cuvinte. Pe urma, făcu un semn care o îndemna pe Fox să-și continue conversația telefonică.

— Cum e cu rinichii?

— Rinichii... Rinichii au fost împărțiți. Hai să vedem ce avem la rinichi...

În următoarele patru minute, Leopold parcurse lista cu organele prelevate din corpul Gloriei Torres și redistribuite altor persoane. McCaleb notă totul și nu-și ridică ochii din hârtie, nedorind să o vadă pe Graciela, care era, probabil, răvășită după toată această discuție sinistră.

— Gata, spuse Leopold, într-un final.

Bucuros de numele obținute, dar epuizat de emoții, Terry răsuflă adânc și zgomotos. Prea zgomotos, chiar.

— Bonnie? zise Leopold, încetșor. Mai e cineva cu tine? De ce nu mi-ai spus că ești cu...

— Nu, Glenn, sunt singură.

Tăcere. Fox se uită furioasă la McCaleb, după care închise ochii strâns de tot și așteptă...

— Păi, bine, spuse Leopold. Mi s-a părut că aud pe altcineva, dar asta e, mi s-a părut doar. Mă simt obligat să îmi reiterez rugămintea de a păstra o confidențialitate desăvârșită privind informațiile...

— Știu, Glenn.

— Pentru care am încălcat regulamentul, ca să ți le furnizez.

— Înțeleg. Voi proceda cu cea mai mare discreție, în continuare. Te voi ține la curent... cu ceea ce voi afla.

— Perfect.

După alte câteva replici banale, convorbirea telefonică luă sfârșit. Doctorița închise telefonul și își lăsă capul pe masă, peste brațele încrucișate.

— Doamne... nu-mi vine să cred ce am putut face. L-am... l-am mințit pe omul ăsta. Am mințit un coleg de breaslă. Când va afla, va...

Lăsă fraza neterminată, legănând din cap, cu fruntea proptită pe brațe.

— Doctore, începu McCaleb. Ai procedat corect. Lui nu i-ai făcut niciun rău și, oricum, probabil că nu va afla niciodată la ce au servit informațiile date. Măine poți să-l suni și să-i spui că te-ai edificat în privința sursei virusului CMV, care nu provenea de la donator. Îi zici că ai distrus toate însemnările legate de ceilalți pacienți.

Fox ridică încet capul și îl privi.

— Nu mai contează. Minciuna tot minciună rămâne. Urăsc când trebuie să mint. Dacă află adevărul, nu va mai avea niciodată încredere în mine.

McCaleb se uita la ea, neștiind ce să-i răspundă.

— Trebuie să-mi promiți un lucru, zise Fox. Dacă teoria ți se confirmă, vei pune mâna pe nemernicul care-a făcut treaba asta. Este singurul mod în care accept să mă implic. Va fi singura mea apărare.

Terry încuviință din cap, apoi o îmbrățișă.

— Mulțumesc, rosti Graciela, încetișor. Ai fost minunată.

Doctorița îi zâmbi anemic, dând din cap.

— Încă un lucru, spuse McCaleb. Ai vreun copiator pe-aici?

32

Cabina ascensorului, la coborâre, era ticsită de oameni. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de muzica de la difuzor – un Louis Jordan mai vechi, cu „Knock Me a Kiss”

Când ieșiră din lift, McCaleb arătă spre ușile pe unde se ajungea la parcare subterană.

— Tu te duci pe-acolo, îi zise Gracielei.

— De ce? Tu unde te duci?

— Iau un taxi până în port.

— Păi, ce-ai de gând să faci? Vreau să merg cu tine. McCaleb o trase la o parte, ca să o ferească de aglomerația din hol.

— Trebuie să te duci acasă, la Raymond și la serviciu. Copilul este problema ta. Problema mea este asta, fiindcă așa mi-ai cerut tu.

— Știu, dar vreau să te ajut.

— M-ai ajutat. Mă ajută. Dar trebuie să te duci la Raymond. Eu ies pe la urgențe. Acolo sunt taxiuri tot timpul.

Graciela se încruntă. Știa că Terry avea dreptate, dar nu-i convenea propunerea. Bărbatul băgă mâna în buzunar și scoase fotocopia listei pe care o făcuse în cabinetul lui Fox.

— Uite, ia asta. Dacă mi se întâmplă ceva, ai și tu o copie. I-o dai lui Jaye Winston, de la poliția regională.

— Cum adică, dacă ți se întâmplă ceva?! exclamă femeia, aproape țipând, ceea ce îl făcu pe Terry să-și regrete cuvintele.

O împinse într-un mic intrând, unde se aflau niște telefoane publice. Nu era nimeni acolo. Își puse servieta pe jos, între picioare, și se uită drept în ochii Gracielei.

— Nu te îngrijora, nu voi păți nimic. E doar faptul că toată munca mea de până acum, de atunci, de când ai venit prima oară pe barcă, la mine, a dus la asta. Numele de pe această hârtie. De aceea socotesc mai prudent să avem amândoi câte un exemplar, atâta tot.

— Și chiar crezi că numele ucigașului este acolo?

— Nu știu. La asta vreau să mă gândesc când ajung înapoi, pe barcă.

— Dar te-aș putea ajuta.

— Știu, Graciela. M-ai ajutat deja. Acum, însă, trebuie să te retragi un pic și să te ocupi de Raymond. Nu este cazul să îți faci griji. Vorbim la telefon. Îți voi spune tot ce se întâmplă. Nu uita, lucrez pentru tine.

Graciela schiță un zâmbet nereușit.

— Ba nu, nu-i așa. A fost suficient să-ți povestesc despre Glory, pe urmă ai făcut ce ți-a spus inima.

— Poate.

— Dar ce-ar fi să te duc eu cu mașina până în port?

— Exclus. Asta ar însemna să nimerеști în ora de vârf și să stai două ceasuri la volan. Hai, du-te acum, cât traficul e mai puțin aglomerat. Du-te să stai cu Raymond.

Graciela acceptă, în cele din urmă. Terry o îmbrățișă și o sărută.

— Graciela?

— Da?

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Vreau să te gândești la asta, să te gândești dacă am dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Dacă eu am dreptate, dacă cineva a ucis-o pe Glory pentru ceva din trupul ei înseamnă că într-un fel au omorât-o și pentru mine. Și eu am o bucată din ea. Dacă lucrul ăsta e adevărat, atunci mai putem noi...

Bărbatul nu-și termină fraza, iar Graciela nu spuse nimic mult timp. Își pironise ochii pe pieptul lui.

— Știu asta, rosti femeia, într-un final. Dar tu n-ai făcut nimic. Nu tu ai provocat asta.

— Lasă, vreau să te mai gândești și să fii absolut sigură.

Graciela se arată de acord.

— Așa se întâmplă, Dumnezeu are bunătatea de a face din rău bine.

McCaleb stătea cu fruntea lipită de fruntea ei, fără să spună nimic.

— Știu ce mi-ai spus și știu și povestea despre Aubrey Linn. De aceea am și mai multe motive de a crede. Aș vrea să încerci și tu.

Terry o strânse la piept, șoptindu-i:

— Bine, voi încerca.

Un bărbat cu geantă diplomat se apropie de unul dintre telefoane. Îi privi cu un aer contrariat, din cauza uniformei cu care era îmbrăcată Graciela. Crezând că aceasta era una dintre asistentele medicale de la Cedars, atitudinea i se părea cel puțin condamnabilă, în acel moment. Oricum, prezența intrusului destrămase vraja momentului. McCaleb se trase de lângă Graciela, uitându-se în ochii ei.

— Ai grijă și salută-l pe Raymond din partea mea. Spune-i că vreau să mai mergem la pescuit.

— Și tu să ai grijă de tine. Nu uita să mă suni.

— Bine.

Graciela îl sărută repede, după care porni spre garajul subteran. McCaleb aruncă o privire spre bărbatul de la telefon, după care se îndreptă în cealaltă parte a culoarului.

33

u exista niciun taxi parcat în fața camerei de gardă de la Urgențe. McCaleb se decise să își schimbe planul. De la micul dejun, nu mai mâncase nimic, așa că începea să se simtă slăbit de foame. Avea un început de migrenă, care îi

pulsa la ceafa, și știa că dacă nu se alimenta, durerea de cap se va generaliza în curând. Se hotărî să îl sune pe Buddy Lockridge, ca să vină să-l ia cu mașina acasă, apoi să mănânce un sandwich cu piept de curcan, vizavi, la Jerry's Dell. Simțea că i se face și mai foame, când se gândea la sandwichurile delicioase de acolo. Când venea Buddy, intenționa să meargă la Video GraFX Consultants din Hollywood, ca să ia videocaseta și imaginea pe care Tony Banks o mărise, la rugămintea lui.

Intră repede înapoi în hol și se duse spre nișa unde se aflau telefoanele publice. La unul dintre aparate, vorbea o tânără care plângea, în timp ce îi povestea interlocutorului despre starea gravă a cuiva adus la Urgențe. McCaleb observă că femeia avea câte un cercel în buza de jos și într-o nară, cele două tortițe fiind legate printr-un lănțișor făcut din ace de siguranță.

— Nu m-a recunoscut, nu l-a recunoscut nici pe Danny, se jelea ea. E dus complet. În plus, au mai chemat și poliția.

Cu atenția distrasă momentan de acele de siguranță și întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă tipei îi venea să caște, McCaleb se duse la telefonul aflat cel mai departe de ea și încercă să o ignore. Tocmai se pregătea să închidă, constatând că Lockridge nu răspunsese nici la al șaselea apel – pe o ambarcațiune ca *Double-Down*, n-ai cum să nu răspunzi măcar la al patrulea apel – când Buddy ridică în fine receptorul.

— Hei, Buddy, ești gata să mergi la serviciu?

— Terry?

Înainte ca McCaleb să-i răspundă, Lockridge rosti în șoaptă:

— Măi omule, pe unde ești?

— La Cedars. Am nevoie să vii să mă iei cu mașina. Dar ce s-a întâmplat?

— Păi, eu vin să te iau, dar nu cred că vei mai vrea să te întorci aici.

— Buddy, lasă prostiile și spune-mi exact ce se întâmplă acolo.

— Nu-mi dau seama, dar sunt o mulțime de oameni pe barca ta.

— Ce fel de oameni?

— Păi, doi dintre ei sunt ăia în costume, care au fost ieri aici.

Nevins și Uhlig.

— Au intrat înăuntru, în cabine?

— Da. În plus, au tras la o parte husa de pe Cherokee și au adus un vehicul de tractare. Cred că vor să ți-o ia. M-am dus să văd ce au de gând și era să mă culce la pământ, nu alta. Mi-au arătat legitimațiile și mandatul de percheziție, după care mi-au zis s-o șterg de-acolo. Tare mofluzi. Acum scotocesc prin toată barca.

— La naiba!

Întorcând privirea, McCaleb văzu că înjurătura îi atrăsese atenția femeii care plângea. Se întoarse cu spatele la ea.

— Buddy, unde ești acum? Pe punte ori jos?

— Jos.

— Vezi de-acolo barca mea?

— Sigur, mă uit pe hubloul de la bucătărie.

— Câți oameni vezi?

— Păi, unii sunt înăuntru. Dar în total cred că sunt vreo patru-cinci. Mai sunt încă doi la Cherokee.

— E și vreo femeie?

— Da.

McCaleb i-o descrie pe Jaye Winston, cum se pricepu mai bine, iar Lockridge îi confirmă că femeia de pe barcă întrunea toate semnalmentele.

— Tipa este acum în salon. Am avut senzația mai devreme că e doar pe post de spectatoare acolo.

Exact cum presupunea și McCaleb. Încerca să își dea seama ce se putuse întâmplă. Dar, din orice unghi ar fi analizat lucrurile, situația se prezenta la fel. Faptul că Nevins și Uhlig știau că el deținea niște documente FBI n-ar fi putut genera o asemenea reacție – un mandat de percheziție, cu o echipă completă. Nu mai exista decât o explicație. Devenise oficial un posibil suspect. Acceptând această variantă, rămânea de văzut cum vor efectua Nevins și Uhlig această percheziție în vederea strângerii unor probe.

— Buddy, ai văzut dacă au luat ceva de pe barcă? Știi la ce mă refer – obiecte introduse în pungi de plătise sau în pungi maro de hârtie, ca la supermarket.

— Da, am văzut niște pungi. Le-au pus sus, pe punte. Dar nu trebuie să-ți faci griji, Terror.

— Cum adică?

— Nu cred că vor găsi ceea ce caută, de fapt.

— Ce vrei să...

— Lasă, nu la telefon, bătrâne. Vrei să vin să te iau acum?

McCaleb se opri. Ce vrusese Buddy să spună? Ce se petrecea acolo?

— Stai pe-aproape, zise el, în cele din urmă. Te sun înapoi imediat.

McCaleb închise și introduse altă fisă. Formă numărul lui de telefon. Nu răspundea nimeni. Intră pe fir robotul, iar McCaleb își auzi vocea care îi spunea să lase un mesaj. După țiuitul de la sfârșit, zise: „Jaye Winston, dacă ești acolo, ridică receptorul”.

Așteptă câteva momente și tocmai când se pregătea să repete mesajul, cineva ridică receptorul. McCaleb răsufală ușurat când o auzi pe Jaye.

— Winston la telefon.

— Sunt McCaleb.

Scurt și concis, dar suficient cât să îi testeze reacția.

— Ăăă... Terry. Cum ai – unde ești?

Sentimentul de ușurare pe care îl simțise adineauri începea să se risipească. În locul lui, se instala groaza. Îi oferise posibilitatea să se exprime cifrat sau să simuleze că ar fi vorbit cu un coleg sau chiar cu căpitanul Hitchens, numai că femeia îi spusese pe nume.

— Nu contează unde sunt. Ce faceți acolo, pe barca mea?

— Ce-ar fi să vii încoace și să discutăm despre asta?

— Nu vreau să discut acum. Sunt considerat un posibil suspect? Asta trebuie să deduc?

— Uite ce e, Terry, nu e cazul să complici lucrurile și mai mult. De ce nu vrei...

— Există un mandat de arestare? Răspunde-mi la întrebare.

— Nu, Terry, nu există așa ceva.

— Dar sunt un posibil suspect.

— Terry, de ce nu mi-ai spus că ai un Cherokee negru?

McCaleb rămase uluit, realizând brusc cum căzuse la mijloc în toată povestea asta.

— Fiindcă nu m-ai întrebat. Dă-ți seama ce spui și ce gândești! M-aș fi implicat în toată chestia asta, în investigație, și aș fi amestecat și FBI-ul, dacă eu aș fi fost criminalul? Sesizezi enormitatea?

— Ai ajuns la singurul nostru martor.

— Ce?

— Da, te-ai atins de Noone. Te-ai băgat în anchetă și ai ajuns la singurul martor. Tu i-ai făcut ședința de hipnoză, Terry. Acum nu ne mai putem folosi de el. Era singura persoană care ar fi putut face o identificare, iar acum, degeaba, l-am pierdut. Tipul...

Jaye se opri, când pe fir se auzi un zgomot, ca atunci când deschizi încă un aparat telefonic, legat în derivație cu celelalte două.

— McCaleb? Nevins la telefon. Unde te afli?

— Nevins, nu discut cu un măgar ca tine. Vreau doar...

— Ascultă aici, încerc să mă port frumos cu tine. Putem proceda calm și degajat, dar la nevoie întoarcem foaia, să știi. Tu decizi, amice. Vii încoace, discutăm tot și vedem ce iese.

McCaleb analiză repede situația, trecând în revistă toate aspectele. Nevins și ceilalți ajunseseră la aceeași concluzie ca și el. Făcuseră și ei legătura cu compatibilitatea de grupă sanguină. Faptul că McCaleb era un beneficiar direct al uciderii lui Torres îl puneă în postura de suspect. Parcă-i și vedea introducându-i numele în computer și obținând talonul de înregistrare al automobilului Cherokee. Probabil că aceasta fusese informația care îi pusese în mișcare. Obținuseră un mandat de percheziție și se duseseră la barcă.

McCaleb simți pe ceafă gheara rece a fricii. Intrusul din noaptea precedentă. Începu să se dumirească, din ce în ce mai convingător, că nu conta ce vrusese omul acela, ci ce îi pusese pe barcă. Se gândi la Buddy, care-i spusese adineauri că agenții nu vor găsi ceea ce căutau. Și așa tabloul încerca să capete contur.

— Nevins, vin acolo, bine, dar mai întâi îmi spui ce-ai găsit?

— Nu, Terry, nu așa e jocul. Vii și pe urmă discutăm despre toate.

— Închid, Nevins. Ultima șansă.

— Să nu te miri dacă o să-ți vezi poza pe toți pereții, McCaleb. Asta imediat ce găsim piesa care ne lipsește, ca pachetul să fie complet.

Terry închise telefonul și rămase rezemat cu fruntea de aparat. Nu-și dădea seama ce se întâmplă sau ce trebuia să facă. Ce găsiseră acolo? Ce ascunsese intrusul pe barcă?

— Ți-e rău. Cumva?

Se întoarse și o văzu pe fata cu cercei în nas și în buză.

— Nu. Dar ție?

— Acum mi-a trecut. Mi-a prins bine că am putut vorbi cu cineva.

— Da, știu cum e.

Tânăra plecă, iar McCaleb luă din nou receptorul și introduse o fisă în aparat. Buddy răspunse aproape imediat.

— Uite cum vom face, zise McCaleb. Vii să mă iei. Dar n-or să te lase să pleci de-acolo.

— Asta-i bună! Doar trăim într-o țară liberă...

— Lasă asta. Am vorbit acum cu ei și tipii s-au prins că cineva mi-a vândut pontul și mi-a zis că sunt acolo. Așa că va trebui să procedezi astfel: îți scoți pantofii, în care vei pune cheile și portofelul. Îți iei coșul cu rufe pentru spălătorie, bagi pantofii sub ele și îi acoperi bine. Pe urmă, pleci cu coșul de-acolo și faci...

— N-am nicio rufă în coș, Terry. Am spălat azi-dimineață, până să apară ăștia.

— Nu-i nimic, Buddy. Iei niște haine – fie și curate – și le bagi mototolite în coș, ca să pară murdare. Asta ca să le lași senzația că nu te duci decât până la spălătorie. Nu închide trapa la barcă și nu uita să ții în palmă patru monede de un sfert de dolar. Sigur te vor opri, dar, dacă j oci teatru la meserie, or să te creadă și or să te lase să ieși de-acolo. Pe urmă, te sui în mașină și vii să mă iei.

— Și dacă or să mă urmărească?

— Nu. Probabil că nici n-or să se mai uite la tine, după ce ți-au dat voie să pleci. Poate n-ar strica să te duci întâi la spălătorie și pe urmă la mașină.

— În regulă. Bun, așa deci, unde te găesc?

McCaleb nu avu nicio ezitare. Ajunsese să aibă încredere în Lockridge. În plus, știa că își putea lua niște măsuri de precauție.

După ce închise telefonul, Terry îl sună pe Tony Banks și îi spuse că-i va face o vizită.

McCaleb intră în restaurant și își comandă un sandviș cu piept de curcan, salată de varză și maioneză. Mai ceru și niște murături și o cutie de Cola. După ce plăti, luă sandvișul și traversă Beverly Boulevard, înapoi, la Cedars. Fusesse internat atâta amar de vreme acolo, încât știa clădirea aceea ca pe propriul buzunar. Luă ascensorul, până la etajul trei, la maternitate, unde știa că există o sală de așteptare cu vedere spre Beverly Boulevard și Jerry's. Nu era ceva neobișnuit să vezi acolo tați mestecând vreun sandviș, în timp ce așteptau să le nască nevasta. Așa că McCaleb putea sta liniștit acolo, și să-l aștepte pe Buddy Lockridge.

Sandvișul îl termină în mai puțin de cinci minute, în schimb, vecinul său nu-și făcuse apariția nici după un ceas. McCaleb se uita la două elicoptere, care aduseseră niște organe pentru transplant, ambalate în niște frigidere roșii.

Tocmai când se pregătea să sune la *Double-Down*, ca să afle dacă nu cumva agenții îl reținuseră pe Lockridge, Terry văzu Ford-ul Taurus, oprind în fața restaurantului. McCaleb se duse la fereastră și se uită pe bulevard, într-o parte și în cealaltă, după care ridică privirea spre cer ca să se asigure că nu exista prin preajmă niciun elicopter al poliției. Pe urmă, ieși din sala de așteptare, îndreptându-se spre lift.

Pe bancheta din spate a Fordului trona un coș de plastic cu rufe de spălat. McCaleb se sui în mașină, se uită la coș, apoi la Lockridge, care cânta o melodie ciudată la nelipsita lui muzicuță.

— Mersi că ai venit, Buddy. A fost vreo problemă?

— Nooo. M-au oprit, așa cum ai presupus, și mi-au pus niște întrebări. Dar am făcut pe prostul și m-au lăsat să trec. Cred că i-au convins monedele pe care le aveam în palmă. Bravo, Terry, ai fost deștept.

— Asta o să mai vedem. Și cine te-a oprit? Ția doi în costum?

— Nu, alți doi. Erau de la poliție. Cel puțin așa mi-au zis, deși nu s-au prezentat.

— Nu cumva unul dintre ei avea mutră de spaniol? O namilă de om, cu o scobitoare între dinți?

— Exact. Ția e.

Arrango. McCaleb era încântat că îl trăsesse pe sfoară pe înfumuratul ăla.

— Ia zi, încotro acum? Întrebă Buddy.

McCaleb se gândise la asta. Și știa că trebuia să se ocupe de lista persoanele primitoare de organe. Dar, înainte, voia să se asigure că avea la un loc toate piesele jocului. În timp, ajunsese să compare orice investigație cu scările suprapuse de la mașina de pompieri. Tot suprapui și extinzi alte scări, ca să ajungi și mai departe, dar cu cât ajungi mai departe, cu atât eșafodajul devine mai șubred. Nu trebuie să neglijezi baza, începutul investigației. Fiecare detaliu disparat trebuie plasat la locul lui. Și de aceea McCaleb simțea că venise momentul să lămurească pe deplin derularea cronologică a crimei. Trebuia să răspundă la întrebări pe care tot el le formulase, și asta înainte de a ajunge sus, la capătul scărilor. Acesta era principiul lui și simțea, instinctiv, că așa trebuia să procedeze. Miza pe ideea că adevărul exista în cadrul acelor contradicții.

— La Hollywood, îl îndemnă Terry pe Lockridge.

— Prăvălia aia cu tehnică video, unde am mai fost?

— Exact. Mergem întâi la Hollywood și pe urmă sus, în Valley.

După câteva sute de metri pe Melrose Boulevard, Lockridge viră spre est, către Hollywood.

— Haide, ia să auzim cum stau lucrurile. Ce-ai vrut să spui la telefon, când ai afirmat că ăia n-or să găsească, de fapt, ceea ce caută?

— Caută în coșul cu rufe, bătrâne.

— De ce?

— Fă cum ți-am zis.

McCaleb își desfăcu centura de siguranță și se răsuci pe scaun, ca să ajungă la bancheta din spate. Profită de mișcare, ca să se uite și la vehiculele din spate. Traficul era intens, dar nu se vedea nicio mașină dubioasă.

Coșul era plin de lenjerie de corp și de șosete. Bună mișcare din partea lui Buddy. Greu de presupus că Nevins sau oricare altul dintre cei aflați acolo ar fi avut chef să scormonească prin astfel de rufe.

— Sunt curate chestiile astea?

— Sigur. Vezi la fundul coșului.

McCaleb se sui cu genunchii pe scaun, aplecându-se peste spătar. Aruncă rufele din coș, alături, pe banchetă. Auzi un zgomot mai înfundat, când un obiect mai greu decât lenjeria și șosetele se lovi de banchetă. Dădu la o parte niște chiloți și găsi o pungă cu fermoar, în care se afla un pistol.

Fără să scoată niciun cuvânt, McCaleb se lăsă jos pe scaun, ținând în mână punga în care se afla arma. Netezi plasticul, ca să vadă mai bine pistolul dinăuntru. Simți că îl cuprind nădușelile la ceafă. Pistolul din pungă era un HK P7. Și nu avea nevoie de nicio analiză balistică pentru a-și da seama că era acel HK P7, arma cu care fuseseră omorâți Kenyon, Cordell și Torres. Se aplecă în jos, ca să se uite mai bine la armă și observă că seria fusese ștearsă cu acid. Pistolul nu putea fi identificat.

Lui McCaleb începură să-i tremure mâinile. Se lăsă, moale, lângă portieră, cu sufletul sfâșiat între groaza de a cunoaște istoria obiectului și disperarea de a se ști condamnat. Cineva voia să-l bage la apă, iar înscenarea ar fi avut probabil toate șansele de izbândă, dacă Buddy Lockridge nu ar fi găsit arma când se scufundase sub *The Following Sea*.

— Doamne Sfinte, șopti McCaleb.

— Cam unt, nu-i așa?!

— Unde era, de fapt?

— Într-o pungă, în apă, la câțiva metri sub prora bărcii tale. Foarte ușor de scos la suprafață, dacă știai unde era pus. Altfel, n-ai fi avut cum să-l vezi de sus.

— Și tipii care percheziționează barca au căutat și în apă?

— Da, numai că cu îmi făcusem deja treaba, așa că n-au mai avut ce să găsească.

McCaleb înclină din cap și puse arma jos, pe podeaua mașinii, între picioare. Holbându-se în continuare la revolver, își încrucișă brațele peste piept, de parcă i s-ar fi făcut frig. Cât de puțin lipsise ca să le cadă în plasă. Și, deși ședea lângă omul care îl salvase, pentru moment îl cuprinsese o mare senzație de izolare și singurătate. Și mai simțea începutul unei dorințe despre care doar citise – sindromul fugii. Îi venea să plece la capătul pământului și să uite de toți și de toate.

— Sunt într-o mare încurcătură, Buddy.

— Mi-am cam dat seama.

34

până să ajungă la Video GraFX Consultants, McCaleb reuși să își vină în fire și să se controleze. Pe drum, analizase posibilitatea de a fugi, dar o eliminase repede. Singura opțiune era să lupte în continuare. Știa că era țintuit locului din cauza inimii – dacă fugea însemna că alege moartea, fiindcă avea nevoie de terapia medicamentoasă postoperatorie, pentru ca trupul să nu ajungă să respingă noua inimă. Fuga însemna, de asemenea, să îi părăsească pe Graciela și pe Raymond. Or numai gândul că ar fi putut face asta îi usca inima complet.

Lockridge îl lăsă la intrarea în firmă, parcând ceva mai încolo, ca să-l aștepte. Ușa era încuiată, însă Tony Banks îi spusese să folosească soneria, dacă ajungea după terminarea programului. McCaleb apăsă pe sonerie de două

ori, până ca Banks să vină să-i deschidă. Avea în mână un plic mare, pe care i-l întinse lui McCaleb.

— Asta e tot?

— Banda și copiile imaginii. E destul de clar.

— Cum să mă achit față de tine, Tony?

— Nu trebuie. Mi-a făcut plăcere să te ajut.

McCaleb dădu din cap, pregătindu-se să pornească spre mașină, dar se opri și se uită din nou la Banks.

— Trebuie să-ți spun ceva. Nu mai lucrez la FBI, Tony, îmi cer scuze că te-am indus în eroare, dar...

— Știu.

— Da?!

— Când am văzut că nu mă suni, după ce ți-am lăsat sâmbătă un mesaj pe robot, am telefonat la fostul tău birou. La numărul de pe scrisoare ta, de pe perete. Mi s-a spus că nu mai lucrezi acolo de vreo doi ani, sau cam așa ceva.

McCaleb își studie interlocutorul cu atenție, ceea ce nu mai făcuse până atunci, după care ridică pachetul.

— Atunci, de ce îmi mai dai asta?

— Fiindcă vrei să pui mâna pe tipul ăla.

McCaleb înclină din cap.

— Bun, mult noroc. Sper să-l prinzi.

În Sherman Market nu era multă lume – două fete, care se uitau la raftul de dulciuri, și un tânăr în spatele tejghelei. McCaleb sperase să o întâlnească pe văduva lui Chan Ho Kang. I se adresă tânărului, vorbind rar și răspicat, în speranța că acesta înțelegea engleza mai bine decât bătrâna.

— O caut pe doamna care lucrează aici ziua.

Tipul, un adolescent de fapt, se uită ursuz la McCaleb.

— Nu trebuie să-mi vorbești așa, de parcă aș fi înapoiat mintal. Vorbesc englezește. M-am născut aici.

— Oh, îmi pare rău. Poate a fost din cauză că doamna aceea, pe care am mai văzut-o aici, părea să înțeleagă mai greu ce-i spuneam.

— E mama. A trăit până la treizeci de ani în Coreea, vorbind limba țării. E greu să înveți altă limbă după atâta vreme. 1

— Da, încă o dată, scuze.

Pornise cu stângul. Încercă din nou.

— Ești fiul lui Chan Ho Kang?

Băiatul încuviință din cap.

— Dar tu cine ești?

— Numele meu este Terry McCaleb. Îmi pare rău de moartea tatălui tău.

— Ce vrei, de fapt?

— Fac niște investigații pentru familia femeii care a fost ucisă aici...

— Ce fel de investigații?

— Încerc să îl găsesc pe ucigaș.

— Mama nu știe nimic. Las-o în pace. A suferit destul.

— De fapt, nu voiam decât să mă uit la ceasul ei. Am fost aici, deunăzi, și am remarcat că poartă ceasul pe care îl avea tatăl tău, în seara aceea.

Băiatul se holbă lung la McCaleb, după care întoarse capul spre fetele de la raftul de dulciuri.

— Haideți, fetelor, v-ați ales ce vreți?

Terry se uită spre ele. Nu păreau prea încântate să fie zorite așa.

— Și ce-i cu ceasul ăsta?

— Păi, e un pic mai complicat. Există niște lucruri care nu se potrivesc cu ceea ce scrie în rapoartele întocmite de poliție. Încerc să îmi dau seama de ce. Dar ca să fac asta, am nevoie să cunosc ora precisă când tipul înarmat a intrat în magazin.

Arată spre videocamera din spate.

— Poliția mi-a dat o copie a videocasetei. Pe bandă, se vede ceasul tatălui tău. Am mărit această imagine. Dacă mama ta nu a mai umblat la ceas de atunci, ca să-l potrivească, am șanse să aflu ora care mă interesează.

— N-ai nevoie de ceas pentru asta. Ora e afișată pe banda video. Ai zis că ai banda.

— Poliția susține că ora afișată pe bandă nu e corectă. Asta încerc să aflu. Vrei să o suni pe mama ta și să îi spui?

În momentul acela, fetele se apropiară de tezghea. Tipul nu-i răspunse nimic lui McCaleb, în timp ce luă banii și le dădu restul. Așteptă ca cele două cliente să iasă din magazin, după care se uită din nou la McCaleb.

— Nu înțeleg nimic. Mi se pare o aiureală ce vrei dumneata.

— Încerc să te ajut. Nu vrei ca omul care l-a ucis pe tatăl tău să fie prins?

— Ba sigur că vreau, numai că treaba asta cu ceasul... nu văd legătura.

— Aș putea să-ți explic totul, într-o jumătate de oră, dacă ai avea timp, dar...

— Nu plec nicăieri.

McCaleb îl privi câteva clipe și realizează că aceasta era singura soluție. Înclină din cap și îi spuse să aștepte un pic, până se ducea să ia fotografia din mașină.

Pe tânăr îl chema Steve Kang. Așezat în mașină pe scaunul din dreapta șoferului, îl dirija pe Buddy Lockridge printr-un cartier aflat doar la câteva străzi de casa Gracielei Rivers.

McCaleb îl convinsese povestindu-i totul cu lux de amănunte. Așa că tânărul pusese un afiș pe ușa magazinului, VIN IMEDIAT, și încuiase. De obicei, mergea pe jos de acasă la prăvălie și înapoi, numai că dacă foloseau mașina lui Lockridge puteau să mai câștige timp.

Când ajunseră la locuința tânărului, Steve Kang îl conduse pe McCaleb înăuntru, lăsându-l pe Buddy să aștepte în mașină. Practic, casa era identică cu cea a Gracielei, fiind construită probabil de același arhitect la începutul anilor '50. Tânărul îl invită pe Terry în camera de zi, după care dispăru pe un culoar care ducea spre dormitoare. McCaleb auzi un murmur dinspre culoar. După câteva secunde, realizează că discuția se purta în limba coreeană.

În timp ce aștepta, se gândea la asemănările dintre cele două locuințe, imaginându-și jalea și suferința celor două familii în noaptea și în zilele ce au urmat crimelor.

Pe urmă, Steve Kang se întoarse; îi dădu lui McCaleb un telefon fără cordon și ceasul pe care îl purtase tatăl său.

— Mama n-a umblat la ele. Au rămas ca în noaptea aceea.

Bărbatul încuviință din cap. Cu coada ochiului, surprinse o mișcare. Se uită în stângă și o văzu pe bătrâna Kang privind-l. O salută, însă femeia nu-i răspunse în niciun fel.

McCaleb adusese fotografia cu imaginea mărită de pe banda video, un carnet de notițe și agenda telefonică. Îi spusese lui Steve Kang ce avea de gând să facă, dar se simțea jenat totuși de prezența lui. Se pregătea să se dea drept un ofițer de poliție, ceea ce reprezenta o infracțiune din punct de vedere legal, chiar dacă acest ofițer era Eddie Arrango.

Din agendă luă numărul de la Central Communications Center (CCC) din L.A. Îl avea de când lucrase la FBI. CCC constituia centrul dispeceratului de poliție și pompieri – o clădire sumbră și întunecată, unde se primeau toate comunicările radiofonice. Tot aici se afla și ceasul după care fusese stabilită, în mod oficial, ora celor două crime.

De la Hollywood spre magazin, McCaleb luase dosarul lui Torres, din care scosese numărul legitimației lui Arrango. Puse, acum, pe brațul canapelei ceasul pe care i-l dăduse Steve Kang și formă numărul uzual de la CCC. O operatoare îi răspunse la al patrulea apel.

— Arrango la telefon, de la omucidere West Valley, zise McCaleb. Seria unu patru unu unu. Nu vorbesc prin radio. Am nevoie de un zece-douăzeci, pentru începerea unei supravegheri. Poți să-mi dai și secunde, totuși?

— Secunde? Dar ce individ exact ești, domnule detectiv Arrango!

— Exact.

— Stai un pic.

McCaleb se uită la ceasul de pe brațul canapelei. În timp ce operatoarea vorbea, notă că ceasul arăta ora 5:14:42 P.M.

— E șeptesprezece paisprezece treizeci și opt.

— Gata, zise el, mulțam frumos.

Închise telefonul și se uită la Steve Kang.

— Ceasul tatălui tău e cu patru secunde înainte față de ceasul de la CCC.

Kang miși ochii și veni lângă canapea, privind peste umărul lui McCaleb la numerele pe care acesta le scria pe carnet, pentru a le compara cu diversele momente din desfășurătorul de timp. Amândoi ajunseră simultan la aceeași concluzie.

— Asta înseamnă...

Steve Kang lăsă fraza neterminată. McCaleb observă că tânărul aruncase o privire rapidă spre culoar, unde se afla mama lui, uitându-se apoi din nou la ora subliniată de pe carnet.

— Ticălosul naibii! șuieră băiatul, plin de ură.

— E puțin spus, întări McCaleb.

Afară, Lockridge porni motorul imediat ce îl văzu pe Terry ieșind din casă.

— Hai să mergem.

— Nu-l ducem pe băiat înapoi?

— Nu, trebuie să stea de vorbă cu maică-sa. Hai să mergem.

— Bine, bine. Unde?

— Înapoi, în port.

— În port? Nu se poate să te duci acolo, Terry. Dacă ăia n-au plecat încă de pe barcă? Sau poate stau la pândă, pe undeva, prin preajmă.

— Nu contează. N-am de ales.

35

lockridge îl lăsa pe McCaleb pe Cabrillo Way, cam la un kilometru de port, distanță pe care urma să o parcurgă pe jos, alegând zonele cu umbră din dreptul micilor magazine de pe bulevard. Planul era ca Buddy să își lase cheile în Taurus, apoi să se ducă pe barcă, comportându-se absolut normal. Dacă vedea ceva ciudat sau vreo mutră necunoscută dând târcoale prin port, urma să aprindă felinarul din vârful catargului de pe *Double-Down*. Această lumină se vedea de la distanță, așa că McCaleb își putea da seama că trebuia să se ferească.

Când ajunse într-un loc de unde putea vedea tot portul, McCaleb se uită rapid la zecile de catarge. Se făcuse întuneric, dar nicio lumină nu era aprinsă. Situația părea bună. Se uită în jur și zări un telefon public, lângă un minimarket, așa că se duse să își sune vecinul. Avea ocazia, astfel, să mai lase un pic din mână servieta grea de piele, pe care o căra după el. Buddy răspunse imediat.

— Vreo problemă? întrebă McCaleb, amintindu-și de un film pe care îl văzuse cu ani în urmă, în care un personaj pune exact aceeași întrebare.

— Nu cred. Nu văd pe nimeni și nici nu m-a înhățat careva până aici. N-am văzut nicio mașină, prin parcare, care să miroasă a copoi.

— Și barca mea cum arată?

— E la locul ei. Am senzația că au întins o bandă galbenă lângă piloni, ca și când n-ai avea voie să urci sau așa ceva.

— Bine, Bud, vin. Mă duc întâi la spălătorie, ca să-mi bag servieta într-un uscător. Dacă ajung la barcă și tabără ăia pe mine, să ai grijă de servietă până scap. De acord?

— Sigur.

— OK, ascultă în continuare. Dacă totul merge bine pe barcă, n-o să stau mult acolo, așa că îți spun de pe-acum, mulțumesc pentru tot, Buddy, mi-ai fost de mare ajutor.

— Pentru puțin, bătrâne. Nu-mi pasă ce încercă să îți facă nemernicii ăia. Eu te știu curat ca lacrima.

McCaleb îi mulțumi din nou, după care închise telefonul, își luă servieta și se îndreptă spre port. Trecu întâi pe la spălătorie, unde găsi un uscător gol, în care vârî servieta. Pe urmă porni spre barcă, fără să întâmpine nicio problemă, înainte de a descuia ușa glisantă, mai aruncă o privire prin port, fără să sesizeze însă nimic ciudat. Observă silueta întunecată a lui Buddy Lockridge, așezată pe puntea bărcii de alături, *Double-Down*. Auzi un sunet de muzicuță și dădu din cap. Pe urmă deschise ușa.

Înăuntru era un aer îmbâcsit și stătut, deși mai persista încă o boare de parfum, probabil de la Jaye Winston. Preferă să nu aprindă lampa, luând o lanternă lipită cu magnet sub masă. O aprinse, ținând-o cu becul în jos, spre podea. Coborî în cabina de dedesubt, știind că trebuia să se grăbească. Voia

doar să-și ia haine suficiente și medicamentele necesare pentru mai multe zile. Știa că, oricare avea să fie deznodământul, tot atât va dura.

Deschise unul dintre chepengurile de pe hol și scoase din nișă sacul mare de marinar. Se duse apoi în cabina principală, de unde își luă hainele de care știa că va avea nevoie. Operațiunea dură destul de mult, din cauză că trebuia să facă totul pe furiș și doar la lumina lanternei.

Când termină, luă sacul și îl cără pe hol, până la prova, pentru a strânge doctoriile, instrumentele medicale și fișa de observație. Puse sacul desfăcut pe chiuvetă, pregătindu-se să bage cutiile de medicamente, când realiză brusc ceva: în timp ce traversase holul, zărise o lumină pe bordul de deasupra apei. Lampa din bucătăria vasului. Sau poate unul dintre becurile din salon. Încremeni locului, ciulind urechile și încercând să își dea seama dacă se auzea ceva de deasupra. Știa precis că el nu aprinsese nicio lumină.

Ascultă concentrat aproape jumătate de minut. Niciun zgomot. Pășii tiptil înapoi pe hol, privind în sus, pe scară. Rămase așa, neclintit, cu urechile ciulite, încercând să își evalueze opțiunile. Singura ieșire, în afară de varianta de a urca înapoi treptele, pe unde venise, era să folosească chepengul din cabina din față, care dădea pe punte. Era, însă, o prostie să-și imagineze că, dacă cineva era cu adevărat sus, pe barcă, nu ar fi avut prevederea de a supraveghea și această gură de ieșire.

— Buddy, tu ești?

Răspunsul veni după un moment lung de tăcere.

— Nu, Terry, nu e Buddy.

O voce de femeie. McCaleb o recunoscuse.

— Jaye?

— De ce nu vii sus?

Întoarse capul spre prora. Lanterna era în sac, luminând doar lucrurile din el. În rest, o beznă desăvârșită.

— Urc.

Jaye ședea pe scaunul capitonat pivotant, lângă măsuța din lemn de tec. Pesemne că trecuse exact pe lângă ea, pe întuneric, fără să o remarce. Bărbatul se așeză pe un scaun identic, în cealaltă parte a salonașului.

— Salut, Jaye, cum mai merge?

— E loc și de mai bine.

— Valabil și la mine. Intenționez să te sun dimineată.

— Ei, uite, am venit eu înainte.

— Și unde îți sunt prietenii?

— Aia nu sunt prietenii mei. Și în mod cert nici ai tăi, Terry.

— Nici nu mi s-a părut că ar fi. Bun, ia să vedem, ce se întâmplă? Cum se face că ai venit aici de una singură?

— Fiindcă din când în când câte un nătăfleț de polițai de la regională, cum suntem noi, se dovedește a fi mult mai isteț decât orice agent federal.

McCaleb zâmbi, cu un aer deloc amuzat.

— Știai că trebuia să vin după medicamente.

— Tipii își închipuie că ești în drum spre Mexic, dacă nu cumva ai și ajuns acolo deja. Eu, însă, am văzut dulăpiorul plin de doctorii și mi-am dat seama că vei fi nevoit să te întorci. Ca și cum barca asta te-ar fi ținut în lesă.

— Vasăzică acum o să mă înhați și o să te alegi singură cu toată gloria acestei mari realizări.

— Nu neapărat.

Inițial, McCaleb nu avu nicio reacție. Se gândea la cuvintele lui Jaye, întrebându-se pe ce picior dansa ea de fapt.

— Ce vrei să spui, Jaye?

— Vreau să spun că instinctul îmi spune una, iar realitatea aparentă altceva. De obicei, mă bizui pe instinct.

— Și eu. La ce „realitate aparent” te referi? Ce-ați găsit voi, de fapt, astăzi aici?

— Mai nimic, doar o caschetă de base-ball cu emblema CI pe ea. Ne-am gândit că „CI” vine de la „Catalina Islan”, ceea ce coincide cu felul în care James Noone a descris șapca pe care o purta șoferul de pe Cherokee. În rest, nimic – până ce nu am deschis sertarul de sus de la masa de lucru.

McCaleb aruncă o privire spre masa la care se referise Jaye. Își aminti că deschisese sertarul de sus și verificase ce era în el, după ce îl pusese pe fugă pe intrusul din noaptea precedentă. Nu găsisese nimic dubios și nici nu i se păruse că ar lipsi ceva de-acolo.

— Și ce era?

— În el? Nimic. Era ceva, însă, dedesubt, lipit cu o bandă adezivă.

McCaleb se ridică și se duse spre sertare. Îl trase afară pe cel de deasupra, răsturnându-l cu dosul în sus. Își plimbă degetul peste urmele lipicioase lăsate de o bandă adezivă foarte solidă. Zâmbi, scuturând din cap. Se gândea cât de rapid se mișcase, de fapt, intrusul – venise cu pachetul gata pregătit, pe care îl lipise direct sub sertarul deschis.

— Ia să vedem dacă ghicesc. Era ceva de plastic...

— Nu. Nu spune nimic. Orice spui se poate întoarce împotriva ta. Nu vreau să-ți fac niciun rău, Terry.

— Nu mi-e teamă de asta. Mai bine zis, nu mai mi-e teamă. Așa că lasă-mă să ghicesc. Sub sertar era o pungă de genul celor etanșe, cu fermoar. În ea era cercelușul în formă de cruciuliță, luat de la Gloria Torres, și o fotografie cu familia lui James Cordell. Adică, poza luată din mașina lui.

Înclinând din cap, Winston îi confirmă că avea dreptate. McCaleb se întoarse la scaunul pe care șezuse până atunci.

— Ai omis butonul de la cămașa lui Donald Kenyon, spuse Jaye. Din argint, având forma semnului pentru dolar.

— De asta n-am știut. Pun pariu că Nevins, Uhlig și ticălosul ăla de Arrango au sărit în sus de bucurie, când au găsit punga aia.

— Cam așa ceva. Au fost nemaipomenit de fericiți de găselnița lor.

— Nu și tu, însă.

— Nu. Mi s-a părut prea simplu.

Tăcură amândoi câteva momente.

— Știi, Terry, nu pari prea îngrijorat de faptul că pe barca ta s-au găsit dovezi care indică implicarea ta în trei crime. Fără a mai pomeni și de motivul evident pe care l-ai avut pentru a săvârși aceste omoruri, adăugă femeia, arătând din cap spre pieptul lui McCaleb. Nu, nu, cel mult pari un pic cam agasat. Îmi spui de ce?

— Toate astea au fost puse acolo intenționat. Șapca, cercelul, toate. Noaptea trecută, pe barcă a urcat un intrus. Nu a luat nimic. Așa că, probabil, a lăsat ceva. Am martori. Mi se înscenează vinovăția. Nu-mi dau seama de ce, dar e vorba de o înscenare, crede-mă.

— Păi, dacă te gândești cumva la Bolotov, mai bine las-o baltă. De duminică după-amiază, de când a pus laba pe el polițistul care îl avea sub supraveghere, tipul e la Van Nuys, la închisoare.

— Nu, nu mă gândeam la Bolotov. Tipul e curat.

— Mda, văd că ai schimbat placa.

— Evenimentele au eliminat posibilitatea ca Bolotov să fie unul dintre suspecți. Reține, te rog: la un moment dat, am presupus că a fost implicat în spargerea aceea, de lângă serviciul lui, când s-a furat pistolul HK P7. În felul acesta ar fi ajuns deținătorul unei arme care îl putea face suspect în cazul Cordell și Torres. Numai că jaful acesta s-a produs în decembrie, în preajma Crăciunului. Să adăugăm, acum, și cazul Kenyon. Acesta a fost omorât cu un P7, în noiembrie. Prin urmare, nu poate fi vorba de aceeași armă, chiar dacă Bolotov ar fi fost autorul furtului. Așadar, tipul e curat. În continuare, totuși, nu pricep de ce a făcut unt la mine și a luat-o la fugă.

— Probabil el o fi dat spargerea aceea, de Crăciun. L-ai cântat la el la serviciu și l-ai luat tare, ca și cum erai decis să-i pui în cârcă vreo două crime. Normal că a fugit. Asta-i tot.

McCaleb îi dădu dreptate.

— Ce-o să pățească?

— Șeful lui o să-și retragă plângerea pentru fereastra spartă. Și cu asta, gata. Îi vor da drumul astăzi, după o audiere.

McCaleb încuviință iarăși, tot printr-o mișcare a capului, după care își pironi privirea spre mochetă.

— Așa că nu te mai gândești la el, Terry. Altceva?

— Sunt foarte aproape. Mai am o mutare sau două, până îi dau de cap. Știu acum cine este pistolarul. Nu-mi mai trebuie decât câteva zile, pentru a afla cine l-a angajat. Am niște nume, o listă cu suspecți. Știu că persoana care ne interesează este pe această listă. Bizuie-te pe instinct, de data asta, Jaye. Poți să mă înhați și să mă bagi la pârnaie, de acord, dar în afară de glorie n-o să te alegi cu nimic, fiindcă nu eu sunt criminalul. Lucru pe care, până la urmă, aș reuși să îl demonstrez. Între timp, însă, am rata amândoi șansa pe care o avem acum.

— Cine este pistolarul?

— Mă duc să-mi iau servieta. Am să-ți arăt.

— Și unde e servieta asta?

— Într-un uscător, la spălătorie. Am îndesat-o acolo. Nu știam la ce să mă aștept exact, venind aici.

Jaye reflectă câteva clipe.

— Lasă-mă să mă duc s-o iau. Îți rămâne ție, aici, toată farmacia. Nu plec nicăieri. Dacă n-ai încredere, vino cu mine.

— Bine, du-te singur. Adu servieta. Te aștept aici.

În drum spre spălătorie, McCaleb se întâlnește cu Buddy Lockridge, care ținea în mână servieta de piele.

— E-n regulă totul? Mi-ai zis să mă duc să iau asta, dacă văd că se dă careva la tine.

— Da, totul e-n regulă, Buddy. Așa cred.

— Nu știi cu ce-ți tot umple capul tipa aia, dar să știi că a fost și ea aici, cu restul grupului, astăzi.

— Știu. Dar cred că e de partea mea.

McCaleb luă servieta și porni înapoi spre barcă. O dată ajuns înăuntru, porni televizorul și puse în videorecorder caseta cu filmarea de la Sherman Market. Derulă rapid imaginea înainte, urmărind mișcările zăcănute ale criminalului: intrarea în magazin, împușcarea Gloriei Torres și a proprietarului prăvăliei, apoi dispariția lui. Pe urmă, apăsă „bunul samaritean”, moment în care McCaleb lăsă banda să ruleze cu viteză normală. În momentul în care bunul samaritean ridică privirea, după ce a încercat să o panseze pe Gloria la cap, McCaleb apăsă pe butonul de „pauză”, înghețând imaginea.

— Poftim. Țasta e asasinul tău.

Winston se holbă lung la televizor, fără ca pe fața ei să se citească ceva.

— OK, acum spune-mi de ce ai ajuns la o astfel de concluzie?

— Simplu. O demonstrează diagrama cronologică a crimei. Arrango și Walters n-au văzut în chestia asta decât un jaf ordinar, soldat cu împușcături. Așa și părea, de altfel

— Cum să-i blamezi pentru asta? Numai că au făcut lucru de mântuială. Nu s-au sinchisit să completeze sau să verifice diagrama crimei. Au luat de bun ceea ce apărea la prima vedere. Numai că a existat o discrepanță între ora afișată pe videocamera din magazin, când s-au produs împușcăturile, și ora de la ceasul mare de la serviciul de ambulanță, când a sunat bunul samaritean.

— Exact. Mi-ai mai spus chestia asta. Ce a însemnat discrepanța asta? Cam o jumătate de minut?

— Trezeci și patru de secunde. Potrivit videocamerei din prăvălie, bunul samaritean a anunțat împușcăturile cu trezeci și patru de secunde înainte de producerea lor.

— Ziceai, însă, că Walters și Arrango nu au avut cum să verifice acuratețea ceasului din videocameră. Au presupus doar că rămăsese în urmă, doar fiindcă bătrânul, domnul Kang, nu se pricepuse să-l potrivească.

— Exact, au presupus. Și eu la fel.

McCaleb derulă banda până la secvența în care pe ecran se vede brațul lui Chan Ho Kang, cu un ceas de mână la încheietură. Mișcă imaginea cu încetinitorul, înainte și înapoi, până când obține afișajul clar al orei, pe fâșia de jos a benzii. Opre din nou imaginea. Se duse apoi la servietă și scoase fotografia mărită a acestui instantaneu.

— OK, vasăzică am comparat orele, pentru a obține ora exactă a producerii crimelor. Vezi ceasul?

Winston îi răspunse afirmativ. McCaleb îi dădu fotografia.

— L-am rugat pe un prieten, cu care am colaborat când lucram la biroul federal, să mărească imaginea asta. După cum poți vedea, ora de pe ceas coincide cu aceea de pe banda video. La nivel de secundă. Probabil că bătrânul Hank a potrivit ceasul videocamerei după ceasul de la mână. M-ai urmărit, până aici?

— Sigur. Ora coincide pe video și la ceasul de mână. Și ce-nseamnă asta?

McCaleb ridică mâna, în semn că cerea un mic răgaz, după care scoase carnețelul de notițe, ca să poată face referire la diagrama deja întocmită.

— Știm acum, conform ceasului de la Central Communications Center, ca bunul samaritean a anunțat împușcăturile la 10:41:03, altfel spus cu 34 de secunde înainte de producerea lor, dacă ne referim la banda video. OK?

— OK.

Îi povesti despre drumul făcut în acea seară până la magazin, apoi acasă la Kang, unde i se dăduse voie să se uite la ceasul pe care bătrânul îl purta când fusese omorât. McCaleb ținu să precizeze că la ceas nu se mai umblase de atunci.

— Pe urmă, am sunat la CCC, am verificat ora și am comparat-o cu cea de pe ecranul ceasului. Ceasul e doar cu patru secunde înainte față de cel de la CCC. Prin urmare, rezultă că ceasul videocamerei nu era decât cu patru secunde înainte față de CCC, în momentul săvârșirii omorurilor.

Încruntată deja, Winston se aplecă în față, încercând să îi urmărească demonstrația.

— Asta ar însemna...

Jaye lăsă fraza neterminată.

— Înseamnă că nu există aproape nicio diferență – doar patru secunde – între ceasul videocamerei și ceasul de la CCC. Așadar, când bunul samaritean a raportat împușcăturile din magazin, la zece patruzeci și unu zero trei pe ceasul CCC, era exact zece patruzeci și unu zero șapte pe ceasul din magazin. O diferență doar de patru secunde.

— Dar e imposibil așa ceva, zise Winston, scuturând din cap. În momentul acela, nu avusese loc nicio împușcătură. E cu treizeci de secunde înainte de producerea lor. Gloria nici nu intrase în magazin. Probabil că tocmai parcă mașina.

McCaleb tăcea. Prefera să o lase să tragă singură concluziile, fără să-i sugereze nicio deducție logică.

— Știa că impactul ar fi mai mare, dacă ajungea pe cont propriu la raționamentul lui.

— Vasăzică, tipul ăsta, bunul samaritean, a raportat împușcăturile înainte de producerea lor.

McCaleb încuviință din cap.

— Nu avea de ce să facă asta, decât dacă... știa. Decât dacă știa că vor avea loc niște împușcături! Păi, la naiba, el e criminalul!

McCaleb dădu din cap, de data asta cu o mutră foarte satisfăcută. Știa că acum o câștigase pe Winston de partea lui. Și împreună urma să apese pe pedala de accelerație.

36

Ai avut timp să analizezi cum s-a întâmplat și care a fost întreg mecanismul?

— Da, un pic.

— Bine, spune-mi atunci și mie.

McCaleb era acum în picioare, în bucătărie, și își turna într-un pahar niște suc de portocale. Winston își luase ceva tare de băut. Nu avea astâmpăr. Terry cunoștea perfect această senzație.

— Stai o clipă, zise bărbatul, după care sorbi tot sucul dintr-o înghițitură.

— Scuze, dar mi-am cam făcut de cap cu glicemia astăzi. Am mâncat prea târziu.

— Te simți bine?

— Excelent.

McCaleb puse paharul în chiuvetă și, întorcându-se, se rezemă de bufet.

— Bun, uite cum văd eu lucrurile. Pornim de la domnul X, cineva undeva, despre care presupunem încă de acum că este bărbat. Persoana aceasta are nevoie de ceva. De un organ nou. Rinichi, ficat, poate măduvă osoasă. Posibil chiar cornee, însă asta s-ar putea să fie cam exagerat. Trebuie să fie ceva pentru care să merite să ucizi. Or, în cazul corneei, există riscul de a orbi, ceea ce ar însemna că transplantul n-ar mai avea niciun sens.

— Și în cazul inimii?

— Asta ar fi pe listă, numai că, vezi tu, inima a ajuns la mine. Prin urmare, taie inima, doar dacă nu ești ca Nevins, Uhlig, Arrango plus toată trupa, care cred că eu sunt domnul X, de acord?

— De acord. Continuă.

— Individul ăsta, X, are bani și relații. Oricum, suficient de bune, încât să aibă posibilitatea de a contacta și angaja un ucigaș.

— Cu legături în rețeaua de crimă organizată.

— Poate, dar nu obligatoriu.

— Cum rămâne cu „Nu uita prăjitura”?

— Nu știu. M-am tot gândit la asta. E un pic cam ostentativ pentru crima organizată autentică, nu crezi? Mă duce cu gândul la o diversiune, dar deocamdată e doar o presupunere.

— În regulă, nu contează pentru moment. Continuă cu domnul X.

— Ei bine, pe lângă capacitatea de a găsi un pistolar care să facă treaba, tipul trebuie să mai aibă și acces la computerul de la BOPRA. Trebuie să știe cine are organul care îi trebuie. Știi ce este BOPRA?

— Am aflat astăzi. Și i-am spus același lucru despre tine lui Nevins. „Cum să aibă acces Terry McCaleb la BOPRA?”

La care el mi-a răspuns că securitatea calculatoarelor de-acolo este la pământ. Teoria lor este că ai reușit să piratezi computerul, la un moment dat, când erai la Cedars. Ai obținut o listă cu donatori de sânge din grupa AB, cu CMV negativ, care ți-a servit drept bază de pornire.

— Bine. Urmează acum firul aceleiași teorii, dar în loc de mine pune-l pe domnul X, care face rost de listă, după care îl pune pe fâgaș pe bunul samaritean.

McCaleb arată spre salon, unde imaginea bărbatului necunoscut rămăsese încremenită pe ecranul televizorului. Se uitară înspre aparat, câteva clipe, după care Terry reluă:

— Pistolarul parcurge lista și, ia te uită, dă peste un nume cunoscut. Donald Kenyon – un individ celebru, mai ales pentru nenumărații lui dușmani. Din acest motiv, devine alegerea ideală. Toți inamicii aceia – investitori și, poate chiar, vreun mafirot prin culise, reprezintă un camuflaj excelent.

— Prin urmare, bunul samaritean îl alege pe Kenyon.

— Exact. Îl alege, după care îl studiază și îl urmărește, până ce îi învață obiceiurile. Or acestea sunt relativ simple, întrucât Kenyon este cu zgarda federală de gât, din care cauză aproape că nici nu mai iese din casă. Bunul samaritean nu se descurajează, însă. Notează tot tipicul gospodăriei și știe că timp de douăzeci de minute, în fiecare dimineață, Kenyon e singur acasă, când nevasta își duce la școală copiii.

Întrucât i se uscaseră gura de cât vorbise, McCaleb recuperează paharul din chiuvetă și își mai turnă niște suc de portocale.

— Prin urmare, atacă în intervalul acestei ferestre de douăzeci de minute. Și, când intră în casă, știe că trebuie să facă lucrarea în așa fel, încât Kenyon să reziste până la spital, dar doar atât. Vezi tu, asta pentru a putea păstra organele pentru transplant. Dacă merge însă prea departe, există riscul ca victima să moară înainte, ceea ce nu-i deloc bine. Așadar, pătrunde în casă, îl înșfacă pe Kenyon și îl trage până la ușa din față. Îl ține acolo și așteaptă ca nevasta să vină acasă, după ce i-a lăsat pe copii la școală. Îl pune pe Kenyon să se uite pe vizor, ca să se asigure că ea este. Pe urmă, îl împușcă și îl întinde pe jos, pentru ca nevasta să-l găsească imediat ce deschide ușa.

— Dar n-a rezistat până la spital.

— Nu. Planul era bun, dar s-a ales praful de el. A pus un glonț exploziv în P7. Un proiectil nepotrivit pentru o astfel de treabă. Fiind casant, glonțul explodează și îi zboară la propriu creierii lui Kenyon, distrugând toate legăturile vitale ale organismului. Moartea survine aproape instantaneu.

Se opri aici, privind-o cu atenție pe Winston, care asimilase raționamentul pe care i-l expusese. Pe urmă, ridică un deget, în semn că o ruga să mai aștepte, înainte de a comenta ceva. Se duse în salon, la servieta de piele, de unde scoase un teanc de documente, având grijă să rămână cu corpul între servietă și Winston. Nu voia ca aceasta să zărească revolverul P7, pe care îl avea încă acolo.

Întors la bufetul din bucătărie, răsfoi documentele, până ce găsi ce căuta.

— Deși nici n-ar trebui să am chestia asta, totuși te rog să arunci o privire. Este vorba despre transcrierea benzii pe care biroul federal a înregistrat-o de la microfoanele instalate ilegal în locuința lui Kenyon. Asta e partea când el a fost împușcat. Nu s-a putut prinde tot ce s-a spus acolo, însă ce avem se potrivește cu ceea ce tocmai ți-am povestit.

Winston se așeză și citi fragmentul pe care Terry îl marcaseră cu pixul, în timp ce venea spre port.

NECUNOSCUȚUL: OK, uită-te cine...

KENYON: Nu... Ea nu are nimic de-a face cu asta. Ea...

Winston încuviință din cap.

— Probabil că i-a spus să se uite pe vizor. E clar că venise soția, din moment ce Kenyon a încercat apoi să o protejeze.

— Exact, și observă că transcrierea menționează că au fost două minute de tăcere, înainte de acest ultim schimb de cuvinte, urmat de împușcătură. Ce altceva putea tipul să facă, decât să aștepte să apară tipa, ca să fie sigur că va găsi cadavrul aproape imediat?

— Se potrivește. Dar cum rămâne cu tipii de la FBI care interceptau ce se vorbea în casă? Crezi că pistolarul n-a avut habar de existența lor?

— Nu știu exact. Pare puțin probabil. Cred că pur și simplu a fost norocos. Dar poate s-a gândit că exista și o mică probabilitate ca locuința să fie înșesată de microfoane de ascultare. Poate de aici și replica aceea, cu prăjitura. O mică inducere în eroare, pentru orice eventualitate.

McCaleb termină de băut suc de portocale și puse paharul înapoi în chiuvetă.

— OK, vasăzică a ratat, zise Winston. Așa că s-a întors la planșeta de proiectare. Sau mai bine zis, la lista de la BOPRA. Următorul nume pe care l-a ales a fost tipul meu, James Cordell.

McCaleb încuviință, lăsând-o să își expună punctul de vedere. Știa că, dacă Winston dezlega aproape singură enigma, existau toate șansele ca să creadă în teoria lui.

— Schimbă glonțul, trece de la proiectil casant la proiectil dur, astfel încât rana să fie oarecum „tubulară”, cu cât mai puține leziuni ale creierului. Îl urmărește asiduu pe Cordell, până când îi învață programul, după care aranjează omorul prin împușcare, într-un mod similar cu cel al lui Kenyon – lovitura de armă petrecându-se aproape simultan cu sosirea unei terțe persoane, care să poată chema salvarea. Probabil că pistolarul a stat în spatele lui Cordell, până ce a văzut mașina lui Noone intrând pe aleea dinspre bancă. Atunci a fost momentul când a tras.

— Cred că apariția lui Noone a fost o întâmplare. Pistolarul nu avea cum să fi plănuit existența unui martor. Se pregătea, probabil, să îl împuște pe Cordell și pe urmă să sune la 911, de la telefonul public de pe trotuar – pe banda cu scena crimei se vede clar telefonul public, acolo. Numai că iată apare Noone, așa că tipul se vede nevoit să își ia naibii tălpășița.

Se gândea că martorul va suna de la telefonul public – un apel verosimil, pentru astfel de cazuri. Vestea proastă a fost că Noone a telefonat de la un celular, în plus, adresa a fost prost notată, ceea ce a dus la o întârziere fatală pentru Cordell.

— Victima a decedat pe loc. A doua tentativă care se duce de râpă. Tipul revine la listă și e rândul Gloriei Torres. Numai că de data asta nu mai vrea să riște nimic. Telefonează ca să anunțe împușcăturile, înainte de producerea lor.

— Exact, ca să-i pună în mișcare pe cei de la Salvare. Știa perfect obiceiurile Gloriei. Probabil că aștepta în picioare, la telefonul acela public. Când a văzut că mașina ei oprește în fața magazinului, individul a sunat imediat la 911. Pe urmă, intră, face treaba și o șterge. Afară, își trage masca de pe față, își scoate combinezonul și devine bunul nostru samaritean. Revine în magazin, o bandajează pe Gloria, după care spală putina. De data asta, schema i-a ținut. E perfect. A fost un proces continuu de edificare. A învățat din greșelile comise la primele două omoruri, perfecționându-se la al treilea.

McCaleb își încrucișă brațele la piept, așteptând ca Winston să facă următorul salt.

— Prin urmare, acum trebuie să urmărim recoltarea, zise Jaye. Unul dintre oamenii care au primit unul dintre organe va fi domnul X. Trebuie să mergem la BOPRA și să obținem o – stai un pic, parcă ziceai că ai o listă cu nume?

McCaleb răspunse afirmativ.

— De la BOPRA?

— De la BOPRA.

Terry se duse la servietă, de unde luă lista pe care i-o dăduse Bonnie Fox. Se răsuci în loc, cât pe-aci să se ciocnească de Winston, care ieșise și ea din bucătărie. Îi dădu foaia de hârtie.

— Poftim lista.

Femeia o studie cu atenție, ca și cum s-ar fi așteptat ca unul dintre numele de-acolo să fie chiar „domnul X” sau, într-un fel sau altul, să îl identifice pe loc.

— Cum ai făcut rost de asta?

— Nu pot să-ți spun.

Jaye ridică privirea spre el.

— Pentru moment, sunt nevoit să protejez o sursă. Dar este legitimă. Oamenii aceștia au primit organe de la Gloria Torres.

— Mi-o dai mie?

— Dacă ai de gând s-o folosești.

— Sigur. Mă apuc de mâine.

McCaleb era perfect conștient de ceea ce îi dădea. Firește, aceasta putea fi cheia exonerării lui și a prinderii unui criminal de cea mai abjectă speță. Îi înmâna, însă, și un „pașaport” spre promovarea profesională. Dacă reușea să rezolve cazul, în timp ce FBI și LAPD persistau pe o pistă greșită, viitorul ei profesional era garantat.

— Cum îi vei cerceta? întrebă Terry.

— În toate felurile cu putință. Voi lua în calcul banii, cazierul judiciar, orice sare în ochi. Înțelegi, chestiile uzuale, ambianța completă. Dar tu ce vei face?

McCaleb aruncă o privire spre servietă. Gemea de documente, casete video și pistoale.

— Nu știu, deocamdată. Vrei să-mi spui ceva? Cum de s-a întors toată treaba asta împotriva mea? Ce v-a făcut să vă canalizați spre mine?

Winston împături meticulos lista și o puse în buzunarul de la blazer.

— FBI. Nevins mi-a zis că au un indiciu. Nu a vrut să spună de unde. Indiciul era totuși relevant. Lucru pe care mi l-a precizat. Sursa spunea că ai omorât-o pe Gloria Torres, ca să îi iei inima. Asta a fost punctul lor de plecare. Au verificat autopsiile celor trei victime și au descoperit compatibilitatea de grupă sanguină. De aici, a fost simplu, fiindcă totul s-a așezat parcă de la sine. Trebuie să recunosc că mă câștigaseră drept adeptă. La momentul respectiv, totul părea să se potrivească.

— *Cum?* întrebă furios McCaleb, ridicând vocea. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu mă apucam eu să scormonesc prin dosare. Verificarea balistică de la care s-a ajuns la Kenyon a fost realizată datorită mie. Din acest moment, a intrat pe fir FBI. Asta crezi tu că ar fi făcut un om care se știa vinovat? Ce țacâneală!

Arăta enervat spre piept.

— S-au luat în considerare toate astea. Ne-am așezat cu toții și am evalua totul, azi-dimineață. Teoria care a rezultat a fost că din cauza femeii aceleia, care a venit la tine – sora victimei – te-ai văzut nevoit să te implici, fiindcă ți-ai dat seama că tipa nu va lăsa lucrurile așa. Prin urmare, ai conchis că era mai bine să accepți cazul decât să lași pe altul să își bage nasul în toată târășenia. Vasăzică, te-ai apucat de lucru, având grijă să sabotezi cât mai mult. Ai inventat vânătoarea asta de vrăjitoare, cu Bolotov. L-ai hipnotizat pe singurul martor autentic, pe care acum nu-l mai putem folosi în nicio instanță judecătorească. Da, verificarea balistică a fost efectuată datorită ție, dar poate asta a fost o surpriză și pentru tine, fiindcă te așteptai să nu iasă nimic, din moment ce prima oară se folosisse un glonț exploziv.

McCaleb scutură din cap. Nu-i venea să creadă că auzea asemenea elucubrații, și asta fiindcă nu concepea cum de fusese posibil să se întorcă toți împotriva lui.

— Știi, nu ne îndoiam nici măcar unu la sută. Consideram că dețineam suficiente argumente pentru a obține un mandat de percheziție – ceea ce s-a și întâmplat. Simțeam că o asemenea acțiune putea confirma sau infirma vinovăția ta. Ori găseam dovezi în sprijinul teoriei noastre și continuam investigațiile pe această pistă, ori renunțam la ipoteză. Ei, atunci am aflat că ai un Cherokee negru, apoi sub sertar găsim trei dovezi zdrobitoare. Ca totul să fie un dezastru pentru tine, n-ar mai fi rămas decât să găsim arma.

McCaleb se gândea la revolverul din servietă. Din nou se miră cât putuse fi de norocos.

— Dar, cum spuneai, părea prea simplu.

— Pentru mine așa a fost. Ceilalți au avut o altă părere. Au început să se împăuneze și să se fâlească, văzând parcă titlurile cu litere de-o șchioapă.

McCaleb scutura din cap. Discuția asta îl vlăguise de puteri. Se duse spre masa din bucătărie și se așeză pe banchetă.

— Cineva mă sapă.

— Eu te cred, zise Winston, apropiindu-se. Și, indiferent cine o fi, tipul s-a priceput să lucreze. Te-ai gândit măcar de ce te sapă tocmai pe tine?

McCaleb înclină din cap, cu un gest afirmativ, făcând un model, cu degetul, din niște cristale de zahăr vărsat pe masă.

— Dacă privesc lucrurile din perspectiva pistolarului, îmi dau seama de ce.

Mătură cu palma zahărul de pe masă.

— După ce chestia cu Kenyon a dat greș și criminalul a înțeles că trebuie să revină la listă, a realizat totodată că își dubla riscul. Știa că exista șansa minimă ca legătura dintre cazuri să se facă prin grupa sanguină. Știa că era necesar să pregătească terenul pentru o diversiune. M-a ales pe mine. Dacă a intrat în computerul de la BOPRA, a aflat că eu eram următorul pe lista de așteptare pentru o inimă. Probabil că m-a studiat din toate punctele de vedere, ca și pe ceilalți. Știa că am condus un Cherokee, așa că a folosit unul la fel. Și-a luat niște suveniruri de la victime, ca să mi le poată planta mie, la nevoie. Pe urmă, tot el, probabil, a fost „sursa” lui Nevins, când totul era deja aranjat.

McCaleb tăcu pentru câteva momente, reflectând la situație. Apoi, încetșor, se ridică de pe banchetă.

— Mă duc să termin de împachetat.

— Unde te vei duce?

— Nu prea știu.

— Măine va trebui să vorbim.

— Vom ține legătura.

Începu să coboare scările, ținându-se strâns de balustrada de deasupra.

— Terry, îmi asum un mare risc. Pot să-mi frâng gâtul.

— Știu asta, Jaye. Mulțam frumos.

Și acestea fiind zise, dispăru în bezna de dedesubt.

37

Jeep-ul Cherokee al lui McCaleb fusese sechestrat în timpul percheziției. Împrumută Ford-ul Taurus al lui Lockridge, pornind spre nord, pe Autostrada 405. Când ajunse la intersecția 10, o luă spre apus, către Pacific, apoi continuă spre nord, pe șoseaua de coastă. Nu se grăbea deloc și, în plus, era sătul de autostrăzi. Se hotărâse să meargă cu mașina de-a lungul oceanului, după care să se îndrepte spre Valley, prin Topanga Canyon. Știa că acolo era suficient de pustiu, încât să-și poată da seama dacă era urmărit de Winston. Sau de altcineva.

Se făcuse nouă și jumătate, când ajunse pe mal, urmărind cu automobilul conturul apei întunecate, răscolite cu intermitență de spuma valurilor care se spărgeau pe plajă. Negura serii se lăsa deasă, întinzându-se peste șosea, izbindu-se parcă de parapetul de pe margine. Aducea cu ea mirosul puternic

de mare, amintindu-i de serile în care, copil fiind, pescuia împreună cu tatăl său. Întotdeauna se speria când taică-său încetinea și oprea motorul, lăsând barca să plutească în noapte. Își ținea respirația de nerăbdare, când spre ziuă taică-său învârtea din nou cheia în contact. Când era mic, avea coșmaruri în care se făcea că plutea singur în beznă, pe un vas fantomă. Nu-i povestise niciodată tatălui despre aceste vise. Nu-i spusese niciodată că n-ar fi vrut să meargă noaptea la pescuit. Își păstrase întotdeauna spaima pentru sine.

McCaleb privi în stânga, încercând să deslușească linia unde marea se contopea cu cerul, dar nu reuși să o zărească.

Două nuanțe de întunecime amestecându-se undeva departe, cu luna ascunsă sub mantia norilor. Ce atmosferă potrivită pentru starea lui sufletească! Dădu drumul la radio, căutând blues, dar până la urmă renunță și îl închise. Își aminti de colecția lui Buddy de muzicuțe și băgă mâna în buzunarul de pe ușă, ca să scoată una. Aprinse plafoniera și verifică semnele de pe plăcuța de deasupra. Șterse muzicuța, frecând-o de cămașă și, în timp ce șofa, cântă la instrument, scoțând niște sunete cacofonice, care îl făceau să râdă în hohote cu hidoșenie. Din când în când, însă, mai nimerea și câteva note armonioase. Buddy încercase odată să-l învețe să cânte, așa că ajunsese chiar la faza în care era în stare să reproducă acordurile introductive de la „Midnight Rambler” încercă și acum să le găsească, dar nu izbuti, sunetele produse semănând mai degrabă cu o lamentație de om bătrân.

Când viră în Topanga Canyon, puse muzicuța deoparte. Drumul prin canion era plin de serpentine, așa că avea nevoie de ambele mâini pe volan. Concentrându-se la șofat, începu să își analizeze situația. Reflectă întâi la Winston, încercând să își dea seama în ce măsură se putea bizui pe ea. Știa că era capabilă și ambițioasă. Ce nu știa era cât de tare se putea ține în fața presiunilor cu care urma să se confrunte, în momentul în care se opunea opiniei FBI și a LAPD. Era norocos că o avea de partea lui, însă în același timp nu putea sta cu mâinile în sân, așteptând ca Winston să rezolve cazul și să i-l aducă practic pe tavă. Da, nu se putea baza decât pe el.

Se gândea că dacă Jaye nu reușea să îi convingă pe ceilalți, atunci în cazul cel mai bun mai avea două zile până ce curtea de punere sub acuzare să emită o condamnare judecătorească și toată povestea să răbufnească în presă. După aceea, șansele lui de a lucra la caz urmau să scadă vertiginos. El va deveni atunci prima știre la jurnalul de seară și de noapte. Nu i-ar mai rămâne decât să renunțe la investigație, să își ia un avocat și să se predea. Prioritatea ar fi atunci să se exonereze în fața instanței, fără a mai pomeni de necesitatea de a-l prinde pe adevăratul asasin și pe cel care îl angajase.

Zări un refugiu cu pietriș la marginea drumului, așa că trase pe dreapta, opri motorul și își pironi privirea în întunecimea prăpastiei din dreapta. Undeva, departe, se vedeau niște lumini la o casă din fundul canionului și se întrebă cum s-ar simți acolo. Întinse mâna să ia muzicuța de pe scaunul din dreapta, pe care n-o găsi însă. Alunecase probabil pe podea, la vreuna dintre curbe.

Se scurseră trei minute, fără să treacă vreo mașină. Readuse automobilul pe banda de circulație, continuându-și drumul. După ce depăși coama

muntelui, observă că șoseaua devenise mai dreaptă, coborând la vale în Woodland Hills. Rămase pe Topanga Canyon Boulevard până ce ajunsese pe Sherman Way, după care viră spre est în Canoga Park. Peste cinci minute, opri în fața locuinței Gracielei, de unde îi privi ferestrele câteva minute. Se gândea la ce urma să-i spună. Nu-și dădea seama exact ce se înfiripase între ei, însă lui i se părea ceva solid și bun. Înainte de a deschide portiera, își imagină cu tristețe eventualitatea în care totul între ei ar fi luat sfârșit.

Graciela deschise ușa de la intrare, până ca el să ajungă acolo, așa că bărbatul se întrebă dacă nu fusese privit până atunci, de după perdele.

— Terry? Ești bine? De ce șofezi?

— A trebuit.

— Haide, intră, intră.

Graciela se trase înapoi, făcându-i loc în vestibul. Se duseră în living, unde se așezară pe aceleași locuri unde stătuseră și prima oară când McCaleb venise aici. Într-un colț, un televizor mic, pe un suport de lemn, funcționa în surdină. Tocmai începeau știrile de ora zece pe Channel 5. Graciela luă telecomanda și opri televizorul. Terry puse servieta grea pe jos, între picioare. Își lăsase sacul cu lucruri în mașină, nevrând să dea de înțeles că aștepta să fie poftit să rămână peste noapte.

— Spune-mi, ce se întâmplă?

— Aștia cred că eu am fost. FBI, LAPD, toți, cu excepția unei polițiște de la regională. Își închipuie că am omorât-o pe sora ta, ca să capăt inima ei.

McCaleb se uită la chipul femeii, după care întoarse capul, asemeni unui om vinovat. Tresări dureros, gândindu-se la ce efect puteau avea toate astea asupra Gracielei, însă în sinea lui se considera vinovat. El era beneficiarul, chiar dacă nu avea nimic de-a face cu crima propriu-zisă. El trăia acum, fiindcă Gloria murise. O întrebare îi răsuna în minte, ca ecoul a zeci de uși trântite pe un coridor întunecos. Cum să pot trăi știind asta?

— E ridicol, spuse Graciela, furioasă. Cum de se pot gândi că tu...

— Stai. Trebuie să-ți spun niște lucruri. Pe urmă, vei decide ce și pe cine să crezi.

— N-am nevoie să aud...

— Te rog doar să mă asculți, de acord? Unde e Raymond?

— Doarme. Învață după-amiaza.

Înclinând din cap, McCaleb se aplecă în față, cu coatele pe genunchi și cu palmele strâns împreunate.

— Mi-au percheziționat barca. Cât am fost cu tine, mi-au scotocit toată barca. Au făcut aceeași conexiune ca și noi. Grupa sanguină. Dar pentru ei eu sunt pivotul. Au găsit niște lucruri pe barcă. Am vrut să-ți spun, până să ajungi să auzi de la ei sau să vezi în ziar ori la TV.

— Ce fel de lucruri, Terry?

— Niște chestii ascunse sub un sertar. Au găsit cercelușul surorii tale. Cruciulița luată de criminal.

O privi cu atenție, înainte să continue. Graciela coborî privirea spre masa cu blat de sticlă, gândindu-se la ceea ce auzise.

— Au mai găsit fotografia din mașina lui Cordell și un buton de cămașă, luat de la Donald Kenyon. Au găsit toate simbolurile luate de asasin, Graciela. Sursa mea, polițista de la regională, mi-a zis că au de gând să ceară instanței punerea mea sub acuzare. Nu mă mai pot întoarce pe barcă, acum.

Graciela îl privi, după care se ridică și se duse la fereastră, deși perdeaua era trasă. Scutura din cap.

— Vrei să plec?

— Nu. Chestia asta e absurdă. Cum pot oamenii ăștia – i-ai povestit polițistei despre intrus? El a făcut probabil asta. El a pus lucrurile alea sub sertar. El e ucigașul. Oh, Doamne! Eram atât de aproape de cel care...

Lăsă fraza neterminată. McCaleb se ridică și se duse spre ea, cu un sentiment de mare ușurare. Graciela nu credea în ipoteza lor. Niciun pic. O îmbrățișă de la spate, îngropându-și fața în părul ei.

— Ce mult mă bucur că mă crezi.

Graciela se răsuci în brațele lui, după care se sărutară lung.

— Cum te-aș putea ajuta?

— Crezând în mine și pe mai departe. Iar eu voi face restul. Pot rămâne aici? Nimeni nu știe că suntem împreună. S-ar putea să vină aici, dar nu cred că pentru a mă căuta pe mine. E posibil să facă asta doar pentru a-ți spune că, în opinia lor, eu sunt vinovatul.

— Vreau să rămâi. Cât timp vei avea nevoie sau vei dori.

— Îmi trebuie doar un loc unde să pot lucra. Unde să pot parcurge din nou toate materialele. Am senzația că mi-a scăpat ceva. Cum a fost cu grupa sanguină. Nu se poate să nu existe niște răspunsuri în atâta hârțogăraie.

— Poți lucra aici. Măine voi sta acasă pentru a te ajuta să cauți prin...

— Nu. Nu se poate. Nu trebuie să faci nimic ieșit din comun. Vreau să te scoli dimineață, să-l duci pe Raymond la școală, apoi să mergi la serviciu. Pot face singur chestia asta. Face parte din meseria mea.

Îi cuprinse fața între palme. Simțea că povara vinovăției se ușura doar prin prezența Gracielei, care deschidea parcă în lăuntrul lui niște porți demult ferecate. Nu știa prea bine la ce putea duce această situație, însă era convins că își dorea din tot sufletul să rupă zăgazurile și să răzbească dincolo de ele.

— Tocmai mă pregăteam de culcare. Vii și tu?

— Cum rămâne însă cu Raymond? N-am fi mai...

— Raymond doarme. Nu-ți face griji în privința lui. Hai deocamdată să avem grijă de noi doi.

38

Dimineață, după ce Graciela și Raymond plecară, iar în casă se făcu liniște, McCaleb deschise servieta de piele și înșiră toate hârțoagele în șase teancuri, pe măsuța de cafea. Contemplându-și opera, bău un pahar cu suc de portocale

și mănca două tartine, cu pâine neprăjită și cu dulceață, rămase probabil de la Raymond. Când termină, se apucă de treabă, sperând că dacă se concentra la ce voia să facă reușea, poate, să nu se mai frământa pentru niște lucruri asupra cărora nu avea niciun control, cum era, bunăoară, întrebarea legată de investigația pe care Jaye Winston îi promisese să o întreprindă apropo de numele de pe listă.

În ciuda acestor gânduri subiacente, care îi mai abăteau atenția de la ceea ce făcea în acel moment, McCaleb simțea cum îi creștea adrenalina. Căuta indiciul revelator. Piesa din puzzle care, până atunci, nu se potrivise nicăieri, dar care acum putea să-și găsească locul firesc, de unde începea să se depeze firul poveștii. Se menținuse ani de-a rândul în postul de la biroul federal, în mare parte fiindcă își urmase instinctele. Așa făcea și acum. Știa că întotdeauna cu cât dosarul unui caz este mai voluminos, altfel spus cu cât s-au adunat mai multe fapte și elemente, cu atât mai adânc este ascuns și indiciul revelator. Voia să pornească acum în căutarea lui, ca atunci când vrei să găsești mărul roșu perfect, care, o dată scos din toată stiva, trage după el și restul merelor.

Dar, deși începuse dimineața foarte vioi și perspicace, până după-amiază McCaleb își pierduse parcă elanul. Timp de aproape opt ore, neîntrerupte poate decât de răgazul de a înghiți niște sandvișuri și de a-i telefona fără succes lui Winston, McCaleb revăzuse fiecare filă a tuturor dosarelor pe care le adunase în zece zile de când se ocupa de acest caz. Iar indiciul revelator – dacă fusese vreodată în aceste hârtii – continua să rămână ascuns. Simțea cum îl năpădeau vechile gânduri paranoice și un groaznic sentiment de izolare. La un moment dat, realizează că visa cu ochii deschiși la locul unde ar fi fost cel mai bine să fugă, în munții din Canada sau pe plajele din Mexic.

La ora patru, sună din nou la Star Center, de unde i se spuse pentru a cincea oară că Winston lipsea. De data asta, totuși, secretara mai adăugă faptul că, după părerea ei, polițista nu avea să vină deloc la serviciu în acea zi. În convorbirile precedente, aceeași secretară, plină de conștiinciozitate, refuzase să îi dezvăluie unde era Winston sau să-i dea măcar numărul de pager. Pentru asta ar fi trebuit să vorbească cu căpitanul, ceea ce McCaleb refuză, știind cât de mult i-ar fi periclitat lui Winston situația, dacă s-ar fi aflat nu numai că aceasta simpatiza cu un individ suspect, ci că, de fapt, chiar îl ajută.

După ce închise telefonul, sună la numărul lui de pe barcă, prilej cu care ascultă cele două mesaje lăsate pe robot în ora precedentă. Primul era de la Buddy Lockridge, care voia să afle ce mai face, iar al doilea fusese o greșeală – o femeie care spunea că nu era sigură dacă avea numărul corect, dar îl căuta pe un individ numit Luther Hatch. Lăsase și un număr unde să poată fi contactată. Lui McCaleb îi era cunoscut numele de Luther Hatch – individul bănuț în cazul la care lucrase prima oară cu Jaye Winston. După ce făcu această legătură, recunoscă și vocea femeii care lăsase mesajul. Femeia vruse să-i spună să o sune.

În timp ce forma numărul pe care i-l lăsase Winston, recunosc și destinația de la capătul firului – sediul din Westwood al biroului federal, unde lucrase.

— Sunt McCaleb.

Tăcere.

— Hei, spuse femeia, în cele din urmă. Mă tot întrebam dacă vei găsi mesajul.

— Ce s-a întâmplat? Poți vorbi?

— Nu prea.

— În regulă, atunci vorbesc eu. Au aflat că mă ajuți?

— Nu tocmai.

— Dar ești acolo fiindcă investigația a fost transferată la biroul federal, așa-i?!

— Îhî.

— Bun. Ai apucat să verifici numele alea?

— De asta m-am ocupat toată ziua.

— Ai obținut ceva? Ți se pare vreunul interesant?

— Nu, aici nu e nimic.

McCaleb închise ochii, înjurând în gând. Unde greșise, totuși? Cum era posibil să se fi ajuns la acest impas? Era derutat, trecând în revistă toate posibilitățile. Se întreba dacă Winston avusese suficient timp să verifice temeinic lista.

— Am putea să ne întâlnim undeva, la un moment dat, să discutăm despre asta? Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Probabil că voi putea, peste puțin timp. Ce-ar fi să-mi dai un număr de telefon unde să te pot suna?

McCaleb tăcea, cântărind propunerea. Nu pregetă însă prea mult. Winston își puna pielea la bătaie pentru el, așa cum îi spusese în seara precedentă. Simțea că putea avea încredere în ea. Îi dădu numărul Gracielei.

— Sună-mă înapoi, cât poți de repede.

— Bine.

— Încă un lucru. Au tăcut deja apel în instanță?

— Deocamdată nu.

— Cât timp crezi că mai e până s-o facă?

— Bine, atunci, ne vedem mâine dimineață. Pa.

Winston închise imediat telefonul, fără să mai aibă ocazia să-l audă pe McCaleb înjurând în gura mare. A doua zi dimineață, urmau să ceară punerea lui sub acuzare pentru omor. Terry era convins că obținerea sentinței nu era decât o simplă formalitate. Era suficient să prezinte în sala de judecată banda de la Sherman Market, după care să arate cercelul găsit în timpul percheziției bărcii. După-amiaza, urma să organizeze niște conferințe de presă – suficient de devreme, desigur, încât știrea să intre în jurnalul de la ora șase.

Stând așa și gândindu-se la viitorul sumbru care îl aștepta, auzi telefonul.

— Sunt Jaye.

— Unde ești?

— În restaurant, la sediul lor. Un telefon public.

McCaleb îi vizualiză imediat poziția, într-o nișă, lângă niște automate de cafea. Suficient de izolat.

— Ce se întâmplă, Jaye?

— Nu e bine. Tipii finisează pachetul cu care se duc în seara asta la procuratură, iar mâine dimineată la curtea de punere sub acuzare. Vor cere acuzarea pentru un omor – Gloria Torres. O dată treaba pornită pe țevă, vor face demersuri pentru a adăuga cazurile Cordell și Kenyon.

— Bun, zise McCaleb, neștiind cum să reacționeze, de fapt. Ajunsese la concluzia că nu avea niciun sens să continue să înjure în gura mare.

— Sfatul meu este să te arăți la față, Terry. Le spui ce mi-ai spus și mie și îi convingi. Voi fi de partea ta, dar în momentul de față am mâinile legate. Dețin niște informații despre bunul samaritean, pe care mai bine nu le-aș avea. Dacă le dezvălui, intru la zdup odată cu tine.

— Cum e cu lista? Chiar nimic?

— Uite cum stau lucrurile. Am discutat despre asta cu ei. Ca să am timp să mă ocup de listă. M-am dus acolo azi de dimineată și le-am spus că, pentru a putea să contracaram argumentele tale în apărare, trebuie să verificăm și cine au fost celelalte persoane primitoare ale organelor prelevate de la Gloria Torres. Le-am spus că am o sursă care ne poate strecura lista cu numele respective, fără a mai trebui să emitem un mandat de percheziție, etcetera, etcetera, iar ei au zis că e grozav așa. Mi-au lăsat toată ziua la dispoziție. Dar, Terry, nimic. Îmi pare rău, dar am verificat fiecare nume. N-am găsit nimic.

— Povestește-mi.

— Păi, n-am lista cu mine, dar...

— Stai un pic.

McCaleb se duse în dormitorul Gracielei, de unde luă copia listei, apoi îi citi lui Winston primul nume.

— J.B. Dickey – a luat ficatul.

— Exact, bun, n-a trăit. I s-a făcut transplantul, dar au apărut complicații, așa că a decedat la trei săptămâni după operație.

— Da, dar asta nu înseamnă că nu putea fi el acela.

— Știu. Dar am vorbit cu chirurgul de la St. Joseph's. A fost un act de caritate. Tipul a fost susținut de Medical, iar spitalul s-a ocupat de restul. Nu era un tip cu bani sau relații, și nici genul de om capabil de omoruri, zău Terry, crede-mă.

— Bine, următorul. Tammy Domike, unul dintre rinichi.

— Exact. E profesoară. Are 28 de ani, măritată cu un tâmplar, doi copii. Nici ea nu se potrivește. Nu era...

— William Farley, celălalt rinichi.

— Pensionar Chippie din Bakersfield. E într-un scaun cu rotile de vreo doisprezece ani – de când s-a ales cu un glonț în șira spinării, în timpul unui control de rutină pe autostradă. Autorul infracțiunii nu a fost prins.

— California Highway Patrol, reflectă McCaleb cu glas tare. Poate avea prieteni, care să fi aranjat treaba asta pentru el.

Winston tăcu câteva clipe, înainte de a riposta.

— Pare improbabil, Terry. Vreau să spun, fii...

— Știu, știu, lasă. Cum rămâne cu ochii? Christine Foye a luat corneea.

— Exact. Vinde cărți ca să câștige o pâine. Abia a terminat facultatea. Nu e nici ea. Știi, Terry, speram ca unul dintre indivizii ăștia să fie vreun milionar, politician sau un tip cu vână și tupeu pentru a face așa ceva. În fine, cineva. Nimic, însă. Îmi pare rău.

— Prin urmare, tot eu sunt singurul suspect și cel mai plauzibil.

— Din păcate.

— Mersi, Jaye, mi-ai fost de mare ajutor. Te las, acum.

— Stai! Să nu fii furios pe mine. Am fost singura persoană care te-a ascultat. Să nu uiți asta!

— Știu, îmi pare rău.

— Păi, mă mai gândeam la ceva. N-am vrut să-ți spun decât după ce aș fi avut timp să verific. Mă voi ocupa de asta începând de mâine. Obțin chiar acum permisul de acces la informație.

— Ce e? Spune-mi, te rog, acum.

— Ei bine, tu ai avut în vedere numai persoanele care au primit organele prelevate după moartea Gloriei Torres, corect?

— Corect. Organele de la Cordell și Kenyon nu au fost recoltate.

— Știu. Nu la asta mă refeream. Dar există în continuare o listă de așteptare, nu-i așa?!

— Da, da, așa e. Eu a trebuit să aștept doi ani, din cauza grupei sanguine.

— Păi, dacă cineva a vrut doar să „miște” lista în sus?

— S-o „miște în sus”?

— Înțelegi cum. Erau ca tine, în așteptare, știind că vor trebui să aștepte mult. O așteptare poate chiar fatală. Nu ți s-a spus și ție că, având în vedere grupa sanguină, nu se știe când va apărea o inimă și pentru tine?

— Da, mi-au spus să nu-mi fac prea multe speranțe.

— OK, așadar poate că tipul nostru așteaptă în continuare, numai că eliminând-o pe Gloria Torres a putut să urce pe listă, cu o cifră. Să-și amelioreze șansele.

McCaleb se gândea la asta. Posibil. Brusc, își aminti de Bonnie Fox, care îi spusese de un alt pacient de la spital, aflat exact în situația în care fusese și McCaleb. Se întreba acum dacă se referise la aceeași situație – grupa sanguină AB cu CMV negativ. Se gândi și la băiatul pe care îl văzuse pe pat, în salon. Să fie el pacientul la care se referise Fox?

McCaleb medita la ce ar fi în stare să facă un părinte pentru a-și salva copilul. Să fie oare posibil?

— Da, s-ar putea să meargă. Ce spui tu e că s-ar putea să fie cineva aflat pe lista de așteptare.

— Exact. Așa că mă voi duce la BOPRA, cu un mandat autorizat, pentru a obține toate listele de așteptare, cu fișele aferente ale donatorilor de sânge. Ar fi interesant să-i vedem cum reacționează.

McCaleb mișcă din cap, cu un aer aprobator, deși mintea îi zburase în altă parte.

— Stai un pic, stai un pic. E prea complicat.

— Ce anume?

— Toată chestia asta. Dacă cineva voia să urce pe listă, de ce să mai scoți și donatorii? De ce n-ar fi mai simplu să elimini persoanele aflate pe listă?

— Fiindcă ar putea fi prea evident. Dacă nimeresc două-trei persoane care au nevoie de transplant de inimă sau de ficat există riscul de a da naștere unor întrebări. Referindu-mă însă la donatori, devine mai abscons. Nimeni nu s-a gândit la asta, până n-ai apărut tu.

— Probabil, zise McCaleb, nu prea convins. Păi, dacă ai dreptate ar însemna ca pistolarul să atace iarăși. Trebuie să parcurgi lista donatorilor din grupa AB. Trebuie să-i avertizezi, să-i protejezi.

Această posibilitate îl stimulează din nou. Simțea cum îi crește adrenalina.

— Știu. După ce obțin autorizație, le voi spune lui Nevins și Uhlig, în fine, tuturor, ce fac. De aceea trebuie să te arăți la față, Terry. E singura modalitate. Trebuie să vii cu un avocat și să pui toate cărțile pe masă, după care să-ți asumi riscul. Nevins, Uhlig, toți sunt băieți deștepți. Își vor da seama unde au greșit.

McCaleb nu răspunse. Intuia logica polițistei, însă ezita fiindcă nu-i plăcea să se dea pe mâna altora. Prefera să se bizuie pe el însuși.

— Ai un avocat, Terry?

— Nu, n-am. De ce să îmi iau un avocat? N-am făcut nimic rău.

Se crispă. Auzise, la viața lui, nenumărați indivizi vinovați care făcuseră aceeași afirmație. Lucru pe care îl știa și Winston, probabil.

— Am vrut să te întreb dacă nu cunoști un avocat care să te poată ajuta. Fiindcă, altminteri, îți pot recomanda câțiva. Bunăoară, Michael Haller Jr. ar fi o alegere bună.

— Cunosc și eu niște avocați, la nevoie. Mă voi mai gândi la asta.

— Bine, sună-mă. Pot să te duc la ei și să mă asigur că totul se va desfășura corect.

McCaleb gândea cu repeziciune; vedea parcă în fața ochilor celula de interogatoriu de la închisoarea regională. Fusese de nenumărate ori acolo, ca agent federal însă. Știa câtă gălăgie e la închisoare și cât de primejdios. Și mai știa că, nevinovat sau nu, nu voia să se expună la așa ceva.

— Terry, mai ești pe fir?

— Da, scuze. Mă gândeam doar la ceva. Cum pot da de tine pentru a aranja treaba asta?

— Îți las numărul de pager și pe cel de acasă. Sună-mă oriunde, oricând.

— Nu-mi vine să cred așa ceva. Am ajuns să mă gândesc să mă predau pentru un lucru pe care nu l-am făcut.

— Știu, înțeleg. Numai că adevărul e cel mai tare întotdeauna. Rezolvă totul. Nu uita să mă suni, Terry, când te vei decide.

— Sigur.

McCaleb închise telefonul.

Asistenta lui Bonnie Fox, tipa aceea veșnic ursuză, îi spuse lui McCaleb că doctorița fusese în operație toată după-amiaza și că nu va fi disponibilă, probabil, decât peste vreo două-trei ore. Terry se abținu să nu înjure. Îi lăsă numărul Gracielei, spunându-i ursuzei să își noteze ca Fox să îl sune neapărat, indiferent de oră. Tocmai voia să închidă, când îi mai veni o idee.

— Apropo, cine primește inima?

— Ce?

— Ai zis că e în operație. Care e pacientul? Cumva băiatul?

— Îmi pare rău, dar nu am voie să discut despre alți pacienți cu dumneata.

— Splendid. Atunci ai grijă să-i spui să-mi telefoneze.

McCaleb își petrecu următorul sfert de oră foindu-se de colo-colo, din living în bucătărie și înapoi, sperând la modul absurd ca telefonul să sune, iar la capătul firului să fie Fox.

În cele din urmă, izbuti să își izoleze anxietatea într-un compartiment dosnic al minții, începând să se gândească la problemele mai mari pe care le avea. Știa că trebuia să ia decizii, cea mai importantă fiind aceea de a se hotărî dacă își va angaja sau nu avocat. Știa că Winston avea dreptate; era cea mai inteligentă mișcare pentru a se bucura de protecție în fața legii. Numai că nu se încumeta să îl sune pe Michael Haller Jr. Și nici pe altcineva; ar fi însemnat să renunțe la iscusința lui profesională, bizuindu-se pe a altuia.

În living, pe măsuța de cafea, nu mai rămăsese niciun document. Pe măsură ce parcursese dosarele, le pusese la loc în geanta de piele. La vedere mai erau acum doar videocasetele.

Vrând să scape de obsesia că nu reușea să-și amintească exact ce îi spusese Fox despre celălalt pacient, luă prima casetă din teanc și o vâri în videorecorder. Era ceva automat doar ca să-i distragă atenția.

Când se așază înapoi pe canapea, constată că tot la altceva se gândea. Nici nu-l interesa ce se vedea pe ecran. Michael Haller, Jr., se gândea Terry. Da, bun avocat. Nu la fel de bun ca taică-său, legendarul Mickey Haller. Numai că legenda pălise demult, iar tânărul îi luase locul, fiind unul dintre cei mai căutați și renumiți avocați ai apărării din Los Angeles. McCaleb știa că Haller Jr. putea să-l scoată basma curată. Dar, firește, asta ar urma după ce presa i-ar distruge orice bună reputație, după ce toate economiile lui s-ar duce pe apa sâmbetei și după ce ar vinde *The Following Sea*. Și, chiar și după ce se termina totul și rămânea curat, tot va rămâne cu stigmatul suspiciunii și vinovăției.

Pe veci.

McCaleb miji ochii, întrebându-se la ce se zgâia, de fapt, pe ecranul televizorului. Camera era focalizată asupra picioarelor și a tălpilor unei persoane aflate pe o masă. Pe urmă, își recunoscă cizmele și se dumiri ce anume vedea. Ședința de hipnoză. Camera funcționa, când se suise pe masă, ca să scoată tuburile de neon. James Noone apăru în cadru, întinzând mâna să ia unul dintre tuburile fluorescente pe care el le dăduse jos.

McCaleb înșfacă telecomanda de pe brațul canapelei și apăsă pe butonul de derulat repede înainte. Știind că uitase să revadă ședința de hipnoză, așa cum îi promisese căpitanului Hitchens, decise, totuși, să sară peste preliminarii. Derulă caseta până dincolo de interviul inițial și de exercițiile de relaxare, până la interogatoriul propriu-zis, când Noone era deja sub efectul hipnozei. Voia să-l audă pe bărbat povestind detaliile împușcăturii și fugii criminalului.

McCaleb privea extrem de concentrat; în scurt timp, începu să simtă aceleași efecte fizice de frustrare pe care le avusese și în timpul ședinței propriu-zise. Noone fusese un subiect perfect. Rar i se întâmplase să hipnotizeze un martor care să își amintească asemenea amănunte. Marea supărare era că nu reușise să îl vadă bine pe șofer și că plăcuțele de înmatriculare de la Cherokee fuseseră acoperite.

— La naiba, înjură McCaleb când caseta se termină.

Tocmai se pregătea să deruleze banda și să pună din nou interviul, când brusc incremeni, cu degetul pe buton. Tocmai văzuse ceva ce nu se potrivea cu restul, ceva ce îi scăpase în timpul ședinței de hipnoză, fiindcă îl deranjase prezența lui Winston, care vruse să asiste. Derulă banda înapoi, dar foarte puțin, după care îi dădu drumul la ultimele întrebări pe care le pusese.

Pe bandă, McCaleb se pregătea să încheie, adresându-i subiectului câteva întrebări răzlețe și cam aiurea, venite mai mult din starea de enervare care îl cuprinsese. Îl întrebase dacă văzuse vreo etichetă lipită pe parbrizul Jeepului. Noone răspunsese nu. McCaleb epuizase toate întrebările. Se întorsese spre Winston și o întrebase: „Altceva?”

Deși McCaleb își încălcase propriul regulament, adresându-i o întrebare unui neparticipant la ședință, Winston se conformase regulilor și nu îi dăduse un răspuns verbal. Scuturase din cap în semn că nu avea nimic de adăugat.

— Sigur? insistase McCaleb.

Din nou, aceeași mișcare cu capul. Nu. În acel moment, Terry începu să-l scoată din transă pe Noone.

Ceva nu fusese însă în regulă, lucru de care nu-și dăduse seama atunci. Ocoli acum măsuta de cafea, cu telecomanda în mână, aplecându-se mult spre ecran. Derulă din nou banda, pentru a se uita încă o dată la acea secvență.

— Ticălosule, șopti Terry, după ce se uită din nou. Tu trebuia să-mi fi răspuns, Noone. Tu!

Apăsă pe buton și scoase caseta din aparat, după care se întoarse să ia o alta, din stiva de pe masă, pe care o dăduse în urmă. Căută cu febrilitate printre casete, până ce o găsi pe cea pe care scria Sherman Market. Puse banda în aparat, o derulă rapid înainte, după care opri imaginea acolo unde bunul samaritean era pe ecran.

Videorecorderul nu era suficient de performant încât să poată păstra imaginea neclintită pe ecran. Scoase caseta și se uită la ceas. Era 4:40. Trânti telecomanda pe televizor și se duse la telefonul din bucătărie.

Tony Banks acceptă și de data asta să mai rămână după program la Video GraFX Consultants (VGC), ca să-l aștepte pe McCaleb. Acesta reuși inițial să se strecoare destul de repede cu mașina. Deși era oră de vârf, majoritatea

vehiculelor circulau în cealaltă direcție – mâna de lucru a orașului care se ducea spre cartierele de locuințe din Valley. Când viră însă spre sud, pe autostradă, ca să treacă prin Cahuenga Pass în Hollywood, se trezi în față cu un șir nesfârșit de automobile. Opri în cele din urmă Ford-ul lui Buddy Lockridge, în parcare pentru angajați de la VGC la ora șase și cinci. Și de data asta, Tony Banks veni personal să-i deschidă.

— Mulțam, Tony. Îmi ești de mare ajutor.

— Nicio problemă.

Lui McCaleb nu-i scăpă, însă, că de data asta tonul lui Tony nu mai era la fel de entuziast. Intrară exact în încăperea unde fuseseră și cu o săptămână în urmă. McCaleb îi dădu lui Banks cele două benzi cu care venise.

— Pe fiecare este un tip. Vreau să îmi dau seama dacă este vorba despre aceeași persoană.

— Adică nu reușești să-ți dai seama.

— Nu prea. Arată altfel. Dar cred că e vorba despre o deghizare. Vreau să mă conving.

Banks puse prima bandă în videoplayer, în partea din stânga a consolei, îi dădu drumul, iar pe monitorul de deasupra începură să se deruleze imaginile filmate la Sherman Market.

— Ăsta-i tipul?

— Exact. Îngheață imaginea când va fi suficient de clară.

Secvența încremeni pe ecran în faza în care așa-zisul „bun samaritean” se vedea din profil, pe partea dreaptă.

— Cum e asta? Îmi trebuie profilul. E greu să fac o comparație cu un prim-plan.

— Cum vrei tu.

Îi dădu lui Banks a doua bandă, pe care acesta o puse în videocasetofonul din dreapta, așa că în scurt timp pe ecran apărură imaginile de la ședința de hipnoză.

— Derulează înapoi. Cred că există un profil înainte ca tipul să se așeze.

Banks se conformă.

— Aici ce-i faci tipului?

— Îl hipnotizez.

— Zău?!

— Așa am crezut atunci. Dar acum cred că m-a fentat tot timpul.

Banks opri banda. James Noone privea spre dreapta, probabil spre ușă. Banks reglă claritatea din butoane, folosind totodată mouse-ul de la computer pentru a mări imaginea, după care îi dădu contrast. Făcu același lucru și cu imaginea de pe ecranul din stângă. Pe urmă se rezemă de spătar, privind cele două profiluri. După câteva minute, scoase din buzunar un indicator cu infraroșu și spuse:

— Mda, tenul nu se potrivește. Unul dintre ei pare a fi mexican.

— Asta n-ar fi greu. Câteva ceasuri într-un salon de cosmetică, și te-ai bronzat de minune.

Banks arătă apoi spre nasul bunului samaritean.

— Uită-te la curbura nasului. Vezi umflătura dublă?

— Da.

Punctul luminos la creionului-indicator sări pe ecranul din stângă, unde găsi aceeași trăsătură și pe nasul lui James Noone.

— E o presupunere neștiințifică, dar mie mi se pare aproape la fel, zise Banks.

— Și mie.

— Ochii sunt de culori diferite, dar și asta se poate aranja.

— Lentile de contact.

— Corect. Iar aici, linia maxilarului la tipul din dreapta. Efectul poate fi dat de o proteză dentară – știi cum, ca acelea din cauciuc, care se folosesc în timpul somnului – sau chiar de niște cocoloașe de hârtie moale, cum a folosit Brando în *Nașul*.

McCaleb încuviință din cap, remarcând în gând o altă posibilă legătură cu filmul la care se gândise deja. „Prăjitura”, iar acum cocoloașele de hârtie, pe post de implant de obraji.

— Și părul se poate modifica întotdeauna ușor, zicea Banks. De fapt, tipul ăsta arată de parcă ar purta o perucă.

Banks plimbă punctul roșu de-a lungul liniei frontale a părului de pe creștetul bunului samaritean. McCaleb se muștră în gând pentru faptul că nu observase lucrul ăsta până acum. Linia părului era impecabilă, semn incontestabil că era vorba despre o perucă.

— Ia să vedem ce mai găsim.

Tony reveni la butoane pentru a readuce imaginea la forma inițială. Folosi apoi mouse-ul, pentru a mări o altă zonă delimitată. Măinile bunului samaritean.

— E ca la puicuțe. Și bărbații se fardează, poartă peruci, ba chiar își aranjează și țâțele. Doar cu mâinile nu au ce face. Măinile – iar, uneori, și picioarele – îi trădează întotdeauna.

După ce mări pe ecran mâinile bunului samaritean, făcu același lucru și la monitorul din dreapta, măbind mâna dreaptă a lui Noone. Banks se ridică în picioare, ajungând cu ochii în dreptul ecranelor, după care se apropie de monitoare, studiind și comparând mâinile.

— OK, uite aici.

McCaleb se ridică în picioare, privind concentrat spre ecrane.

— Ce?

— Primul are o cicatrice la încheietura degetului. O vezi? Zona asta mai deschisă la culoare?

Terry se apropie și mai mult de mâna dreaptă a bunului samaritean.

— Stai un pic, zise Banks. Deschise un sertar de la consolă și scoase o lupă fotografică. Încearcă și cu asta.

McCaleb ținu lupa deasupra încheieturii degetului, privind cu atenție. Se vedea un mic brâu de piele mai albă, ca o cicatrice. Deși pe ansamblu imaginea era distorsionată și încețoșată, identifică clar cicatricea, care avea forma unui semn de întrebare.

— OK. Hai s-o vedem și pe cealaltă.

Păși în stânga și se folosi de lupă pentru a localiza aceeași încheietură a degetului de la mâna dreaptă a lui James Noone. Acesta își ținea brațul în altă poziție și într-un alt unghi, însă brâul de piele mai albă, ca o cicatrice, era tot acolo. Terry rămase nemișcat, studiind imaginea, până se convinse că așa era. Pe urmă închise ochii pentru câteva clipe. Absolut sigur. Individul de pe cele două monitoare era una și aceeași persoană.

— Ei, e acolo?

McCaleb îi întinse lupa...

— Da, exact, e acolo, ai să vezi. Aș putea cumva obține niște fotografii cu aceste două imagini?

Tonny se uita cu lupa la cel de-al doilea ecran.

— Corect, e acolo. Răspunsul e „da”. Se pot face și fotografiile pe suport de hârtie. Voi pune imaginile pe o dischetă, ca să le duc la imprimanta din laborator. Durează doar câteva minute.

— Mulțam, băiete.

— Sper să-ți folosească.

— Nici nu știi tu cât de mult!

— Apropo, ce face tipul acolo? Îmbrăcat ca un mexican și pus pe fapte bune?

— Aparent. Într-o bună zi îți voi povesti totul, de la cap la coadă.

Banks renunță să-l mai descoasă, apucându-se să transfere imaginile pe o dischetă, având grijă să includă și începutul fiecărei casete.

— Vin în două minute, numai să nu trebuiască să încălzesc mai întâi mașinăria aia de printer.

— Apropo, aș putea da un telefon între timp?

— Sigur. E un aparat în sertarul din stânga. Formezi întâi nouă.

McCaleb telefonă acasă la Winston, unde îi răspunse robotul. În timp ce îi asculta vocea, se gândea dacă să îi lase totuși un mesaj, de teamă să nu o compromită, în cazul în care s-ar fi descoperit că avusese relații cu un presupus suspect de omucidere. Decise însă că descoperirile făcute în ultima oră îl îndreptățeau să își asume și acest risc. Nu voia să îi dea un apel pe pager, fiindcă nu se simțea în stare să stea să mai aștepte febril și telefonul ei. Trebuia să acționeze, întocmi rapid un plan, iar după semnalul sonor îi lăsă un mesaj.

— Jaye, sunt eu. Îți voi explica totul când ne vedem, dar deocamdată te rog doar să ai încredere în mine. Știu cine este ucigașul. E Noone, Jaye, James Noone. Mă duc acum la el acasă – la adresa indicată în raportul prin care și-a făcut depozitia de martor. Vino și tu acolo, dacă poți. Îți voi povesti totul atunci.

Închise telefonul și o sună pe pager. Pe urmă îi formă numărul de acasă și închise. Cu puțin noroc, Winston va primi mesajul și se va îndrepta spre locuința lui Noone, ca să-mi asigure spatele, se gândea McCaleb.

Bărbatul luă servieta de piele și deschise buzunarul cu fermoar. Cele două arme erau acolo, revolverul lui, un SigSauer P-228, și un HK P7, pe care acum știa că James Noone i-l plantase sub barcă. McCaleb băgă mâna în servietă și

își scoase pistolul, pe care, după ce îl verifică, și-l vârî sub betelie, la spate, trăgând sacoul deasupra.

40

Interogat de poliție în seara când fusese ucis Cordell, James Noone furnizase o singură adresă, atât ca domiciliu, cât și ca loc de muncă. Până să ajungă acolo, McCaleb își dădu seama că adresa de pe Atoll Avenue, din North Hollywood nu se potrivea nici ca locuință, și nici ca sediu de firmă. Zona aceasta din Valley constituia un talmeș-balmeș de cartier rezidențial, comercial și chiar industrial.

Înaintă lent spre nord, pe 101, trecând înapoi prin Cahuenga Pass, apoi acceleră ușor când intră pe 134, către nord. Ieși pe Victory și coti în stângă. Până ce găsi Atoll Avenue. Nu încăpea nicio îndoială: se afla într-o zonă industrială. Mirosea a brutărie; ceva mai încolo, într-o curte împrejmuțată de un gard erau niște plăci de granit una peste alta, într-o stivă înaltă parcă până la cer. Tot felul de depozite, pe care nu scria nimic. Un angrosist de chimicale pentru piscine și un centru de reciclare a deșeurilor industriale. Exact acolo unde Atoll se înfunda la o șină dezafectată de cale ferată, năpădită de buruieni, McCaleb viră pe o alee mărginită de o parte și de cealaltă de câte un șir lung de depozite ca niște garaje. Fiecare construcție reprezenta câte o mică firmă sau depozit. Unele aveau numele firmei pictat pe ușile de aluminiu, altele nu prezentau niciun semn de identificare, fiind ori neocupate, ori folosite clandestin pentru depozitare. McCaleb opri mașina în fața ușii ruginite pe care se afla adresa dată de James Noone polițiștilor, în urmă cu trei luni. Niciun alt însemn pe ușă, în afară de adresă. Opri motorul și coborî.

Era o noapte neagră. Fără lună, fără stele. Șirul de depozite se vedea lung și întunecos, cu excepția câte unui felinar la fiecare intrare. McCaleb privea în jur. Se auzea o muzică în surdina – Jimi Hendrix cântând *Let me stand next to your fire* – de undeva parcă departe. Iar ceva mai încolo, pe stradă, ușa garajului fusese trasă strâmb în jos și nu se închisese complet, lăsând un gol pieziș, la bază, ca un surâs schimonosit și mai negru decât cerul.

Studie garajul lui Noone, lăsându-se pe vine ca să vadă dacă ușa era trasă până pe trotuar. Nu-și dădea seama exact, dar avea senzația că dinăuntru se strecura afară o lumină difuză. Se apropie mai mult și desluși conturul lacătului care lega un inel de oțel de pe ușă cu altul identic încastrat în beton.

Se ridică în picioare și bătu cu palma în ușă. Zgomotul răsună puternic, cu reverberații lungi până în interiorul garajului. Făcu un pas înapoi și privi iarăși înjur. În afară de muzica aceea, o liniște desăvârșită. Până și aerul era nemișcat. Vântul nopții nu-și croise drum printre cele două șiruri de garaje.

McCaleb se sui înapoi în mașină, porni motorul și dădu marșarier, până ce ajunse într-o poziție în care farurile băteau cât de cât pe garajul lui Noone.

Opri motorul, dar lăsa luminile aprinse, ieși afară și se duse la portbagaj. Ridică mocheta, găsi un levier și, ocolind mașina, se duse la ușa garajului. Se uită în dreapta și în stânga pe alee, după care se aplecă spre lacăt.

Ca agent federal, McCaleb nu fusese niciodată implicat într-o forțare ilegală de domiciliu. Știa că era ceva de rutină, însă preferase să evite această dilemă etică. Nici urmă de dilemă, însă, acum, în timp ce împingea bara de fier în bucla lacătului. Nu mai deținea legitimație de serviciu și, mai ales, de data asta era ceva absolut personal. Noone era ucigașul și, mai rău chiar, încercase să pună totul în cărca lui. Așa că nicio remușcare privind drepturile lui Noone, în cazul unei percheziții neautorizate.

Ținând bine de mânerul levierului, roti bara în sensul acelor ceasornicului, ca pe o pârghie. Lacătul propriu-zis era solid și nu ceda, în schimb anoul fixat de ușă scrâșnea sub apăsarea puternică, așa că până la urmă se desprinse.

McCaleb se ridică în picioare, privind înjur, cu urechile ciulite. Nimic. Doar Hendrix interpretând o melodie de-a lui Bob Dylan, „All Along the Watchtower”. Se duse repede înapoi la Taurus, puse la loc levierul, trase mocheta peste cutia de scule și închise capacul de la portbagaj.

Ocolind din nou mașina, se aplecă spre cauciucul din față, plimbându-și două degete pe buza roții, ca să adune pe piele un strat bun de praf negru de carbon de la plăcuțele de frână. Se duse la ușa garajului și, ghemuindu-se pe vine lângă încuietoare, mânji cu praf negru soclul unde fusese anoul, ca să pară că ruptura se produsese cu mai multă vreme înainte. Pe urmă se șterse bine pe una dintre șosetele negre cu care era încălțat.

Când termină, apucă în mâna dreaptă mânerul de tragere fixat pe ușă. Cealaltă mână și-o duse la spate, pe sub sacou. O trase apoi în față, cu degetele încheștate pe pistolul pe care îl ținea la nivelul umărului, cu țeava îndreptată spre cer. Dintr-o mișcare, se ridică în picioare, smucind în sus ușa, simultan, până deasupra capului.

Își plimbă privirile rapid pe peretele din fund al garajului, cu arma poziționată acum în direcția în care privea. Farurile de la mașină luminau cam o treime din interiorul garajului. Un pat improvizat, lăsat în dezordine, un teanc de cutii de carton, lângă peretele din stânga. Privind în dreapta, văzu conturul unui birou și al unor fișete. Pe masă se afla un computer; monitorul părea aprins, cu ecranul întors spre peretele din spate, pe care proiecta o lumină violetă. McCaleb remarcă și lampa care atârna din tavan. În lumina difuză, desluși tubul de aluminiu care cobora din soclul lămpii, de pe tavan, până la comutatorul de pe perete, din dreptul patului. Se trase lateral, apăsând pe întrerupător, fără să se uite la el.

Un tub de neon clipi o dată, bâzâi și apoi umplu garajul cu lumina lui crudă. McCaleb văzu acum că înăuntru nu era nimeni. În plus, niciun dulap, nicio debara, unde să se fi putut ascunde cineva. Doar spațiul acela relativ strâmt, cu un amestec de mobilier de birou și lucruri strict necesare într-o locuință – un pat, o comodă cu sertare, un radiator electric, o plită cu două ochiuri și un frigider de mărime mijlocie. Fără chiuvetă și fără baie.

McCaleb (acu câțiva pași în spate și apoi ocoli mașina. Băgă mâna pe geamul deschis și stinse farurile. Își vârî pistolul în betelie, de data asta în partea din față, de unde îl putea lua mai ușor. Într-un final, intră în garaj.

Dacă afară aerul i se păruse nemișcat, înăuntru era de-a dreptul stătut. McCaleb se mișcă lent spre biroul de oțel și se uită la computer. Monitorul era aprins, iar pe ecran strălucea un screen saver. Numere de tot felul și de toate mărimile, la fel ca și culori diverse pluteau pe o mare de catifea purpurie. McCaleb se holbă la ecran câteva momente și simți o zvâcnitură lăuntrică, aproape ca un mușchi care se contractase brusc, undeva în adâncul corpului. În minte i se formă subit imaginea unui singur măr roșu săltând pe un linoleum murdar, după care dispăru. Un tremur i se fofilă în sus pe șira spinării.

— La naiba.

Întoarse capul, remarcând că și pe birou se aflau niște cărți așezate între două suporturi de alamă. Majoritatea erau manuale de utilizare și accesare a internetului. Două volume conțineau adrese de Internet, iar alte două biografia unor hackeri foarte cunoscuți. Mai existau și trei cărți despre investigarea scenei unei crime, un manual despre anchetarea omuciderilor, o carte despre investigațiile derulate de FBI referitoare la un ucigaș poreclit „Poetul” și, în fine, două cărți despre hipnoză, ultima fiind despre un tip Horace Goble. Acesta fusese subiectul a nenumărate investigații efectuate de unitatea FBI specializată în crime în scie. Goble era un fost comediant din Las Vegas, care își folosisse talentele de hipnotizator, împreună cu tot felul de droguri, pentru a molesta o serie de tinere la niște bălciuri de țară din Florida. Din câte știa McCaleb, tipul era încă în închisoare.

McCaleb ocoli încet biroul și se așeză pe scaunul uzat din fața computerului. Folosind un pix, deschise sertarul din mijloc, în care nu era mare lucru: niște pixuri și o cutie de plastic pentru CD-Rom. Tot cu pixul, deschise și cutia și văzu că se numea *Brain Scan*. Citi textul de pe coperta interioară și constată că CD-ul oferea utilizatorilor un tur asistat al creierului omenesc, cu detalii grafice și o analiză a modului de funcționare.

Închise sertarul și, cu pixul, trase afară unul dintre cele două sertare laterale. În primul nu era nimic, în afară de o cutie nedesfăcută de biscuiți. Închise sertarul; dedesubt se afla un altul, pentru dosare. Câteva mape atârnavă pe două șine. Aplecându-se ca să poată vedea mai bine, McCaleb citi numele de pe eticheta primului dosar:

GLORIA TORRES

Pixul îi scăpă din mână. În aceeași clipă, însă, se decise să nu-i ridice. Nici nu-i mai păsa dacă lăsa amprente sau vicia o scenă a crimei. Trase dosarul alară și îl deschise pe birou. Conținea fotografia cu Gloria, îmbrăcată diferit de la una la alta. În două dintre poze, era și Raymond. Într-una, era cu Graciela.

Dosarul conținea rapoarte de supraveghere dactilografiate. Descrieri amănunțite ale acțiunilor Gloriei, pe baza unei urmăriri zilnice. Le trecu rapid

în revistă, remarcând însemnările repetate referitoare la opririle femeii, seară de seară, la Sherman Market.

Închise dosarul, lăsându-l pe birou, și se întinse să-l ia din sertar pe următorul. Îi știa dinainte numele:

JAMES CORDELL

Nici nu se mai obosi să-l deschidă. Presupunea că înăuntru se aflau niște poze și însemnări de la diverse supravegheri. Preferă, așadar, să scoată următorul dosar. Exact cum era de așteptat:

DONALD KENYON

Nu scoase însă acest dosar. Cu degetul, le înclină un pic pe celelalte, ca să vadă ce scria pe el. În acel moment, simți că îi sare inima din piept. Cunoștea absolut toate numele de pe acele dosare.

— Tu ești, șopti Terry.

Și cu ochii minții văzu merele rostogolindu-se pe podea, în toate direcțiile.

Împinse cu bruschețe sertarul, astfel încât bufnitura puternică îl sperie de-a binelea, răsunând în tot garajul. Privi afară, în noapte, prin ușa deschisă, trăgând cu urechea. Nu se auzea nimic, nici măcar muzica aceea dinainte. Doar liniștea din jur.

Ochii i se îndreptară spre ecranul monitorului, studiind numerele care alunecau leneșe pe toată suprafața. Știa că, în mod cert, computerul fusese lăsat în stare de funcționare cu un scop anume. Nu fiindcă Noone trebuia să se întoarcă, pentru că plecase demult. McCaleb fusese așteptat aici. Știa asta acum, știa în adâncul sufletului că Noone regizase fiecare mișcare.

Terry apăsă pe o tastă, iar în loc de screen saver pe ecran apăru o căsuță care cerea parola de acces. Bărbatul nu pregetă. Avea senzația că era jucat asemeni unei marionete. Introduse niște cifre într-o ordine pe care o știa pe dinafară.

903472568

Apăsă pe ENTER, iar computerul începu să lucreze. După acceptarea parolei, pe ecran apăru formatul programului de bază – un fond alb cu diferite iconițe. McCaleb le studie rapid. Majoritatea erau pentru a intra în diferite jocuri. Unele permiteau accesul în America Online, iar altele în Word pentru Windows. Ultimul simbol la care se uită era un mic fișier; deduse că aceasta reprezenta iconița de acces în fișierele computerului. Găsi mouse-ul electronic de lângă computer și, cu ajutorul lui, îndreptă săgeata spre această ultimă iconiță. Dublu clic, iar computerul intră în FILE MANAGER, unde fișierele erau înșirate pe partea stângă a ecranului, în linie dreaptă. Dacă alegea unul dintre fișiere și făcea clic cu săgeata pe el, putea vizualiza titlurile documentelor conținute de acel fișier, pe o coloană în dreapta ecranului.

Folosind mouse-ul, McCaleb plimbă săgeata în josul coloanei cu fișiere, studiindu-l pe fiecare. Majoritatea erau fișiere de software, pentru operarea programelor din spatele diferitelor iconițe, ca America Online, jocul Las Vegas Casino și altele. În cele din urmă, însă, ajunse la un fișier intitulat CODE. Făcu clic cu mouse-ul, iar în partea dreaptă a ecranului apărură titlurile câtorva documente. Le citi repede și își dădu seama că, de fapt, corespundeau cu numele dosarelor din sertar.

Toate, cu excepția unui singur document. McCaleb se holbă lung la el. Cu degetul ridicat peste butonul mouseului.

McCaleb.doc

Făcu clic și documentul se deschise. Terry începu să îl citească, aidoma unuia care își citește propriul necrolog. Cuvintele îl umpleau de groază, fiindcă știa că îi modificaseră iremediabil viața. Îi despuiau sufletul, goleau de sens toate realizările lui, ridiculizându-le oribil.

Salut, agent McCaleb:

Ești tu acolo, așa sper.

Așa voi presupune, oricum, că ai fost la înălțimea minunatei reputații pe care ți-ai purtat-o cu atâta noblețe.

Mă întreb dacă ești singur? Ai ajuns să fugi de ei, ca unul urmărit de poliție? Dar, firește, acum ai ce îți trebuie pentru a te salva. Vreau să te întreb, însă, cum te-ai simțit în postura celui vânat? Am vrut neapărat să știi ce înseamnă această senzație. Senzația trăită de mine... Cumplit să trăiești cu frica în suflet, nu?

Frica nu doarme niciodată.

Cel mai mult, însă, agent McCaleb, mi-am dorit un loc în inima ta. Am vrut să fiu tot timpul cu tine.

Cain și Abel, Kennedy și Oswald, întunericul și lumina. Doi opozanți demni unul de celălalt, înlănțuiți pe veci...

Puteam să teucid. Am avut puterea și ocazia.

Dar ar fi fost prea simplu, nu crezi? Tipul de pe debarcader, cerând îndrumări. Plimbarea ta matinală, tipul de pe dig, cu undița de pescuit. Ți-aduci aminte de mine?

Acum, da. Eram acolo. Dar ar fi fost prea simplu, îmi dai dreptate? Prea simplu.

Vezi tu, mie îmi trebuia ceva mai mult decât o răzbunare sau decât înfrângerea unui dușman. Astea sunt ținte numai pentru proști. Eu voiam – ba nu, simțeam nevoia, tânjeam după altceva. Să te pun la încercare întâi, preschimbându-te în mine. Răul. Cel vânat.

Pe urmă, când ieșezi din acest pârjol, cu pielea arsă, dar întreg la trup, să mă arăt sub chipul celui mai mare binefăcător al tău. Da, eu am fost. Am urmărit-o. Am studiat-o. Am ales-o pentru tine. A fost darul pe care ți l-am făcut, de „ziua îndrăgostiților”.

Ești al meu pentru totdeauna, McCaleb. Fiecare răsuflare de-a ta mi se datorează. Fiecare bătaie a acelei inimi furate este ecoul vocii mele în capul tău. Mereu. Zilnic.

Nu uita...

Fiecare răsuflare...

Terry ședea țeapăn, cu mâinile încrucișate la piept, de parcă l-ar fi spintecat cineva cu o lamă de cuțit. Un fior adânc îi scutura mădularele; un geamăt stins îi ieșea din gâtleej. Împinse scaunul în spate, ca să se îndepărteze de oribilul mesaj de pe ecran, aplecându-și trupul în față, ca un om zdrobit. Avionul lui se prăbușea.

41

Gândurile lui erau roșii ca sângele și negre. Avea senzația că se află într-un vid permanent, înconjurat de cortina de catifea a spațiului negru, băjbâind neîncetat cu mâinile după despărțitura pe unde ar fi putut scăpa, dar pe care nu izbutea să o găsească. Vedea chipurile Gracielei Rivers și al lui Raymond, ca niște imagini îndepărtate, care se pierdeau în întuneric.

Brusc, simți o mână rece pe ceafă și sări în sus, țișând ascuțit ca un condamnat la moarte înainte de a fi pus la zid. Se ridică. Era Winston. Se speriasse și ea de reacția bărbatului.

— Terry? Ești bine?

— Da. Adică, nu. El este. Noone e Ucigașul Codificat. El i-a omorât pe toți. Pe ultimii trei, pentru mine. A făcut-o, până ce i-a ieșit. A omorât-o pe Gloria Torres pentru inima ei, știind că va ajunge la mine. Ca eu să pot trăi și să devin testamentul viu al gloriei lui.

Pe McCaleb îl frapară subit coincidența numelui și scopul urmărit de Noone.

— Stai un pic, zise Winston. Ia-o mai încet. Ce vrei să spui de fapt?

— El este. Totul se află aici. Verifică dosarele, computerul. El i-a ucis și pe ceilalți. Pe urmă, s-a decis să mă salveze. Să ucidă pentru mine.

Arată spre ecranul calculatorului, unde era afișat mesajul pentru McCaleb. Așteptă ca Winston să-l citească, dar până la urmă nu se mai putu stăpâni.

— Toate piesele au fost aici, la îndemână. Tot timpul ăsta.

— Care piese?

— Codul. Era atât de simplu. A folosit fiecare cifră, în afară de unu. No one. Ai înțeles? Eu sunt no one. Este tot ceea ce a vrut el să spună.

— Terry, hai să vorbim despre asta mai târziu. Spune-mi cum ai ajuns aici? De unde ți-ai dat seama că Noone e ucigașul?

— Banda. Ședința de hipnoză.

— Da. Ce-i cu ea?

— Mai ții minte că ți-am spus să nu vorbești, ca să nu îl derutăm pe subiect?

— Da. Mi-ai zis că îi vei pune întrebări doar lui Noone. Comunicarea dintre noi trebuia să se rezume la semne sau scris.

— La sfârșit însă, când am văzut că a ieșit un rahat din tot efortul nostru, m-am enervat. Ți-am zis „Altceva?”, iar tu ai răspuns negativ, scuturând doar din cap. Te-am întrebat „Sigur?”, iar tu ai scuturat iar din cap. Mi-am încălcat propriul regulament, vorbind cu tine. Important e că ți-am pus aceste întrebări cu voce tare. Așa că Noone era cel care ar fi trebuit să-mi răspundă. Dacă ar fi fost cu adevărat în transă hipnotică, el ar fi trebuit să răspundă, fiindcă nu avea de unde ști că acele întrebări ți-erau adresate ție. Numai că el n-a răspuns nimic. Asta demonstrează că era perfect conștient de situație. A știut, fie după direcția glasului meu, fie după inflexiune, că vorbeam cu tine, și nu cu el. Nu ar fi trebuit să-și dea seama de asta, dacă ar fi fost cu adevărat în transă. Ar fi trebuit să răspundă la toate întrebările rostite în acea cameră, doar dacă în mod specific nu ar fi fost adresate altcuiva. Or eu n-am pomenit numele tău.

— A simulat.

— Exact. Or dacă a simulat înseamnă că răspunsurile lui au fost niște minciuni. Adică totul a făcut parte din înscenare. Am comparat benzile video înainte de a veni aici. Am niște fotografii în mașină cu imaginile respective. James Noone și bunul samaritean sunt una și aceeași persoană. Ucigașul.

Winston clătină din cap, ca și cum mintea i-ar fi fost prea plină. Își plimbă privirea prin cameră, căutând un loc unde să se așeze. Nu avea unde, decât pe pat.

— Stai mai bine aici, zise McCaleb, ridicându-se.

— Vreau să stau jos, dar nu aici. Trebuie să plecăm, Terry. Sunt nevoită să îl sun pe căpitanul Hitchens și pe urmă pe ceilalți, LAPD și FBI. N-ar strica să-l dau în urmărire pe Noone.

McCaleb era uimit cum de în mintea lui Winston piesele de puzzle nu se așezaseră toate la locul lor.

— Nu pricepi? Nu există niciun Noone.

— Cum adică?

— Numele. Se duce cu restul. Noone. Desparte cuvântul și obții *no one*. Eu sunt *no one*. Piesele au fost aici tot timpul...

McCaleb scutură din cap, prăbușindu-se la loc pe scaun, cu fața între palme.

— Cum să mai pot... trăi după așa ceva?!

Din nou, Winston îl atinse pe gât, dar de data asta McCaleb nu mai tresări.

— Haide, Terry, să nu ne mai gândim la asta. Hai să așteptăm afară, la mașină, până va veni să ia eventual și niște amprente, cu ajutorul cărora să-l identificăm pe individ.

McCaleb se ridică și porni spre ușă. Vorbi, fără se se uite înapoi:

— N-a lăsat niciodată vreo amprentă pe undeva. Mă îndoiesc să o fi făcut acum.

Două ceasuri mai târziu, McCaleb ședea în Taurus, care era parcat pe Atoll, în spatele automobilelor galbene de poliție, înșirate pe alee, de-a lungul depozitelor. Cam la o sută de metri mai încolo, se vedea o mare vânzoleală în dreptul și înăuntrul garajului lui Noone, puternic luminat. Erau prezenți la fața locului mai mulți detectivi; pe unii, McCaleb îi recunoștea dintre membrii forței de șoc „Ucigașul Codificat”, plus tehnicieni, videografi de la cel puțin alte două departamente implicate, precum și vreo zece ofițeri în uniformă.

Ca fluturii de noapte în jurul flăcării, se gândea Terry. Privea totul cu o stranie detașare. Gândurile îi erau îndreptate în altă parte. Graciela și Raymond. Și Noone. Nu se putea abține să nu se gândească la omul acela care își spunea Noone. Fusese în aceeași cameră cu el. Atât de aproape.

Simțea nevoia să bea o tărie, își dorea să simtă pe gâtlej arsura unui whisky, dar știa că ar fi însemnat să plătească poate cu viața această plăcere mărunță. Și mai știa că, în ciuda suferinței sfâșietoare, nu voia să îi dea satisfacție lui Noone, oricine ar fi fost el. Se decise acolo, în bezna din mașină, să rămână în viață. În ciuda tuturor celor întâmplăte, își dorea să trăiască.

Nu-i remarcă pe bărbații care veneau spre Taurus, decât atunci când ajunseră aproape lângă el. Aprinse farurile. Nevins, Uhlig și Arrango. Stinse farurile, așteptând. Cei trei deschiseră portierele și se suiră în mașină, Nevins în față, iar ceilalți doi pe bancheta din spate, cu Arrango în dreptul lui McCaleb.

— Nu funcționează căldura în chestia asta? întrebă Nevins. S-a tăcut cam frig aici.

Terry porni căldura, dar nu dădu drumul radiatorului imediat, așteptând să se mai încălzească motorul. Se uita la Arrango, în oglinda retrovizoare. Era prea întuneric ca să observe dacă avea între dinți nelipsita lui scobitoare.

— Unde-i Walters?

— Are treabă.

— Bine, zise Nevins. Păi, am venit să-ți spunem că, din câte se pare, am cam greșit în privința ta, McCaleb. Scuze. Ne pare rău. S-ar zice că Noone e tipul. Ai făcut treabă bună.

Terry se mulțumi să încline din cap. Era o scuză cam prostescă, dar puțin îi păsa, de fapt. Îi va fi mai greu să trăiască după cele descoperite acum, decât dacă ar fi fost acuzat de crimă. Scuzele nu însemnau nimic pentru el.

— Știm că a fost o zi grea pentru tine, așa că am vrea să te lăsăm să îți vezi de treabă. Mă gândeam să ne spui doar pe scurt care e toată povestea, iar mâine poate să treci pe la noi ca să dai o declarație oficială. Ce zici?

— Perfect. Cât privește declarația oficială, i-o voi da lui Winston. Nu vouă, băieți.

— Bine și-așa. Înțeleg și asta. Dar, deocamdată, spune-ne cum a fost cu toată povestea asta. Se poate?

McCaleb porni radiatorul. Își adună gândurile, câteva momente, înainte de a începe.

— Îl voi numi Noone, fiindcă asta e tot ce avem despre el și, poate, tot ce vom avea vreodată. Începe de la Ucigașul Codificat. Asta a fost Noone. Pe atunci eram omul FBI-ul în echipa de forță specială care se ocupa de prinderea

lui. Prin înțelegere cu LAPD, am devenit purtătorul de cuvânt pentru presă, în privința acestui caz. Mă ocupam de comunicate, de solicitările pentru interviuri. Timp de zece luni, chipul meu a devenit sinonim cu Ucigașul Codificat. Așa că Noone s-a fixat asupra mea. Pe măsură ce ne apropiam de el, se fixa și mai mult asupra mea. Îmi trimitea scrisori. În mintea lui, eu eram un fel de Nemesis. Eram întruchiparea forței speciale care îl vâna.

— Nu crezi că îți supraevaluezi importanța? întrebă Arrango. Nu ai fost singurul...

— Taci, Arrango, și ascultă. S-ar putea să mai înveți și tu ceva.

McCaleb îl privea fix, prin oglinda retrovizoare, unde îi vedea privirea holbată. Îl zări apoi pe Nevins ridicând o mână, cu un gest împăciuitor.

— El mi-a acordat atâta importanță. Nu eu mi-am arogat-o. În cele din urmă, când și-a dat seama că riscurile erau prea mari, a renunțat. Omorurile au încetat. Ucigașul Codificat a dispărut. Cam în perioada în care și eu m-am dus la fund... cu problemele mele. Aveam nevoie de transplant, ceea ce a devenit o informație de notorietate, considerând că ajunseseam o figură cunoscută pe micul ecran. A văzut și Noone. Nici n-ar fi fost greu să afle. Și a conceput ceea ce el considera a fi un plan genial.

— S-a gândit ca, în loc să te omoare, mai bine să te salveze, zise Uhlig.

McCaleb încuviință din cap.

— Pentru el ar fi însemnat victoria supremă, fiindcă așa ceva putea dăinui. Dacă doar mă elimina, ucigându-mă, nu ar fi avut decât un sentiment de împlinire trecător. Salvându-mă, însă... asta era ceva unic, ceva ce îi asigura un loc în rândul celebrităților lumii. În plus, m-ar fi avut pe mine tot timpul ca pildă vie a inteligenței și a puterii lui. Înțelegeți?

— Eu înțeleg, zise Nevins. Dar asta este latura psihologică. Aș vrea să aflu cum a procedat. Cum a făcut rost de numele acelea. Cum a aflat de Kenyon, Cordell și, apoi, Torres?

— Computerul. Să-i puneți pe tehnicienii voștri să demonteze chestia asta.

— Da. Va veni Bob Clearmountain, spuse Nevins. Îl mai ții minte?

McCaleb răspunse afirmativ, cu o mișcare din cap. Clearmountain era expertul în computere al sediului FBI din L.A. Un hacker excepțional, priceput la orice însemna tehnica de calcul.

— Bun. El va putea răspunde la această întrebare mai bine decât mine. La un moment dat. Presupunerea mea este că veți găsi un program de hacking. Noone a intrat în rețeaua de computere BOPRA, de unde a obținut numele. Și-a ales țintele, bazându-se pe niște criterii: vârstă, condiție fizică și proximitate. Și s-a pus pe treabă. Cu Kenyon și Cordell a scrântit-o. A reușit însă cu Torres. Asta, evident, din punctul lui de vedere.

— Și în tot acest răstimp a plănuit să dea vina pe tine?

— Cred că a vrut să pornesc pe pista investigației și să aflu pe cont propriu ce a făcut el. Știa că așa se va întâmplă dacă aș fi devenit un posibil suspect. Fiindcă, în această eventualitate, ajungeam să fac singur toată ancheta. Treaba asta nu s-a petrecut de la bun început, fiindcă ofițerilor care se ocupau de caz le-au scăpat anumite lucruri.

Rostind aceste cuvinte McCaleb îl privi pe Arrango în oglinda retrovizoare. Detectivul se înnegrise de furie, gata să explodeze.

— Arrango, realitatea e că ai tratat cazul ca pe o tentativă de jaf de rutină, la care au mai apărut și niște împușcături. Atât și nimic mai mult. Ai dat greș. Vasăzică, să revenim. Noone a regizat totul.

— Cum? întrebare Uhlig și Nevins, la unison.

— Eu am ajuns să mă implic în acest caz datorită unui articol din *Times*, care a fost sugerat printr-o scrisoare de la un cititor. Pun pariu că, în realitate, a fost vorba despre Noone.

Făcu o pauză, așteptându-se să fie contrazis. Nu interveni, însă, nimeni.

— Scrisoarea duce la apariția articolului, care la rândul lui o stimulează pe Graciela Rivers. Femeia mă impulsionează pe mine. Ca la jocul de domino.

Brusc, lui McCaleb îi veni o idee. Își aminti de bărbatul din mașina aia veche, de fabricație străină, care i se părise că îl urmărește, prima oară când se dusesse la Sherman Market. Își dădu seama că autovehiculul semăna cu cel pe care îl văzuse demarând în trombă, din port, în seara când pornise pe urmele intrusului.

— Cred că Noone m-a urmărit tot timpul, pas cu pas, ca să vadă cum se desfășoară în practică planul pe care îl ticluise. A știut când venise momentul să urce pe barca mea, ca să lase probele vinovăției mele. A știut și când să vă sune pe voi.

Terry se uită la Nevins, care însă își întoarse privirea.

— Ați primit un apel anonim? Ce vi s-a spus?

— De fapt, a fost un mesaj anonim, preluat de ofițerul de gardă. Spunea atât: „Verificați sângele. McCaleb are grupa lor sanguină.” Asta a fost tot.

— Da, se potrivește. El a fost. A făcut parte din mutările jocului.

Tăcură cu toții câteva clipe. Geamurile începeau să se aburească de la căldură și de la răsufierea lor.

— În fine, nu știu în ce măsură se vor confirma toate astea vreodată, zise Nevins. Rămân, desigur, mulți de „poate”.

McCaleb îi dădu dreptate. Se îndoia că ipotezele acestea se vor putea confirma vreodată, și asta în primul rând fiindcă se îndoia că Noone va fi vreodată identificat sau prins.

— Bun, atunci, reluă Nevins. Păi, păstrăm legătura.

Deschise portiera, iar ceilalți îi urmară exemplul. Înainte de a coborî din mașină, Uhlig întinse brațul și îl bătu pe umăr pe McCaleb. În mână, ținea o muzicuță.

— Era pe jos, aici, în spate.

Când Arrango puse piciorul pe asfalt, McCaleb deschise geamul și îl privi.

— Știi, ai fi putut s-o dibuiești. Totul era acolo, în „cărți”. Doar să îți fi dat osteneala să cauți.

— Du-te naibii, McCaleb.

Se îndepărtă, pășind în urma celor doi agenți care se îndreptau spre garajul lui Noone. Terry zâmbea ușor. Trebuia să recunoască, totuși, că în ciuda situației, tot savura plăcerea vinovată de a-l fi tachinat pe Arrango.

McCaleb mai rămase în mașină câteva minute, înainte de a pleca. Se făcuse târziu. Era trecut de ora zece, așa că se întreba încotro s-o apuce. Nu vorbise deocamdată cu Graciela și se gândea la acel moment cu un amestec de spaimă și ușurare, totodată, știind că, într-un fel sau altul, relația lor se va defini curând. Din păcate, McCaleb nu știa dacă era bine să-i spună ultimele noutăți tocmai în seara aceea. I se părea că era preferabil ca asemenea vești să fie comunicate la lumina zilei.

Puse mâna pe cheia din contact și mai aruncă o ultimă privire pe alee, spre garajul luminat unde viața lui se schimbase cu atâta brutalitate. Observă că lumina proiectată din garaj pe drum se mișca. Presupuse că cineva atinsese din greșeală lampa din tavan, care începuse să se legene. În momentul acela, îi veni o idee, așa că renunță să mai pornească motorul. Coborî din Taurus și, fără să ezite, trecu pe sub banda galbenă. Ofițerul în uniformă care păzea accesul la locul faptei nu avu nimic de obiectat. Deduse probabil – în mod eronat – că McCaleb era unul dintre detectivii deplasați acolo, din moment ce trei dintre anchetatori se duseseră să stea de vorbă cu el, în mașină.

Se duse până la marginea zonei întunecate, unde se postă așteptând ca Jaye Winston să întoarcă la un moment dat capul în acea direcție. Polițista era în picioare, notând pe o hârtie descrierea lucrurilor și a obiectelor din depozit. Apoi, fiecărui obiect i se atașa o etichetă, urmând să fie luat de acolo.

Când Winston se dădu la o parte ca să îi facă loc unuia dintre tehnicieni, întoarse capul, iar McCaleb profită de ocazie ca să-i facă semn cu mâna. Jaye ieși din garaj. Pe fața ei se vedea un zâmbet prudent.

— Credeam că ți-au dat drumul. De ce n-ai plecat?

— O să plec acum. Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru tot. Ai găsit ceva acolo?

Jaye se încruntă, scuturând din cap.

— Ai avut dreptate. Locul e curat. Nu s-a găsit nici măcar o pată. Există amprente pe computer, dar după părerea mea sunt ale tale. Nu știu cum îi vom da de urmă tipului. Parcă nici n-ar fi fost vreodată aici.

Când Arrango ieși din garaj ca să-și aprindă o țigară, McCaleb îi făcu semn lui Jaye se vină mai aproape.

— Cred că totuși a făcut o greșeală. Ia-ți cel mai bun amprentolog și du-te la Star Center. Pune-l să analizeze cu laserul tuburile de neon din tavan, în sala de interogatoriu. Când pregăteam ședința de hipnoză, am demontat câteva tuburi fluorescente și i le-am dat lui Noone, ca să le pună jos. Ca să nu se dea de gol, n-a avut încotro și a trebuit să facă asta. S-ar putea să existe niște amprente acolo.

Winston se luminează la față și zâmbi.

— Chestia asta apare pe înregistrarea ședinței, zise Terry. Poți să le spui că a fost descoperirea ta.

— Mersi, Terry.

Jaye îl bătu ușor pe umăr. McCaleb înclină din cap și porni înapoi spre mașină. Când îl strigă, întoarse capul spre ea.

— Ești bine?

Răspunse afirmativ, mișcând din cap.

— Nu știi unde te duci, dar baftă!
McCaleb îi făcu cu mâna și își văzu de drum.

42

McCaleb avu impresia că în locuința Gracielei erau aprinse toate luminile. De data asta, nu mai zăbovi în mașină. Știa că nu mai avea vreme să își analizeze opțiunile. Trebuia să dea ochii cu ea și să îi spună adevărul – să îi spună tot și să accepte consecințele.

Și de data asta Graciela îi deschise, înainte ca el să fi ajuns la ușă. Femeii acesteia îi pasă atât de mult de mine, încât stă la geam să mă aștepte, se gândi bărbatul, trecând pragul casei. Iar eu îi voi frânge inima, acum.

— Terry, unde-ai fost? Câte griji mi-am putut face!

Graciela se repezi să-l îmbrățișeze. McCaleb simți că nu mai era atât de decis să facă cum își propusese. O răsuci în loc, trăgând-o lângă el și, cuprinzând-o cu brațul de după umeri, o ținu strâns lipită de el, gândindu-se că era poate pentru ultima oară.

— Hai să intrăm. Am să-ți spun niște lucruri.

— Te simți bine?

— Da, deocamdată.

Se duseră în living, așezându-se pe canapea. McCaleb îi cuprinse mâna între palme.

— Raymond s-a culcat?

— Da. Ce e, Terry? S-a întâmplat ceva rău?

— S-a terminat. Nu l-au prins încă, dar se știe cine e. Să sperăm că îl vor găsi în curând. Eu sunt exonerat.

— Povestește-mi.

McCaleb o strânse ușor de mână. Simțindu-și palmele transpirate, renunță să o mai atingă. Avu senzația că dăduse drumul unei păsări rănite, pe care până atunci o îngrijise și o readusese la viață. I se părea că nu o va mai putea ține niciodată de mână.

— Mai ții minte seara în care am discutat despre credință și ți-am explicat cât de greu este pentru mine să mai pot crede?

Graciela răspunse afirmativ, înclinând capul.

— Înainte de a-ți povesti totul, vreau să te asigur că în ultimele zile – de fapt, de când te-am cunoscut –, am simțit în suflet că îmi revine credința. Sau, în fine, așa ceva. Poate mai curând încrederea în ceva. Nu știu exact. Știu, însă, că a fost un început, debutul unui lucru bun...

— Da? Așa a fost?!

McCaleb întoarse privirea, pentru câteva clipe, încercând să-și găsească cuvintele. Îi venea tare greu. Știa că asta fusese singura lui șansă.

Se uită din nou spre femeie.

— Numai că schimbarea aceasta este atât de nouă și de fragilă. Și nu știu dacă va putea dăinui, având în vedere ce trebuie să-ți spun. Vreau, însă, ca tu să decizi. Nu m-am rugat pentru nimic de multă vreme. Voi spune însă o rugăciune – ca să cer să vă revăd pe barca mea, pe tine și pe Raymond. Altfel, voi da telefon, ca să-ți aud vocea. Te las pe tine să decizi cum vei vrea.

Se aplecă și o sărută duios pe obraz.

— Povestește-mi, zise Graciela, încetșor.

— Graciela, sora ta a murit din cauza mea. Din cauza unui lucru pe care l-am făcut mai demult. Fiindcă la un moment dat am depășit o limită și, din trufie, am provocat un nebun. Iată motivul pentru care Gloria a trebuit să moară.

McCaleb își coborî privirea, nesuportând să se uite în ochii ei și să vadă durerea pe care i-o provocase.

— Povestește-mi, îl îndemnă femeia din nou, aproape în șoaptă.

I-a povestit despre bărbatul cunoscut deocamdată doar sub numele de James Noone. Despre firul pe care îl urmase și cum ajunsese la garajul acestuia. Despre ce găsisse și ce îi fusese pregătit pe computer.

Graciela începu să plângă, ascultându-l – lacrimi mute care i se rostogoleau pe obraji, prelingându-se până pe bluză. Ar fi vrut să o mângâie, să o strângă la piept și să îi sărute lacrimile fierbinți. Nu putea, însă. Știa că în acel moment ieșise din lumea ei. Nu putea reveni acolo fără să i se permită. Trebuia ca ea să-l cheme înapoi.

După ce termină de povestit, rămaseră amândoi pe canapea, fără să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă, Graciela ridică mâna și își șterse lacrimile.

— Cred că arăt oribil.

— Nu, deloc.

Graciela privea fix în podea, prin blatul de sticlă al mesei.

— Și ce-o să faci acum? întrebă femeia într-un final.

— Nu știu exact, deși am câteva idei. Voi încerca să-l găsesc, Graciela.

— Nu vrei mai bine să renunți? Să lași poliția să-i dea de urmă?

— Nu cred că aș putea. Cel puțin, nu acum. Dacă nu-l voi găsi, nu știu dacă voi reuși vreodată să depășesc criza de acum. Nu știu dacă e logic sau nu, dar asta simt.

Graciela încuviință din cap, cu privirea pironită tot în podea. După aceea, se așternu tăcerea. Într-un târziu, femeia își ridică ochii și spuse:

— Terry, te rog să pleci acum. Vreau să fiu singură.

— Bine.

Din nou trebui să își înfrâneze pornirea arzătoare de a o mângâia. Nu mai avea voie. Ar fi vrut, însă, să-i mai simtă o dată căldura. Ca în prima zi, când ea îl atinsese cu mâna.

— La revedere, Graciela.

— La revedere, Terry.

McCaleb traversă încăperea, îndreptându-se spre ușă. Se uită în treacăt la vitrina cu porțelanuri și văzu fotografia înrămată a Gloriei Torres. Zâmbea în fața aparatului de fotografiat. Un zâmbet care îl va obseda veșnic.

McCaleb se trezi în zori. Dormise prost, visând toată noaptea că cineva îl trăgea în jos, la fundul apei. Făcu un duș, apoi își pregăti un mic dejun consistent – omletă cu ceapă și ardei, cârnăciori prăjiți și suc de portocale. Mâncă tot, fără să se sature însă. Pe urmă coborî să își verifice temperatura, pulsul și tensiunea. Totul era în regulă. La 7:05, o sună pe Jaye Winston la birou. O găsi acolo și, după vocea obosită, deduse că lucrase toată noaptea.

— Două lucruri, zise McCaleb. Când vrei să îți dau declarația oficială și când îmi recapăt mașina?

— Păi, Jeep-ul ți-l poți lua oricând. Trebuie doar să dau un telefon.

— Unde este?

— În parcare noastră.

— Presupun că va trebui să vin să-l iau.

— Mda. De fapt, oricum trebuie să vii până aici. Ca să-mi dai declarația oficială. Ce-ar fi să rezolvi amândouă lucrurile deodată?

— Perfect, când? Vreau să isprăvesc cu treaba asta. Vreau să plec, să-mi iau o vacanță.

— Unde te duci?

— Nu știu. Simt doar că trebuie să plec și să încerc să scap de otrava asta din mine. Poate la Vegas.

— Halal destinație dacă vrei să te recuperezi nervos!

McCaleb îi ignoră tonul sarcastic.

— Știu. Bun, deci când ne putem vedea?

— Trebuie să definitivez dosarul, așa că am nevoie de declarația ta. Prin urmare, îmi convine la orice oră în dimineața asta.

— Atunci m-am pus în mișcare.

Buddy Lockridge dormea pe o banchetă. McCaleb îl zgâlțâi.

— Ce e – hei, Terror, te-ai întors, bătrâne?!

— Da, da, m-am întors.

— Ce face mașina mea, omule?

— Funcționează încă. Știi, ia scoală-te. Mai am de făcut un drum și vreau să mă duci până acolo.

Lockridge se ridică încet în capul oaselor. Fusese învelit într-un sac de dormit, pe care acum îl ținea cu mâna în jurul corpului, în timp ce se freca la ochi somnoros.

— Cât e ceasul?

— Șapte jumate.

— Ce naiba, bătrâne, asta-i oră de scolare?!

— Știu, dar e pentru ultima oară când apelez la tine.

— E-n regulă totul?

— Da, perfect. Vreau doar să mă duci până la sediul Poliției regionale, pentru a-mi recupera mașina. În drum, trebuie să trec pe la o bancă.

- Aia nu deschid așa devreme.
- Până ajungem noi pe Whittier, or să deschidă.
- Dar, la întoarcere, cine va conduce Jeep-ul?
- Eu. Hai să mergem.
- Bătrâne, parcă ziceai că n-ai voie să șofezi! Mai ales o mașină cu air-bag.
- Buddy, nu-ți mai face atâtea griji.

Peste o jumătate de oră, porniră deja la drum. McCaleb își luase un sac de voiaj cu un schimb de haine și cu tot ce avea nevoie pentru această deplasare. Pe drum îi povesti lui Buddy tot ce se întâmplase de când nu se mai văzuseră. Prietenul său nu ezită să-l bombardeze cu întrebări.

- Să nu uit să cumpăr ziarul mâine.
- Or să dea și la televizor, probabil.
- Măi, o să se scrie și-o carte, te pomenești, în care voi figura și eu, nu?!
- Nu știu. Știrea se va transmite astăzi la jurnal. Presupun că până a se ajunge la o carte e necesar ca știrea aceea să merite să fie dezvoltată pe parcursul atâtor pagini.
- Ți se dau bani când îți apare numele într-o carte? Sau într-un film?
- Habar n-am. Cred că poți să ceri totuși ceva. Ai avut un rol important. Tu ai descoperit că lipsea o poză din mașina lui Cordell.
- Exact, eu am observat asta.

Lockridge părea mândru de isprava lui și încântat de ideea că va apărea, poate, într-o carte, de unde puteau să-i iasă și niște bani.

- Și arma. Eu am găsit arma pusă sub barcă de porcul ăla.
- McCaleb se încruntă.
- Știi ce, Buddy? Dacă se va scoate vreodată o carte despre chestia asta sau dacă vor veni la tine niscaiva reporteri, aș prefera să nu pomenești nimic de armă. Mi-ar fi de mare ajutor, dacă ai face așa.
 - Nicio problemă. Nu suflu o vorbă.
 - Bun. Doar dacă nu-ți spun eu să faci altfel, da?! Și, dacă va veni careva la mine, ca să se documenteze pentru o carte, îi zic să discute cu tine.
 - Mulțam, bătrâne.

Abia după ora nouă reușiră să scape de traficul aglomerat și să ajungă în Whittier. McCaleb îl rugă pe Lockridge să oprească la o sucursală Bank of America, de unde scoase o mie de dolari, în bancnote de zece și douăzeci.

Peste câteva minute, Ford-ul Taurus parcă la Star Center. McCaleb îi dădu 250 de dolari prietenului său.

- Aștia pentru ce sunt?
- Pentru că mi-ai împrumutat mașina și că m-ai adus azi până aici. În plus, să știi că voi lipsi câteva zile, așa că te rog să mai arunci câte un ochi și la barca mea, da?!
- S-a făcut, bătrâne. Unde pleci, aproape?
- Nu știu exact, deocamdată. Și nici când mă voi întoarce nu știu.
- E-n regulă. Îmi ajung banii aștia o vreme.
- O mai ții minte pe tipa care a venit la mine? Aia frumușică?
- Sigur că da.
- Sper să mă caute. Să fii atent dacă apare și să-mi spui și mie.

— OK. Și ce fac dacă o văd?

McCaleb reflectă câteva clipe.

— Îi zici doar că sunt plecat, dar că speram să treacă pe la mine.

Terry deschise portiera și, înainte de a coborî, dădu mâna cu Lockridge căruia îi mulțumi încă o dată pentru ajutor.

— Bun, am șters-o.

— Sigur, bătrâne, petrecere frumoasă.

— Oh, era să uit! Probabil că voi șofa mult. Te deranjează dacă mi-ai da și mie o muzicuță?

— Alege-o pe care vrei.

Băgă mâna în buzunarul de pe portieră, de unde pescui trei muzicuțe. McCaleb o luă pe cea la care cântase în noaptea când mersese cu mașina pe șoseaua de coastă.

— Asta e bună. Vezi să alegi nota potrivită.

— Mulțam, Buddy.

— Măi, dar știu că te-ai grăbit, nu glumă, zise Winston, când îl văzu pe McCaleb. Mă întrebam pe unde naibii te-ai rătăcit, de nu mai apari odată!

— M-am jucat prin parcare cam un ceas. Nu-mi vine să cred că ați fost în stare de așa ceva. Vasăzică voi mi-ați confiscat mașina pe baza unui mandat de tot rahatul, iar eu trebuie să plătesc remorcarea și spezele de staționare. O sută optzeci de parai. Nu există nicio dreptate pe lumea asta, Jaye.

— Știi ce?! Zi merci că nu ți-au pierdut-o și să ți-ai recuperat-o întreagă. Ia loc. Mai am un pic de lucru.

— Atunci de ce mi-ai tăcut scandal că am întârziat, mă rog?

Winston nu-i răspunse. Continua să citească niște foi dactilografiate, pe care le corecta, semnându-se la baza fiecărei pagini.

— OK, zise Jaye. Voiam să folosim una dintre camerele de interogatoriu. Banda e pregătită. Mergem?

— O clipă. Ce s-a mai întâmplat de aseară?

— Oh, așa e. Am uitat că ai plecat mai devreme.

— Ai găsit ceva amprente pe tuburile alea de neon?

Winston zâmbi, încuviințând din cap.

— Bine, măi, și mie de ce nu mi-ai spus? se supără McCaleb. Ce-ai găsit, zi!

— Totul. Două palme, cu degetele mari și celelalte patru. Am pus informația în computer și ne-a ieșit ceva. Băiatul nostru e din partea locului. Îl cheamă Daniel Crimmins și are 32 de ani. Mai ții minte profilul acela pe care l-ai făcut Ucigașului Codificat, când lucrai la echipa specială? Ei bine, McCaleb, ai fost pe fază. S-a potrivit perfect.

Bărbatul nu-și mai încăpea în piele de atâta nerăbdare, deși în aparență rămăsese calm. Ultimele piese își găseau locul în puzzle. Încercă să-și amintească dacă mai văzuse prin dosare numele suspectului, însă nu ajunse la niciun rezultat.

— Povestește-mi.

— A fost dat afară de la LAPD Academy. Asta se întâmplă acum cinci ani. Din câte ne-am putut da seama, de atunci s-a ocupat de sistemul de securitate

privată. Să nu crezi că a fost vorba de o muncă de teren. Nu, doar treabă de computere. Și-a făcut reclamă pe Internet, o pagină web etc. Practic, a început să vândă diverselor firme sisteme de protejare a computerelor. Ni s-a spus că, uneori, întâi spârgea rețeaua unei firme; după care îi trimitea o scrisoare directorului explicându-i ce făcuse, cât de priceput era și cât de nemaipomenit ar fi dacă l-ar angaja pentru asta.

— Și la BOPRA?

— Ai ghicit. Am trimis o echipă acolo. Ne-au sunat adineauri. Unul dintre șefi și-a amintit că a primit un e-mail de la Crimmins, anul trecut. L-a respins, însă, crezând că are de-a face cu un țacănit. N-a mai primit după aceea niciun mesaj. Dar se pare că tipul intrase deja în sistemul informațional al BOPRA.

— A luat cineva dosarul lui de la LAPD?

— Da, Arrango. A fost un neisprăvit, rezistând doar cinci luni. Motivul concedierii – citez – incapacitate de a se integra în atmosfera colegială a academiei. Traducere: tipul era un introvertit, care n-avea cum să se descurce vreodată într-o echipă. Nu l-ar fi suportat niciun partener. Așa că i-au dat papucii. Problema era că reprezenta a doua generație. Taică-său a ieșit la pensie de la Blue Heaven, acum zece ani. Uhlig a pus pe cineva din Idaho să-l verifice pe tăticul care a zis că, din câte știa, fiu-său lucra la LAPD. Habar n-avea că Danny al lui fusese dat afară. Zice că nu și-a văzut odrasla de vreo cinci-șase ani, însă de câte ori au vorbit la telefon băiatul s-a falit cu faptele lui de arme.

— Da, a născocit totul.

McCaleb își dădea seama cât de bine se potriveau cu realitatea toate aceste detalii. Complexul de autoritate. Crimmins îl transferase de la tată la LAPD, după ce fusese dat afară. Era posibil ca eliminarea din academie să fi cauzat acea ruptură psihică, din cauza căreia o viață trăită în fantezii inofensive s-a transformat într-o ocupație ucigașă. Crimele erau toate din ograda LAPD. Voia să demonstreze acestei instituții, care îl considerase nevrednic de ea, cât de deștept, de inteligent și de valoros era el.

McCaleb își aminti că, în urmă cu trei ani, când făcuse profilul Ucigașului Codificat, sugerase ca investigațiile să pornească prioritar de la ofițerii concediați și de la cei exmatriculați din Academia de Poliție. Din câte știa, așa se și procedase.

— Stai un pic. Nu se poate ca tipul ăsta să nu fi fost interogat încă de atunci. Profilul indica eșecul de a efectua profesiunea de apărător al legii.

— Dar chiar a fost interogat! De unde și reacția lui Arrango, acum. Nu știu cum s-a întâmplat, dar Crimmins a reușit să treacă testul. A fost interogat de către o echipă de la brigada specială, numai că tipul nu s-a trădat prin nimic. Asta nu înseamnă că nu s-o fi speriat, însă. A fost interogat la patru săptămâni după ultimul omor al Ucigașului Codificat. Poate acesta a fost și motivul pentru care s-a oprit atunci.

— Probabil. Oricum, n-o să fie prea frumos când se va afla că tipul a fost deja interogat.

— Mda, urât, n-am ce zice. În fine, să lăsăm lucrurile să curgă. Conferința de presă e programată pentru ora trei.

McCaleb se gândea la ce-i spusese Winston – că omorurile încetaseră după ce Crimmings fusese interogat. Simți o mare satisfacție, știind cât de mult cântăriseră recomandările lui de a-i chestiona pe cei dați afară din Poliție sau din Academia de Poliție. În timp ce-și savura sentimentul de mulțumire și mândrie, Jaye scoase o fotografie color pe care i-o dădu. Era imaginea lui Crimmings surprins în uniformă de elev la Academia de Poliție. Tuns frumos, bine bărbierit, subțire la față, cu ochi plini de speranță, care trădau parcă o încredere de sine exagerată. Parcă ar fi știut atunci că nu va termina școala și că nu va avea nicio fotografie la absolvire.

— Mda, s-ar zice că pentru a deveni Noone nici n-a trebuit să se deghizeze prea mult. Doar ochelarii și niște chestii în gură, lângă obraji, ca să pară mai rotofei.

— Exact. Probabil știa că va avea contact direct cu niște polițai, care ar fi putut să remarce un travesti prea vizibil.

— Mi-o dai mie?

— Sigur, avem copii, pe care le vom difuza azi.

— Mai departe. Ai niște adrese?

— Nu, asta nu. Singura chestie valabilă e depozitul pe care l-ai găsit tu. Dar nu se poate să nu mai existe un alt bârlog. Pagina lui de web a continuat să fie operațională și după ce am demontat tot garajul. Înseamnă că mai are un computer în altă parte. Care funcționează și acum, când noi doi stăm de vorbă.

— Și nu se poate identifica linia telefonică, totuși?

— Are un server anonim.

— Ce-nseamnă asta?

— Adică tot ce intră sau iese din pagina web trece prin acest server anonim, pentru a avea acces pe Internet. Nu putem depista și nici sparge serverul, din cauza porcăriei aceleia cu Primul Amendament. În plus, specialistul de la FBI, Bob Clearmountain, mi-a explicat că indivizii cu pregătirea lui au ajuns să folosească microunde în loc de linii telefonice clasice. Deci și mai greu de depistat și de localizat.

Pe McCaleb îl depășeau toate aceste detalii tehnice. Așadar, schimbă subiectul.

— Îi vei da numele la conferința de presă?

— Așa cred. Vom arăta fotografia, banda video cu ședința de hipnoză, și vom vedea ce iese. Apropo, Keisha Russell de la *Times*. Ei i-ai spus deja?

— Eram dator s-o sun. Ea m-a ajutat atunci, la început. I-am lăsat un mesaj azi-dimineață. M-am gândit să o pun pe direcția cea bună. Scuze.

— Nu, nu face nimic. Îmi place de ea. Oricum voiam să discut cu ea. Nevins mi-a povestit ce i-ai zis aseară – că probabil omul nostru a trimis scrisoarea care a sugerat articolul din *Times*.

— Exact. Russell mai are scrisoarea aia?

— Nu. Își amintește doar că era semnată Bob nu-știu-cum sau așa ceva. Probabil că el a fost.

McCaleb făcu brusc o nouă legătură. Graciela aflase de articol de la un tip, care pretindea că lucrase cu Glory. Terry își dădu seama că persoana care îi

telefonase atunci Gracielei putea fi Crimmins, care își punea deja planul în acțiune.

— Ce e? întrebă Winston.

— Nimic. Mă gândeam doar.

Se decise să nu-i pomenească deocamdată polițistei despre acest indiciu. Voia să îl verifice singur. Avea astfel un pretext de a nu-și respecta promisiunea făcută Gracielei și de a o suna. Un apel telefonic absolut convențional.

— Bun, zise Jaye. Pe unde crezi c-o fi tipul?

— Crimmins? Undeva, în lume, presupun.

— Credeam că ai totuși o idee.

— Păi, și lumea asta e mică, așa că tot va trebui să apară la un moment dat.

— Să sperăm.

Pentru câteva momente se așternu liniștea. Nu mai rămânea decât declarația oficială, pe care McCaleb trebuia să o înregistreze pe bandă.

— Poate n-ar trebui să mă bag, zise Winston, dar cum vei proceda?

— Mă gândesc încă.

— Păi, dacă simți nevoia să discuți cu cineva...

McCaleb înclină din cap, mulțumindu-i.

— În regulă, mergem să terminăm și chestia asta?

După un ceas, Terry se afla singur în camera de interogatoriu. Îi povestise totul lui Winston, care plecase să dea la transcris banda înregistrată, nu înainte de a-i permite bărbatului să folosească telefonul și de a rămâne în cameră cât va avea nevoie.

McCaleb își adună gândurile câteva momente, după care formă numărul de la secția Urgențe, Holy Cross. O ceru pe Graciela, însă femeia care îi răspunse îi transmise că domnișoara Rivers nu era acolo.

— E în pauză?

— Nu, nu a venit azi.

— OK., mersi.

McCaleb închise telefonul. Probabil că Graciela se învoise pe motiv de boală, ceea ce era de înțeles, având în vedere ultimele evenimente. O sună acasă. După cinci apeluri, însă, intră robotul. Când auzi semnalul sonor, bărbatul încercă să-i lase un mesaj, deși abia își găsea cuvintele:

— Ăăă, Graciela, sunt eu, Terry, mă auzi?

Așteptă câteva momente, după care continuă:

— Ăăă, voiam doar... mi s-a spus că n-ai venit la serviciu și, ăăă, am vrut să te salut. Mai am și vreo două întrebări să-ți pun despre niște chestii. Niște nelămuriri... dar mi-ar fi de mare ajutor – oricum, o să plec, acum, și voi încerca să te sun mai târziu. Ăăă, probabil că voi fi pe drum, așa că n-are rost să încerci să mă suni tu.

Și-ar fi dorit să poată șterge mesajul și s-o ia de la început. Se înjură singur în gând și închise, întrebându-se dacă nu cumva se înregistrase, totuși, și înjurătura. Scutură din cap, se ridică și ieși din cameră.

Îi trebuiră două zile pentru a găsi imaginea descrisă de Daniel Crimmins, alias Noone, în timpul ședinței de hipnoză. McCaleb porni de la Rosarita Beach, continuând apoi spre sud. Găsi corespondentul imaginii între La Fonda și Ensenada, pe o fâșie îndepărtată de coastă. Playa Grande era un sătuc cocoțat pe niște stânci deasupra mării. Localitatea consta în principal dintr-un motel cu șase bungalouri separate, un magazin cu vase de pământ, un mic restaurant, un magazin alimentar și o stație Pemex. Mai exista și un mic grajd, de unde se puteau închiria cai, cu care lumea se plimba călare pe plajă. Centrul comercial, dacă i se putea spune așa, în ciuda dimensiunilor reduse, se afla la marginea unei stânci, deasupra plajei. În rest, tot felul de căsuțe și caravane răzlețe.

Grajdul îl determină pe McCaleb să se oprească acolo, își amintea că Daniel Crimmins pomenise de niște cai pe plajă. Coborî din Cherokee pe o potecă abruptă, printre bolovani, până jos, pe plaja lată și albă, închisă la fiecare capăt de niște stânci uriașe, care intrau adânc în mare. În partea de sud, McCaleb văzu stânca descrisă de Crimmins în timpul ședinței de hipnoză. Terry știa că modalitatea cea mai bună și convingătoare de a minți este să spui, pe cât posibil, adevărul. Prin urmare, presupusese că descrierea pe care subiectul transei hipnotice o făcuse locului său preferat din lume se referea la o zonă perfect autentică. Acum, McCaleb găsisese acest loc.

Ajunsese la Playa Grande prin simplă deducție și mult mers pe jos. Era evident că locul descris se afla pe coasta Pacificului. Îi spusese că îi plăcea să se plimbe încolo cu mașina, or cum McCaleb știa că în California nu exista nicio plajă la sud de L.A. situată atât de departe și unde să vezi și cai, deduse firesc că destinația era Mexicul.

Tipul avusese dreptate. Locul era cu adevărat frumos și tihnit. Nisipul era ca zahărul, iar valurile care se spărseseră la mal de milioane de ani mușcaseră adânc din fața stâncilor, creând acele console suspendate, aidoma unor brizanți înfoiați și spumoși, gata să se reverse dedesubt pe plajă.

În afară de McCaleb, pe plajă nu se mai vedea nici țipenie de om. Era în timpul săptămânii, așa că până în weekend greu de presupus că această fâșie de pământ avea să se mai populeze. De aceea îi plăcea aici lui Crimmins.

Pe plajă se aflau trei cai, care se învârteau în jurul unei iesle goale, în așteptarea clienților. Nu aveau unde să fugă, așa că nu avusese niciun rost să mai fie priponiți. Plaja era împrejmuțată complet de apă și stânci. Singura cale de ieșire o constituia poteca abruptă care urca spre grajd.

McCaleb își pusese o caschetă de base-ball și ochelari de soare, ca să se protejeze de arșița soarelui de amiază. Purta pantaloni lungi și un vindiac. Fermecat însă de splendoarea locului, zăbovi pe plajă încă multă vreme după ce se convinsese că Daniel Crimmins nu se vedea pe nicăieri. După un timp, un puștan în pantaloni scurți și tricou de bumbac fără mâneci. Apăru pe potecă.

— Vrei să călărești?

— Nu, *gracias*.

Din buzunarul hainei, McCaleb scoase fotografiile împăturite făcute de Tony Banks după benzile video. I le arătă băiatului.

— Vezi? Bărbatul ăsta... vreau să-l gădesc.

Băiatul se zgâi la poze, fără să pară că înțelesese ceva. În cele din urmă, scutură din cap.

— Nu, nu găsești.

Se întoarse și porni înapoi, pe potecă. La scurt timp plecă și Terry, care se opri să mănânce de prânz la restaurantul din sat, plătind aproximativ echivalentul a cinci dolari americani. Mai arătă fotografiile și altor persoane, dar tot fără rezultat. După-masă, se duse la stația Pemex de unde sună pe barcă, pentru a-și verifica mesajele lăsate pe robotul telefonic. Nimic. Pe urmă sună la Graciela, deja a patra oară de când plecase la drum și auzi din nou vocea robotului. De data asta, nu mai lăsă niciun mesaj. Probabil că femeia nu mai voia să aibă de-a face cu el.

McCaleb trase la motelul Playa Grande, unde se înregistrează sub un nume fals și plăti cu bani peșin. În ultimul moment, îi veni ideea să îi arate fotografiile și tipului de la recepție, alegându-se tot cu un răspuns negativ.

Din bungaloul lui, se vedea o bucată din plaja de dedesubt, cu o largă priveliște spre Oceanul Pacific. Se uită, așadar, la ceea ce putea zări, constatând că, în afară de cai, nu mai era nimeni. Își scoase vindiacul, gândindu-se să tragă un pui de somn. Îl cam epuizaseră ultimele două zile, când fusese nevoit să șofeze pe drumuri proaste, să meargă pe jos pe nisip și să se cațare pe cărări abrupte.

Înainte de a se culca, își desfăcu sacul de voiaj, duse la baie periuța și pasta de dinți, după care aranjă pe noptieră pungile de plastic cu medicamente, precum și cutia cu termometre de unică folosință. Scoase din sac și revolverul Sig-Sauer, pe care îl puse tot pe noptieră. Întotdeauna exista un risc când scoteai arme de foc peste graniță. Însă la frontieră, așa cum se așteptase, îi făcuseră semn cu mâna să treacă niște *federales* mexicani groaznic de plictisiți.

Înainte de a ațipi, cu capul înfundat între două perne cu miros stătut, McCaleb se decise să se mai ducă o dată pe plajă și la asfințit. În timpul ședinței de hipnoză, Crimmins îi descrisese apusul, așa că exista șansa să-l găsească poate pe plajă. Dacă nu, se gândea să-l caute prin satul de deasupra. Știa precis că trebuia să îl găsească. Nu avea nici cea mai mică îndoială – descoperise locul pe care i-l descrisese Crimmins.

Visă în culori, pentru prima oară de luni de zile, mișcând globii oculari sub pleoapele strâns închise. Se făcea că era pe un cal care scăpase liber, un imens Appaloosa, de culoarea nisipului ud, galopând nebunește pe plajă. Era urmărit, însă din cauza armăsarului năbădăios pe care călărea nu se încumeta să întoarcă, totuși, capul să vadă cine alerga în urma lui. Știa numai că trebuia să fugă în continuare și că, dacă se oprea, risca să piară. Animalul răscolea cu copitele nori mari de nisip ud.

Cadenței ritmice a galopului calului îi luară locul bătăile inimii. McCaleb se trezi și încercă să se calmeze. După câteva minute, se hotărî să își ia temperatura.

Când se ridică în capul oaselor și își puse tălpile pe covor, își întoarse privirea din obișnuință spre noptiera de lângă pat. Căuta involuntar ceasul cu care se învățase pe barcă. Aici, însă, nu era niciunul. Întoarse privirea, după care ochii îi zburară din nou. Subit, spre noptieră: realiză că revolverul dispăruse.

McCaleb se ridică rapid și privi în jur, prin cameră, cuprins de o stranie senzație de dislocare și ruptură interioară. Știa perfect că pusese revolverul pe noptieră, înainte să se culce. Cineva fusese aici, în cameră, în timp ce el dormea. Crimmins. Nu încăpea nicio îndoială. Crimmins fusese aici, în cameră.

Verifică iute vindiacul, pe urmă sacul de voiaj, dar nu mai lipsea nimic altceva. Analiză iarăși odaia, iar ochii i se opriră asupra unei undițe proptită în colțul camerei, lângă ușă. Se repezi într-acolo și o apucă nervos. Același model și aceeași mulinetă ca și undița pe care i-o cumpăraseră lui Raymond. Sucind-o între mâini și cercetând-o cu atenție, descoperi inițialele „R.T.”, scrijelite pe pluta minerului. Așa își marcaseră Raymond undița, să se știe că e a lui. Sau altcineva făcuse asta, în locul lui. Nu conta, oricum, mesajul era limpede: Crimmins pusese mâna pe Raymond.

McCaleb se dezmeticise complet și era în alertă. Simțea în piept gheara dureroasă a groazei. Îmbracă vindiacul, vârandu-și în mâneci brațele cu pumnii strâns încleștați și ieși din bungalou, nu înainte de a studia ușa. Niciun semn că se umblase cumva la broască. Se duse repede spre biroul de la recepția motelului, făcând să răsune tare clopoțelul când intră pe ușă. Tipul care îi luase banii pe cameră se ridică de pe scaun, în spatele tejghelei, cu un zâmbet stânjenit pe buze. Tocmai se pregătea să spună ceva, când McCaleb, cu o mișcare agilă, se repezi spre el și îl înhăță de cămașă. Îl smuci până îl trase aproape peste tejghea.

— Unde e?

— *Que?*

— Tipul, ăla căruia i-ai dat cheia de la camera mea. Unde e?

— *No habla...*

McCaleb trase și mai zdravăn de cămașa omului și își puse antebrațul peste ceafă lui, apăsând cu putere.

— *La naiba, nu știi. Unde e?*

Tipul scuipa și improșca.

— Nu știi. Te rog. Nu știi unde e.

— Era singur când a venit aici?

— Singur, da.

— Unde locuiește?

— Asta nu știi. Te rog. A zis că e frate cu tine și că are o surpriză pentru tine. I-am dat cheia ca să-ți facă surpriza.

McCaleb îi dădu drumul tipului, care se prăbuși ca o cârpă drept pe scaunul de unde se ridicase mai devreme. Ținea mâinile sus, în semn că se preda, așa că McCaleb își dădu seama că îl băgase de-a dreptul în sperieți.

— Te rog.

— Mă rogi, ce?

— Te rog, nu vreau scandal.

— Prea târziu. De unde a știut că sunt aici?

— L-am sunat eu. M-a plătit. A venit ieri pe-aici și a zis că s-ar putea să vii. Mi-a dat număr de telefon. M-a plătit.

— Și tu de unde ai știut că eu eram cel pe care îl aștepta?

— Mi-a dat poză.

— În regulă, dă-mi-o mie. Și poza, și numărul.

Fără să șovăie, tipul băgă mâna în sertar. McCaleb se repezi și-l înhăță de încheietura mâinii, pe care i-o smulse brutal din sertar. Terry deschise sertarul și ochii i se opriră pe o fotografie pusă peste un maldăr de hârtoage. Poza îl înfățișa pe McCaleb plimbându-se pe digul de lângă port, cu Graciela și Raymond. De furie, se înroși tot. Ridică fotografia și o studie pe dos unde era scris un număr de telefon.

— Te rog, zise recepționarul. Ia tu banii. O sută de dolari americani. Nu vreau să dau de bucluc cu tine.

Se pregătea să bage mâna în buzunarul de la cămașă.

— Nu. Ține-i tu. I-ai câștigat prin muncă.

Pe urmă smuci ușa atât de violent, încât tija de care era prins clopoțelul se smulse cu totul, proiectând-l într-un colț al camerei.

Traversă parcare și se duse la telefonul public de la stația Pemex. Formă numărul și auzi câteva clicuri pe linie, pe măsură ce apelul era comutat de la o rețea la alta. McCaleb trase o înjurătură. Imposibil să identifice o adresă pornind de la acest număr, chiar dacă ar fi găsit pe cineva din poliția locală dispus să-l ajute.

În cele din urmă, apelul ajunsese la ultima rețea și telefonul începu să sune. McCaleb își ținu respirația, așteptând cu febrilitate. Nu răspunse, însă, nimeni – nici măcar robotul telefonic. După douăsprezece apeluri, trânti receptorul în furcă. Din cauza gestului violent, aparatul se desprinse din cârlig, rămânând spânzurat în jos de fir. McCaleb era înlemnit de furie și neputință. Din receptorul de dedesubt se auzea încă bătăitul telefonului la care nu răspundea nimeni.

După câteva momente, își dădu seama că se holba prin geamul cabinei telefonice la parcare motelului. Vedea Jeep-ul lui și încă o mașină. Un Caprice alb și prăfuit, cu număr de California.

Traversă grăbit parcare, îndreptându-se spre cărarea care cobora spre plajă. Din cauza bucăților de pietre și a bolovanilor nu putea vedea plaja de dedesubt. Vizibilitatea spre mal se creă doar când ajunsese jos și coti spre stânga.

Plaja era pustie. Se duse direct spre mal, privind într-o parte și în cealaltă, însă nisipul era gol. Dispăruseră până și caii. Privirea i se îndreptă în cele din urmă spre porțiunea umbrită de sub platforma stâncoasă de deasupra. Porni într-acolo.

În adăpostul de sub stânci, vuietul valurilor se auzea amplificat, ca uralele de pe un stadion. Trecerea de la lumina strălucitoare a soarelui în umbra aceea întunecoasă îl orbi momentan pe McCaleb. Se opri, închise ochii strâns și îi deschise din nou după câteva secunde. Zări imediat conturul zdrențuit al stâncilor din jur. Apoi, din cel mai ascuns cotlon al acelei enclave ieși Crimmins. În mâna dreaptă ținea revolverul Sig-Sauer, cu țeava îndreptată spre McCaleb.

— Nu vreau să-ți fac rău. Dar știi că așa se va întâmplă, dacă voi fi nevoit.

Vorbea tare, ca să acopere vuietul și ecoul valurilor.

— Unde e băiatul, Crimmins? Unde e Raymond?

— N-ar fi mai bine să întrebi – „Unde sunt ei?”

McCaleb presupusese că așa era, însă confirmarea terorii pe care probabil o trăiau în acel moment Graciela și Raymond – dacă mai erau în viață – îi sfâșia sufletul. Făcu un pas spre Crimmins, dar se opri, când acesta îi îndreptă revolverul spre piept.

— Cuminte. Hai să fim calmi. Amândoi sunt teferi și nevătămați, agent McCaleb. Nu-ți face griji în această privință. Siguranța lor, de fapt, este în mâinile tale. Este ceva ce nu depinde de mine.

McCaleb îl studie rapid pe Crimmins. Acum avea părul negru ca abanosul și mustață. Își lăsa barbă sau poate doar nu se bărbierise la timp. Purta niște cizme cu vârfuri ascuțite, blugi negri și o cămașă de denim cu două buzunare și cusătură ornamentală pe piept. Felul cum arăta acum îl plasa undeva între „bunul samaritean” și James Noone.

— Ce dorești?

Crimmins îi ignoră întrebarea. Vorbea pe un ton calm, convins că avantajul era de partea lui.

— Știam că dacă va veni cineva după mine, tu vei fi acela. A trebuit să-mi iau niște precauții.

— Te-am întrebat ce dorești? Eu sunt ținta, așa-i?

Crimmins privea melancolic dincolo de McCaleb.

Scutură din cap. Terry studia revolverul. Nu-și dădea seama dacă era armat sau nu.

— Ultimul meu apus de soare aici, zise Crimmins. Trebuie să părăsesc acest loc, acum.

Se uită din nou la McCaleb, zâmbind, ca și cum ar li așteptat un gest de simpatie din partea lui.

— Te-ai descurcat mult mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Nu eu, Crimmins. Tu. Tu ai stricat totul. Ți-ai lăsat amprente acolo. Tu mi-ai spus despre locul ăsta.

Crimmins se încruntă și încuviință din cap, recunoscându-și greșelile. Urmă o lungă tăcere.

— Știu de ce ai venit aici. Vrei să-mi iei darul pe care eu ți l-am dat.

McCaleb simțea gustul amar al urii care îl ardea pe gât. Preferă să tacă.

— Ce om răzbunător! Mă gândeam că ai înțeles cât de trecătoare e satisfacția pe care ți-o dă răzbunarea.

— Asta ai învățat tu, ucigând atâția oameni? Pun pariu că seara când te culcai, bătrânul îți apărea de fiecare dată, indiferent câți oameni ai omorât. Nu puteai scăpa de el, așa-i? Ce ți-a făcut omul ăsta, Crimmins, de te-a înrăit așa de cumplit?

Crimmins își încleștă degetele pe revolver, strângând din maxilare.

— Asta nu are nicio legătură, replică el, furios. Problema ești tu. Vreau să trăiești. Vreau să trăiesc. Nimic n-a avut niciun rost, dacă nu vei trăi. Pricepi? Nu simți legătura dintre noi doi? Suntem ca frații, acum.

— Ai înnebunit, Crimmins.

— Și dacă ar fi așa, n-a fost opera mea.

— N-am timp de scuzele tale. Ce dorești, zi?

— Vreau să-mi mulțumești pentru viața de care te bucuri. Vreau să fiu lăsat în pace. Am nevoie de timp, ca să-mi mut lucrurile și să găsesc alt loc. Iar tu îmi vei acorda acest timp acum.

— De unde știi că îi ții prizonieri? Mi-ai arătat o undiță. Asta nu înseamnă nimic.

— Știi, fiindcă mă cunoști. Ți-ai dat seama că sunt prizonierii mei.

Tăcu, dar McCaleb nu spuse nimic.

— Eram acolo când ai sunat și te-ai bâlbâit lăsându-i mesajul pe robot, când te-ai milogit să ridice receptorul, ca un puștan patetic.

Furia lui McCaleb se dubla acum de jenă.

— Unde sunt?

— Aproape.

— Rahat. Cum i-ai trecut peste graniță?

Crimmins zâmbi, gesticulând cu arma în mână.

— La fel cum ai trecut și tu cu chestia asta. Nu se pun întrebări când mergi spre sud. Am lăsat-o pe Graciela ta să aleagă. Ori călătoreau amândoi pe banchetă, ori îi băgăm în portbagaj. S-a purtat cum trebuie.

— Să nu care cumva să-i fi lovit, că nu știu ce aș fi în stare să-ți fac.

Lui McCaleb îi părea rău că avusese un ton atât de disperat.

— Integritatea lor depinde numai de tine.

— Cum?

— Plec acum. Și tu nu mă urmărești. Nu încerci să te ții după mine. Te sui în mașină și te întorci la barca ta. Stai lângă telefon, fiindcă am să te sun din când în când, ca să te verific. Când voi fi sigur că nu mai ai cum să mă prinzi, le dau drumul.

McCaleb scutură din cap. Știa că era o minciună. Ucigându-i pe Graciela și Raymond, Crimmins și-ar oferi cu bucurie și fără sentimentul vinovăției și ultima ticăloșie. Victoria supremă. Știa că, indiferent ce s-ar întâmplă, nu-l putea lăsa pe criminal să plece viu de pe plaja aceasta. Venise în Mexic cu un anumit scop, pe care trebuia să-l și înfăptuiască.

S-ar fi zis că tipul îi ghicise gândurile, fiindcă zâmbea.

— N-ai încotro, agent McCaleb. Ori plec de-aici, ori cei doi vor pieri singuri într-o gaură neagră. Dacă mă ucizi, nimeni nu-i va mai găsi vreodată. Moartea prin înfometare, beznă... groaznic. În afară de asta, uiți ceva.

Ridică din nou revolverul, așteptând o replică din partea lui McCaleb. Nimic.

— Sper să te gândești adesea la mine, zise Crimmins. Așa cum mă voi gândi și eu la tine.

Începu să pășească spre lumină.

— Crimmins, ai mințit; nu ai nimic.

Tipul se întoarse, iar ochii i se opriră asupra armei din mâna lui McCaleb.

— Trebuia să fi căutat și în sacul de voiaj.

Crimmins pară începutul atacului, îndreptând arma spre McCaleb.

— Arma ta e neîncărcată, Crimmins.

McCaleb văzu o licărire de îndoială în ochii adversarului, înțelese atunci că, într-adevăr, Crimmins nu verificase revolverul.

— Dar asta, în schimb, are muniție.

Stăteau acolo amândoi, fiecare cu țeava revolverului din mână îndreptată spre inima celuilalt. Crimmins coborî privirea spre P7, apoi se uită lung în ochii lui McCaleb, ca și când ar fi vrut să deslușească ceva. În clipa aceea, Terry se gândi la fotografia, publicată în ziar odată cu articolul. Ochii sfredelitori lipsiți de orice compasiune. Realiză că acum avea din nou acea expresie necruțătoare.

Crimmins împinse trăgaciul revolverului Sig-Sauer. Înăuntru nu era niciun glonț. McCaleb trase cu P7; Crimmins zvâcni brusc spre spate, prăbușindu-se pe nisip, cu brațele întinse lateral și cu gura deschisă de uimire.

McCaleb se duse repede spre el și înșfăcă revolverul Sig-Sauer. Șterse apoi pistolul P7, frecându-l de cămașă, după care îi dădu drumul în nisip, lângă mâna muribundului. Se așeză în genunchi, aplecându-se peste criminal, dar având grijă să nu se mânjească de sânge.

— Crimmins, nu știu dacă cred în Dumnezeu, dar sunt gata să-ți ascult spovedania. Spune-mi unde sunt cei doi. Ajută-mă să-i salvez. Fă și tu ceva bun la sfârșit.

— Du-te naibii, se chinui Crimmins să spună, cu gura plină de sânge. Or să moară, iar vina va fi doar a ta. Te-am salvat. Eu ți-am dat viață.

În momentul acela, McCaleb se ridică, își scutură nisipul de pe pantaloni și privi în jos spre Crimmins. Acestuia îi lăcrimau ochii, iar gura i se schimonosise în efortul ultimelor suflări. Se priviră în ochi.

— Greșești, zise McCaleb. Te-am dat la schimb, pentru mine. Așa că m-am salvat singur.

45

McCaleb șofa pe drumul cu pietriș de pe faleza de deasupra satului Playa Grande, studiind fiecare casă și remorcă auto pe lângă care trecea, în căutarea unui indiciu după care să se orienteze – o linie telefonică sau o antenă de satelit. Deschisese toate geamurile automobilului, așa că de fiecare dată când

se apropia de câte o construcție care i se părea că se potrivește cu ceea ce căuta, trăgea mașina mai aproape, oprea motorul și ciulea urechile.

Nu toate proprietățile de-acolo erau conectate la lumea exterioară, prin telefon sau satelit. McCaleb presupunea că majoritatea celor care alegeau să se retragă aici o făceau tocmai fiindcă voiau să se rupă de restul lumii. Erau expatriați sau singuratici, oameni care nu-și doreau să mai aibă legătură cu lumea din jur. Încă un motiv, așadar, pentru care Crimmins alesese acest loc.

De două ori se întâmplă ca niște oameni să iasă din casă, ca să-l întrebe ce dorea. Le arată fotografiile, dar nu primi decât răspunsuri negative. Se scuză pentru deranj și își văzu de drum.

Când soarele se apropia de orizont, pe McCaleb începuse să-l cuprindă disperarea. Fără lumina zilei, știa că orice căutare era zadarnică. Ar însemna să se oprească la fiecare casă sau să aștepte până a doua zi dimineața. Dezavantajul era că Graciela și Raymond ar rămâne singuri undeva, toată noaptea, fără mâncare și lumină, probabil și fără căldură, speriați, legați fedeleș sau ținuți cumva captivi.

Acceleră, traversând rapid o parcare plină de remorci și fără să se oprească decât o singură dată, ca să arate fotografiile unei bătrâne, care ședea pe treptele unei remorci dărăpănate. Aceasta scutură din cap, așa că McCaleb își văzu de drum.

În cele din urmă, după ce soarele apuse de tot, trecu pe lângă un drum plin de scoici zdrobite, dispărând apoi undeva în jos. O poartă era fixată de-a curmezișul acestui drum, cu o plăcuță de „Intrarea interzisă”, în spaniolă și engleză. McCaleb studie poarta câteva momente, observând că era închisă strâns, cu o bucată de sârmă. Coborî din mașină, dezlegă sârma și deschise poarta.

După ce urcă movila, McCaleb văzu că drumul ducea spre o remorcă de locuit, fixată pe o altă ridicătură de pământ. Începu să freamăte de nerăbdare, când zări antena de pe acoperișul plat al remorcii. Apropiindu-se, observă că în jur nu exista niciun automobil. Lângă un gard vechi, ceva mai încolo, în partea din spate a terenului, se afla o magazie. Pe stâlpii gardului, din loc în loc, erau puse sticle și borcane, pregătite parcă pentru o ședință de tir.

Exclus să se poată apropia fără să facă zgomot, fiindcă toate cochiliile acelea sparte scrâșneau tare sub roțile Jeep-ului. În plus, din aceeași cauză McCaleb nu putea să își dea seama dacă dinăuntru se auzea sau nu vreun sunet. Se apropie de prelata de lângă remorcă și opri. Răsuci cheia în contact, rămânând nemișcat și cu urechile ciulite. Două secunde de tăcere, după care auzi zgomotul – un sunet înfundat, din cauza peretelui de aluminiu al remorcii. În remorcă suna telefonul. McCaleb își ținu răsufierea, ascultând în continuare, ca să se convingă că nu i se păruse. Răsufliă lung și simți ca un junghi în inimă. Știa că îi găsise.

Coborî și se apropie de ușa remorcii. Telefonul suna în continuare. Știa că va suna așa, până când cineva ridica receptorul sau, altă posibilitate, cineva intra în cabina telefonică de la stația Pemex și pune receptorul la loc în furcă.

Apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Folosind legătura de chei pe care o luase din buzunarul lui Crimmins, încercă de câteva ori până ce găsi o cheie

potrivită. Ușa se deschise. Pășii înăuntru, unde era liniște și cald. Se afla într-un fel de mic salonaș. Jaluzelele fuseseră trase, așa că în interior era întuneric, cu excepția unei lumini care venea de la ecranul unui computer fixat pe o masă, în dreapta, lângă perete. McCaleb întinse mâna pe peretele din stângă ușii, unde găsi un întrerupător. Apăsă pe buton, iar în cameră se aprinse lumina.

Interiorul semăna mult cu depozitul pe care îl descoperise în L.A. – o cameră înțesată de computere și aparatură electronică. Degeaba, chestiile astea nu-l mai interesau pe McCaleb. De data asta, altul fusese motivul pentru care venise aici.

Înaintă în cameră, strigând:

— Graciela! Raymond!

Niciun răspuns. Își aminti de ceea ce îi spusese Crimmins – că cei doi se aflau într-o gaură neagră. Se întoarse și privi afară, pe ușă, spre peisajul pustiu. Văzu magazia de lângă gard și porni într-acolo.

Cu podul palmei, lovi în lacătul de la ușă; zgomotul răsună în interiorul magaziei, de unde nu veni, însă, niciun răspuns. Băjbâi din nou după chei; găsi cheia de la lacăt. În cele din urmă, deschise larg ușa și păși în bezna dinăuntru. Magazia era goală. McCaleb simți o sfâșiere lăuntrică.

Se răsuci pe călcăie și se postă în cadrul ușii, cu ochii pironiți în pământ, dar cu mintea plină de imaginea Gracielei și a lui Raymond, ținându-se parcă strâns în brațe, undeva într-o beznă desăvârșită.

În acel moment, văzu urma. Pe drumul cu scoici pisate din fața lui, peste cele două dăre lăsate de niște anvelope, se vedea o linie adâncită, care ducea spre coama colinei. Lui McCaleb i se părea puțin probabil să existe ceva tocmai acolo, dar cu toate astea cineva se dusese în direcția aceea de suficiente ori, încât să lase urma pe care o vedea acum.

Încet-încet, pașii i se accelerară, până ce începu să alerge de-a binelea înspre vârful colinei. Când ajunse sus, văzu dedesubt, în cealaltă parte, fundația plată de beton a unei construcții neterminate. Începu să meargă mai încet, pe măsură ce se apropia, întrebându-se ce era oare acolo. Din beton, ieșeau bare de fier ruginite și țevi de canalizare. Ceva mai încolo, un târnăcop și o lopată, murdare de vreme și ploi. O treaptă fusese construită acolo unde ar fi urmat probabil să fie o ușă. McCaleb păși și privi în jur. Nicio ușă care să ducă spre vreo pivniță, în fine nimic care să se potrivească cu descrierea făcută de Crimmins.

Lovi cu piciorul într-una din țevile din cupru, apoi se uită în jos, prin țeava principală de scurgere, acolo unde ar fi urmat, probabil, să se instaleze un closet. În momentul acela, își dădu seama unde erau.

Se răsuci în loc, cuprinzând cu privirea terenul din jurul planșeului de beton. Remarcând că treapta trebuia să coincidă, probabil, cu fațada construcției, se concentră asupra terenului din spate, căutând locul unde trebuia să ajungă conducta: o fosă septică. Descoperi imediat o suprafață plină de pământ și bolovani, unde se vedea că se umblase de curând. Înghăță lopata și fugi într-acolo.

Îi luă cinci minute ca să dea la o parte pământul și pietrele de pe fosă. Știa că înăuntru venea totuși aer de la țevile care duceau la fundație. McCaleb lucra însă cu febrilitate, ca și cum i-ar fi fost teamă că cei doi se vor sufoca dedesubt. Când deschise, în fine, capacul, lumina slabă a zilei care trecea năvăli înăuntru și McCaleb văzu fețele celor doi. Erau speriați, dar în viață. Terry simți că scapă de o imensă povară, în momentul în care le întinse mâna.

Îi ajută să iasă din întunecimea aceea. Strângeau amândoi din pleoape, dezvățați de lumină. Îi îmbrățișă așa de tare, încât se temu să nu le facă rău. Graciela plângea, tremurând toată.

— Gata, fii cuminte. Gata, s-a terminat.

Femeia lăsă capul pe spate și se uită în ochii lui.

— Gata, s-a terminat. Omul acela nu va mai face rău nimănui.

46

Santina era un spațiu îngust, unde nu aveai loc decât să te târăști; în plus, riscai să te apuce claustrofobia și te lua cu amețelă de la vaporii de benzină. McCaleb arăta ca un bandit: își înfășurase pe cap și peste față un tricou vechi, dar tot simțea vaporii toxici până în plămâni. Filtrul de combustibil pe care îl înlocuise era fixat prin nouă șuruburi. Montase deja trei. Se lupta cu al patrulea, întinzând fața înainte, ca să nu-i curgă sudoarea în ochi, când auzi vocea ei, de deasupra.

— Salutare! E cineva acasă?

McCaleb lăsă baltă ce făcea și smuci de tricoul de pe față. Se târi până la trapa de ieșire și urcă pe punte.

Jaye Winston îl aștepta pe mal.

— Jaye. Hei, ce s-a întâmplat? Hai aici, pe barcă.

— Nu, sunt pe fugă. Am vrut doar să trec pe la tine și să-ți spun că l-au găsit. Plec și eu în Mexic.

McCaleb ridică din sprâncene.

— Nu trăiește. S-a sinucis.

— Zău?!

— Avem de-a face cu Poliția judiciară din Baja, așa că nu se știe nimic sigur, până ce nu ajungem acolo. Oricum, l-au găsit ud de valuri pe o plajă, într-o localitate care se cheamă Playa Grande. Departe, pe coastă. S-a împușcat în inimă. L-a găsit un băiat care are grijă de caii de pe plajă. Asta a fost acum două zile. Tocmai am fost anunțați.

McCaleb privi în jur. Văzu un bărbat în cămașă albă și cravată, dând târcoale pe la poarta de intrare în port. Partenerul ei, presupuse Terry.

— Și sunt siguri că el este?

— Așa zic. Descrierea e destul de asemănătoare. În plus, au găsit și remorca unde locuia. Și acolo, era plin de computere, fotografii, tot felul de chestii. Se pare că e omul nostru. Mai ales că a lăsat și un bilet de adio pe computer.

— Ce scria acolo?

— Păi, ce-ți spun eu sunt informații la mâna a doua, dar în mare tipul își asuma răspunderea pentru faptele săvârșite și spunea că merită să moară pentru ceea ce a făcut. Ceva scurt și melodramatic.

— Au găsit vreo armă?

— Încă nu, dar scormonesc toată plaja cu niște detectoare de metale. Dacă or să găsească ceva, va fi probabil revolverul binecunoscut HK P7. Glonțul examinat la autopsie a fost un FMJ Federal. Vom încerca să-l luăm cu împrumut, ca să îl comparăm cu ce avem și noi aici, de la celelalte cazuri.

— Deci, care e interpretarea dată?

— Ceva relativ simplu. Tipul știe că suntem pe urmele lui, îl apucă o criză de remușcare, scrie biletul și coboară pe plajă, unde se împușcă în inimă. Marea l-a târât pe stânci, unde cadavrul a rămas spânzurat în aer. Așa se explică de ce nu l-a luat apa de tot. Ne ducem acolo să ne lămurim cu câteva lucruri. Și să luăm amprente. Probabil că nu vom găsi urme de praf de pușcă, din moment ce cadavrul a stat în apă. Un lucru, însă, e cert – nu închidem cazul decât dacă vom fi absolut siguri că e vorba despre Crimmins.

— Mda, bună idee.

— Vreau eu să mă conving, fiindcă nu am avut impresia că tipul ar fi intenționat să-și pună capăt zilelor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Păi... nu se știe niciodată.

Winston încuvință din cap și, pentru prima oară de când venise, se uită în altă parte. Voia să vadă ce făcea partenerul ei și să se convingă că era suficient de departe încât să nu audă ce vorbeau ei acum.

— Cum a fost la Vegas, Terry?

McCaleb se așeză pe copastie și puse alături șurubelnița cu care lucrase în cală.

— Ăăă... bine, de fapt nu m-am dus nicăieri. Am preferat să închid telefonul și să rămân aici, ca să lucrez la barcă. Cred că am terminat-o și că e gata de drum.

— Bine. Sper să prinzi mult pește.

— Așa voi face. Vino și tu cu mine, într-o zi.

— Vezi că s-ar putea să nu te refuz.

Winston înclină din cap și se uită din nou spre port.

— Păi, cred că ar cam trebui să plec. E drum lung cu mașina până acolo și, oricum, s-a făcut destul de târziu.

— Baftă.

— Mulțam.

Schiță gestul de a pleca, dar ezită, uitându-se din nou la el.

— Ți-am văzut Jeep-ul acolo sus, în parcare. Mai spală-l și tu, Terry. E groaznic de prăfuit.

Se priviră câteva clipe în ochi înțelegând fiecare mesajul celuilalt.

— Așa voi face, zise McCaleb într-un final. Mulțumesc.

The Following Sea naviga spre sud, către Catalina. Sus pe punte, McCaleb stătea în picioare la cârmă. Vântul se mai domolise, iar aerul proaspăt și rece care venea dinspre mare îl izbea drept în față, înfrigurându-l ușor pe sub hainele groase. Drept în față, în negură, insula se profila la orizont ca o imensă catedrală din rocă. Începeau să se vadă construcțiile anexe și câteva dintre ambarcațiunile mai înalte din Avalon. McCaleb vedea clar acum acoperișul circular din ardezie al cazinoului, emblema orașul.

Întoarse privirea înapoi, spre pupa. În spate, nu se mai vedea nici urmă de uscat, doar un nor de smog care plutea deasupra, ca un avertisment – *Nu veniți aici!* Ce bine îi părea că scăpase de-acolo.

Se gândi la Crimmins, câteva momente. Nu simțea niciun regret pentru felul cum procedase în Mexic. N-avea niciun rost să mai analizeze acum motivele și opțiunile pe care le avusese. În felul acesta, nu se proteja doar pe sine. Graciela și Raymond petrecuseră treizeci și șase de ore cu Crimmins. Deși, fizic, nu îi vătămase, cei doi aveau nevoie încă de timp pentru a se vindeca, pentru a uita de calvarul prin care trecuseră. Prezența unor polițiști în viața lor, asaltându-i cu tot felul de întrebări, n-ar fi făcut decât să-i chinuie și mai rău. Graciela îi dădea dreptate.

De pe punte, McCaleb privi în jos, spre interiorul ambarcațiunii, uitându-se la cei doi pe furiș. Raymond făcea sport, asistat de Graciela, care stătea în picioare și îi ținea aparatul de gimnastică. McCaleb ar fi fost în stare să îi pună cu mâna un pește în cârligul undiței, numai să-i știe fericit. N-avea rost, însă, să se grăbească. Aveau tot timpul să pescuiască pe îndelete și cât poteau.

Graciela îi simți privirea și se uită în sus. Își zâmbiră cu afecțiune, ca doi oameni care se cunosc bine. Lui McCaleb i se înmuia parcă inima de plăcere când o vedea cu zâmbetul acesta tandru pe buze. Sufletul i se umplea de o fericire aproape dureroasă.

Călătoria de acum era un test. Nu numai pentru ambarcațiune, ci și pentru ei. Un test pentru a vedea dacă vor putea trece peste cele întâmplare, dând uitării trecutul dureros, absența Gloriei datorită căreia el se afla acum acolo... Urma să vadă dacă era posibil să lase în urmă toate astea și să se ocupe de ei doi.

Asta era tot ce-și dorea McCaleb mai mult. Șansa de a fi cu ea. Prezența Gracielei îi dădea un sens vieții. Pentru prima oară, de multă vreme, McCaleb simțea că avea un ideal.

Privi din nou înainte, verificând direcția de deplasare. Vedea turnul clopotniței sus pe deal, iar alături acoperișul casei unde locuise scriitorul și sportivul Zane Grey. Ce oraș frumos! Abia aștepta să se întoarcă acolo și să îi plimbe peste tot.

Mai aruncă o privire spre pupa. Graciela își strânsese părul la spate, ca să nu i-l ciufulească vântul. McCaleb îi studie ceafa delicată. În ultima vreme, devenise aproape credincios, iar acum se întreba unde va ajunge, dacă tot

pornise pe această pantă. Se simțea derutat parcă, dar nicidecum îngrijorat. Știa că lucrul acesta n-avea importanță, de fapt. Credița lui era în Graciela Rivers. Nu avea nicio îndoială. Privind-o, acum, știa că vedea piatra pe care își va clădi edificiul vieții.

Sfârșit